

A C T A

SS. MARTYRUM

O R I E N T A L I U M

E T

O C C I D E N T A L I U M

IN DUAS PARTES DISTRIBUTA

מִתְּחִלָּה הִתְחַלְּתִּי לְכַתֵּב
בְּלִשׁוֹן חֲדָשׁ

ACTA
SANCTORUM MARTYRUM
ORIENTALIUM
ET
OCCIDENTALIUM
IN DUAS PARTES DISTRIBUTA

A D C E D U N T

ACTA S. SIMEONIS STYLITAE
OMNIA NUNC PRIMUM SUB AUSPICIIS

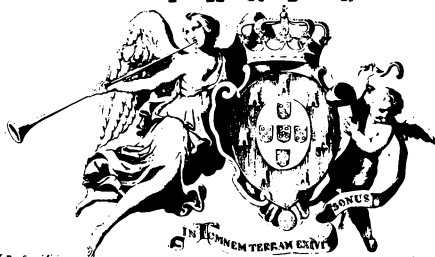
JOHANNIS V.
LUSITANORUM REGIS

E BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA PRODEUNT

STEPHANUS EVODIUS ASSEMANUS ARCHIEPISCOPUS APAMENSIS

Chaldaicum Textum recensuit, Notis Vocalibus animavit, Latine vertit,
Admonitionibus, perpetuisque Adnotationibus illustravit,

P A R S I.

ROMAE MDCCXLVIII.

Typis Josephi Collini.

PRAESIDUM PERMISSU.

JOHANNI QUINTO LUSITANORUM REGI PIO VICTORI PACIFICO

STEPHANUS EVODIUS ASSEMANUS ARCHIEPISCOPUS APAMENSIS
SEMPITERNAM FELICITATEM

Olent, REX MAGNE, atque omni
re Potentissime, qui laborum suo-
rum conatus inscribere cujuspiam no-
mini cupiunt, illud in primis ani-
mo diligenter prospicere, ut ne
quid offerant Mecoenatibus suis,
quod ab eorum moribus sit alienum; neve quidquam
taliū rerum exhibeant, quibus aut ipsi non studeant,

a

aut

aut quibus minime delectentur . Id enim est Natura comparatum , ea praecipue ut cuique maxime sapiant , quorum usu & consuetudine eorum vita instituitur ; quippe quae vel opera diutius impensa , vel animi propensione quadam ductuque facile adriperunt . Quare non videt nemo , quantum desiperet , qui Magni , & Sapientissimi Regis Patrocinium suis vigiliis quaereret , quin vitae prius , studiorumque ipsius rationem investigaret , quibus oblationem suam aestimare , metiri que posset , num ea sit huiusmodi , quae & summo Principi probari queat , & ejus Ingenio , atque Virtutibus conformetur . Etsi enim qua late suppetunt , rerum & disciplinarum genera , instinctu quodam Naturae praecipuo , & singulari Dei beneficio , sublimioribus inter homines Potestatibus universa mirabiliter patent ; ut qui omnibus praesunt , omnia judicio suo , & aestimatione comprehendant : nihilque , licet imperivium , in unaquaque re , aut reconditum eorum sapientiae & notionibus subtrahatur ; quare & belli , pacifque artes , quae sunt fundamenta Reipublicae , velut a Majoribus traduces , cum lacte imbibunt , & perspicaci vi quadam mentis , quid bonum sit , quid honestum , quid pulchrum , aut liberale , quid denique absurdum nefasque penitus introspiciunt ; tamen ut mortalium ingenia , quemadmodum oris habitus , diversa atque alia in omnibus , magis , minusque , aut rebus , aut cognitionibus adficiuntur ; propterea fit , ut qui Regnorum

impe-

imperio nascuntur, suo quique studio propensius ferantur, & ad nominis gloriam, populorumque felicitatem non una, eademque ratione grassari, enitique contendant.

Age nunc, REX INVICTISSIME, Tua illa Pietas, & Religio, quae una videtur esse in Tuis magnis Virtutibus maxima, Tua illa, inquam, Pietas, qua omnium mortalium aures celebrantur, quae ubique gentium ad imitandum Christianis Principibus ostentatur, quae Tecum regnat, Tecumque res belli, pacisque publicas administrat, persuadere mihi, de hujusce Operis Dedicatione deliberanti, facile potuit, cui potissimum deberetur; Tibi uni scilicet, quem omnium Europae Regum religiosissimum, & Sacrarum rerum, & Disciplinarum amore flagrantissimum Europa ipsa tota de-
miratur, & praedicat.

Itaque quum magnae Tuae laudes, nullis eae quidem limitibus definiantur, sintque in omnia Virtutis, & Gloriam spatia amplissime propagatae, atque in Te uno Prudentia, Moderatio, Constantia, Comitas, Fortitudo, Beneficentia, Consilium, ceteraeque Maximorum Imperatorum, & Principum dotes amice conspiciant univrsae; Religio tamen, cujus vinculo adstricti, & religati sumus, quod hac conditione gignamur omnes, ut iusta Deo, & debita obsequia praebemus, ita eminent atque excellit, ut quum pluribus Ipse, iisque implicatissimis curis, quot esse solent in immensa fere

marium, terrarumque diffitarum Dominatione, maxime distinear; in eo tamen totus esse videare, ut res Divinas, & Sacrorum dignitatem, & cultum majestatemque Templorum, & Christianae rei vel tuendae, vel amplificandae studium dumtaxat mediteris.

Id in caussa fuit, quare elaboratum nuper vigiliis multis, & pertinaci labore confectum hoc meum Opus Tibi, REX MAXIME, quod ad Religionem pertineret, Religiosissimo Principi nuncupandum putavi, certus omnino, gratum nihil magis, acceptumque JOHANNI QUINTO, REGI a Pietate, a Moribus, a Religione clarissimo, exhiberi posse, quam strenuorum, & sanctissimorum Virorum pro Fide, pro Moribus, pro Religione fortiter gesta, ad commune bonum, decusque Christiani Nominis, & traditae a Patribus Disciplinae. Enimvero haec summa est Operis, quod exhibemus. Inveſta nuper non multos ab hinc annos in Apostolicam Vaticanam Bibliothecam quum fuerint Orientalium, qui in Perside passi sunt, & Occidentalium Martyrum Monumenta Chaldaice conscripta; nova subinde Actorum Collectio, quae tamdiu desiderantur, si demum concinnari, adornarique potuisset, ratus sum, fore ut rei Christianae commodo, atque incremento coeptum hujusmodi quam maxime conducere, atque Eruitorum cupiditati votisque abunde fieret per me satis. Ea quippe partim jam scribentes auferant oblivione temporum conscripta; partim vero corrupta, luxata, inter-

interpolata, quae prae manibus circumferuntur, genuinis hifce recens inventis Codicibus minime respondebant. Incidit ergo menti confilium, ut inedita, & a quadringentis supra mille annis, quae olim pulvere fituque obfita delituerant, luce publica donarentur, Adnotationibus perpetuis adjectis & Admonitionibus, ad Historiae nitorem, & temporum intelligentiam. Vulgata vero, sed mendis, anachronismis, vanisque & putidis fabulis involuta, recentiorum adcurata critice Eruditorum adhibita, ad primigeniam fidem & veritatem exigere, Chaldaicis praesertim Commentariis nativo sensu donatis, quem imperitia sermonis, aut saltem Interpretum oscitantia corruerat. Utrumque pro votis addidit. Nam ex MSS. Codicibus I. & II. Nitriensibus, facem memoriae illorum temporum praefertentibus, quorum subinde germana veritas in Admonitionibus adparebit, quae olim sub Sapore Secundo, cui nomen Longaevus, & sub Vararane Quinto, Persarum Tyrannis, necnon sub aliis Romanorum Imperatoribus, Certamina sanctissimi Praefules, omnisque generis Viri, & Mulieres pro Christo, infracto animo, devoraverint, nullo negotio exhibito, exponere datum est, & supposititiis commentis excussis, atque exsibilatis fabulatoribus, sinceram Martyrum, & Martyriorum Historiam gloriosis Ecclesiae Fastis adjicere ad aeternitatem.

En Tibi, REX MAGNE, & occasio scribendi, mihi divinitus facta, & Scriptorum materies, Tuis sub Auspi-

spiciis feliciter in medio posita, ut ipsa quidem per se gravis & summa, atque omnium praecipua & clarissima Augusti Nominis Tui magnitudine & majestate compareat Augusta magis, magisque inclarescat. Vides ergo argumentum Operis ad Te pertinere, quia pertinet ad Religionem. Adverte, quaeso, nunc animo, quot aliis nominibus Tibi debeatur. Ea quippe sunt, quae licet alio spectare, ob rerum naturam atque habitudinem, videantur; ad unam tamen eandemque Animi Tui Pietatem & Religionem referri possunt. In Perfide primum Martyria, quae haec describuntur, peracta sunt: Perfaeque Martyres, quorum pro Christo, pro Legibus, sacrisque Ritibus fides, constantia, robur invictum exponitur, Ecclesiae palmas suo sanguine pepererunt. At Regibus Lusitanis Perfidis Imperium, si quando eliminata barbarie, illud tandem ab iniqua possessione vindicari contingeret, delatum esse, fatentur omnes, qui tyrannidem in Oriente debacchantium Praedonum diris omnibus devoent; negantque, eos Christianas olim Provincias, injuria armorum subactas, sibi habere nunc posse, aut jure legitimae Dominationis retinere.

Quod nî ita esset, Sacra illa & percelebris in Hierosolymâ expeditio, tot linguis & literis clara, cui tandem probari posset? Tot deinde ferarum Gentium Regna ditissima & prope immensa, a Christianis olim inlato bello occupata, num modo a cervicibus jugum servile

vile deſicere prohiberentur , quod iis non adio repetundarum lege lata atque juſſa , ſed vis praeceps , & rabi- da dominandi , aut opum congerendarum maleſuada cupiditas impoſuiſſet ? Itaque in Tuo ſata , **REX MAGNE** , Tibi etiam Dominii jure naſcuntur . Tua ſunt praeconia Perſarum Martyrum , quia ad Religionem pertinent , quia ad Regnum Tibi caelitus deſtinatum ; quia ad Eccleſiam in Oriente adhuc ſuperſtitem referuntur ; quam Tu Ipſe propterea pervigili Paſtorum praefidio , Evangelii Praeconibus indefeſſis , Aerarii Tui largitate profuſa uſque eo ſuſtentas , & protegis , ut ſine Te , ſine Tuis opibus , ſine magnanima Tuæ miræ Pietatis cura penitus intercideret .

Equidem ita ſentio , **JOHANNEM QUINTUM** , non uno quidem , ſed omnibus dignum Regnis , animi ſui magnitudine , Regnorum omnium , ſi poſſet , bonum felicitatemque complexurum , ſive id Pacis artibus , ſive Belli conatibus ſit comparandum ; utriſque enim ita ſemper , initio Regni auſpicato , perfecit , ut ſibi unam Virtutis laudem adipiſcendam propoſuiſſe videatur . Conſcripſit olim **REX MAGNUS** Exercitus , inſtruxit Acies , Classes comparavit : hoc enim maxime Regium eſt , Armorum ſcientia praeflare , nec ſolum legibus Principatum , ſed gladio , ſi quidem oportuerit , ſuſtinere ; nec Deus fruſtra Principum latus , majeſtatemque , non eam , ſcilicet , ad perniciem & ſcelus , ſed ad Populorum ſalutem , & Religionis incolumitatem ſanctitatemque tuendam ar-
mari

mari iussit. Quare Arcam Foederis Propheta Rex saliens praevit, uti suam Deo Fidem, Religionemque probaret: idemque, ubi tempus aderat, quo solent Reges bella pugnare, quanto conspersus pulvere in agmine versabatur! Quanta animi firmitate circumstantes Regno Nationes, Ethnicis superstitionibus detestabiles, expugnabat; ne fidelibus populis vel calamitatem inferrent, vel Religionis officia turbarent! Haec imago Tui expressa, REX POTENTISSIME. Vix inito Imperio, quum incendio bellorum maximo late vicinia arderet, essentque dissidia partium non modo acerbissima, & in ipsis Populorum visceribus inveterata, sed omni praeterea exterarum gentium conluvione distracta, illud occurrit animo statim, ne quid detrimenti caperet ex temporum perturbatione, aut publica Regni cura, aut quae facile armorum licentia labefactatur, libertas, & puritas Religionis. Hinc transitus per Tua Regna transmarini Militis omnino innocuus, licet is esset, qui nobiscum eadem opinando, minime consentiret. Hinc Templis, Sacrisque rebus, & Sacerdotibus reverentia, quies, dignitas cauta. Quumque Tuarum Copiarum conjunctio amici, & cognati Principis jura protegeret, donec Deus, rebus inter partes ex aequo & bono compositis, causam utrinque implicatissimam inopinatis eventibus definiret, adfidius hortator aderas revocandae tranquillitatis; ut Civibus salvis, re placida, reconciliata concordia, per Pacem Tibi liceret ea perficere
ad

ad Ecclesiae bonum & incrementum, quae subinde absoluta & perfecta Tuae Pietatis memoriam ad posteros, imo vero ad aeternitatem propagare laetamur.

Haec una dumtaxat Tibi ratio semper fuit parandi Belli: haec eadem paratum, susceptumque, parata Victoria, feliciter conficiendi; ut Tua, nimirum, Arma vim & injuriam a Populis propularent; ut sartam, tectam, integramque Religionis dignitatem a scelere, & prophanis hominibus tuerentur. Europa, atque Asia, & qua late Oceanus Americam, atque Africam adluit, quod omnes memorant, atque aeternis laudibus efferrunt, fatis abunde testantur. Corcyra testis in primis Italiae, atque adeo totius Christiani nominis propugnaculum. Actum erat omnino de Arce illa munitissima, circumfusis terra marique Barbaris, suisque nunc Orbis Regina cervicibus imminentem immanissimum Asiae Tyrannum Roma ipsa metueret; nisi illuc instructa Classis Tuarum Navium adpulsa praesenti ope futuram rei Christianae calamitatem depulisset. Ut hercle tum trepida despondit animum, desperata victoria, Piratarum illa conlucies! Ut inhorruit tota, ubi Lusitanis ratibus constratum mare longe lateque patuit, excidium clademque ultimam, modo inhibere voluisset, Grassatorum gregi impurissimo minitantibus! Sed facta fuga, repente dilapsus est, toto Belli adparatu Tentoriis, Impedimentis, Munitionibus, Signis, rerumque copia ad obsidionem parata prope infinita, in Christianorum po-

testatem redactis : ut quod olim Caesar fati sibi esse jactabat , in hostium venire conspectum , ut vinceret , potiori jure de Te , **REX POTENTISSIME** , Tuisque Classibus praedicari in Corcyrensi Victoria posse omnibus videatur . Quamobrem immortales Tibi agere gratias Christianus Orbis universus , atque etiam habere gestiet memoria temporum sempiterna ; referre autem pro meritis nunquam poterit . Haec in Europa , atque in ipsis Italiae oculis gesta . Quae vero in Oriente , atque Asiae finibus , quaeve in Brasilia , atque Africa omnium sermonibus celebrantur , multo majora . Goam , Indiarum emporium opulentissimum , diuturna jam obsidione circumseptam , ferme ab interitu vindicasti : hoc est , **Armamentarium Religionis** , ac veluti stationem quamdam atque custodiam , in qua Evangelii Praecones ad veritatis promulgationem , curamque excubant , ab unguibus Ipse belluarum saevissimarum & faucibus eripuisti ; ita sane , ut , disjectis caesisque Barbarorum turmis , seu potius gregibus , Urbem Tuae Ditionis amplissimam , atque Indicae Christianitatis negocium pene ad incitas , premente bello , redactum , submissa ope firmissima , sospitaveris . Quid referam Brasiliensium , quid Tingitanae provinciae turbas , ut Christi jugum excuterent , concitatas ? Debellatum ubique est feliciter ; Tuaque virtute factum , ut & suus Deo cultus ac reverentia , & Tua Tibi dignitas ac potestas adfereretur .

Haec itaque ratio Bellorum Tuorum , nullo unquam

quam tempore a Religionis caussa & ratione sejuncta, quum Tibi innumeras terra marique palmas meruerit, illud etiam effecit, ut futuris aetatibus Tua Gesta fortiter commemorare nemo possit, quin rei Christianae incrementum, & bonum, & adcessionem commemoret. Domuisti Gentes immanitate barbaras, multitudine innumerabiles, locis infinitas; sed tantae Victoriae merces domitarum Gentium utilitati cessit, non Tuae. Id enim Tibi propositum semper fuit, ut quas Armis Nationes, aut Regni potestatem, aut sacrarum Legum jura ob ruditatem ferociamque animorum temere detrectantes, subigeres, Christiana libertate donares; atque ita fieret, ut illae verius, investa Cruce, sub tutelam fidemque Tuam, quam sub Imperium reciperentur.

Quod si haec inter Arma Religionis felicitas, si Tuorum Praeliorum exitus ad amplificandam Christianae rei dignitatem continenter respexit: si in Acie praefertim furoris plena & licentiae, anhelantibus iram clademque animis, tantum potuit Pietas Tua, ut Triumphos non ostentandae Victoriae cupiditas, quae natura insolens & superba est, non ambitio, non adrogantia, non amor laudis, & gloriae, sed Dei honor, & Fidei veritas triumphaverit; in sinu Pacis, hostibus victis, prolatis finibus, tranquillitate composita, quid tandem pro ipso Deo, pro Ecclesia, pro sacratissimis Legibus actum, gestumve per Te, REX CLARISSIME, praedica-

bimus? Illud certe in primis, quod quum optime noveris Christianae Reipublicae utilitati nihil magis conducere, quam omnigenam disciplinarum eruditionem, cujus ope nimirum aut praecaventur errores, quos innumeros saepe obcaecata hominum infania venditat, aut penitus, si jactis radicibus adoleverint, extirpantur, statim prospexit Pietas Tua, in bonis artibus scientiam rerum Divinarum sitam esse, iisque, veluti fontibus contineri. Hinc quemadmodum osor ille immanissimus Christiani nominis Julianus Caesar, ad evertendam atque exturbendam funditus Ecclesiae stabilitatem, nihil tam valere putavit, quam si literarum studiis Christianis hominibus interdiceretur; Tua, **REX MAGNE**, Divina prorsus cogitatio, nihil esse opportunius ad Religionem sustentandam, tuendam, propagandamque intellexit, quam si optimarum artium notiones in Tuis late Regnis florerent quotidie magis, ac veluti arma firmissima, quibus infensos Christianae doctrinae hostes retunderes, procuderentur. O illam Tuam sane Divinam, & Christiano Rege dignissimam Providentiam, qua scilicet patefacta Gymnasia, erecta a sedibus Seminaria, excitatae ubique Ditionis Tuae Academiae florentissimae invictum adversus Veteratorum amenitiam praesidium opposuerunt, totque eorum defectio- nibus, qui excursum & licentiam suis cupiditatibus quaerunt, totamque ferme Europam, perflugium olim & propugnaculum veritatis, tabe teterrima, & contagione

corrumpunt, validissimam munitionem, qua diffusis pestibus aditus intercluditur, objecerunt! Profecto non est modo, cur metuat ab hac furiarum conluvie Lusitania Tua: & licet fremat immanis hydra conspirationis, virisque evomat in Ecclesiam factiosorum hominum ope vulgatum, & funestissimum: pateant licet ubique scelera, & Circaeο tamquam poculo propinata deliria circumferantur; Imperii Tui tamen fines, non dicam adgredi aperto bello, sed vel tacitis dolis excipere, atque adtentare desperant. Ita per Te gravissimis disciplinis advectis, latiusque mirifice propagatis, Lyceorum excubiae vigilant, ut puram putam Catholicam Veritatem a coeno & fordibus Noricae contagionis praeservent. In his veluti arcibus Sapiencia, magnum illud humani generis bonum atque praesidium, Mortalium doctissimis undique adcitis, tuaeque Gentis, & Popularium pluribus missis ad exterarum Academias celebrandas, ut peregrina quaeque doctrinarum inventa potiora ac praestantiora mox reduces comportarent, non solum degit pro dignitate, sed stipendiis amplissimis honestatur, atque reficitur. Quo sane nullum consilium aut gravius, aut magnificentius Summo Regi potest incidere, ad Populorum famam augendam, morumque confirmandam, quae a fonte, qui Christus est, derivatur, veterem disciplinam.

Quae Tua, REX MAGNE, voluntas eximia, atque amor vere inexplebilis promovendae Sapienciae, ut ne
cui-

cuiuspiam latere posset, erupit etiam ex Regni finibus, & Romae in luce omnium gentium, magnoque theatro spectabilis tum praecipue comparuit, quum vagantibus indecore sine certa sede, & domicilio Musis receptum liberaliter & perfugium aperuisti, nemusque Parrhasium, ubi omnigenae eruditionis specimen, miro ingeniorum clarissimorum concursu atque aemulatione, exhibetur, complanato in primis aditu, circumducto murorum ambitu, refectis viarum tramitibus, areaque composita, ut perpetua viriditate floreret, Tuisque laudibus ad aeternitatem duraturis honorifice personaret, annuo subinde reddito constituto, pensoque, Romanae Arcadiae Pastoribus adtribuisti. Quo factum est, ut semimortuas optimarum artium liberalissimas disciplinas ab interitu ad vitam revocares, bonaeque spei, gratique animi quamplenissimos Literarum cupidos atque amatores efficeres. Quare Tuo isto tam excellenti beneficio, quo Romae Literae destinatis sedibus quodammodo revixerunt, gaudere debes vehementer: id enim ibit in posteros memoria temporum sempiterna, & quamdiu haec studia disciplinarum exstabunt, tamdiu Tua Liberalitas summa, Tua praeclara Beneficentia, Tuique insigne, & gloriosum Benefacti monimentum celebrabitur. O Regem in paucis numerandum, cui Divina Lux, certe ac superne dilapsa, Caelo directam viam & Regiam commonstravit, ad veram Nominis aeternitatem comparandam! Quod si omnes, qui

Popu-

Populis dominantur, hanc eandem rationem insisterent, fovendi literas, bonorumque studiorum scientiae patrocinandi, O illos felices, qui imperant! O illos, qui parent, quam felicissimos! Imperium quippe non armis, & sanguine, sed aequitate, & consilio consisteret; eorum vero, qui subjiciuntur fortunae, non humanis casibus variis ac turbulentis objicerentur, sed honestati, & Religioni, ac bonis Artibus velificarent.

Hanc esse vivam imaginem Regni Tui, quotusquisque est, qui non videat, REX SAPIENTISSIME? Ardet Europa bello, cui par numquam aut simile, vel aestu animorum, vel excidio Regionum, vel immanitate Copiarum, ex veteri recentique memoria aut accepimus, aut audivimus, haecenus exarsisse. In luctu & squalore Provinciae non tam moerent Civium suorum, quos Militum furor exhaustit, quam nobilissimarum Urbium, atque Oppidorum excidium & solitudinem deplorandam. Incensae Villae & direptae, Arva depopulata, everstae Arces, fracta perjurio Foedera, Fides violata, deturbati folio & avitis sedibus Principes, deflorata Populorum libertas: nullus autem modus caedibus factus, perinde ac si internecino bello decertaretur. Maria, flumina, praerupta montium, ipsaeque Alpes inhospitae interemtorum sanguine madefactae. Ubique funera & luctus: ubique Templorum incendia, ubique vastitas; & eo furoris inaudita barbaries iraeque percitata, ut Tigres hercle, & ferarum quaeque immanissimae

mi-

mitius, credo, agerent, si rite atque ordinatim ad dimicandum acie signisque concurrerent. Atqui in hac tanta rerum jactatione & procella quid Tibi, REX INCLYTE, cogitationis praecipuae curaeque fuerit, nemo unus ignorat. Sine me nunc de Tuis rebus gestis in summa Regni tranquillitate liberius dicere: neque enim pudori parcam, ubi Religio, & Pietas Tua ad Dei cultum amplificandum, nec sumtibus, nec laboribus parcat. Itaque jacta validius disciplinarum fundamenta per Te, ne quid erroris irreperet ab infania perperam opinantium, neve in lubrico atque instabili locaretur moles, quam Ipse superstruere cogitabas, consequuta sunt Opera Pietatis magna, & vix cum Maximis Caesarum, ceterorumque Regum, & Principum, qui de Ecclesia meritissimi praedicantur, comparanda. Enimvero ut primum consuleres Christiani Gregis incolunitati, quem Imperii Tui finibus Deus late comprehendit, Paraensem in Lusitania, Marjannensem in Occidente Indiarum Tuarum Episcopatum constituis, & S. Pauli Cathedralem Ecclesiam, ex integro elatam, dignitatis splendore, jurisque adfectione, ad mitigandum Gentium efferatarum ingenium, amplificas. Praeterea Laurifalense Coenobium a sedibus excitatum, quo sacrae Virgines oblationem suam Deo acceptissimam circumspicerent, auges munifice, censu magno, certoque reditu liberaliter adtributo. Mafrac Templum, juxtaque Aedes, & Domicilium, quo se ab humanis elapsa dolis, velut in portum

tum Innocentia reciperet, tantae molis exstruis, tam regie, tamque magnifice a fundamentis extollis, ut illud Artis miraculum, Tuae vero Magnitudinis, & Potentiae terminus videatur; si quidem aut animi Tui Magnitudo, aut latissimi Imperii Potentia definiri terminis & limitibus posset. Quid plura? Nullum ubique Ditionis Tuae recens vel sacrum, vel prophanum Aedificium conspicitur, quod non Ipse condideris, nullum aetate conlapsum, aut dirutum, quod non refeceris, nullum denique integrum, & fartum, quod suppellectilis elegantia, numero, raritate non large ditaveris.

Quod si haec minime exstarent, Romae res ipsa loquitur, ubi Sacellum magnificum, & pretiose caelatum, omnium oculos admiratione percellit. Auri venas excussas, Amethystorum, Lazulorum, omniumque marmorum Numidicorum, Lunensium, Laconicorum, Porphyritum, Onychitum, Luculleorum fodinas exscalptas mehercule credendum est, ut Operi, quod urgetur, praestantia, & decus adcedat, non tam structurae mirabilitate & delectu, quam pretio & dignitate materiae. Lapidarum, Argentariorum, Aurificum, Musivorum, & Metallicorum greges innumeri magnis mercedibus conducuntur, ut elegantiora aemulentur; nullusque Artifex vitam Romae sibi ex labore comparat, cui multo uberrimus quaestus Tuis ex stipendiis non redeat. Quamobrem mensura potius, quam numero Gemmas, Aurum, Aes, Argentum factum infectum pro-

digi per Te fama praedicat, ubi Dei, & Religionis augendae atque honestandae negotium geritur.

Verum enimvero dum haec in magnis Tuis laudibus pono, aliud oculis obverfatur ſpectaculum, pompa mirabile, frequentia & nobilitate undequaque ſplendidum & praeclariffimum: Supplicatio illa nempe Auguſtiſſima; qua Chriſti Domini Corpus ſtato ſolenni die magnifice circumfertur. O te beatam, Urbs tanti Regis domicilium, ac totius Orbis emporium, Luſitana Metro- polis! Tibi uni ſcilicet datum eſt, Myſteriorum omnium maximum & ſanctiſſimum intueri, cunctorum Gentium, etiam barbararum, quotquot immenſi Maris ambitus tuis litoribus advehit, votis ſupplicibus adorandum. O ut paſceris inexplicabili Religionis Triumpho; cui nulli citra, tranſve Oceanum vident Populi parem! Auguſtam Vindelicorum, memoria produnt, Carolo Quinto Caefare facem ferente, olim vehementer obſtupuiſſe, ubi Germaniae Principes jam ad haereſim declinantes tam Magni Imperatoris authoritate compulſos, demifſo vultu tacitos comitari Eucharifticum Sacramentum adſpexit, fuitque in Album relata Faſtorum, & Victo- riarum illius ſummi Principis dies, qua viſa eſt Religio tam fortiter de ſuis hoſtibus triumphaffe. Magnum id quidem, & Carolo Quinto Caefare, itemque Hiſpaniarum Rege digniſſimum. Atqui vix ſuperſunt modo veſtigia inſtitutae a Carolo Supplicationis, ac tota illa pompa Sacrorum, licet penitus abrogata non fuerit;

de

de summá tamen, scissis partibus, tantum decidit, ut ea nunc vix exstare, aut olim existisse videatur. At haec tua mirabilis Institutio vigebit oppido memoria feculorum, Deoque auspice, Tuis, REX MAGNE, consiliis certis & sapientissimis Lusitaniae Fides & Religio inconcussa, quod eam, ne praejudicatis opinionibus pateat, scientia rerum Divinarum, & vigilantia Pastorum munieris, ibit in aevum nunquam interitura. Eadem semper celebritas, eadem solennitatis, & triumphii magnificentia Catholicorum Symbolum, & Mysteriorum maximum divinitus revelatum obstinatis transfugarum animis atque oculis inculcabit.

Quare nulla mehercle posteritas de Tuis laudibus conticescet. Memorabit ea quidem per totius Regni amplitudinem intervalla Viarum strata: vorticosum & praecipitem Tagum humiliori alveo receptum: novos Amnes residibus aquis conjunctos, longisque Euripis ad Regiae Urbis intima derivatos: Aquaeductum maximum a continenti in arcus innumeros exporrectum, tanta amplitudine elatum, ut Navis Bellica factis velis majorem mirae altitudinis fornicem praetervehi possit: Specula deinde, & Vitrum fingendi artem investam: adlatum opus fabricae Papyraceae, institutamque Sericam texturam: erectam Nitrati pulveris officinam: Compendiarium ligni, aëre impellente, interfecandi artificium inductum: Navale opportunissimum excitatum: Portus patefactos: itinera terris, litoribus mare, litora mari

reddita: elatas Speculas, ne quid Lusitanos vel in Caelesti Orbe lateret. Haec, & alia plurima Gestorum Tuorum fama literis, monumentisque clarissima memorabit, quibus Regni felicitati & commodo, REX MAGNE, consuluisti.

At haec non ea sunt tanti, licet magna, & futurae aetatis recordatione dignissima, quae Tibi pariant immortalitatem. Arcus, Aedes, Aera, reconcinnata Aedificia, constructae Moles, comparatae Classes, coërcita ripis Flumina, munita Viarum spatia, augebunt ea quidem gloriam Nominis Tui, donec temporis inexplebilem voracitatem evaserint; verumtamen aliquando seculorum lapsu, rerumque mutatis vicibus detentur: naturam enim habent & conditionem, qua sensim praeterfluant, eumque ad finem serius, ociusve decurrant, ad quem Humana singula manufacta properare necesse est. At Virtus animi, quae Religione potissimum continetur; unde honor Legibus auctus; quare & fontibus poena constanter infligitur, & praemium benemerentibus designatur, & Tribunalia emendata Forensium dolis & cavillationibus intercluduntur; unde obstructae adulationibus aures, ubi Civibus Magistratus, vel Episcopis Sacerdotia sint decernenda, nunquam melius patent, quam Veritati: quare nec ratio Generi habetur, nec gratia, aut precibus quidquam permittitur; sed doctrinae tantum, & morum integritas pensatur. Haec, inquam, Virtus animi tanta, REX PRAESTANTISSIME, ut
Tuis

Tuis Te gratissimum & acceptissimum facit; ita Christiani totius Orbis gentibus universis clientelam & fidem, summis vero Regibus Cognationem Tuam adpetendam suadet, profecto aere longius, & inscriptis marmoribus perennabit, neque oblivione delebitur, neque annorum injuria concidet, neque in obscuro jacebit unquam.

Itaque praedicabitur duratione temporum sempiterna, JOHANNEM QUINTUM Ecclesiae Filium amantissimum exstitisse, Populi Patrem: Ecclesiae Filium, qui eam semper coluerit, auxerit, sustentaverit opibus, dignitate, splendore. Hujusce autem amoris specimen, praeter innumera, quae recensuimus, illud omnium praecipuum Tua semper Metropolis ostentabit, Ulissyponense videlicet Sacerdotium amplissimis Pontificatus insignibus decoratum, ut eadem sit non modo Regum Potentissimorum, sed Patriarcharum Sedes in aevum magnifice constituta: Populi Patrem, qui Tibi uni non solum gloriam & amplitudinem debet, sed vitam & incolumitatem suam. Nunquam enim excidet egregium factum, quod perpetuitate perennis fama commemorat, tum quum Ipse ab intestina grassante lue Ulissyponis Emporium celebratissimum etiam cum Tuae salutis discrimine vindicasti. Haec qui faciunt, non eos quidem maximis & laudatissimis Viris, sed ipsi Deo quamsimilimos judicamus. Hinc Tua felicitas domi, forisque parta, REX SAPIENTISSIME, a Pietate nimirum, & Scientia

regnandi: utrumque enim Religione perficitur; nec quisquam pius, & innocens, & religiosus dicitur Princeps, qui male Rempublicam administrat: nec bene & laudabiliter Rempublicam administrat, cui Religio facem, pedemque non praeferat. Tuam ergo Tibi dum gratulor felicitatem, eandem Lusitaniae Tuae, Tuisque Provinciis, & Populis gratulor, quorum comodo & dignitati & saluti Imperium geris. Quod si ego meis hisce laboribus & vigiliis efficiam, ut Patrocinium, & Voluntatem erga me Tuam non immerito conlocatam probare possim; mihi quoque in clientelam, fidemque tam Magni Regis perhumaniter recepto eventum fortunae bonum, felicitatemque beatissimam gratulabor.

Deus Tibi Regnum diuturnum, Teque communi bono & Populorum, & Religionis incolumem servet.

*Romae e Bibliotheca Apostolica Vaticana
vi. Calend. Februarias MDCCXLVII.*

AD-

A D P R O B A T I O N E S

JUSSU Reverendissimi Patris Nicolai Ridolfi Sacri Palatii Apostolici Magistri, Latinam Codicum mss. Chaldaicorum Nitriensium Vaticanorum I. & II. qui Martyrum, saevientibus in Ecclesiam Sapore II. ac Vararane V. Persarum Regibus, necnon variis Romanorum Imperatoribus, coronatorum, simulque S. Simeonis Stylitae Acta exhibent, Versionem ab Illustrissimo, ac Reverendissimo *Apartensi Archiepiscopo Stephano Evodio Assemano* elaboratam, & duobus comprehensam voluminibus, maxima voluptate perlegi, & cum Textu Chaldaico quam potui adcuratissime contuli, neque in ea quidquam offendi, quod, vel ab Archetypo discrepet, vel Catholicae Doctrinae, aut Christianae pietati adversetur; imo vero summam totius Operis sinceritatem, atque perspicuitatem plane demiratus, Sacrae & Ecclesiasticae eruditionis amatoribus ex animo sum gratulatus, quod ardui adeo, impeditißimique laboris subeundi consilium Authori, ut omnigena eruditione, ita Linguarum Orientalium peritia spectatissimo, infederit. Enimvero quales & quantae vires divitiaeque Polemicae, Morali, & Positivae Theologiae, quanta Religioni dignitas, quantus splendor literis ex Chaldaicis illis vetustissimis Commentariis, fidei suae redditus, & majori, quae desiderari possit, antiquorum investigatione, recentiorum vero adcurata critice Scriptorum illustratis adcedant, iis solis adsequi licet, qui ad fontem digitum intendentes, probe intelligunt, nihil esse verum, quin prius traditum. Quidquod Author noster, operibus aere dignis jam celebratissimus, eo, quo nemini secundus, acumine historiarum nodos soluit: dilidentes inter sese Scriptores Orientales, & Latinos conciliat: utrorumque naevos eluit, plenoque peccore omnium disciplinarum abdita sapiens e rudibus venerandae antiquitatis gazas exsufficit, sibi uni non impervias. In iis autem promendens quantum iudicium, in condendis quanta sedulitas! Quam dives, & compta sententiarum, verborumque copia, quanta Latinae linguae castimonia! Quantocius itaque Typis committi posse, ac debere, non modo censeo, sed etiam atque etiam opto, Opus egregium, & utilitate aequae ac singularitate laboris nostrae ac futuris aetatibus nunquam satis commendandum, *Acta* nempe *Martyrum Orientalium & Occidentalium*, quae tandem a doctis Viris expetita sunt; quem nihil certe magis universam ornet, firmitusque muniat Ecclesiam, nec quidquam heic exhibeatur, quod ex Orientalibus genuinis fontibus in Romanam ubertatem, atque facundiam feliciter, integreque non emanaverit. Dabam Romae v. Idus Januarii MDCCXLVII.

Andreas Scander Maronita Protonotarius Apostolicus, Orientalium Linguarum in Romano Archigymnasio & Urbano de Propaganda Fide Collegio Professor & Interpret.

OMNIGENA eruditione praeclarum Opus Viri summi, & a literis studiorumque suorum vigiliis commendatissimi, *Stephani Evodii Assemani Archiepiscopi Apartensis*, quam diligenter & magna cum voluptate perlectum, obsequendi cupidus Reverendissimo P. Nicolao Ridolfi Sac. Pal. Apost. Magistro, id honoris & gratiae ad me liberaliter deferenti, Ecclesiae universae, atque Ecclesiasticae historiae amatoribus gratulari magis debeo, quam probare. Iudicium quippe non ea viden-

dentur postulare, quae naevo penitus carent. Quae autem in illo sunt multa, atque haud nescio, an multo plura, quam in quoquam alio, ita sum demiratus, ut libere dicam, alium neminem id aetatis in hoc genere literarum tantum praestitisse ad Ecclesiae laudem propagandam quantum Author hic noster egregie praestitit. De Saporis persecutionibus Martyrologi omnes eruditiores historiam tradere atque elucidare studuerunt semper, excusserunt quotquot potuerunt latebras, investigarunt vultissima regionum Tabularia, sexcenta volumina pervolvutarunt semefa blattis, & pulvere confepulta; expiscati sunt nihil, aut parum. Noster Author oblata divinitus occasione mss. Codicum Chaldaicorum Nitriensium Vaticanorum I. & II. quibus Martyrum caedes, saeviente Sapore II. & Vararane V. Persarum Regibus, necnon variis in Ecclesiam debacchantibus Romanorum Imperatoribus, factae, unaque simul Magni Simeonis Stylitarum parentis Gesta continentur, hanc spartam ornare adgressus, ut qui Orientalium Linguarum peritia praestat, Chaldaicum textum latinitate donavit, & duobus comprehensam voluminibus historiam tamdiu expetitam, cum pluribus ad perfectionem operis additamentis, improbo labore perfecit. Ceterum quod me adtinet, versionem cum textu diligenter contuli, nihilque plane deprehendi quod non summa cum fide & pari elegantia expressum sit. In reliquis autem magna certe est dignitas, candor, varietas, sermonisque castitas; ut aegre statuere ac judicare quifquam possit, num adcurata Scriptorum critice sit melius historiae consultum, quam religioni. Nam, quod est difficillimum, historiae seriem & narrationem fidei suae, temporum vero chronologiam suis limitibus atque originibus reddit, vel conciliata penitus, vel exacta scribentium discordia: religionis autem veritas inconcussa sic eminet ubique notatum, & perpetuorum, quos continenter interferit, commentariorum omnigena tum Polemicae, tum Moralis, tum denique positivae Theologiae eruditione scatentium; ut locupletissima doctrinarum rerumque copia opus efficiat, Sacrorum Annalium studiosis quam necessarium, ceteris vero in quovis genere disciplinarum proficere laborantibus utilissimum. Haec, quin animi pendeam, de *Actis Martyrum Orientalium qui in Perside, & Occidentalium, qui sub variis Romanorum Imperatoribus passi sunt*, uti & de *Actis S. Simeonis Stylitae* per Illustrissimum & clarissimum Virum *Stephanum Evodium Assemanum Archiepiscopum Apamensem* nunc primum in publicum exeuntibus sentio. Dabam Romae e Pontificio Maronitarum Collegio xv. Kalend. Januar. MDCCXLVI.

Simon Verdi Soc. Jesu.

I M P R I M A T U R

Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.

*F. Maria de Rubeis Archiep.
Tarsi Vicefg.*

I M P R I M A T U R

Fr. Nicolaus Ridolfi Magister Sacri Palatii Apostolici Ordinis Praedicatorum.

STEPHANI EVODII ASSEMANI
ARCHIEPISCOPI APAMENSIS
PRAEFATIO GENERALIS
IN ACTA MARTYRUM.

*U*num primum statui, AMICE LECTOR, ad hanc per amplam & sumptuosam mss. Codicum Orientalium suppellectilem, id quod pridem in Bibliothecae Mediceae Laurentianae & Palatinae Catalogo, novem ab hinc annis Florentiae jam typis edito, ac rursus in Prolegomenis ad Tomum tertium Operum Sancti Epbraemi Syriaco-Latinum eram pollicitus, animum manumque meam adjicere, ne diutius omnigenus sacrae eruditionis thesaurus lateret, utque fidem meam tandem liberarem: occurrit illico de tota re cogitanti, supervacaneum omnino esse, mercium ditissimarum gazam in medio ponere, nisi prius inde ipsarum pretium ac sinceritas, unde omnis veritas rerum humanarum, praecipue quae scripto,

d

pto,

pto, & traditione concluditur, emunctae naris hominibus probari posset. Quum enim tam multa, pleraque maxime peregrina, & procul advecta, fucis, fallaciis, & sycophantiis circumlita palam in dies proferantur, quibus implicata studiorum & literarum ratio tota videtur misere involvi, ac veluti in eodem luto haesitare, quid ego frustra contenderem, remotissimae aetatis historiam ex situ & pulvere exsuscitare, cuja fides aut revocaretur in dubium, aut penitus intercideret? Ne cui igitur suspicioni reliquus fiat locus, & jactis solo ut graphice atque adfabre ad veritatem ornata, quae suppetit, rerum moles superstruatur, ecce tibi, LECTOR BENEVOLE, totius rei narrationem ingenuam, cujus adhuc testes superfunt locupletissimi, Viri graves, & in Aula non tam explorata fide, quam auctoritate, judicio, & doctrina praecipui.

Clemens XI.
de re Christiana
& Literis
optime meritis,

CLEMENS ALBANUS hoc nomine Undecimus, Christianae Reipublicae, & Literarum bono divinitus datus, ut erat pietate, ac sapientia Pontifex vere Maximus, in id potissimum semper incubuit, ut pro Apostolatus officio nihil eorum omitteret, quae Ecclesiam universam, sibi concreditam, juvare possent. Hinc omnia sedulo circumspiciens, quae a Catholica communione Haereticorum, atque Schismaticorum calumniam depellerent, derivatam a Christo Domino, & a Patribus traditam disciplinam, enixe studuit, invictis rationum momentis & scriptorum ponderibus praecavere. Id quemadmodum adsequeretur, planissime intelligebat Vir omnigena eruditione, ac prudentia omnium aetatis suae hominum facile princeps. Nihil enim est ad Religionis integritatem, ubi verone a capite dimanaverit, disceptatur, validius adstruendam, ac vindicandam, quam retro acta secula vestigare, & proximiora fontibus rerum initia repetere; eaque deinde cum sequioribus morum, & doctrinarum derivationibus comparare. Quod ut fiat, ad vetera monimenta redauspicanda, si qua exstant, ubique locorum, & gentium germana, ac sincera compellimur: quum ea scilicet & suspicione omni careant, & ad ea partes, tamquam ad indicem
auri

auri lapidem soleant provocare. Hujusmodi consilio CLEMENS nihil habuit antiquius, quam ut huic comparando Ecclesiae subsidio operam suam omnem impenderet. Quare quum Anno a Partu Virginis 1706. a Cl. V. Gabriele Heva, Archiepiscopo Nicosensi Maronita, S. Maurae in Monte Libano tum Coenobiarcha, audisset, in Aegypti Monasteriis Chaldaicos, Syriacos, Arabicos, Copticos, Graecos mss. delitescere Codices, antiquitate scriptionis, & veritatis germanitate praestantissimos, e vestigio coepit cogitare de Aegypti latebris perscrutandis; ut inde, quovis id impendio fieret, manuscriptorum Librorum adfectione Apostolica Vaticana Bibliotheca locupletaretur.

Commodum accidit, ut Elias, Antiochenus Archiepiscopus, consanguineus meus, Vir in Orientalibus literis adprime versatus, negociis, pro quibus Romam a Stephano Aldoënsi Maronitarum Patriarcha missus fuerat, prope ad exitum perductis, reditum in Syriam agigaret. Non fuit ergo diutius Pontifici deliberandum, cuiam impeditissimam ejusmodi provinciam committeret. Hunc, quam citissime posset, in Aegyptum abire jubet; ut selectiora saltem Volumina quoquo pretio colligeret, eaque ad Urbem inde transmittenda curaret. At profectus in Aegyptum Elias, etsi diligentissime rem Cairi gessisset, acceptis literis a Johanne, Alexandrino Coptitarum Patriarcha, ad Inferioris Aegypti Monachos commendatitiis; vix tamen obtinuit, ut ex innumeris fere Codicibus, qui illic adservabantur, quadraginta tantum, eosque magna etiam numerata pecunia redimeret.

Tantum vero absuit, ut vel animadversa rei difficultate, ab incepto desisteret Pontifex; ut iis potius perpaucis Codicibus impetratis, vehementiori subinde adfectus plenioris copiae comparandae desiderio, stimulos praecipue animumque addente Carolo Majello Vaticanae Bibliothecae Praefecto, de jubenda altera in Aegyptum excursionem deliberaverit: quumque non minus ipse literas, quam literatos homines ea, quae tanto Principe digna erat, benevolentia complecteretur, & maximi propterea

MSS. Codd. Orientalibus per Eitam, & Josephum Authorem cantagines comparatis. Vaticanam Bibliothecam locupletat.

*Josephum Simonium Assemanum avunculum meum faceret, hunc prae ceteris nominavit, qui Roma ad Aegyptum re-
 eta contenderet, atque illinc amplio-rem Codicum vim in
 Bibliothecam Vaticanam exportaret. Anno igitur 1715.
 pridie Kalendas Julias ab Urbe egressus Assemanus, Ale-
 xandriam adpulit exeunte eodem mense, secundissimis ven-
 tis usus; mox Nilum ingressus, Canopum, & Bulacum su-
 perans, ad Aegypti usque Metropolim Cairum pervenit,
 quaeque Europaeis hominibus invia est, atque inhospita,
 sanctissimorum olim Monachorum secessibus celebratissi-
 ma, sterili incultaque Nitriae solitudine religionis ergo
 adita, non sine maximo valetudinis suae incommodo per
 arenosam illam, & aestuosissimam desertorum locorum
 vastitatem ad Scetense, quod a S. Maria Syrorum vulgo
 dicitur, Monasterium tandem pervasit. Illic primum qui-
 dem facile impetravit, ut Bibliothecam universam (spe-
 laeum dices, Codicibus temere aggestis constipatisque re-
 fertum) lustrare pro arbitrio posset atque scrutari. Quam-
 quam autem ex ducentis, qui prostabant, vetustioribus
 Codicibus centum dumtaxat, quos pretiosiores ex certis
 ratisque characterum, rerumque descriptarum, & elo-
 quitionis notis cognoverat, quanticumque aestimarentur,
 coemendos delegit; ubi tamen ad rem ventum est, nullo
 pretio, nullaque prece adsequi potuit, ut sibi praeter pau-
 cos, eos quidem eximios, sed pro voto suo haud satis mul-
 tos (quorum praecipui sunt, quos tum Latinitate, tum Ad-
 monitionibus nostris, perpetuisque Adnotationibus illustran-
 dos in praesentia adgredimur) ingenti persoluto auri pon-
 dere, Codices permitterentur. Non ideo tamen tot exan-
 tatis laboribus, Assemanus concidit animo: imo vero de
 negotio alibi faustius transigendo protinus agitavit. Ex
 Aegypto in Syriam divertit, eamque regionem omnem,
 Gentilium praecipuis deducuntibus, perlustravit. Quodque
 ipse unice percipiebat, & CLEMENS XI. mandaverat, id
 potissimum Jacobi Petri Evodii, Antiocheni Maronitarum
 Patriarchae, patru mei, consilio atque opera est tandem
 feliciter adsequutus: ita ut & numero & rerum Scripta-
 rum*

Quorum praecipui Nitrienses I. & II. unde A. S. Martyrum depro-
 ta.

rum praestantia spectabilissimos, quibus nempe Vaticana Bibliotheca nunc maxime gloriatur, quique omnem Affermano praeclari Operis condendi materiam: quod Opus propterea Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana inscribitur: suffecerunt, Codices comparaverit; atque ita & Summi Pontificis, & Christianae Reipublicae, & Eruditorum omnium expectationem, atque voluntatem impleverit.

Et sane quis hominum est Catholicarum rerum non plane rudis, qui singulari praeconio, si quidem magnum hujusmodi benefactum secum reputet, sanctissimum hoc CLEMENTIS XI. consilium non efferat, eumque exinde Neheemiae illi, in sacris Literis celebratissimo, non comparet, in cujus laudibus summis illud est praecipuum, quod construens Bibliothecam, dispersos dissipatosque Prophetarum libros de regionibus gentium congregaverit? Ob immensa, quae ex Orientalibus hisce manuscriptis Voluminibus, magnis veluti ex fontibus in omnes Ecclesiae campos dimanat, viventium aquarum copia! O vere Divina, quae subinde ipsi, quae tota formosa est, Christi Sponsae adcedit species & pulchritudo! Ipsos etenim, qui procellosis illis Ecclesiae temporibus interfuere, sanctissimos Patres, qui jactatam in tenebricoso euripo haeresum Petri Navem, a scopulis sospitem in tuto collocarunt; quorum tamen memoriam injuria aevi atque edacitas pene omnem deleverat: ipsos, inquam, in his Codicibus quasi excitatos e tumulo reviviscere, easdem, quas, dum viverent, emittere Religionis & Virtutum auras, easdem, quas olim in improbos, & truculentos homines enunciabant pro communi Ecclesiae causa, nunc etiam dicere gravissimas orationes & audimus, & ferme oculis cernimus. Propterea eximia strenuorum Virorum gesta, invidiata certamina, quae pro Fide tuenda servandaque obierunt, sacvissima, quibus fortiter perfundi sunt, Martyriorum genera, quaeque ita haecenus delituerunt, ut funditus interisse viderentur, ex praeclara hac Codicum Orientalium comparatione promerita immortalitate donantur. Quid plura?

Eorum pretium & utilitas.

1. Machob. 2
13.

ra? Hinc Polemicæ validiora subsidia; hinc morum disciplinae gestorum observatione, non doctrinarum humanarum lenocinio freta ratio suppetit; hinc ritus constantior; hinc quæ obtinet in Ecclesia, ineluctabilis veritas traditio deprehenditur: quo fit, ut si qua in nocte videbantur versari vel dissidentium calumnia, vel scholarum conflictu, his praeclucens monumentis in apertissima die constituantur. Quare praeclare nobiscum agere, & de tota re Christiana benemereri, censeo, Thomam Ursium ex Praedicatorum Familia, Virum sacrae antiquitatis studio, & summa eruditione celebratissimum, qui novam Ecclesiasticae Historiae seriem concinnare adgressus, ad Catholicae vel revelatae, vel traditæ veritatis propugnationem ex genuinis potissimum ac sinceris Sanctorum Martyrum Actis arma consulto desumit. Quid enim certius aut fidei, aut disciplinae argumentum, quam quod ab Ecclesiae incunabulis non solum docendo Majores nostri retinuerunt, sed vitæ & sanguinis profusione obfignarunt?

Itaque post egregiam, quam præstiterat CLEMENS XI. operam in hoc negotio, id tandem perficiendum supererat, ut quos ab ultimis terrarum partibus, hominumque barbarorum manu in ipsum Ecclesiae sinum asportari curaverat, præcipuos saltem Codices quispiam aliqua sermonis dialecto, minime extranea atque exotica, sed plerisque omnibus vulgata donaret, quam Europa calleret, & Christianae ubique gentium Academiae loquerentur. Quoniam vero qui id genus literas profitebantur; Viri in Orientalibus disciplinis excellentissimi, Joseph Simonius Assemanus, & Andreas Scander variis tum curis distinebantur: alter nimirum eximium Orientalis Bibliothecae opus adgressus, vix oneri tantæ rei sufficiebat: alter Linguarum Orientalium apud Sacram Congregationem de Propaganda Fide, & in Archigymnasio Romano Interpres, & Professor, in Aegyptum, Arabiam, & Mesopotamiam diverterat, ut idipsum opus insisteret colligendi Libros ad Vaticanam Bibliothecam locupletandam; conjecit Clemens oculos in Petrum Benedictum Societatis Jesu Presbyterum

Ma-

Angeli Car-
dina. Quirini
jussu Author
opus adgredi-
tur.

Maronitam, mei, dum viveret, amantissimum, Virum non minus pietate & religione, quam multijugi eruditione clarissimum, primamque ei de vertendis Actis Martyrum Orientalium, quae in mss. Codicibus Chaldaicis Nitriensibus I. & II. continentur, provinciam decrevit. At quum ex formis semefis ac semilaceris, & characterum potissimum vetustate nova subinde scruposa & difficillima scriptiois loca egregium Interpretem obruerent, pluribusque aliis curis, quas in Compendio ejus Vitae, tertio S. Ephraemi Syri Operum Tomo a nobis praefixo, memoravimus, Vir navus, & indefessus obsideretur; factum inde est, ut nonnisi aliquas Sanctorum Vitas, ex aliis recentioribus Vaticanis Codicibus erutas, quas Sociis Bollandianis postea donavit, exponeret; ex laudatis vero Codicibus Nitriensibus novem folia vix adumbraret, in quibus prima tantum Actorum lineamenta duxit, quae Martyrum, saeviente Sapore II. Persarum Rege, fortiter pro Fide gesta commemorant, quaeque idem Benedictus per Eminentissimum Cardinalem QUIRINUM S. R. E. Bibliothecarium, ut eandem incudem tundere conaremur, nobis perhumaniter dedit. Ipse vero, CLEMENTE XI. e vivis erepto, ad Latinam Sancti Ephraemi Operum e Syriaco editionem, codicem praestantissimo Cardinali QUIRINO ea, qua pollet, auctoritate, & suaviloquentia monente, atque etiam hortante, manum convertit; quam tamen ad umbilicum perducere, fato cedens, minime potuit, nobisque perficiendam reliquit. Propterea tertium, cujus medium vix attigerat, Tomum ipsi nos ea, qua potuimus, adcuratori diligentia prosequuti, posteaquam & opera nostra idem Benedictus in primi & secundi Tomi versione persaepe usus fuerat, quemadmodum in sua ad II. Tomum Praefatione fidem facere egregiam non dubitavit, amplissimum, quem vix sperabamus, ab Ecclesiasticae rei amatoribus laudis fructum accepimus; factumque est, ut tota nobis Martyrum Orientalium, & Occidentalium historia, in variis diversisque mss. Codicibus Vaticanae Bibliothecae profeminata, vertenda, atque illustranda demandaretur.

Absterrebat quidem animum rei difficultas, atque improbus, qui in hoc negotio objiciebatur, labor; verumtamen & summa operis utilitas commovebat, & hominis rem Literariam diligentis esse intelligebamus, non tam pacato privatae vitae otio consulere, quam publico Literarum bono: & perurgebat nunquam satis laudatus, nostraeque aetatis, atque adeo Ecclesiae ornamentum maximum, Cardinalis QUIRINUS: & quod caput est, BENEDICTO XIV. Pontificum Sapientissimo, atque in hoc genere praecipue studiorum, quemadmodum universa sua mente complectitur, versatissima, rem gratam fore perspiciebamus, si hanc spartam ornandam adgrederemur. Magno idcirco, firmoque animo ad imperatum nobis summi momenti munus adcessimus.

Codicum
antiquitas,

*Id autem oneris ne inconsulto nobis, aut temere imponeremus, diu multumque deliberavimus, cuinam potissimum ex innumeris, qui offerebantur, Codicibus operam impenderemus. Re mature perpensa, duos tandem Nitrienses Codices, inter Vaticanos Syriacos num. I. & II. notatos, Chaldaicis, seu Estranghelis, ut vocant, hoc est, *στρογγύλοις*, sive rotundis, vetustissimisque Syrorum characteribus exaratos, delegimus, qui & rerum descriptarum novitate utilissimi quum essent, narrationis etiam ipsius candore, & ingenuitate maximam fidem facere videbantur. Porro quod adinet ad historiae germanitatem, quae duobus hisce Codicibus continetur, unde materiam omnem ad Volumina haec instruenda depromsimus: neminem unum hanc ipsam versionem nostram visurum putamus, quin protinus integerrimae, & castigatissimae narrationis colores omnes deprehendat; vetustatem vero Codicum inde arguat (etsi primus mutilus est, ratamque temporis notam desiderat, quae in omnibus fere mss. Orientalibus Libris ad calcem adjicitur) quod characteris forma, atque apices, & aliae, quae plurimae suppetunt, conjecturae ducentorum septuaginta supra mille annorum aetatem manifestissime oleant. Id unum, quod heic percommode cadit, te monitum volumus, ipsam, quae in hoc Codice pri-*

mo occurrit, admirabilem S. Simeonis Stylitae Vitam, anno Antiochenorum quingentesimo vigesimo primo, die decima septima Aprilis, feria quarta exaratam, legi in Epigraphae ad ejus calcem eadem manu adjecta, quam integram suo loco dabimus. Atqui Epocham Antiochenam quadraginta septem annis vulgarem Christi Aerae, qua nunc utimur, antevertere, res est omnibus patentissima; nemo propterea inficias ibit, Codicem, de quo agimus, anno a Partu Virginis 474. a Simeonis vero Stylitae obitu 7. fuisse conscriptum, eo nempe anno, quo plane cum decimo septimo Aprilis die feriam quartam congruere debuisse ex tabulis Paschalibus suademur. Atque haec quidem primi Codicis antiquitatem certissimam probant. Alterum vero Codicem, ubi praeter Acta Martyrum in priori descripta, aliae Sanctorum Vitae inseruntur, quique plura insuper additamenta continet, genuinis Martyrum Actis ab amanuensi facta, ut legenti constabit, quamquam non adeo longaeum ac pervetustum esse, facile intelligamus; trecentis tamen admodum annis priori posteriorem esse, characteres ipsi apertissime commonent.

Jam vero ut totius Operis ratio prima hac ipsa in fronte aperiatur, tria haec a nobis praestari oportere maxime animadvertimus. Primo ponenda est ob oculos horum Codicum materies, & qua ipsam sedulitate, curaque exornare atque illustrare conati sumus. Deinde ipsorum Codicum Auctor majori, qua per rei difficultatem licet, claritate, & certitudine indigitandus. Tertio demum illud enitemur, ut Persequutionis Saporicae, cujus historiam in priori hujus Operis Parte exhibemus, gravissimis rationum momentis, & conjecturis contra varias Martyrologorum sententias stabiliatur.

Age nunc, & novam Codicum materiem, AMICE LECTOR, adverte. Ea percommode in quinque Partes dividi potest. Prima S. Simeonis Stylitae Vitam, a Cosma ejusdem familiari scriptam, complectitur. Altera Martyrum Acta, qui sub Sapore II. Persarum Rege, cognomento Longaevo, passi coronam meruerunt (Haec autem

Totius Operis Ordo & Prospectus.

immanis atroxque in Christianos tempestas ab anno ejusdem saevissimi Regis aetatis, atque imperii 31. ad annum usque 70. in quo decessit, per integros scilicet quadraginta annos efferbuit) Tertia Pars illorum Martyrum Acta exhibet, qui, furente eodem Rege anno aetatis suae atque imperii 18. & 30. interemti sunt. Quarta vero duo tantum Martyria nobis suppeditat in Persequutione Isdegerdico-Vararanica consummata. Quintae demum propositum illud est, ut multorum Martyrum Occidentalium Acta, qui sub variis Romanorum Imperatoribus ad Superos evolarunt, recensent. Verum quia Secundae, & Quintae Partis materies patet magis, magisque porrigitur, ne continens Epocharum series intervertatur, hoc, quod primum damus, Opus ad duas tantummodo redigimus Partes. In priori quidem Persequutionis Saporicae, quadraginta continenter annos perductae, historiam exhibemus una cum Appendice, in quam, Codicis secundi dispositioni atque ordini inhaerentes, Acta Martyrum, tum decimo octavo, & trigésimo ejusdem Saporis anno, tum in Persequutione Isdegerdico-Vararanica caesorum, referemus. In altera vero Parte Acta dumtaxat quatuordecim priora edemus Martyrum Occidentalium, reliqua ad volumen aliud amandantes, quod meditamur; ubi & aliorum Martyrum Acta, Sanctorumque Vitas, ex variis Orientalibus Vaticanae Bibliothecae mss. Codicibus erutas, vulgabimus. Postremo apicem imponet operi hujus secundae Partis Vita S. Simeonis Stylitae, quam supra laudavimus.

Itaque ut a priori Parte exordiamur: nam de altera in ejusdem Praefatione, & praeviis ad singula Acta Admonitionibus opportune suo loco & tempore sermo erit, ea quidem hunc praefert titulum: Acta Martyrum Orientalium, qui in Perside passi sunt. Quae autem describuntur, Martyria haec numerantur. I. Acta SS. Simeonis Bar-saboe Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi, Sociorumque ejus Abdhaiclae, & Hananiae Presbyterorum, aliorumque Centum diversi Ordinis Virorum; necnon Guhsciatzadis Eunuchi, Phusifiki Karugabari, ejus-

Series Actorum, quae in prima Parte exhibentur.

ejusque Filiae Virginis . II. Plurimorum Martyrum, & Azadis Eunuchi . III. Tharbae Virginis, ejusque Sororis, & Ancillae item Virginis . IV. Milis Susae Episcopi, Abrosimi Presbyteri, & Sinae Diaconi . V. Sciahduftis Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi, & centum viginti Sociorum . VI. Barlabiae Coenobiarchae, & decem ejus Sociorum; necnon cujusdam Magi . VII. Narsetis Episcopi, & Josephi ejusdem discipuli; necnon aliorum viginti Martyrum . VIII. Danielis Presbyteri, & Vardae Virginis . IX. Centum viginti Martyrum, inter quos novem Virgines, reliqui Sacerdotes, Diaconi, & diversorum Ordinum Clerici . X. Barbasemini Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi, & sexdecim Sociorum . XI. Martyrum, qui variis in locis a Praefectis interempti sunt, praeter eos, qui in Regis foro occubuerunt . XII. Jacobi Presbyteri, & Mariae ejusdem Sororis Virginis . XIII. Theclae, Mariae, Marthae, Mariae, & Amae Virginum . XIV. Barhadbesciabae Diaconi . XV. Martyrum Captivorum . XVI. Quadraginta Martyrum, Abdae nimirum, & Ebedjesu Episcoporum: Abdallahae, Simeonis, Abrahami, Abae, Ajabelis, Josephi, Hani, Ebedjesu, Abdallahae, Johannis, Ebedjesu, Maris, Barhadbesciabae, Rozichaei, Abdallahae, & Ebedjesu Presbyterorum: Eliabi, Ebedjesu, Hani, Marjabi, Maris, Abdiae, Barhadbesciabae, Simeonis, & Maris, Diaconorum: Papae, Evolefi, Ebedjesu, Phachidi, Samuelis, & Ebedjesu Monachorum: Mariae, Tathae, Emae, Adranes, Mamae, Mariae, & Marachae Virginum Deo sacrarum . XVII. Bademi Coenobiarchae . XVIII. Acepsumae Episcopi, Josephi Presbyteri, & Aithilahaë Diaconi . XIX. Jonae, Brichjesu, Zebinae, Lazari, Maruthae, Narsetis, Eliae, Maharis, Habibi, Sabae, & Scembaitae . XX. Saporis, & Isaacii Episcoporum; necnon Mahanis, Abrahami, & Simeonis . XXI. Maharfaporis . XXII. Jacobi Intercisi . Haec de ipsorum Actorum, quae in prima Parte, ejusque Appendice proferuntur, numero, atque ordine dicta sunt satis.

Nunc vero quam pertinacem, diligentemque in hisce Actis vertendis, adornandis, atque illustrandis operam curamque impenderit, videamus.

Authoris in
Actis verten-
dis illustrandis
que studium,
& methodus.

Quisquis est, qui antiquioris aevi Scriptores Chaldaicos, seu Syriacos quoquomodo adtigerit, is plane novit, quae apud ipsos obtinuit, vetustissimam consuetudinem vocales notas supprimendi, atque inanimes, pene dixerim, loquutiones subrogandi: quo factum est, ut obscurissimam intellectu, eamque captu difficillimam, scriptionem posteritati transmiserint. Dicitur vix ergo potest, quantum molestiae, & laboris exorbeat, qui in hoc insipido ingratoque studio conteritur; ut scilicet in integrum compendiosam veterum scriptionem restituat, literisque vocalibus animet, atque exsuscitet: quod quidem effecimus adcurate in descriptione ac imagine hujus Operis, quamvis immensa ne ipsius moles evaderet, non omnes vocales notas adponere licuit; erant enim triplo linearum tractus multiplicandi, ut vocalibus ipsis fieret locus, quae non Europaeorum linguarum more dictionibus interferuntur, sed infra supraque dictionibus ipsis adpingere Orientales consueverunt. Neque heic tamen de pactis curarum nostrarum terminus. Illud praeterea studuimus, ut singulis Actis Admonitiones praefigerentur: facem huic methodo Bollandiani, & Rumartus praetulerunt. Sic quippe ex Authoribus Latinis, atque Orientalibus quidquid ad rem facit praemonentes, & quidquid censura dignum ponderosis observationibus configentes, Actorum singulorum tum epocham, tum germanam sinceritatem statuimus: si qua deinde in iisdem Actis animadversione digniora occurrunt, opportunis Anotationibus illustramus: si qua obscuriora, arcessita ex aliis fontibus claritate donamus: si qua tandem mutila atque luxata, ex probatis Scriptoribus Latinis, & Graecis, praecipue vero ex Orientalibus mss. Vaticanae Bibliothecae Codicibus supplemus, atque emendamus. Paucis verbis, ad hujus Operis pretium, ad historiae utilitatem, ad fidei certitudinem, ad pleniorum uberioremque rerum gestarum lucem quidquid conferre posse, ac debere

exi-

existimavimus, *Summa*, qua potuimus, *diligentia* curaque, *nulla gravissimi* & *indefessi laboris ratione* habita, *perficere conati* sumus. Tum quoniam plurima ex hisce Actis nedum antiquis, verum etiam recentioribus Latinis Martyrologis proferuntur prorsus ignota, in id omnes diligentiae nostrae nervos contulimus; ea ut perspicua redderentur, fidemque indubiam apud omnes promererent. Quam eandem viam institimus in altera hujus Operis Parte, & in ejusdem Adpendice, quae Acta S. Simeonis Stylitae complectitur. Quare operae pretium duximus, peregre Caroli Majelli, Archiepiscopi Emiseni, Dissertationem de Eusebiana Actorum Martyrum collectione, itemque de Stylitarum Origine atque Instituto, quam ex fragmentis collegimus interpolatis ac mutilis, quae nobis ejusdem praecclarissimi Praesulis ex fratre filius, Dominicus perhumaniter dedit, adjicere, quaeque nos ipsi, lacunis expletis, locisque hiantibus verborum & sententiarum consensione suffectis, ut in secundae Partis Praefatione admonemus, instauranda, atque in integrum restituenda, studiose diligenterque curavimus; & ne quid desit aut operi, in quo versamur, aut gratiae, quam Carolo Majelli meritis debemus maximam: ille etenim apud Pontificem auctor exstitit, quare Assemanus in Aegyptum perrexerit, indeque binos Nitrienses Codices, unde praesentem huic Operi materiem hausimus, asportaverit; hystoriam ejus Vitae, certe cum magnis morum exemplis ad imitandum connumerandae, breviter summatimque describemus; ut quemadmodum prisca aetas, debacchante saevitia, fortissimis praesertim Martyribus praedicatur: ita haec nostra in summa Ecclesiae luce, honore, opibus, dignitate, Viris sapientibus, severis, & in Aula, usuque hominum probatissimis, ac modestissimis ad posteros gloriarı possit.

Atque haec quidem de hujusce Editionis methodo, atque ornamentis praemonenda fuere. Ad illud modo veniamus, secundo loco propositum; quinam scilicet priorum istorum Codicum Partis, sive Actorum Martyrum Ori-
ta-

talium Author potissimum haberi debeat: cetera, quae ad alteram respiciunt, in ejusdem Praefatione, & Admonitionibus singulis Actis praefigendis prosequemur.

Quis Aſſerum Martyrum Orientalium Scriptor?

Historia Martyrum, sive Collectio Martyriorum Orientalium (Orientales vocitamus Populos ultra Mesopotamiam; Occidentales citra Chaldaeam incolentes) duplex est apud Syros: altera eorum, qui sub Isdegerde, & Vararane Persarum Tyrannis lauream adepti sunt, Honorio, Arcadio, & Theodosio Juniore imperantibus, ex qua duorum dumtaxat Martyrum Acta nobis servavit Codex Il. Maharsaporis nempe, & Jacobi Intercisi, anno Vararanis secundo coronatorum, quae in priori Adpendice exponemus. Reliqua in Aegypti fortasse, aut Syriae angulis adhuc delitescunt, monente Assemano atque adfirmante, vidisse sese in Scetenſi Syrorum Monasterio, quum Nitriensem solitudinem perlustraret, Abdac Episcopi & Martyris Acta, qui Isdegerdico-Vararanicae Persequutioni causam fecit, eaque regeſta in unum Codicem Syriacum praestantissimum, ubi sexaginta etiam Martyrum tum Orientalium, tum Occidentalium Passiones describuntur. Author hujusce Collectionis nos adhuc latet; nec omnino placet quod Bibliothecae Orientalis Scriptor clarissimus opinatur, qui S. Maruthae Episcopo Tagritensi totum id opus adtribuit: quum, vel penes ipsum, S. Maruthae longaevitae ad Imperium usque Vararanis V. sub quo praeter duos illos supra laudatos, alii etiam Martyres innumeri caesi sunt, prorogari minime queat. De alia autem Martyrum Orientalium, qui, furentem Sapore II. occubuerunt, historia, quam integram in banc Partem ex praedictis Nitriensibus Vaticanis Codicibus I. & II. retulimus, haec monemus: non heic quaeri a nobis de Scriptore Actorum SS. Jonae, Brichjesu, & Sociorum, decimo octavo Saporis anno enectorum; exstat in fronte nomen Authoris, Esaiae nempe, Adabi Arzunitae filii, Equitis Regii, qui cae coaevus ac testis oculatus memoriae tradidit. Ceterorum ergo Authorem certum venamur.

Nemo autem unus nescit tum Latinos, tum Graecos Scri-

Es haec non ab Eruditis deſiderata.

Scriptores Martyrum Orientalium memorias per eam aetatem caesorum literis consignasse. Sozomenus & Hieronymus omnium primi Graeca, Latinaque lingua ex Syrorum Chaldaeorumque monumentis excerpta earum rerum commentaria donarunt, & ad posteros transmiserunt. Complures scilicet fuisse illius aevi Scriptores Syros atque Chaldaeos, qui gloriosam eorum Martyrum pro Christo confessionem sermone vernaculo divulgaverunt, testatur ipse Sozomenus lib. 2. Histor. Eccles. cap. 14. prope finem; ubi posteaquam nobilissimum S. Simeonis Bar-saboe sociorumque ejus Martyrium meliori, quo potuit, stylo prosequutus est, in haec verba concludit: Ὡς ἐνὶ δὲ συλλήβδην εἰπεῖν. λέγεται ἤδη τότε Μαρτύρων τῶν ὀνομασῶν Φερομένων ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, εἶναι εἰς μυριάς ἑξακισχίλις τὴν δὲ ἐκτὸς τῶν τῶν παλαιῶν κρείττω ἀριθμῶν, ἔδιδασκοντο ἐργῶδες φανῆναι τὰς αὐτῶν κατηγορίας ἀπαριθμήσαντες, Πέρσας τε καὶ Σύρους, καὶ τοῖς ἀνά τὴν Ἑδεσαν οἰκῶσιν, οἱ πολλοὶ τῶν ἐπιμέλειαν ἐποίησαντο. Verum ut summatim dicam cunctos ejus temporis Martyres tam viros, quam mulieres, quorum nomina recoluntur, sedecies mille numero fuisse perhibent; reliquae vero multitudinis ne numerum quidem iniri posse. Atque idcirco difficile admodum visum est Persis, Syris, atque Edeffensis, qui hac in re plurimum studii, atque operae posuerunt, horum nomina percensere. Ceteri, qui deinceps consequuti sunt, Graeci, Latini que Ecclesiasticarum rerum Scriptores, Theophanes nempe in Chronographia ad annum Mundi 5817. Cedrenus ad annum 6. Constantii Augusti, Nicephorus lib. 8. cap. 56. Casiodorus lib. 3. cap. 2. sexcentique alii, quos haec recensere non vacat, nec necesse est omnino, in eam omnes consensere operam; ut ex Sozomeno potissimum, ac Hieronymo totam narrationis materiam transcriberent. At, pace id dixerim praestantissimorum ceteroquin Virorum, ex imperitia Syriaci, seu Chaldaici sermonis, quo jam inde ab initio laudatorum Martyrum Acta fuerunt exarata, factum est, ut & pugnantes, ac minime congruentes temporum rationes stabilirent, & multa scitu dignissima, imo

vero

vero & non pauca Martyrum Acta praetermitterent, & ipsa non semel etiam, quae prodiderunt, variarent, atque corrumperent; & vocum notas, rerumque nomenclationes inverterent, ac mutilarent. Propterea ad historiae periculum, fucumque distandum, illud erat omnium votum, ut quispiam adpareret sermonis utriusque linguae, Syriacae scilicet seu Chaldaicae, & Latinae doctus, qui ex integerrimi alicujus Syri Scriptoris Autographo totam illorum Martyrum historiam, collectionemque recuderet, & publica Romana luce donaret. Id praeter multos Ruinartus ac Tillemontius, ne quid ipsorum Operibus reliquum fieret, summopere studuerunt. Quare Eusebius Renaudotius sese illis obtulit, Colbertinam Bibliothecam ad Caelum ferens, ubi Codicem Orientalem se vidisse adfirmabat, in quo prae laudata Collectio; hoc est, Thesaurus omnium maximus adseruaretur, quem postridie se proditurum pollicebatur. Lyrae merae & gerrae. Quod si tamen promissis haud stetit, gratulandum nobis potius, quam illi succensendum putamus; quippe qui non alium Codicis sui Authorem venditabat, quam Nestorianum quemdam, nomine Amrum Matthaei filium, circa annum Christi 1340. clarum, qui Simeonis Bar-sabœ ejusque sociorum historiam obiter perstringebat, ut suam Ecclesiam a fidelium communione rescissam & multis Martyribus illustratam, & ab Orthodoxis Episcopis perpetua successione habitam, institutamque oscitantibus demonstraret. Ceterum ita ex ipso Renaudotio scribit Ruinartus in admonitione praeuia ad Martyrium ejusdem Sancti Simeonis Episcopi & sociorum: Quae de Persis Martyribus commemorat ille Author consentanea sunt iis, quae a Sozomeno, aliisque Scriptoribus Ecclesiasticis referuntur, paucis exceptis, quae pro versionum diversitate variant.

Verum quod tamdiu exoptatum ab eruditis Viris, quod CLEMENS XI. perfici quammaxime percupiebat, quod a multis promissum, a nemine tamen haecenus praestitum, obtigit nobis, sub Auspiciis Potentissimi ac Munificentissimi JOHANNIS QUINTI, Lusitaniae Regis, ad
umbi-

umbilicum deducere, atque ad rei Christianae publicam utilitatem & commodum evulgare. Neque sane ea in re ipsorum votis, quod aliquos mediocri notae Codices selegimus, impares omnino erimus; quandoquidem quanti valeant Codices, quos prae manibus habemus, tum demum in medio erit, quum certum ratumque eorundem Authoris nomen exstabit.

Heic autem primo eorum occurrit convellenda prorsus opinio (praetermittimus nomina, ut rationem & illorum famae, & honestatis nostrae habeamus) qui statim atque intellexerunt, hosce Codices in Vaticanam Bibliothecam fuisse ex transmarina peregrinatione, CLEMENTIS XI. cura jussuque; delatos, ex tripode, quemadmodum solent hujusmodi ingenii homines, semidocti, & judicio praecipites, adseruerunt, eos esse Collectionem illam Actuum veterum Martyrum ab Eusebio Caesariensi editam, quam vel situ oblitam, aliove infortunio, casuque subtractam dolebant. In quo quam stupide & oscitanter erraverint, inde oppido liquet, quod, Eusebium Caesariensem, praeter insignem Librum de Martyribus Palaestinae sua aetate coronatis; nullum de antiquis Martyribus conscripsisse, ex aurea Dissertatione Caroli Majelli Archiepiscopi Emissemi, quam dabimus Actis praefixam secundae Partis, planissime suademur. Ibi decem dumtaxat Martyrum Palaestinarum Acta, per eundem Eusebium exarata, ex Codice Nitriensi Vaticano I. proferemus, quorum haecenus non nisi compendium, Libro VIII. Ecclesiasticae Eusebianae historiae insertum, ad nos pervenit. Praeterea ex accuratiori temporum observatione, eaque, quam mox rationum momentis certissimis statuemus, Saporicae Persecutionis Epocha hoc eorum somnium facili negotio exsufflatur. Qui enim potuit Eusebius, cujus vita, ex Tillemontii calculo ad annum 338. ex Floraeo ad 340. porrecta est, Acta praesertim Sanctorum Barbadesiabae Diaconi, Martyrum Captivorum, Bademi Coenobiarcae, Acepstinae, & sociorum describere, quos autographi Codices nostri multo post Martyrio fuis-

f

se

se perfunctos testantur: Barhadbesciabam nimirum anno Persequutionis 15. Captivos Martyres anno 23. Bademum anno 36. Aceptsimam denique, & socios anno Persequutionis 40. quo Sapor ipse, juxta vulgatam scribentium opinionem, finem caedibus & vitae fecit, id est, anno Christi 380. Quin etiam pari convincuntur mendacio obnoxii, qui suspicantur, hanc Martyriorum Collectionem per Eusebium incoeptam, & ab alio quopiam post ejus obitum fuisse continuatam. Nam praeterquamquod an. Christi 340. quam Epocham communi Chronologorum calculo invictissime statuemus, nondum S. Simeon Bar-saboë, Martyrum in Saporica quadraginta annorum Persequutione caesorum antesignanus, passus fuerat, multa occurrunt in prioribus Actis ejus Collectionis tum locorum tum temporum notae, quae Eusebio scribenti, ut volunt, minime congruere, & quadrare possunt. Cujusmodi est, ut cetera omittam, quod in Prooemio Actorum S. Simeonis adseritur, a Juliano Apostata factam fuisse Judaeis potestatem Solymae templum instaurandi ac reficiendi, ex quo mira portenta Divinae ultionis in Judaeos subsequuta. Illud etiam incongruum subjicitur in Actis S. Barbaschemini Episcopi; quod ipse nimirum Seleuciensem Pontificatum, a Sciabdustis S. Simeonis Bar-saboë successoris Martyrio viginti circiter annos continenter vacantem, inierit. Quae quidem singula diu post Eusebii obitum contigisse, vel lippis, & tonsoribus patet.

Acta Martyrii
in Saporica.
40. Annorum
persequutione
caesorum S.
Maruthæ Ta-
gritenfi Episcopo
adjudicanda.

Equidem si quid sentio, liberius dicam: post rem totam serio diligenterque discussam, post accuratam Epocharum conlationem, post animadversas eloquentissimas styli notas, nullus dubito, quin S. Marutham Tagriti, seu Maipheracti, quae & Martyropolis, in Mesopotamia Episcopum, hujusce historiae, sive Actorum Martyrum Orientalium, qui in Perside passi sunt, Collectionis authorem cum Assemano meo, qui ejusdem seriem, atque epitomen primo Orientalis Bibliothecae Volumini inseruit, firmissime statuam, planeque adseverem. Id autem suadent, primo, Scriptorum omnium Orientalium in ejusmodi disce-

disceptatione consensus; quos inter Ebedjesus Sobensis Metropolitana, qui vitam posuit an. 1318. in Syrorum Scriptorum Catalogo, quem Latio donatum, notisque illustratum, semel atque iterum ediderunt formis Sac. Congreg. de Propaganda Fide Viri clarissimi, & de literis Orientalibus optime meriti, Abraham Ecchellenfis, & Joseph Simonius Assemanus meus, haec scribit.

ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ
 : ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ
 : ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ

Maruthas Episcopus Maiphercat, & Medicus peritissimus, composuit Librum Martyriorum, & Odas atque Hymnos in Martyres. Horum Fragmentum exstat hac epigraphe inscriptum: Sermo in Laudes Martyrum: sub initium Codicis II. Nitriensis; eorumque magna pars Officii Syrorum, Maronitarum videlicet, Jacobitarum, & Nestorianorum inserta est, atque Hymnis Ephraemi, Jacobi, aliorumque ita permixta, ut nullo fere indicio a reliquis discerni possint: nam nullum adhuc Codicem nacti sumus, in quo unius Maruthae Odae digestae sint. Amrus item Matthaei filius Cod. Arab. Vatic. XLI. ita habet.

وجمعت ماروثا من عظام الشهداء الذين اشتهدوا بالشرق شيئا كثيرا . ونسخ كل كتاب وجئت لهم . وحمل ذلك معه . فحملني يدميقرقوس في كرسيمه بعضه . وذلك معروف هناك الى هذا الوقت يتبارك به . ومضى بالمباقي الى المغرب . وفرقت في البيع .

Porro Maruthas Martyrum, qui in Oriente passi fuerant, Lipsana quamplurima collegit, & Acta literis olim consignata descripsit; factique hujus memoria hactenus superest, confluentibus ad recipiendam ab iis benedictionem populis: reliquas in varias Occidentis Ecclesias distribuit. Quod totum probe cum hujusce Collectionis epilogo ad calcem Actorum S. Acephsinae & Sociorum convenit. Ibi:

ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ
 ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ
 ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ
 ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ ܟܬܒܬܝ

אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם

Quod ad istos postremos Martyres adinet, quorum
 Martyrium, & Acta judicialia copiose retulimus,
 quidam nobis coetanei fuerunt, nostrisque tempo-
 ribus Martyrium subjerunt, nobisque illos videre li-
 cuit. Qui vero antiquiores fuerunt, eorum nos Ge-
 sta diligenter conscripsimus, secundum notitiam nobis
 traditam a senioribus Episcopis, ac Presbyteris, testi-
 bus fide dignissimis, qui res suam sub aetatem, atque
 sub oculos suos gestas narrabant. *Et paullo superius :*

אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם
 אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם אֲנִי הַיּוֹם

Incidit quoque in manus nostras ejusdem Martyrum
 historiae Volumen, simplici quidem, sed confusa
 oratione exaratum, ex quo eorumdem Martyrum
 praestantissimam effigiem expressimus, & fortia at-
 que illustra Gestas, quae in priori Sermone nostro
 (quem scilicet *Sobenfis Hymnos & Odas inscribit*) sumus
 complexi, adcurate depromimus. *Quis autem hujusce
 historiae, & voluminis, quod heic laudat Maruthas, au-
 thor fuerit, nec ipse exprimit, nec nobis aliunde liquet.*

*Ceterum quum acerbissima illa Saporis Persequutio
 an. Christi 340. incoeperit, & per annos 40. continenter
 perseveraverit, idest, usque ad annum 380. potuit certe
 Maruthas ejusdem Persequutionis saltem exitum intueri,
 quum ea aetate jam clareret, & , Baronio teste, An-
 tioche.*

tiobeno Concilio contra Meſſalianos habito unus ex Patribus interfuerit . Praeterea Maruthae ipſius Vitam , pietatem , indolem , geſtaque omnia contemplanti , facile ſuadetur mihi Authorum opinio , hanc Actorum Collektionem Maruthae adſcribentium ex tanti ponderis conjecturis ; quapropter eadem Acta nunc primum heic vulgaturus , ut & probitate Authoris fides hiftoriae augeatur , operae pretium eſſe arbitror , ipſius Maruthae Vitam , reſque praeclare geſtas ab initio repetere atque exordiri .

Ejus geſta .

B. Marutham Episcopum , circa ſeculi quarti finem doctrina , & miraculis in Meſopotamia claruiſſe , communis omnium illius temporis Scriptorum vox eſt : cuius autem Urbis Episcopatum geſſerit , Graeci , Latiniſque nuſquam indicant . Syri tamen cum Tagritenſi Eccleſiae praefuiſſe diſerte ſcribunt ; ut legere eſt in eorum Chronicis , & in Codicibus Liturgicis paſſim : quam quidem Urbem variis nominibus adpellant *ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܝܬܐ* Tagrit , *ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܝܬܐ* Maipherkin , *ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܝܬܐ* Maiphercat , *ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܝܬܐ* Maipheracta , & *ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܝܬܐ* Medinat-Sohde , hoc eſt , Martyropolis , ſeu Martyrum Civitas . Situm ejuſdem Procopius lib. 1. de Bello Perſico designat , his verbis : Perſae ſub Cabade Martyropolim obſident , quae in Regione , quae Sophofene diſta eſt , ab Amida ducentis & quadraginta ſtadiis diſtans ad Boream ventum , prope Nymphium fluvium , qui Perſas a Romaeis diſterminat . Marutham idcirco Photius Cod. 52. vocat Sopharenorum Episcopum , ideſt , Sophofenorum , nempe Urbis Martyropolis , quae regionis Sophofenes Metropolis eſt . Bau-drandius in novo Lexico Geograph. pro 240. ſtadiis , quibus Martyropolim ab Amida diſtare , ex Procopio modo dicebam , perperam numerat ſtadia octoginta . Eam inſuper Episcopalem facit ſub Amideno Archiepiſcopo : quod tamen verum fuit uſque ad Saraceni Imperii initia dumtaxat ; nam poſt occupatam a Saracenis Meſopotamiam , alia prorsus fuit cum Provinciarum , tum Episcopatuum diſiſio , ut Scriptores Syri , Arabesque demonſtrant . Et Martyropolis quidem ad eam amplitudinem atque magniſi-

gnificentiam sub Imperio Abbafidarum evasit, ut Jacobitae primum post Patriarcham sectae suae Episcopum, quem Catholicum Graeca voce dicunt, Syriace vero Maphrianum, in eadem Urbe sedem habere voluerint. Propterea S. Marutham Syri recentiores ܡܪܘܬܗ Catholicum Tagrit, & ܡܪܘܬܗ Maphrianum Orientis nuncupare solent; eo videlicet ipsum nomine decorantes, quod postremis nisi temporibus ejus successores Episcopi non obtinuerunt.

Concilio Con-
stantinopoli-
tano interest.

Mares, & Amrus, Nestoriani Scriptores, in Vita Cajumae XIV. Chaldaeorum Patriarchae, necnon Barbraeus in Chronico Syriaco Par. 3. in Vita Isaacii apud Assemanum Biblioth. Orient. tom. 2. & 3. Marutham interfuisse perhibent Concilio Constantinopolitano I. adversus Macedonium A. C. 380. coacto, licet in subscriptionibus Patrum Maruthae nomen nusquam adpareat. Quod vero scribit Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient. pag. 271. Fortasse, scilicet, pro Mareas Amidenus, quod nomen legitur in Latinis illius Concilii subscriptionibus, Maruthas reponendum: id profecto stare nequit, quin Amida cum Martyropoli confundatur, quas inter Urbes complurium stadiorum distantiam intercedere, nemo in dubium vocavit; quemadmodum & Renaudotius ipse loc. cit. Martyropolim confundit cum ܒܝܬ ܓܪܡܝ Beth-garmai, seu, ut idem legit, Beit-garme, quam vocem Ossuarium interpretatur, sive Coemeterium, quasi vero inde Beit-garme dicta sit, quod Martyrum Ossa ad eam a Marutha nostro translata fuerint. Nihil vero propius dici potuit; verum tamen non est. Nam Beth-garme non urbs quaedam erat, sed regio Persis subiecta, etiam Maruthae temporibus, ut nos docet Simeon Betharsamensis Episcopus, seculo Christi sexto ineunte clarus, in Epist. de Barsauma Nisibeno, & Nestorianis, Cod. Syr. Vatic. XI. ubi duas ad regionem Beth-garmeam refert urbes, nempe ܒܝܬ ܓܪܡܝ Beth-fori, & ܠܘܨܝܘܡ Loscium, sive Lascium; Martyropolis vero Romanae ditionis Civitas fuit usque ad tempora Justiniani, teste Procopio loc. cit. Idque luculenter

Renaudotius
Martyropolim
cū ܒܝܬ-ܓܪ-
ܡܝܝܢܝܘܢ
confundit.

lenter confirmant cum Acta Martyrum Orientalium a nobis mox proferenda, tum Agathias Scholasticus lib. 4. pag. 136. ubi Vararanem Persarum Regem, Saporis filium, & Isdegerdis decessorem nuncupatum fuisse adserit Cermaſaa, hoc est, Regem Cermae, seu Garmeeae regionis, quam debellaverat, quaeque jam in Persarum ditionem transferat, quum & adhuc Martyropolis Romanorum Imperatoribus pareret.

Synodo praeterea Antiochenae anno Christi 383. ut opinatur Baronius, vel 390. ut mavult Tillemontius, adversus Meſſalianos habitae, unum ex Patribus interfuisse Marutham, tradit Photius in Biblioth. Codice 52. Διόπερ ἢ αὐτὸς συναθροίσαι ſίνωδον κατὰ τῶν αὐτῆς αἰρετικῶν, συμπρόντων μὲν αὐτῷ Ἐπιſκόπων τριῶν βίβη τῆ Σελευκείας, ἡ Μαρθᾶ τῆ Συφαρηνῶν Ἔθνης, ἔ Σάμης : Πρεσβύτεροι δὲ, καὶ Διάκονοι συμπαρήσαν μέχρι τριάκοντα. Quapropter, inquit, etiam ipse (Flavianus Patriarcha Antiochiae, ad quem Synodus Sydae in Pamphilia congregata epistolam contra Meſſalianos scripserat.) Synodum indixit adversus eosdem illos haereticos, adcedentibus tribus Episcopis Biza (seu Basilio) Seleuciae, & MARUTHA gentis Supharinorum, & Sami, ad quos se cum Presbyteri, tum Diaconi ad triginta conjunxerunt.

Posteaquam vero alteri Concilio Seleuciensi sub Caesarea, cui Episcopatum abdicanti Isaacius subrogatus fuit, anno Christi quadringentesimo celebratae praesens adfuerit, de quo videsis Amrum apud Asem. tom. 3. pag. 363. Divino Christianae in Perside rei confirmandae studio impulsus: non enim adhuc Saporis Longaevi in Ecclesiam Edicta penitus rescissa fuerant, atque deserbuerant, Constantinopolim A. C. 403. proficiscitur, Arcadium Imperatorem rogaturus, ut Isdegerdem, qui duobus ante annis Persicum Imperium inierat, pacatiorem in Christianos humanioremque reddere satageret, non vero ut illum a saevissima eorum Persequutione desistere curaret, ut auctumt cl. Orientalis Bibliothecae Author; quippe quae ab Isdegerde nonnisi circa finem regni sui, anno scilicet 418.

Meſſalianos
damnati in
Concilio An-
tiocheno.

Proficiscitur
Constantino-
polim sub Ar-
cadio, Ecclē-
siae Persicae
operam implo-
raturus.

excita-

excitata est; occasione Abdae Episcopi, cujus opera Marutham nostrum in altera ac postrema ad eundem Isdegerdem legatione usum fuisse, patet. ex insigni Socratis loco, a nobis mox citando, quique, teste Theodoro lib. 5. cap. 39. immoderato zelo pulsus. *αυρηον*, hoc est, Templum igni Persarum Deo consecratum destruxerat, quod quum instaurare abnuisset Abdas, Isdegerdes occiso Abda, everfisque Ecclesiis, quas Maruthas una cum ipso Abda reparaverat, gravissimos ac faevissimos fluctus adversus alumnos pietatis excitavit, &c. Qua de Persecutione fusius quidem in Admonitionibus nostris praevis ad Acta SS. Martyrum Maharsaporis, & Jacobi Interfici edisseremus.

S. Joh. Chry-
sostomo caris-
simus.

At quum interea Theophilus Alexandrinus, ut Eudoxiae Augustae morem gereret, plures Episcopos adversus S. Johannem Chrysostrum Chalcedone congregasset, eos inde Constantinopolim, quo ab Arcadio Imperatore aditus fuerat, transmissurus; ejusmodique adeo curis Arcadium ipsum magnopere implicitum Maruthas intelligeret, atque nullum in tanta temporum perturbatione locum sibi fore de Persicae Ecclesiae rebus agendi existimaret, improbata Episcoporum Syrorum, quos memorat Chrysostrum in Epist. ad Innocentium Papam, in eam Synodum conveniendi deliberatione, e vestigio in Mesopotamiam remeavit. Chalcedone autem quum esset, Deo Justitiae vindici, inscius licet, deservit; Cyrinum quippe Nicomediensem Episcopum, Joh. Chrysostrum inimicissimum, ejus pedem forte imprudens proculcans, vehementi adeo poena adfecit, ut is ab itinere, quod Constantinopolim una cum reliquis Episcopis cogitaverat, fuerit retardatus, & eo ex vulnere haud multo post interierit, Rem ita Socrates Libro 6. cap. 15. enarrat: *Μαρτυρὰ δὲ Μεσοποταμίας Ἐπίσκοπος ἄκων τὸν πόδα τῆ Κυρίας ἐπάτησεν. ὁ δὲ ὀδυνηρῶς ἐκ τῆς πληγῆς συνελθὼν τοῖς Ἐπισκόποις ἐπὶ τὴν Κωνσταντῖνα πόλιν εἰ δεδύνηται. ἀλλὰ μὲν μὲν αὐτὸς ἐν τῇ Χαλκηδόνι. οἱ δὲ ἄλλοι διεπέρασάν ταν. Sed Maruthas Episcopus Mesopotamiae forte imprudens Cyrini pedem calcavit:*

ille

Deo Justitiae
vindici inscius
licet deservit.

ille eo vulnere graviter adfectus, Constantinopolim una cum reliquis Episcopis transfretare non potuit; sed ipse quidem mansit Chalcedone, reliqui vero Constantinopolim trajecerunt. *Sozomenus autem lib. 8.*

cap. 16. Συνελθόντων δὲ πάντων ἐν ταύτῃ ἐνθάδε, ἔβουλομένων ὅπως αὐτοῖς κατὰ γνώμην προβαίη ἢ κατὰ Ἰωάννη ἐπιχειρήσεις. Κυρίνος, ὃς ἠγείτο τότε τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τὸ συγγενές ἴσως Θεοφίλω χαριζόμενος ἦν γὰρ Αἰγύπτιος, καὶ ἄλλως ἄσφορος Ἰωάννη τυγχάνων, πλείεστα αὐτὸν εἰλοιδόροι. Ταχέως δὲ τῶν τῶν ὕπερον ἔδοξεν αὐτὸν μετέναι δίκη. Μαριθάς γὰρ ὁ ἐκ Μεσοποταμίας συνὼν τοῖς Ἐπισκόποις, ἀκὼν αὐτῷ θάτερον τῶν ποδοῶν ἐπάτησεν. ἐδυνθεῖς δὲ, ἐκέτι σὺν τοῖς ἄλλοις ἱερεύσον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπεραιώθη. καίπερ ἀναγκαίως εἶναι δοκῶν πρὸς τὰς κατὰ Ἰωάννη ἐπίβουλας. Μετὰ ταῦτα δὲ κακῶς ἡσθητικῶς πολλακίς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεπρίσθη τὸ σκέλος. ἐπιγενομένη γὰρ σπηδαῖν τὸ πᾶν ἐπενέμετο σῶμα. ὡσκαὶ τὸν ἕτερον ποδᾶ ταύτῃ ὑπομείναι, τῇ μεταδόσει τῶν πᾶσης. ἀλλ' ὁ μὲν ἔ πολλαῖ ὕπερον ἐν ταῖς ὀδύνας ἐτέλευτα τὸν βίον. **Quumque universi simul Episcopi illuc (Chalcedonem) convenissent, atque inter se consultarent; qua ratione conatus ipsis adversus Johannem ex voto succederet; Cyrinus, qui tunc Nicomediensem regebat Ecclesiam, Theophilo fortassis gratificans ob generis conjunctionem: erat enim Aegyptius, & alioqui a Johanne dissidebat: multis eum probris, & conviciis oneravit. Verum Divina justitia contumeliarum istarum brevi ab illo poenas exegit. Maruthas enim ortus ex Mesopotamia, qui una cum Episcopis illic aderat, forte alterum ejus pedem calcavit. Unde adfectus dolore, una cum reliquis Episcopis Constantinopolim trajicere non potuit, licet ad struendas Johanni insidias admodum necessarius videretur. Postea vero quum ex vulnere male haberet, crus ei non semel a medicis dissectum est. Superveniens enim putredo totum corpus depascebatur: adeo ut alter quoque pes idem passus sit ex mutua doloris communicatione. Et Cyrinus quidem haud multo post in doloribus exspiravit.**

Constantino-
polim rever-
titur .

*Exsaturatam, expletamque in S. Johannem Chryso-
stomum, post ejus ab Urbe Constantinopoli exsilium bac-
chantem improborum hominum feritatem ratus Maru-
thas, illuc revertitur A. C. 404. ut & intermissam Ec-
clesiae Persicae rem apud Imperatorem resumeret, &
quantacumque posset opera Chrysofstomi partes tutaretur.
Chrysostomus autem, cognito Maruthae Constantinopolim
reditu, binas ad ipsum dedit Epistolas, quae, prob dolor!
interierunt. Quumque nihil interim haberet Maruthas
nisi molestissimum quod rescriberet, in eam Chrysostomus
suspicionem venit, ne Maruthas vel sui ergo in carcere
detineretur, ut autumat Baronius, vel Theophili ejusque
fautorum fraude impulsus, partes sui deseruisset, ut scri-
bit Tillemontius. Tertiam idcirco Olimpiadi conscripsit
Epistolam, in qua sic de Marutha honorifice loquitur:*

Μαρτυρῶ τὸν Ἐπίσκοπον μὴ Ἀσλείτης, τὸ γὰρ εἰς σε ἦκον . Θεραπεύσασα ,
 ὥστε ἀνημυσσᾶς τῷ βαράθρῳ . μάστιγα γὰρ αὐτῷ δέουμαι ἄφ' τὰ ἔο
 Περσίδι . Ἐ μάλιστα παρ' αὐτῷ ἂν δυνατὸν σοι γίνεσθαι, τίτε κατορθῶται
 ἐκείσε δι' αὐτῷ, καὶ τίος ἕνεκεν παραγέγονε . καὶ δὴ λῶσον ἡμῖν, εἰ τὰ δύο
 ἐπιστολάς, ἃς ἔπεμψα αὐτῷ, ἀπέδωκας . καὶ μὴ βυληθεῖη ἡμῖν ἐπι-
 στήλαι, πάλιν ἐπιστελέμεν αὐτῷ, ἂν δὲ μὴ βυληθεῖη καὶ τῆ εὐλαβείᾳ
 σε δηλώσῃ εἰ τι γέγονεν αὐτοτι πλεόν, καὶ εἰ μέλλοι τι κατορθοῦν πάλ-
 λιν κατιῶν . Ἐγὼ γάρ ἄφ' οὗτο καὶ ἰαυδάζον αὐτῷ συγχεύσασθαι .
 πλὴν πάντα τὰ παρὰ σε γένοσθω, καὶ πάντες κατακέφαλα φέ-
 ρονται, τὰ σαυτῆς πλήρης . ὁ γὰρ μισθὸς σε ἔσται ἀπρητισμῆρος . πᾶνο οὖν
 αὐτὸν οἰκείωσαι, ἕως ἔχωρεῖ . Marutam Episcopum quantum
 in te fuerit, omnibus officiis complecti, ne desinas,
 ut eum barathro extrahas . Nam ejus opera ob Persi-
 dis negocia magnopere egeo : atque ita, si fieri potest,
 ex eo intellige, quidnam illic ipsius studio, atque ope-
 ra perfectum sit, & cur istuc profectus sit; & num ei
 duas Epistolas, quas ad eum misi, reddideris . Si ad me
 scribere velit, rursum scribam, sin rescribere gra-
 vetur, saltem quid illic profectum sit, tibi exponat,
 & num quid rursus eodem proficiscens praestiturus
 sit . Nam ego hac de caussa ipsum convenire stude-
 bam .

Epist. 14. ad
Olimp.

bam. Utcumque sit, quidquid tuarum partium est, praesta, munusque tuum exple, etiam si omnes pro no capite in praecipua ferantur: merces enim tua numeris omnibus absoluta erit. Eum igitur quam maxime poteris, demerere. Haec Chrysofostomus de Marutha; quibus intelligas per eum Christianae fidei in Perside propagationem ipsum Chrysofostomum jam urgere coepisse.

Quanta vero in existimatione esset apud Theodosium Junio- rem, qui, extincto paullo post patre Arcadio, Imperium suscepit, vel exinde facile conjici potest, quod is Marutham in Persidem semel atque iterum legatum prae ceteris destinaverit, ut Isdegerdem Regem, ad foedus cum Romanis faciendum, hortaretur; atque ita integrae Christianorum ipse Persarum libertati, & incremento prospiceret. Quid autem istis in legationibus praestiterit Maruthas, audiamus Socratem Hist. Ecclesiast.

lib. 7. cap. 8. Χρεία δὴ ἔν τῳ τότε ἤγαγεν, ὡς Μαρυθᾶν τὸν Μεσοποταμίας Ἐπίσκοπον, ἔ μικρὸν ἔμπροσθεν μνήμῳ πεποιθίμεθα περιφθῆναι παρὰ τῷ Βασιλεῖ Ρωμαίων πρὸς τὸν Βασιλέα Περσῶν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦν Περσῶν πολλῶν βίλας παρὰ τῷ ἀνδρὶ Ἀρκάδι; Ἰσθίμης ἦγεν αὐτὸν, καὶ ὡς ὄντως Θεοφιλεῖ προσεῖχεν. τῷτο γινόμενον ὑπέκρινε τὸς Μάγους, οἱ πολλοὶ παρὰ τῷ Περσῶν Βασιλεῖ ἰσχύισαν. ἐδεδοίκεσαν γὰρ, μὴ τὸν Βασιλέα Χριστιανίζεν πείσῃ. καὶ γὰρ κεφαλαλίαν αὐτῷ χρονίαν, καὶ οἱ Μάγοι θραγαυῖσθαι μὴ δεδύνωται, τάντιν οὐ Μαρυθᾶς εὐχαῖς ἐθεράπευσε. βυλεύοντα οὖν ἀπάτην οἱ Μάγοι. καὶ ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι τὸ πῦρ σέβουσιν, εἰώθει δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐν οἴκῳ τινὶ τὸ διηνεκῶς κηρόμῳ πῦρ προσκυνῆν, ὑπὸ γλῶ κατακρύψαντες ἀνθρώπον, καὶ ὃν εἰώθει κερὸν ὁ Βασιλεὺς εὐχεσθαι, ᾗσεκέυσαν ἀναφθέρησθαι, ἔξω βάλλουσ δὲ τὸν Βασιλέα. ἠσέβησαν γὰρ, ὅτι τὸν ἦν Χριστιανῶν ἱερέα νομίζῃ Θεοφιλεῖ. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰσθιγέρθης, τῷτο γὰρ ὄνομα τῷ Περσῶν Βασιλεῖ, ἀδέλφος μὲν ἀποπέμπεσθαι δ' ἔν ὁμοίως τὸν Μαρυθᾶν ἐβύλετο. Μαρυθᾶς δὲ ἀληθῶς Θεοφιλεῖ ἀνθρώπος, εὐχαῖς προσέκετο, δι' ὃν εὐρίσκει τὸν πῦρ ἦν Μάγων γινόμενον δόλον. τῷ ἐν Βασιλεῖ, μὴ παύσῃ, ἔφη, Βασιλεῦ. ἀλλ' εἰσελθῶν ὅτε τῆς Φωνῆς ἀκούσῃς, ὀρύξας τὸν δόλον εὐρύσεις. ἔ γὰρ τὸ πῦρ φθέρηται, ἀλλὰ ἀνθρώπων κατασκή τῷτο ποιεῖ. πείθεται τῷ Μαρυθᾶ ὁ Περσῶν Βασιλεὺς, καὶ αὐθις εἰσθῆι εἰς τὸν οἰκίον, ὅπως καὶ τὸ ἀσβεστον πῦρ. ἐπειδὴ δὲ αὐθις ἀκούῃ τῆς αὐτῆς Φωνῆς, ὀρύξῃ τὸν τόπον ἐκέλευσε. καὶ ὁ προ-

A Theodosio Imp. ad Isdegerdem Persarum Regem adlegatur.

πέμπων τὴν τοιμαδεῖσαι Θεῶ φωνὴν, ὄξηλέγγυτο. ὤελοργὸς ἔν γινόμενος ὁ βασιλεὺς, τὸ τῶν Μάγων γένος ἀπέδικάτωσε. τῆτε γενομένης, ἔπεσε τῷ Μαρυθαῖ, ἔνθα ἀν βέλοιτο, κτίζειν Ἐκκλησίας. ἐκ τῆτε ὡς Πέρσας ὁ Χριστιανισμὸς ἐπλατύνετο.

Τότε μὲν ἔν Μαρυθαῖς ἀποχώρησας τῶν Περσῶν, ἀυδὶς ἐπὶ τῷ Κωσαντινέπολιν ἐπαίρεται. ἐκ εἰς μακρὰν δὲ πάλιν πρεσβείας ἔσκεσ ἀντιπέμπετο. ἀυδὶς τε οἱ Μάγοι σκιδωρίας ἐπεσοῦντο, ὅπως ἀν μηδαμῶς τὸν ἀνδρα προσδέχαιτο ὁ βασιλεὺς. ἐπρώσασαν τε δυσωδία τινὰ κατασκιάσιμῳ, ὅδεσ ὁ Βασιλεὺς εἰώθει προσέρχασ. Διβολῆ τε ἐχρῶντο ὡς ἀρα ταύτῳ οἱ τῷ Χριστιανισμῷ σιωόντες εἰργάσαντο. ὡς δὲ ὁ Βασιλεὺς ἦδη πρότερον ὑπόπτις ἔχων τῆς Μάγης, σπεδαμότερον ἀνέστη τῆς δράσαντας, ἀυδὶς ἔξ αὐτῆ ἀτυρίσκοντο οἱ τῆς κακῆς ὁδμῆς ποιηταί. διὸ κὶ ἀυδὶς πολλὰς αὐτῶν ἐτιμωρήσατο. Μαρυθαῖν δὲ Διῶ πλείονος ἦγε τιμῆς. ἔ ἠγάπα μὲν Ῥωμαίς, ἔ τῷ πρὸς αὐτῆς Φιλίαν ἠσπάζετο. μικρὸν δὲ ἐδέησε κὶ Χριστιανισμῷ αὐτὸν, πῆρας δεδωκότος ἐτέραι τῷ Μαρυθαῖ, σὺν Ἀνδρῶ τῷ Ἐπισκόπῳ Περσίδος. ἀμφω γῆ τὸν ὀχλῶντα δαίμονα τῷ ἠὲ Βασιλείῳ ἀπῆλασαν, τρεῖας κὶ προσβαχίς χολάσαντος.

Forte igitur, inquit, negotii cujusdam necessitas tunc exegit, ut Maruthas Episcopus Mesopotamiae, cujus paullo ante mentionem fecimus, ab Imperatore Romano (*Theodosio Juniore*) ad Regem Perfarum (*Isdegerdem*) destinaretur. Rex autem Perfarum quum eum virum eximia pietate praeditum esse deprehendisset, magnum illi honorem exhibuit, & tamquam Dei vere amicum aufcultavit. Ea res offendit animos Magorum, qui apud Regem Perfarum plurimum valent. Verebantur enim, ne is persuaderet Regi, ut Christianam Religionem amplecteretur. Etenim diuturnum capitis dolorem, quo Magi eum liberare non potuerant, Maruthas precibus suis curaverat. Fraudem ergo comminiscuntur Magi: & quoniam Persae ignem colunt, solebatque Rex ignem perpetuo ardentem in aede quadam adorare, hominem quemdam terra occultantes, eo tempore, quo Rex adorare consueverat, exclamare jusserunt: Foras exturbandum esse Regem, impie enim illum egisse, qui Sacerdotem Christianorum Deo carum esse existimet. His auditis, Isdegerdes (hoc enim nomine vocabatur Rex Per-

Quem diuturn.
no capitis do-
lore liberat.

Magorum.
fraudem dete-
git.

Perfarum,) licet Marutham reverentia prosequeretur, dimittere tamen in animo habebat. At Maruthas vere Deo acceptus, Orationibus vacabat, quarum subsidio fraudem Magorum detexit. Itaque Regem adiens: Noli inquit, o Rex, amplius deludi; sed ingressus, postquam vocem audieris, effossa humo, fraudem deprehendes. Non enim loquitur ignis, sed hominum fraus, & machinatio istud facit. Rex Maruthae morem gerens, denuo in aediculam ingressus est, in qua ignis perpetuus ardens servabatur. Quumque eandem vocem iterum audisset, locum effodi iussit. Tum is, qui vocem illam emittebat, quae Dei esse putabatur, deprehensus est. Itaque Rex ira inflammatus, gentem Magorum decimationis supplicio addixit. Quo facto Maruthae permisit, ut, ubicumque vellet, Ecclesias aedificaret. Exinde apud Persas Christiana Religio latius propagata est.

Maruthas vero, *pergit idem Socrates*, tunc quidem e Perside discedens, Constantinopolim reversus est. Sed non longo post tempore legatus iterum missus est ad Persas. Atque iterum Magi fraudes ac dolos excogitarunt, ne Rex ullo pacto eum admitteret. Tetrum enim foetorem machinatione quadam excitarunt eo loci, quo Rex procedere solitus erat, eumque a Christianis excitatum esse calumniati sunt. Sed quum Rex, utpote qui suspectos jam dudum habebat Magos, foetoris hujus authores diligentius investigaret, rursus deprehensus est, pestiferi illius odoris artifices Magos esse. Rursus ergo multos ex illis supplicio adfecit; Marutham vero majori adhuc in honore habuit. Et Romanos quidem deinceps dilexit, eorumque amicitiam amplexus est. Parum autem abfuit, quin ipse Christianus fieret, quum Maruthas una cum Abda Persidis Episcopo alterum etiam Miraculum edidisset. Ambo siquidem Daemonem, quo Regis filius vexabatur,

Iterum in Persidem mittitur.

Una cum Abda Episcopo filium Regis energumenum liberat.

tur, depulerunt, quum prius jejuniis ac precibus incu-
 buissent, &c. *Haëenus Socrates. Et sane Isdegerdis*
Regis favore atque indulgentia usi Maruthas, & Abdas
nihil, quod ad Christianam rem conducibile videretur,
omiserunt. Conlapsas repararunt Ecclesias, novas in to-
tâ late Perside construxerunt. Utque Ecclesiasticam disci-
plinam, postremae potissimum Saporicae Persequutionis
immanitate atque diuturnitate labefactatam, in pristi-
num Maruthas restitueret, duas Ctesiphonte celebravit
Synodos: alteram in prima sua legatione, cujus meminit
Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient. p. 272. alteram in
secunda; de qua haec Dionysius Patriarcha in Chron. ad
An. Graecorum 725. Christi 414.

Rem Christia-
 nam in Persi-
 de inflaurat &
 propagat.

Duas Synodos
 celebrat in ur-
 be Ctesiphon-
 te.

תתקן ויבן ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר
 ויגדל ויחבר ויחדש ויחזק ויחבר

Anno Graecorum 725. claruit S. Maruthas Episco-
 pus Maipheractae . Hic ab Imperatore Theodosio
 ad Isdegerdem Persarum Regem missus, pacem in-
 ter utrumque conciliavit. Eodem autem tempore
 celebrata fuit Synodus Persica, quae fidem Nicae-
 nam corroboravit . Praefuerunt illi Synodo Maru-
 thas Maipheractensis, & Jaballahas Catholicus Ctesiphontis.
 Habita vero fuit in ipsa urbe Ctesiphonte.

*Reliquias praeterea Martyrum, qui in superioribus Ec-
 clesiae Persicae Persequutionibus passi fuerant, ab Isde-
 gerde sibi concessas, redux inde in Mesopotamiam tran-
 stulit, & in urbe sua Tagritò, quae idcirco Martyropolis
 dicta*

Reliquias
 Martyrum
 Persarum Ta-
 gritum trans-
 fert.

dicta est, plerasque deposuit; ubi & ipsius Maruthae, aliquandiu post morte sua defuncti, Corpus conditum fuit: quod tamen post frequentes quam Persae, Arabesque in Mesopotamiam facere coeperunt excursiones, in Aegyptum inde delatum fuisse, atque in Scetenfi Deiparae Syrorum Monasterio etiamnum adseruari, testatur ejus loci Coenobitae, qui & illius tumulum Assemano meo, Nitriensem solitudinem annis ab hinc triginta obeunti commonstrabant. Sanctissimi autem Maruthae, uti & Translationis Reliquiarum Martyrum Persarum, ab eo factae, memoriam colunt Coptitae die 22. Emfirci, seu 19. Februarii, Syri & Melchitae 16. ejusdem mensis, Graeci vero in Menaeis, Latinique 4. Decembris.

Corpus ejus in Scetenfi cenobio: & memoria in Martyrologio.

Porro ex haecenus dictis castigandi sunt. Primo, Orientales nonnulli, qui S. Marutham nostrum Concilio Nicaeno interfuisse fabulantur, eo quod Decreta illius Synodi in Perside observanda curaverit. Nam praeterquam quod Maruthas nisi nonaginta circiter post habitam Nicaenam Synodum annis id non praestitit, ipse quidem vivebat sub Theodosio Imperatore, & Isdegerde Persarum Rege circa A. C. 410. ut supra ostendimus; Nicaena vero Synodus coacta fuerat sub Constantino M. & Sapore Rege ante annos 85. hoc est, A. C. 325. Praeterea idem Maruthas noster in Historia hujus Concilii, ab Ebedjesu Sobensi in Epitome Canonum Synod. cap. 3. laudata, alterum Marutham Maipheractensem, unum ex Patribus Nicaenis, tamquam a se omnino diversum commemorat. Secundo, Martyrologium Romanum, quod in Elogio S. Maruthae ad praesignatum diem 4. Decembris, conlapsas in Perside ob Persequutionem Isdegerdis Christianorum Ecclesias Marutham reparasse tradit; quum Persequutio Isdegerdica, ut superius diximus, nonnisi aliquot annis posteaquam Maruthas legationibus suis ad ipsum Isdegerdem functus, unacum S. Abda Ecclesias Persicas reparaverat, occasione ipsius Abdae excitata fuerit. Tertio demum, in viam reducendi Coptitae, qui inepte quidem nugantur, dum in Synaxario suo ad praesignatum

Perperam a nonnullis cum altero Marutha confunditur

Martyrologii Romani lapsus.

tum

tum diem 22. Emsciri de Marutha haec legunt : في هذا اليوم تذكّر مارونا الاسقف ونقل اعضا القديسين المستشهدين بمدينة ميفارقين على ايام ديقلانثيانوس . فلما مارونا الاسقف فلكترة قلبه وفضيلته ارسله ثاودوسيموس الملك الكبير ابو ارغاديوس وانوريوس الى ملك الفرس رسولا للمدينة التي كانت بينهم . فاكرمه سابور ملك الفرس ونزله في قصر من قصور المملكة . فبلغه ان الملك له ابنة يجنونه . فاستدعاهما . فلما حضرت بين يديه فصلّى عليها فمريت لزوجتها ففرح سابور الملك بذلك وزاد في كرامته . فطلب منه اجساد القديسين الذين استشهدوا في بلاد فارس . فدفعهم له . فبنا عليهم كنيسة . وبنا حول الكنيسة حصنا كبيرا . وبنيت داخل الحصن مدينة . فاسموها باسم مشتق من اسم القديسين وهو مارونا . ثم بعد ان عاد الى الملك واقام في بلاد الروم سنيًا تتيح في مثل ذلك اليوم الذي كرتز فيه الكنيسة . فصار يعبد له ولتكريز الكنيسة .

Hoc die Commemoratio Marunae Episcopi , & Translationis Reliquiarum Martyrum , qui sub Diocletiano in urbe Miapherkin passi sunt . Et Marunas quidem Episcopus ob eximiam probitatem , & virtutem a Theodosio Magno Imperatore , Arcadii & Honorii patre , ad Perfarum Regem legatus fuit in urbem , intra utriusque Imperii fines positam . Sapor vero Perfarum Rex Marunam perhonorifice exceptum , in Regio Palatio diversari iussit . Quumque is filiam Regis a Daemone vexari intellexisset , eandem sibi listi voluit , fusisque ad Deum precibus , confestim liberavit . Quo beneficio Sapor ingenti laetitia adfectus , majori adhuc in honore Marunam habuit . At ille Sanctorum Corpora , qui in Perfide Martyrio coronati fuerant , a Rege postulavit : quibus impetratis , in Ecclesia , quam aedificavit , ea recondidit . Circa Ecclesiam vero amplissimam Arcem excitavit , & intra Arcem Urbem , cui nomen Sanctorum , idest , Marunae fuit inditum . Mox ad Imperatorem reversus , annos aliquot in terris Romanae ditionis vixit : migravitque ad Dominum , recurrente die , quo Ecclesiam illam dedicaverat . Quamobrem ipsius Festum unacum Ecclesiae Dedicatio-

catione peragitur. Hucusque *Coptitarum Synaxarium*, vera falsis permiscens. In primis Marunas perperam pro Marutha ponitur: idque non ob defectum unius puncti, ex amanuensis incuria natum, quod literae ω Nun adpositum ex مارونا Maruna ماروثا Marutham faceret; sed certo *Coptitarum consilio*, qui in Ecclesia diserte Marunam legunt. Deinde Marutham adlegatum fuisse, fingit, a Theodosio Magno ad Saporem; quum id sub Theodosio Juniore, & Isdegerde contigerit. Tertio filiam Regis Persarum spiritu malo liberasse, quum Isdegerdes filium Energumenum, non vero filiam habuerit. Quarto Martyres in Perside passos dicit sub Diocletiano, qui tamen coronam adepti sunt saeviente Sapore Longaevo, sub Constantio, Juliano, Joviniano, Valente, ac Theodosio M. Romanis Imperatoribus. Horum enim corpora postulavit Maruthas, & partim Martyropoli reposuit, partim Constantinopolim, aliasque ad Urbes Romani Imperii transmisit. Denique quum Michael Meligenis Episcopus, Synaxarii Coptici auctor, causam ignoraret, cur Urbs Tagrit, seu Miapherkin Martyropolis adpellata fuisset, novam comminiscitur Urbem: nam Tagrit quidem condita jam fuerat, anteaquam Maruthas nasceretur; Martyrum vero Urbs idcirco nuncupata est, quod illuc multa Sanctorum Martyrum corpora ex Perside, Maruthae ipsius opera, inlata fuissent.

Eadem fere de Marutha nostro tradunt Graeci in Menologio Basiliano & in Menacis die 4. Decembris, uti & Maronitae atque Melchitae in Synaxariis die 16. Februarii. Nec ab similia habent Jacobitae, Armeni & Nestoriani: quorum propterea de eodem Marutha commenta singula haec percensere supervacaneum omnino ducimus. Quin & Zacharias Kazuinenis, Scriptor Mahometanus, in Opere Tripartito, quod de mirabilibus Creaturarum, & Regionum inscripsit, Cod. Arab. Mediceo CVII. ad supra memoratos *Coptitarum errores*, alterum, eumque immanissimum de suo adjecit, Marutham scilicet sub Constantino Magno claruisse.

Quid de eodem Graeci, Maronitae, Jacobitae, Nestoriani, Armeni & Mahometani.

: ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

Quam etiam (*Fidem*) amplexi sunt sub Marutha Episcopo , qui a Caesare Romaeorum Imperatore ad Isdegerdem Regem Regum anno regni ejus undecimo adlegatus fuit ; confirmaruntque quadraginta Episcopi ditionis Persarum . Omnes circa Ecclesiasticam disciplinam versantur , eodem Renaudotio teste , praeter secundum , qui expositionem Fidei continet : iisque praemittitur Epistola Maruthae , quae scripta dicitur in Concilio quadraginta Episcoporum , praesente Isaacio Catholico , seu Primato illarum Urbium , ipsius Maruthae fratre . Historiam Concilii Nicaeni , adjectis Canonibus ejusdem , quos in Syrorum sermonem transtulit : de quibus Ebedjesus pag. 50. ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

: ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

Idem (*Maruthas*) vertit Canones Patrum trecentorum decem & octo , scripsitque totam historiam illius Sanctae Synodi . Opus vere aureum ; sed , proh dolor ! necdum inventum . Idem Ebedjesus in Epitome Canonum Synodaliū cap. 3. ex Nicaena Maruthae historia nonnihil delibavit , hoc praefixo titulo : ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

: ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

Historia Concilii Oecumenici ex iis , quae Maruthas Maipheractensis rogatus ab Isaac Catholico scripsit . Canones autem , quos transtulit Maruthas , tres sunt supra septuaginta , de quibus Ebedjesus loc. cit.

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ ܩܘܡܐܢܐ

: אֲתָרָהּ הַתַּלְמוּדִים הַלְלוּ . אֲתָרָהּ הַלְלוּ

Verum apud nos nihil aliud exstat, praeter septuaginta & tres Canones, quos Maruthas transtulit, & praeter alios viginti, qui nuper editi fuerunt. *Sed de his vide quae in Catalogo nostro Mediceo Cod. CVIII. fuerunt a nobis observata.*

Haec Maruthae Gesta, Scriptaque ex bucusque laudatis Authoribus, quos Assemanus in epitomen redegit, haufimus. Cetera vero plurima, quae fortasse una cum aliis Ecclesiasticae historiae Monumentis in aliquo Aegypti, aut Syriae angulo tineas pascunt, sanctissimi hujus Episcopi praecleara facinora conjectura quidem adsequi possumus, sed certo ac speciatim nosse nobis haud licuit. Haec una spes superest, si quidem Syriacum Codicem, quem a Scetenfibus Nitriae Coenobitis nullo pretio extorquere potuit Assemanus, & quo in Codice ejusdem S. Maruthae Acta abunde copioseque enarrari perviderat, ulla unquam aetas sit ad nos delatura, tum denique, quae ille gessit scripsitque, nos singula perspecturos.

Age vero ex his quae haecenus dicta sunt, validissima, ut vides, suppetunt nobis argumenta, quae Marutham ipsum hujus Actorum Martyrum Orientalium Collectionis authorem demonstrant. Quidni ita vero? quum ne dicta superius heic refricare videamur, sit omnino incredibile, S. Marutham, qui pro tot conlatis in Isdegerdem beneficiis nil aliud ab eo petiit, quam facultatem Corpora SS. Martyrum, quorum passio postremas Ecclesiae Persicae clades consequuta fuerat, redimendi, eaque deinde in Romani Imperii sinum convehendi; laudatas quidem Reliquias secum detulisse, & partim Martyropoli sua in Civitate reposuisse, partim Constantinopolim, aliasque ad Romani Imperii Urbes transmisisse; de illorum vero Nominibus describendis, Actisque colligendis nihil prorsus fuisse sollicitum.

Sentio quidem quid contra adferri possit; nempe simile Actorum Opus & ab Achaeo Seleucia & Ctesiphontis

tis Episcopo, Maruthae aequali, & ab Episcopo Adanensi, aliisque pluribus eodem tempore fuisse adornatum: quod nos minime inficias imus, quum id Amrus apud Assemanum Bibl. Orient. tom. 3. pag. 368. testetur, & longe ante Anri aetatem Sozomenus lib. 2. cap. 14. nos docuerit, Gesta eorum Martyrum a Persis, Syris atque Edeffenis fuisse conscripta. At quod evidentissimae plane demonstrationis nostrae negocium conficit, illud heic succurrit argumentum, quod & robustissimum apud Criticos omnes existimatur, & nobis certe suppetit luculentissimum. Ea enim Criticorum lex est, communi firmata consensu, ut, si anonymum scriptum temporis, loci, atque orationis nota cum Authoris cujusdam instituto, aetate, loco, eloquutione consentire deprehendatur, ipsi potissimum scriptum illud adjudicandum sit. Nos autem praeter ea, quae haecenus recensuimus, & temporum, & locorum indicia, quaeque omnia Marutham significare, ac plane indigitare jam vidimus, quid tandem habemus desiderandum, si quidem & hoc ipsum adcedat quamfimillimae hujus Orientalium Martyrum historiae cum aliis Maruthae Scriptis, quae supersunt, orationis argumentum? Adsint profecto nobiscum quotquot hominum sunt, qui Chaldaicum seu Syriacum idioma penitus calleant, rem mecum visuri adsint, ac plane intuituri; videant, ut haec historia, aliaque, quae certissima sunt Maruthae, scripta eadem scateant eloquentia, eodem consonent vocum atque verborum circuitu, eadem polleant dictionum castitate, iisdem elegantissimis, iisdem phrasibus, iisdem sensuum intervallis luculentissime internitescant. Quare quoniam hominibus iis, qui non ex arbitrio, sed ex propositis argumentis de rebus judicare consueverunt, quod ad Marutham pertinebat, in authorem bujusce Actorum Martyrum Collectionis adferendum, satis nos jam fecisse videmur, nunc denique ad tertium atque postremum de Saporicae quadraginta annorum Persequutionis Epocham, certe magis salebrosam controversiae caput dirimendum veniamus. Anteaquam vero ad saevissima Persequutionis tempora descendamus, id non

molestum fore confidimus, si primum Christianae Fidei in Perside ortum, atque incrementa paucis ab origine repetamus.

Christianae
Fidei in Persi-
de initia & in-
crementum.

Et primo quidem Christianam Fidem in Orientem, atque adeo in Persidem invexisse Magos, qui gentium primi Christum Dominum adorarunt, ex Evangelica historia plane discimus; quum in Orientem, unde adcesserant, rediisse dicantur. Dein vero ex XII. Apostolis Matthaeum Aethiopicibus primum, tum Parthis, Persis, Medisque Evangelium praedicasse, adfirmant S. Ambrosius Ps. 45. Paulinus Carm. 26. & Menaea Graecorum die 16. Novembris. Bartholomaeum quoque in India, seu Arabia Felice, necnon in Perside fidem Christi nunciaisse, ex Eusebio, Theodoro Studita, Niceta, Nicephoro, Graecorumque item Menaeis ostendit Tillemontius Tom. 1. Par. 3. ubi & ex Fortunato, Nicephoro, pseudo-Abdia, & Beda scribit, Judam Jacobi, seu Labaeum, alias Thaddaeum, ab Adaeo quidem, seu Thaddaeo Discipulo diversum, Arabiae, Syriae, Mesopotamiaeque populos docuisse, deinde in Persidem perrexisse, ibique cum Simeone Cananaeo Martyrii lauream fuisse consequutum. Quin & Johannem Apostolum inibi Evangelium disseminasse, liquet ex ejus Epistola, quae olim Parthis inscribatur. Prae ceteris tamen ex XII. Thomam, ex LXX. vero Adaeum, seu Thaddaeum, ejusque Discipulos Marim, & Aghaeum Chaldaei, & Persae conlaudant, quos & Orientis Apostolos per excellentiam dicunt, & quibus non modo Christianam fidem acceptam referunt, sed institutam etiam Episcopalem, quae postea in Archiepiscopalem, & Patriarchalem aucta est, Seleucia & Ctesiphontis Sedem adtribuunt; ut videre est apud Assemanum Biblioth. Orient. tom 3. par. 2. a pag. 4. ubi hujusce traditionis originem & fundamenta congerit. Quare neutiquam adsentimur Hermiae Sozomeno, qui Ecclesiasticae Historiae libro 4. cap. 8. Persas tradit, non ab Apostolis, sed ab Osdroënis, & Armenis, qui per S. Gregorium Illuminatorem ad Christi fidem adducti sunt, sero tandem, & non nisi post seculum

hum tertium Christiana Fide fuisse informatos. Et si enim anno 312. altas adeo in Armenia radices egerat Christiana Religio, ut plurimorum SS. Martyrum fuso sanguine contra Galerium Maximinum magno fortique animo fuerit vindicata; perperam tamen inde quis conjiceret, eam ex Armenia in Persidem commigrasse, quum ex Persis jam plures superioribus annis, ac praecipue anno 250. sub Decio Imperatore, certum sit atque exploratum, Martyres occubuisse. Quin Bardesanes, seculi secundi scriptor, apud Eusebium lib. 6. de Praeparatione Evangelica cap. 8. refert, sua aetate non paucos apud Persas Christianos inveniri. Quidquod longe etiam pietate, quam numero praestantiorum fuisse Ecclesiam Persicam, ineunte seculo quarto, manifestum est, nedum ex Virginibus Deo sacris, quae & longe ante id temporis frequentes in Oriente existisse perhibentur, verum etiam ex Monastico instituto, quod priusquam Europaeis hominibus innotesceret, in Mesopotamiam, Assyriam, & Persidem ab Eugenio Antonii, Magni Discipulo, quem Orientales & Abun, seu, ut Chaldaei pronunciant, Avun, hoc est, Patrem nostrum, per excellentiam adpellant, inventum, quam maxime florebat, teste Sozomeno lib. 6. c. 33. ubi Eugenius ex Chaldaica voce Avun Aones audit. Quantum vero ad disseminandam iis in regionibus Orthodoxam fidem ejusmodi professionis homines contulerint, Ecclesiastica nos docet historia; non enim sibi tantum vacabant, sed & quum res postularret, Ecclesiae curam gerentes, eam qua miraculis, qua sermonibus, fuso etiam sanguine illustrabant. Sic Jacobus ille Magnus, Aonis Discipulus, ex altissimorum Mesopotamiae Montium verticibus, ubi solitariam & quietam vitam agebat, in Persidem se contulit, visurus plantas verae religionis, & congruentem eis curam exhibiturus; ut inquit Theodoretus Hist. Relig. cap. 1. Sic reliqui Aonis discipuli, & imitatores, a Sozomeno commendati, (quibus ad censendi sunt SS. Barsabias, Bademus, aliique Monachi Persae, saeviente postea Sapore, Martyres, quorum Acta infra proferemus) Syros fere omnes,

Monachorū in
Ecclesiā Pers.
sicam prome-
rita.

omnes, ut scribit idem Sozomenus cap. 34. & ex Persis, ac Saracenis quamplurimos ad religionem suam traduxerunt, & a superstizioso daemonum cultu abstraxerunt. Quocirca Constantinus Magnus quum, teste Eusebio in ejus vita lib. 4. cap. 8. Γυθόμορος γέτοι πῶς τῶ Περσῶν γένοι πλῆθειν τὰς τῷ Θεῷ Ἐκκλησίας, λαῖς τε μυρίαδους ταῖς Χριστῷ ποιόμεναις ἐσαγγελάσας, χαίρων ἐπὶ τῇ τῦτων ἀκοῇ, οἶά τις κοινὸς τῶν ἀπανταχῆ κηδεμῶν, πάλιν κἀνταῦθα τὴν ὑπὲρ τῶν ἀπάτων εἰσῆγε πρόνοιαν. apud Persas crebras esse Ecclesias Dei accepisset (fortasse ab Johanne Episcopo, qui Persarum Ecclesiae nomine Nicaenae Synodo Generali adfuerat, aut a Magno Jacobo, Nisibis in Mesopotamia Episcopo, quem de Regno Persarum, & de Persequutione Christianorum, scripsisse adfirmat Gennadius in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum cap. 1.) & numerosam populorum multitudinem intra Christi ovilia congregari; hoc nuncio magnopere delectatus, utpote communis quidam omnium ubique gentium hominum tutor & curator, ad illa etiam loca providentiam suam pro cunctorum commodis laborantem extendit: missisque ad saporem Persarum Regem, qui secum foedus inire avebat, muneribus amplissimis, insignem adjecit Epistolam, quam integram refert idem Eusebius loc. cit. cap. 9. & seqq. sic in ejus extremo Saporem adloquitur: Τύτῃ τῷ καταλόγῳ τῆς ἀνθρώπων, λέγω δὴ τῆς Χριστιανῶν, ὧν ὑπὲρ τῦτων ὁ παῖς μοι λόγος, πῶς οἶε με ἠδεῖσθαι ἀκούοντα, ὅτι καὶ τῆς Γερσίδος τὰ κράτιστα ἐπιπλεῖστον, ὡσπερ εἰς μοι βυλομύθῳ, κεκόσμηται. σοὶ τ' οὐδ' ὡς ὅτι κάλλιστα, ἐκείνοις ὡσάντως ὑπάρξει τὰ κάλλιστα, ὅ, τι σοὶ, κακίειν. ἔτω γὰρ ἔξεις τὸν τῶν ὄλων διασώτην πατέρα Θεὸν ἴλεω, & διμῆν. Τύτῃς τοιγαροῦν ἐπειδὴ τοσούτος εἰ. σοὶ πῶς ἰατρίδιεμα. τὸς αὐτὸς τύτῃς, ὅτι & δισέβεια ἐπίσημος εἰ, ἐγχειρίζω. Τύτῃς ἀγάπα ἀμωδίας τῆς σεαυτῷ Φιλανθρωπίας. αὐτῷ τε γὰρ, & ἡμῖν ἀπερίγραπτον δώσεαι Δὲ τῆς πίστεως τὴν χάριν. Quanta porro voluptate me adfici censes, quum audio id, quod mihi maxime in votis est, horum hominum multitudine, Christianorum scilicet (de his enim in praesentia loquor)

quor) nobilissima quaeque Perfidis loca longe lateque esse decorata. Opto igitur, ut & tuae res quam florentissimae, & illorum perinde sint florentissimae: hoc est, ut tuae, sic illorum. Hoc enim modo summum omnium Dominum ac parentem Deum, propitium ac placatum habiturus es. Hos itaque quandoquidem pietate excellis, tibi in manus trado. Hos pro humanitate tua complectere. Sic enim & tibi ipsi, & nobis hac tua fide immensum beneficium praestabis. *Hactenus Constantinus.*

At laus potissima Ecclesiae Persicae ex invidio animo, quo saevissimas tum quarto, tum quinto seculo, nimirum sub Sapore, Isdegerde, & Vaxarane Persiae Tyrannis, per tulit persecutiones, utique repetenda est. Porro Saporis II. Persarum e Saxonitis Regis Noni, cognomento Longaevi, prioris Persequutionis, cujus historiam prae manibus habemus, auctoris, ortum & inaugurationem ita exponit Agathias Scholaasticus, quem Graeci, Latini que sequioris aevi historici exscripsere: Post Hormisdatem, inquit lib. 4. de Imperio & rebus gestis Justiniani pag. 135.

Ἀλλὰ Σαβῶρ μετὰ τήντες ἐσὶ πλείστον ὅσον ἔμηνισον χρόνον ἀπέθανο τῆς Βασιλείας, τοσούτοις ἔτεσι κρατήσας, ὁπόσοις καὶ διεβίω. ἔτι γὰρ αὐτὸν κύβητος τῆς μητρὸς, ἢ μὲν τῷ Βασιλεὺς γένεσι Μεσοχὴ ἐκάλεσε πρὸς τὴν ἀρχὴν τὸν τεχνησομόμων, ἦν δὲ τὰ ἑβραϊστικῶν ἀμφίβολα ἐς ὁποίαν γονὴν ἀν' ἀποβαίει. Τοὶ γάρ τοι ἅπαντες οἱ ἐστέ τελεῖα ἀδελφὰ πρῶτιθισαι καὶ γέρα τοῖς Μάγοις ἐπὶ τῇ προαγορεύσει τῶν ἐσομῶν. καὶ τόνων ἦγον ἐς μέσον κύβησαν ἵππων, καὶ ὡς ἀπολαύματα προελθῆσαν τῷ τάκῃ, ἐπέλθοντε αὐτὸς ἐπ' αὐτῇ πρῶτῃ μαντεύσει, ἀπὲρ ὠόντο ξυμειψῆσαι. Οὕτω γὰρ ὀλίγαις ἕτερον ἡμέραις γνώσεσθε ἠγῆντο τὴν προρῆσιν ἐς ὅτι χορῆσαι. ταύτη τε εἰκάσει ἀπαραπλησίως ἐκβήσεσθε ἔ ὁπόσα σφίσι ἐπὶ τῇ ἀνθρώπων προαγορεύσει. ἀ μὲν οὖν αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἵππων μεμάνθηται, καὶ ἔχω σαφῶς ἀποφῆσεσθε. ἢ γὰρ μοι τὸ ἀκριβὲς τῆς γε πρὸς ἀπὴν λέγεται. πλὴν δὲ ἔγωγε ἕκαστα πρῶτον, ὅπως ἐκεῖνοις ἐτύχαιεν εἰρημῆα. γινώσκοντες δὲ ἐσθλῶς οἱ ἄλλοι, ὡς ἄγαν τοῖς Μάγοις διαβῶνται τὰ τῆς τέχνης, πρῶτον καὶ ἐπὶ τῷ ζωαίῳ ἅπαντα ἔσεσθε γνώσει διεξιέναι. τῶν δὲ φησάντων ἀρῆσει παῖδα τεχνησεσθε καὶ ἐτι ἐμέλησαν, ἀλλὰ τῇ

Saporis Regis orus, inauguratio & indoles.

γαστρὶ περιέχοντες τῆν κίδαριν, ἀνεῖπον βασιλεία τὸ ἔμβρυον. ὀνοματίτε
 ἀπέκριναν, τὸ ἄρτι ἐκτυπωθεὶς καὶ διοργανωθῆναι, ἐς ὅσον ὄμμα διέπειν
 ἔσθον ἡρέμα καὶ ὑποπαύλας. ἕτα δὲ τὸ ἀφανὲς τῆ φύσει καὶ ἀδηλον, ἐς τὸ βέ-
 βαιοτέτε καὶ ἀνωμολογημένοι τῆ δοκῆσει μεταλαβόντες, ὅμως ἔδημαρτον τῆς
 ἐλπίδος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἔτυχον τῷ σκοπῷ πολλὰ πλέον τῶν δοκηθεῖ-
 των. Τίκεται γὰρ ἕκ ἐς μακρὰν ὁ Σαβόρης σὺν τῇ Βασιλείᾳ, εἰσαίξει
 τε αὐτῇ ἔ ἐγλήρασκεῖ εἰς ἑβδομήκοντα αὐτῷ ἔτη Διουδιότος τῷ βίῳ.
 Sapor filius plurimo, longissimoque tempore Regno
 potitus est, quippe qui tot annis regnavit, quot &
 vixit. Matre enim adhuc ipsum utero gestante, Re-
 gii generis successio vocabat ad Regnum eum, quem
 ipsa esset paritura. Dubitabatur vero, masculum,
 an femellam partu esset editura. Primores igitur Re-
 gni praemia ac dona proposuerunt Magis, ut de fu-
 turis praedicerent. Equam itaque gravidam in me-
 dium adducunt jam partui proximam, jusserunt-
 que, ut Magi de hac prius ratiocinarentur quod fu-
 turum censebant. Ita enim paucis post diebus co-
 gnituros se credebant, quo illorum divinatio eva-
 deret, atque hinc collecturos similem eventum ha-
 bitura etiam quae de homine praedicerentur. Por-
 ro quid de equa divinarint, nihil liquido possim
 adfirmare; neque enim mihi certi quicquam ea de
 re est renunciatum. Ceterum alia ita singula eve-
 nerunt, ut illi praedixerant. Quum itaque etiam
 alii scirent, Magos vaticinandi artem optime cal-
 lere, provocarunt, rogaveruntque eos, ut etiam
 de muliere quae futura nossent, explicarent. Qui
 quum responderent, masculam prolem parituram,
 nihil ultra morati sunt, sed Cidari utero imposta,
 embryum Regem pronunciarunt, nomineque insi-
 gnierunt foetum recenter efformatum, atque ita
 animatum, arbitror, ut intus paullulum movere-
 tur, & subpalpitaret. Ita verum, quod natura ob-
 scurum incertumque erat, pro certo indubitatoque
 opinione, existimationeque adprehendentes, non
 frustrati sunt tamen sua spe; sed & amplius quam opi-
 nati

nati erant, sunt consequuti. Nascitur enim non multo post Sapor cum Regno, inque eo & adolescit, & senescit, perducta ad annos usque septuaginta vita. *Haec Agathias.*

Quam adroganti vero acerbaque fuerit indole Sapor, ex ungue agnosce leonem. Dei, hominumque contemtor sacerrimus ad Constantium Romanorum Imperatorem scribens, in haec, teste Ammiano Marcellino lib. 17. cap. 5. irridenda verius, quam referenda, erumpit verba: Rex Regum Sapor, particeps Siderum, frater Solis & Lunae . . . Quia veritatis oratio debet esse libera, & celsiores fortuna idem loqui decet, ac sentire, propositum in pauca conferam. Ad usque Macedonicos fines tenuisse Majores meos, antiquitates etiam vestrae testantur. Haec me convenit flagitare (ne sit adrogans quod adfirmo) splendore virtutum insignium vetustis Regibus antestantem . . . Contemne partem exiguam, semper luctificam & cruentam, ut cetera regas securius. Reputa medelarum quoque artifices urere nonnumquam & secare, ut reliquis uti liceat integris, &c. Vide heic Tyranni beneficentiam, qui dum plurima vi auferre vult, quae non auferat, se condonare gloriatur.

Ceterum ut ad rem tandem veniamus nostram, ter Sapor in Christianos, quamvis non pari semper immunitate, aut temporis diturnitate saevit. Et primo quidem anno aetatis simul ac regni sui 18. quo Martyres occubuere Jonas, Brichjesus, Zebinas, Lazarus, Maruthas, Narses, Elias, Mahares, Habibus, Sabas, & Scembaitas, quorum Acta ab Esaia Arzunita, Adabi filio, authore probatissimo, utpote earum, quas scripsit, rerum teste oculato, exarata, in Adpendice ad priorem hanc Partem ex Codice Nitriensi II. vulgabimus. Deinde vero anno regni sui 30. ut liquet ex Actis SS. Saporis, & Isaacii Episcoporum, necnon Mahanis, Abrahami, & Simeonis Martyrum, eo ipso anno intersectorum, quae ordini atque dispositioni a Calligrafo ejusdem Co-

Persecutiones ab eo excitate.

Quorum
postrema oc-
sionem imma-
nissimam.

dicis Nitriensis II. unde ea deprompsimus, servatae inbaerentes, laudato SS. Jonae, Bricjhjesu, & Sociorum Martyrio subjiciemus; ubi & fustus de utraque hac Persequutione edisseremus. Anno demum aetatis ac regni sui 31. Magorum potissimum, atque Judaeorum instigatione tam immanem adversus Ecclesiam Persequutionem concitavit, ut nulla fere umquam saevior fuerit, sive diuturnitatem temporis, quadraginta nempe annorum, quibus ea perstitit, spectes, sive tormentorum acerbicatem, quibus Fideles afficiebantur, sive denique eorum multitudinem, qui per eam occasionem Martyrium glorioso exitu consummarunt, quique ab Episcopo Adanensi apud Ruinartum ex Renaudotio, uti & ab Amro, ac Jesujabo apud Assemanum, centum nonaginta millia numerantur, a Sozomeno vero, qui Maruthae nostro succinit, innumeri quidem fuisse perhibentur. Ut summatim dicam cunctos ejus temporis Martyres, inquit lib. 2. cap. 15. tam Viros, quam Mulieres, quorum nomina recoluntur, fedecies mille numero fuisse perhibent: reliquae vero multitudinis ne numerum quidem iniri posse.

Ejus Epocham
statuitur.

De immanissimae autem hujus Persequutionis Epocham, a quonam scilicet vulgari Christi anno ejus exordium sit arcessendum, quove sub Romanorum Imperatore id contigerit, in varias hucusque abierunt sententias cum Latini, tum Graeci, Syriique ipsi Scriptores, quos videtis apud Bollandianos, Ruinartum, & Assemanum: quamquam in hoc, & recte quidem, una omnium vox est, S. Simeonem Bar-saboë Seleuciae & Ctesiphontis Episcopum, Martyrum ea occasione caesorum Antesignanum, una cum Sociis passum fuisse sub Sapore Rege, feria VI. hebdomadae Sanctae in Parasceve, excepto Gubsciatazade, seu Ustbazade ipsius Saporis Nutricio, qui pridie, hoc est, feria quinta in Coena Domini coronatus fuerat.

At jam ex genuina hujus Persequutionis historia, a S. Marutha conscripta, Latinam cujus versionem ad fidem vetustissimi aequae ac probatissimi Caldaici Codicis Nitriensis Vaticani I. exegimus, compertum est, ipsius Persequutionis

tionis initium anno Regni Saporis 31. Perfarum vero 117. contigisse. Sic enim legitur in proemio Actorum S. Simeonis, & Sociorum pag. 15.

בְּיָמֵינוּ הָיָה חֲסָדָא דְּפִרְמֵי קִרְבֵּי אֱלֹהִים
 אֲמִירָא דְּעִבְרָא וְתִלְפִי תְּלָבָא קִרְבֵּי אֲמִירָא
 קִרְבֵּי בְּבִתְּהִי . אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא
 קִרְבֵּי אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא .

Anno centesimo decimo septimo Regni Perfarum, qui fuit trigessimus primus Saporis Regis Regum, ea populum nostrum calamitas pervasit: quum hac ipsa tempestate Seleucia & Ctesiphontis Episcopatum gereret Simeon, cognomento Bar-saboë, &c. Et infra in epilogo Actorum S. Acepssimae & Sociorum pag. 201.

אֲמִירָא דְּעִבְרָא וְתִלְפִי תְּלָבָא קִרְבֵּי
 אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא .
 אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא .
 אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא .
 אֲמִירָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא וְכִנְיָא .

Isti vero postremi, *Acepssimas*, & *Socii*, acerbissimis cruciatibus divexati, invictam animi sui praestantiam comprobarunt in ea temporum acerbitate, quae per quadraginta annos efferbuit, quibus Tyranni gladius caedibus Christianorum & sanguine heluabatur, atque Electorum corporum strage sese oblectabat, & formosis artibus saginabatur... Anno autem trigesimo primo Sapor Persequutionem inchoavit, & septuagesimo ipse vivere desiit. *Praeterea annorum quadraginta, quibus haec Persequutio duravit, series, ducto ab anno Saporis 31. exordio, cum annis Regni ejusdem Saporis passim in Actis Martyrum, quae heic exhibentur, conjuncta occurrit: idque non al-*

phabe-

phabeticis literis, aut numeralibus notis, quibus facile mendum obrepere possit, sed verbis integris atque discretis. Ut tempus igitur praefiniatur, quo haec omnium saevissima Persequutio coepit; satis superque crit scire, ac statuere, cui potissimum anno Aerae Christianae Saporis annus 31. quo Persequutionem inchoatam fuisse scribit Maruthas, respondeat; Maruthae etenim hujusce historiae scriptoris & ingenuitate ac virtutibus circumspectis, & vetustate Codicis, qui eam continet, ponderata, si quis in dubium Epocham ab eo designatam ausit revocare, impudentissimae temeritatis notam minime effugiat necesse est.

Quot annos
Sapor regnavit & vixit.

Equidem Sapor II. cognomento Longaeus, hujus Persequutionis author, Magorum opera in sinu matris Rex agnitus, imo vero jam in utero matris quatuor circiter mensibus, anteaquam in lucem prodiret, corona ventri gravidae Reginae imposta, inauguratus, obiit A. C. 380. quum tot annos regnasset, quot vixerat, septuaginta nempe; ut ex Agathia Scholastico, quem supra laudavimus; aliisque rerum Persicarum Scriptoribus tradunt Sethus Calvisius in Chronico pag. 531. Petavius Ration. temp. Par. 3. ceterique Chronologi omnes, si Clarissimum Bibliothecae Orientalis Authorem excipias, qui tom. 1. & 3. par. 2. interitum Saporis, cui & ipse aetatis simul ac Imperii annos septuaginta tribuit, ante annos decem, hoc est A. C. 370. contigisse adfirmat, nulla alia, quam Antonii Pagii, ni fallor, auctoritate ductus, qui in Critica Baronii ad Annum C. 301. Misdatem, seu Hormisdatem, a Sapore filio exceptum esse, scribit. Verum, dixerim id bona scientissimi hominis venia, non advertit Clarissimus Author, Pagium in hoc vel sibi non constare, vel errorem suum postea deposuisse; quum ad A. 380. Saporem anno aetatis & regni 70. occubuisse diserte perhibeat, in haec verba: Sapores Persarum Rex, qui tot annis imperavit quot vixit, septuaginta nempe, hoc circiter anno (380.) mortuus est.

His

His extra omnem dubitationis aleam constitutis, sequitur, Persequutionis, de qua agimus, initium ad A. C. 340. revocari omnino debere. Nam si Sapor tot annos regnavit, quot vixit, septuaginta nempe, & nisi A. C. 380. mortem non appetiit, clarius hac luce patet, ipsius ortum A. C. 310. contigisse, Imperium vero anno praecedenti, hoc est 309. auspiciatum, quum scilicet aliquot mensibus anteaquam nasceretur, in matris utero Rex agnitus est, & coronatus; ut adfirmant Calvijus loc. cit. Herbelotius Bibl. Orient. pag. 764. aliique Chronologi, quos superius laudavimus. Si itaque ad annum Christi 309. quo Sapor Rex inauguratus est, annos adjicias ejusdem Regni 31. in hisce Actis expresse notatos, annum habebis Christi 340. ad quem proinde revocandum est hujus Persequutionis exordium. Neque est quod nobis ex Sozomeno dicas, Simeonem Bar-saboë una cum sociis interemptum fuisse initio Persequutionis, feria sexta Hebdomadae Majoris, quae eo anno incidit, juxta S. Marutham, in Lunam 14. Aprilis: qui Chronologici characteres, non nisi cum A. C. 341. componi possunt; quum, ut manifestum est ex tabulis Paschalibus apud Pagium, aliosque Chronologos, hoc eodem anno Luna XIV. Aprilis, & feria sexta Hebdomadae Majoris concurrerint in 17. ejusdem mensis diem, quo proinde S. Simeonis Sociorumque ejus Festum recolat Orientalis Ecclesia, si Coptitae, & Syri excipiantur, qui Lunares dies, quibus Maruthas mortem Sanctorum Martyrum, juxta Persarum suppuitandi rationem, passim consignat, cum Solaribus confundentes, ejusdem S. Simeonis memoriam ad Aprilis diem 14. revocarunt. Non enim inficior S. Simeonem una cum Sociis initio Persequutionis comprehensum fuisse, & ad Saporem deductum. At Martyrium non consummavit, nisi altero Persequutionis anno ineunte; ut in Certamine Plurimorum Martyrum, quod Actis, S. Simeonis ex Marutha adnectemus, manifestum est. Ibi namque Lunae 14. Aprilis, & feriae 6. in Parasceve, quibus Sanctissimus Simeon Bar-saboë caesus est, quibusque immane in

Cui Christinae aerae anno respondet annus Regni Persarum 117. Saporis vero 31.

S. Simeonis Bar-saboë Martyrii tempus.

Chri-

Christianos edictum promulgatum, praefigitur Saporis annus 32. cui idcirco respondere debet alter Persequutionis annus, quum, ut jam monuimus, annorum 40. quibus Persequutio perseveravit, series, ducto ab anno Saporis 31. exordio, cum annis Imperii ejusdem Saporis conjuncta passim in nostris Actis habeatur. Unde magis confirmatur sententia nostra: si etenim Simeon interfectus est feria sexta in Parasceve, Luna 14. Aprilis, anno Saporis 32. Persequutionis 2. in quem, ut diximus, competit A. C. 341. quo Pascha celebratum fuit Luna 16. Aprilis, quae eo anno in 19. Solarem ejusdem mensis diem competit, manifestissime sequitur, primum Persequutionis annum, quo videlicet immodicis vectigalibus Christiani pressi fuerunt, quoque Simeon a Magis apud Saporem adcusatus est, & inde comprehensus, non nisi in A. C. 340. cui & Saporis annum 31. respondere ostendimus, incidisse.

Epocha Dynastiae Saxanitarum.

Hinc plane eruitur Epochae Regni Persarum mediae aetatis, seu Quartae Dynastiae, quam Saxanitarum dicunt, initium, de quo mira est Graecorum, Latinorumque sequioris aevi Scriptorum dissensio. Nam si ab anno Christi 340. subtrahas annos Regni Persarum 117. quos cum praefato Saporis anno 31. Acta nostra componunt, habebis Annum Christi 223. quo quidem exeunte, Artaxerxes Persa Dynastiae Saxaniticae auctor, superatis Parthis Artabanum Regem interfecit, Persarumque Regno potitus est. Id autem adcidit, juxta Abulpharagium Hist. Dynast. Part. 7. tertio Imperii Alexandri Severi Mammiae filii anno; qui tamen perperam ab eodem Abulpharagio cum Graecorum anno 542. conjungitur: وفي السنة الثالثة من ملك هذا الكسندروس قيصر وهي سنة خمسمائة واثنين واربعين لاسكندر. ابتدأت مملكة الفرس الاخيرة ببيت ساسان. ودامت اربعماية وثمانى عشرة سنة. اعنى الى ظهور الاسلام وملكهم. Anno, inquit, hujus Alexandri Caesaris tertio: qui annus fuit Alexandri Graecorum 542. incoepit Dynastia Persarum ultima, quae Saxanitarum audit, dura-

duravitque quadringentos & octodecim annos, nimirum usque ad ortum & regnum Moslemanorum. *Alexander enim Severus Mammaeae filius, teste Pagio, non nisi intra A. C. 223. & 224. ac proinde circa annum Graecorum 534. non vero 542. qui respondet A. C. 231. tertium Imperii sui annum inivit.*

Sed longe pejus Abulpharagio fallitur Agathias Scholasticus, qui praeterquamquod hujus Dynastiae epocham protrahit ad annum Alexandri Macedonis 538. quem & perperam cum Alexandri Severi Mammaeae filii anno quarto componit, tres Imperii annos Saxanitis surripit; quum in eorundem Regum serie, quam lib. 4. cap. 11. edidit, ab Artaxerse ad annum Saporis Longaevi 31. nonnisi anni 114. incompleti colligantur. Contra vero S. Maruthas horum Aetorum Scriptor, omni quidem exceptione major, utpote seculo IV. clarus, rerumque Persicarum, nec non Linguarum Orientalium peritissimus, annos numerat 117. Quem etiam calculum in Chronologica eorundem Regum serie praefert pervetustus Codex ms. Arabicus Vaticanus IV. apud Asem. tom. 1. Bibl. Orient. pag. 8. Nec mirum sane, Agathiam, duobus ferme seculis Marutha posteriorem, hac in re turpiter adeo claudicasse; quum enim Persicarum rerum aequae ac Linguarum Orientalium, quibus, eodem teste, exarata erant Persarum Regum monumenta, ignarus omnino esset, Sergium quemdam in describenda eorum serie interpretem adhibuit, qui Agathiae quam leve quidem commodum praestiterit, planissime dignoscitur ex insigni commento, quod eidem dictavit circa Artaxersem Saporis Longaevi successorem, quem scilicet ipsius Saporis germanum fratrem fuisse scribit. Post Saporem, inquit, Artaxerrus germanus frater quatuor annis regnavit: quod & alibi passim inculcat. At quis hinc, ut Schichardi verbis utar, qui primus censoria virgula hunc Agathiac locum notavit, cum Agathia divortium non sanxerit? Enimvero non attendo, quam rarum sit, ut septuaginta major Regno aptum superstitem relinquat fratrem; sed hoc ur-

Agathias Scholasticus de ea lapsus.

geo, naturae viribus non esse concessum, ut ille, qui simul & primogenitus, & posthumus fuit, ul- lum habeat fratrem germanum, nisi mater fortasse uno partu geminos enixa esse probetur: quod hîc nemo tradidit. Nam si fratrem habuit Sapor, natu se majorem, cur, vacante Regno, coronam imposue- runt huic embryoni? Non minus incertae nativita- tis, quam expectationis tardae successor erat. Sin habuit natu minorem, quomodo eum pater post fa- ta demum genuit? *Quidquod in ipso etiam Sapore ex Sergii interpretis oscitantia peccavit Agathias, quum dice- ret pag. 135. Nisibim Urbem, vigesimo quarto ejusdem Saporis anno a Joviniano Imperatore Persis fuisse tradi- tam. Atqui Jovinianus post Juliani Apostatae interitum imperare coepit v. Kal. Julias A. C. 363. quo anno Ni- sibim, & maximam Mesopotamiae partem Saponi cessit; ut tradit Idatius, & fatentur omnes. Sapor igitur, qui, juxta Agathiam, in ipso matris utero regnare coepit, in regno natus est, inque eo adolevit, & senuit, annum etiam tunc aetatis ageret necesse est vigesimum quartum: atque adeo sequitur, ipsum in lucem prodiisse A. C. 339. Nam si ab anno 363. subtrahantur anni 24. erit omni- no reliquus annus Christi 339. Sed Persequutio in Chri- stianos ab eodem Sapore mota est, teste Marutha, A. C. 340. vel ad summum, juxta Hieronymum, Cedrenum, Baronium, Pagium, aliosque, anno 343. Eam itaque excitatam fuisse oportet, anno aetatis Saporis primo, vel quarto: quod quis sanae mentis dixerit? Praesertim quum tot interrogationes, & responsiones, quas Saporem habuif- se ad Simeonem, sociosque, in eorum Actis legitur, ad puerum unius, quatuorve annorum referri penitus neque- ant. His adcedit, quod bellum a Sapore adversus Roma- nos indictum, & Nisibis prima obsidio adcidit, ex om- nium sententia, statim post Constantini M. obitum, hoc est, Anno Christi 338. incunte. Si igitur Sapor, juxta Agathiam, natus est Anno C. 339. eum decertasse contra Romanos uno anno, anteaquam nasceretur, liquido con- sequi-*

sequitur . Demum Agathiam annum Alexandri Macedo- nis 538. cum Alexandri Mammeae filii 4. ad Saxonita- rum epocham de suo adjecisse , vel ex eo perspicuum est , quod Persae in suis fastis nunquam Graecorum , aut Ro- manorum , sed Dynastiarum dumtaxat , & Regum sibi imperantium annos numerare consueverunt .

Emendantur
Codices Ni-
triensis II. &
Amidenfis I.

Ex haecenus dictis, quae & in Admonitionibus no- stris, quas singulis SS. Martyrum Actis praefigimus, luculentius confirmabimus, primo quidem corrigendi sunt Codices Vaticani, Nitriensis II. & Amidenfis I. in quo- rum priori, quem ab amanuensi compluribus Adnotationi- bus recens adauctum fuisse, jam praemonuimus, prae- ter annos Regni Persarum 117. & Saporis 31. quibus Persequutionis, de qua agimus, initium consignat Ma- ruthas, notatur quoque tempus Imperatoris Romanorum, necnon ejusdem Pesequutionis occasio, & ipsa Regni Per- sarum Epocha exponitur, in haec verba: ❧

❧ **ⲅⲟⲩ** ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ
ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ ⲛⲉⲓⲧⲟⲩ

Hoc est: Anno Regni Alexandri 655. qui est a Pas- sione k 2

sione Domini nostri 297. Regni vero Perfarum 117, Saporis autem Regis Hormisdæ filii 31. posteaquam Beatus Constantinus Romanorum Imperator decessit, quaerens Sapor occasionem belli adversus eisdem filios, qui adolescentiam nondum exceperant, adfiduas incursiones in ditionem Romanorum faciebat. Quamobrem in Dei famulos, qui subditas sibi terras incolebant, graviori in dies odio ferebatur &c. Eadem quoad annum Graecorum 655. leguntur in altero Codice Amidensi fol. 437. ubi redditur causa, cur S. Simeonis Bar-saboë commemorationem a feria VI. Passionis Domini in sextam feriam Hebdomadæ sextae aetatis Nestoriani transtulerint, & annus obitus ejusdem Sanctissimi Martyris adsignatur, verbis istis : קַוְּ
כַּנְדַּחְכַּח אֶל הַיָּמִים הַבְּרִיחִים הַנְּחַלְּמִים
לְחַזְקַת עִבְדָּא קַדְשִׁי כִּי־נִכְנֵס אֶל סַלְמֻדְמִס
אֶל הָאֲרָצִים הַחֻדְדָּיִתִּים וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים
וְהַנְּחַלְּמִים אֶת־אֲרָצֵיהֶם וְהַנְּחַלְּמִים הַבְּרִיחִים

Id est: Eadem feria VI. Hebdomadæ sextae aetatis (hoc est, tertiæ decimæ post Pentecosten) fit commemoratio S. Simeonis Bar-saboë Catholici Patriarchæ, discipuli Mar Papæ Catholici, & Patrum,
 qui

qui una cum ipso coronati sunt. Hi quidem lauream adepti fuere feria vi. Passionis, anno Graecorum 655. in urbe Ledan regionis Huzitarum, sub Sapore. At commemoratio eorundem ad sextam Feriam Confessorum, quae Martyrum omnium communis est, translata fuit. Porro haec Feria vi. ideo nomini eorum nuncupatur, quia in ea Altare S. Simeonis in Urbe Ledan consecratum est. Sepultus autem fuit S. Simeon Susan Ilamitarum in civitate, quam Arabes Sus adpellant. *Qui etenim ad epocham Regni Persarum & Saporis adjecti ab Anonimis horum duorum Codicum Scriptoribus anni, Graecorum nempe 655. quem Orientales nonnisi pro eo, quem Seleucidarum vocant, usurpare consueverunt, quique juxta exactiorem Syrorum supputationem, vulgarem Christi aeram annis trecentis & undecim praecedat, conciliari possit cum anno a Passione Domini 296. quem Nativitate ejusdem quatuor & triginta annis posteriorem esse, fatentur omnes: & qui hic annus a Passione Domini 296. cum filiorum Constantini M. anno a Partu Virginis 337. defuncti, Constantis nempe, & Constantii Imperio; quove demum patto uterque annus, Graecorum videlicet 655. & Passionis 296. componi queant cum praefatis annis Regni Persarum 117. & Saporis 31. nec Clarissimo Orientalis Bibliothecae Authori, qui Persecutionis hujus initium ab anno Christi 330. arcessit, nec mihi, ab eo tamen dissentienti, liquet; quum apertissimum heic contra rationem temporum errorem, & Epocharum inter se pugnantiam nemo non videat. Castigandus itaque est uterque Codex, utque laudatae Persarum, & Saporis regni Epochae; in sinceris Actis a Marutha expressae, recte & adamussim respondeant, annus quidem Alexandri 655. ad 651. annus vero a Passione Domini 296. ad 306. sive ad annum ab ejusdem Nativitate 340. revocari debent.*

Deinde rejicienda est Cl. Orientalis Bibliothecae Authoris nova opinatio, qui Sozomeni ac Theodoreti, Epistolam Constantini M. ad Saporem Persarum Regem, quam

Refellitur opinio Cl. Orientalis Bibliothecae Authoris, uti & Sozomeni, ac Theodoreti.

quam supra ex Eusebio laudavimus, hac perperam de causa proferentium, autoritate fultus, Persequutionis hujus initium, uti & S. Simeonis Bar-saboe, ac Sociorum mortem nedum cum Petavio, aliisque, quos tom. 1. pag. 4. citat, ad Constantini M. tempora revocat, sed & annum Christi, quo id contigerit, nullum alium designari commode posse adfirmat, quam trecentefimum trigefimum: quia nimirum, inquit, eo anno Feria VI. Passionis, qua Simeon Martyrio adfectus est, incidit in Lunam XIV. Aprilis, quae idcirco in Chaldaicis ejus Actis cum eadem Feria VI. a S. Marutha conjungitur. Verum praeterquam quod praesignatus Christi Annus 330. nullo prorsus pacto congruere potest cum anno Saporis 31. quo ejusdem Persequutionis Epocham consignat Maruthas, cujus autoritatem ac fidem jure meritoque prae ceteris laudat Assemanus, nego, & quidem firmiter, Lunam XIV. Aprilis A. C. 330. in Feriam VI. Hebdomadae Majoris concurrisse; nam, ut liquet ex tabulis Paschalibus apud omnes Chronologos, annus ille Cyclum Solis 3. Lunae 8. Literam vero Dominicalem D. exhibet, ac propterea Luna XIV. non in Feriam VI. Passionis, ut contendit eruditissimus Author, sed pridie, hoc est, in Feriam V. in Coena Domini 16. Aprilis incidit necesse est. Nec nobis quidquam negotii facessit Sozomeni, aliorumve, Persequutionem hanc sub Constantino M. inchoatam opinantium, autoritas. Etsi enim quae ad ipsam Persequutionem adtinent, adcuratius, quam Graecorum, Latinorumque Scriptores reliqui, prosequutus fuisse videatur Sozomenus; falsus est tamen in multis; ut plane intelliget quisquis ejus de hac ipsa Persequutione narrationem cum autographis hisce, & genuinis Martyrum Actis contulerit: praecipue vero, uti & Ruinartus, ac Bollandiani advertunt, in adsignando tempore, quo eadem Persequutio in Perside saevit, quam scilicet ad Constantini M. tempora incaute revocavit, subjungendo ipsius Constantini Epistolam jam laudatam, quasi vero eam Imperator ad Saporem conscripisset, ejus efferati in Christia-

nos animi mitigandi causa. Verum tunc temporis Saporem nondum in Christianos saevisse, vel generali saltem edito eos proscripsisse, ex ipsamet Constantini Epistola patet, qui Regis hujus pietatem & humanitatem plenissime laudat, bis verbis: Hos itaque, scilicet Christianos, quandoquidem talis tantusque es, tibi commendo. Hos quandoquidem pietate excellis, tibi in manus trado. Hos pro tua humanitate completere. Pacem etiam inter utrumque Imperium tunc viguisse, ipso Eusebio teste, certum est ex cap. 8. ubi Sapor Constantini notitiam ambiens, dona ad eum pacis & amicitiae signa transmisisse dicitur. At Simeon Barsabœ sub ipsum Persecutionis initium, a Magis atque Judaeis apud Saporem adcusatur, eodem Sozomeno teste lib. 2. cap. 8. ut qui amicus esset Imperatori Romanorum, eique res Persarum indicaret.

Sed etiam si laudato Orientalis Bibliothecae Authori clarissimo conniveamus, in eaque sententia sumus: Constantinum nempe ad Saporem dedisse epistolam ea dumtaxat de causa, ut mitiorem humanioremque erga Christianos ille se gereret, & a tanta sanguinis effusione, quantam scribentes referunt, abstineret, quid dein? Nunquam sane Author egregius Saporicam 40. annorum persecutionem, de qua differitur, ad Constantini M. aevum poterat revocare, ejusque epocham ab anno Christi 330. consequenter repetere. Ex ipsius enim alibi adsertis, non semel ante hanc novissimam, immanissimamque persecutionem Sapor, etsi lenius & brevius, in Christianos saevierat, anno praecipue regni & aetatis suae 18. cui Christi annus 327. competit: quo quidem tempore Constantinus imperabat, poteratque ad Saporem eam Epistolam dedisse; modo haec interpretationem admitteret, quae eidem Authori clarissimo adridet, Tillemontio praesertim adfirmante, eandem Epistolam ad Saporem datam A. C. 333. idest, quinque annis post excitatam eam persecutionem a Sapore anno sui regni 18. de qua re fusius in Admonitione nostra ad Acta Sanctorum Jonae, Bricchjesu, & So-

Sociorum, qui in eadem passi, Martyrii lauream obtinuerunt.

Item D. Hieronymus, Baronii, aliorumque recentiorum.

Tertio demum refellendi sunt D. Hieronymus, Baronius, Bollandus, Godefridus Harmantus, Antonius Pagius, Henricus Valestus, aliique Viri cetera doctissimi, qui licet persecutionis hujus initium post Constantini M. obitum recte constituent; adlucinantur tamen in eo ad sextum, vel septimum Constantii Imperatoris annum, hoc est, C. 343. differendo, tum quia annus ille nec cum anno Saporis 31. quo inchoatam fuisse persecutionem ex Marutha ostendimus, concordat; tum quia nec Feria VI. Hebdomadae Majoris, qua coronatus est Simeon, eo, aut sequenti anno cum Luna XIV. Aprilis, a laudato Marutha in ejus Actis expresse notata, componitur; ut ex tabulis Paschalibus constat. Neque heic audiendus est Pagius, qui in Critica Baronii ad annum 343. ex Henschenio in Vita Sanctorum die 21. Apr. opinatur: Anno quidem Christi 343. Persecutionem in Perside adversus Christianos a Sapore Persarum Rege excitari coeptam, sed Martyrium Simeonis, & Sociorum nisi Anno Christi 349. non contigisse. Nam & Maruthas in nostris antiquissimis Codicibus, & plerique omnes Scriptores testantur, eodem, quo Persecutio moveri coepit, anno S. Simeonem cum Sociis comprehensum fuisse, paucis vero post mensibus, incunte scilicet 32. Saporis anno, Feria sexta in Parasceve gladio percussum. Tota autem Henschenii, & Pagii conjectura ex Sozomeno, & Martyrologio Romano petitur. In Martyrologio, inquit, S. Simeonis & Sociorum Martyrium die 21. Aprilis laudatur; Sozomenus vero eorum mortem ad Feriam sextam Hebdomadae in Parasceve refert. Atqui, subjungunt, Feria sexta Hebdomadae Majoris non nisi anno Christi 349. in diem 21. Aprilis competit. Nam eo anno Pascha celebratum est die 23. Aprilis. Passus est igitur Simeon cum Sociis anno 349. die 21. Aprilis, Feria VI. Hebdomadae Sanctae. Sed a Clarissimis Viris edoceri vellem, unde habeant Feriam VI. qua Simeon

Mar-

Henschenii & Pagii sublesta conjecturae.

Martyrium consummavit, in 21. Aprilis diem incidisse. An quia in Martyrologio Romano S. Simeonis memoria eo die colitur? At ex die cultus Sanctorum (ut ipseus Pagii verbis utar, ad annum 525. num. 11.) annus eorum emortalis deduci non potest, nisi ille aliunde constet. Quod & alibi idem Pagius inculcat, & BENEDICTUS XIV. Pont. Max. qui ut omnium maxima & Caelo proxima dignitate, ita sapientia & scientia rerum summa supra ceteros eminet, in Dissertatione de Sanctorum Festis per annum imminuendis, auro contra aestimanda, luculentissime adstruit. Debuissent Henschelius, & Pagius ex Sozomeno, aliisque authoribus ostendere, Simeonem, sociosque die 21. Aprilis interemptos fuisse: inde enim haud perperam collegissent, eorum mortem in annum Christi 349. incidisse. Verum non modo apud probatos Scriptores nullum de die 21. Aprilis verbum occurrit; imo vero alios dies notatos legimus, & apud Syros quidem, & Coptitas diem 14. Aprilis, apud Armenos 12. in Menologio vero Graecorum diem 17. ejusdem mensis; ut ex Admonitione nostra, quam mox Actis S. Simeonis praefigemus, luce clarius exstabit.

Sed de his haecenus. Satis enim superque ad rem hujus Operis universam enucleandam, explicandamque fecisse nos, arbitramur, multis, iisque implicatissimis, sed opportunis ad rem quaestionibus discussis, germanitatem Codicum, e quibus haec Acta eruimus, demonstrando, non levibus, vel ex trivio emendicatis conjecturis, sed invictissimis, & ad Criticae leges exactis rationum momentis, quorum pondus Eruditorum judicio aestimandum, aequo animo lubenterque relinquimus. Scimus enim non deesse homines emunctae naris, ut videri volunt, quorum ea est praepudicata rerum opinio, ut quidquid Veterum monumentorum ex longinquis, maxime vero transmarinis Asiae regionibus in Europam advehitur, doli mali fraudisque suspicione non careat. Quasi vero Ecclesiasticae eruditionis thesaurus totus quotusque est, quo tot Scriptorum volumina locupletantur, non inde potissi-

Authoris in
rerum Orientalium
Aristarchos animad-
verbo.

mum adlatus ad nostras manus pervenerit, unde haec eadem Aëtorum Collectio depromta in lucem hodie, Deo in primis bonorum omnium largitore, & JOHANNE V. Lusitanorum Rege Magno auspicante, proponitur. Sed haec minimi facimus. Ad doctos vereque sapientes homines provocamus, quibus ut bene sit, & incolumes diu & feliciter bono studiorum publico vivant, in nostris erit votis perennibus praecipue maximum.

I N D E X

S I V E

C O N S P E C T U S

R E R U M O M N I U M

Quae in I. & II. Parte exhibentur.

- I. **D**edicatio Operis. pag. III.
- II. Censorum Judicia, & Praesidium Adprobationes. xxviii.
- III. Praefatio. xxix.
- IV. ACTA MARTYURM ORIENTALIUM, qui in Perside passi sunt, PARS I. Videlicet;

I.

Admonitio in Martyrium SS. Simeonis Bar-saboë Episcopi, & Sociorum. I.

Martyrium SS. Simiconis Bar-saboë Episcopi Seleuciaë & Ctesiphontis, Sotorumque ejus Abdhaiclae, & Hananiae Presbyterorum, aliorumque Centum diversi Ordinis Virorum: necnon Gubsciat azadis Eunuchi, Regis Nutricij, Phusikii Karugabari, ejusque filiae Virginis Deo sacrae. 10.

Anno Christi
340. sub Sapo-
re II. Regis
Persarum.

Ad Martyrium SS. Simeonis Bar-saboë, & Sociorum Adnotationes. 36.

I I.

Admonitio in Certamen Plurimorum Martyrum, & Azadis Eunuchi. 42.

Certamen Plurimorum Martyrum, & Azadis Regis Eunuchi. 45.

A. C. 341.

Ad Certamen Plurimorum Martyrum , & Azadis Eunuchi
Adnotationes. 50.

I I I.

Admonitio in Martyrium Sanctarum Tharbae Virginis , &
Sociarum. 51.

A. C. 341.

*Martyrium Sanctarum Tharbae Virginis , ejusque Sororis
Deo sacrae , & Ancillae item Virginis.* 54.

Ad Martyrium Sanctarum Tharbae Virginis , & Sociarum
Adnotationes. 59.

I V.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Milis Episcopi , &
Sociorum. 60.

A. C. 341.

*Martyrium SS. Milis Episcopi Susae , Abrosimi Praesby-
teri , & Sinae Diaconi.* 66.

Ad Martyrium SS. Milis , & Sociorum Adnotationes. 80.

V.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Sciahduftis Episcopi,
& Sociorum. 83.

A. C. 341.

*Martyrium SS. Sciahduftis Episcopi Seleucia & Ctesiphon-
tis , & CXXV III. Sociorum.* 88.

Ad Martyrium Sanctorum Sciahduftis , & Sociorum Ad-
notationes. 91.

V I.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Barfabiae Coenobiar-
chae , & Sociorum. 92.

A. C. 341.

*Martyrium SS. Barfabiae Coenobiarchae , & Decem ejus So-
ciorum ; necnon cujusdam Magi.* 93.

Ad Martyrium Sanctorum Barfabiae Coenobiarchae , & So-
ciorum Adnotationes. 95.

VII.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Narsetis Episcopi, & Sociorum. 96.

Martyrium SS. Narsetis Episcopi, & Josephi ejusdem Discipuli, ex urbe Scytharcadate Provinciae Beth-Garmeeae; necnon aliorum XX. Martyrum. 97. A. C. 343.

Ad Martyrium Sanctorum Narsetis Episcopi, & Sociorum Adnotationes. 101.

VIII.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Danielis, & Vardae Virginis. 103.

Martyrium SS. Danielis Presbyteri, & Vardae Virginis Deo sacrae. 103. A. C. 344.

Ad Martyrium SS. Danielis, & Vardae Adnotationes. 104.

IX.

Admonitio in Acta Sanctorum CXX. Martyrum. 104.

Acta SS. CXX. Martyrum; inter quos novem Virgines Deo sacrae: reliqui Sacerdotes, Diaconi, & diversorum Ordinum Clerici. 105. A. C. 344.

Ad Acta Sanctorum CXX. Martyrum Adnotationes. 109.

X.

Admonitio in Martyrium SS. Barbasemini Episcopi, & Sociorum. 110.

Martyrium SS. Barbasemini Episcopi Seleuciaae & Ctesiphontis, & XVI. Sociorum. 111. A. C. 345.

Ad Martyrium SS. Barbasemini Episcopi, & Sociorum Adnotationes. 117.

XI.

Admonitio in Passionem Martyrum, qui varijs in locis interfecti sunt. 117.

A. C. 346.

Passio SS. Martyrum, qui varijs in locis a Praefectis interemti sunt, praeter eos, qui in Regis foro occubuere. 118.

XII.

Admonitio in Martyrium Sanctorum Jacobi Presbyteri, & Mariae Virginis. 121.

A. C. 346.

Martyrium SS. Jacobi Presbyteri, & Mariae ejusdem sororis, sacrae Deo Virginis. 122.

Ad Martyrium SS. Jacobi, & Mariae Adnotationes. 122.

XIII.

Admonitio in Martyrium SS. Theclae, & Sociarum Virg. 123

A. C. 346.

Martyrium SS. Theclae, Mariae, Marthae, Mariae, & Amiae Virginum Deo sacrarum. 123.

XIV.

Admonitio in Martyrium S. Barhadbesciabae Diaconi. 128.

A. C. 354.

Martyrium Sancti Barhadbesciabae Diaconi. 128.

Ad Martyrium Sancti Barhadbesciabae Diaconi Adnotationes. 131.

XV.

Admonitio in Acta Sanctorum Martyrum Captivorum. 131.

A. C. 352.

Acta Sanctorum Martyrum Captivorum. 134.

Ad Acta SS. Martyrum Captivorum Adnotationes. 140.

XVI.

Admonitio in Acta Sanctorum XL. Martyrum. 141.

A. C. 375.

Acta SS. Quadraginta Martyrum, Abdae, & Ebedjesu Epi-

Episcoporum; Abdallahae, Simeonis, Abrahami, Abae, Ajabelis, Josephi, Hani, Ebedjesu, Abdallahae, Johannis, Ebedjesu, Maris, Barhadabesciabae, Rozichaei, Abdallahae, & Ebedjesu, summatim sexdecim, omnium Presbyterorum; Eliabi, Ebedjesu, Hani, Marjabi, Maris, Abdiae, Barhadabesciabae, Simeonis, & Maris, summatim novem, omnium Diaconorum; Papae, Evolefi, Ebedjesu, Phachidi, Samuelis, & Ebedjesu, summatim sex, omnium Monachorum; Mariae, Tathae, Emae, Adranes, Mamae, Mariae, & Marachae, summatim septem, omnium Virginum Deo sacrarum. 144.

In Acta Sanctorum XL. Martyrum Adnotationes. 163.

XVII.

Admonitio in Martyrium S. Bademi. 164.

Martyrium Sancti Bademi Coenobiarchae. 165. A. C. 375.

Ad Martyrium S. Bademi Adnotationes. 168.

XVIII.

Admonitio in Martyrium SS. Aceptimae Episcopi, & Sociorum. 168.

Acta SS. Martyrum Aceptimae Episcopi, Josephi Presbyteri, & Aithilahae Diaconi. 171. A. C. 376.

In Acta Sanctorum Martyrum Aceptimae & Sociorum Adnotationes. 208.

- V. ADPENDIX ad Persicae XL. annorum Persequutionis Historiam, in qua nonnulla aliorum Martyrum Orientalium, qui anno Saporis II. Persarum Regis decimo octavo, & trigesimo, nec non Vararanis V. Isdegerdis Filii secundo, in Perside passi sunt, Acta ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. nunc primum in lucem proferuntur; Videlicet,

I.

Admonitio in Acta SS. Martyrum Jonae & Sociorum. 211.

Acta SS. Martyrum Jonae, Brichjesu, Zebinae, Lazari, Mar- A. C. 327.

XCI

Maruthae, Narsetis, Eliae, Maharis, Habibi, Sabae, & Scembaitae. 215.

Ad Acta SS. Martyrum Jonae, & Sociorum Adnotationes. 224.

II.

Admonitio in Acta Sanctorum Martyrum Saporis Episcopi, & Sociorum. 225.

A. C. 339.

Acta SS. Martyrum Saporis Episcopi Beth-Nictoris, & Isaacii Episcopi Garchae Beth-Seleucia; necnon Maharis, Abrahami & Simeonis. 226.

Ad Acta Sanctorum Martyrum Saporis Episcopi, & Sociorum Adnotationes. 230.

III.

Admonitio in Martyrium S. Maharfaporis. 230.

A. C. 421. sub
Vararane V.
Rege Persarū.

Martyrium beati atque inclyti Maharfaporis, qui in tenebricofo lacu coronatus est. 234.

IV.

Admonitio in Martyrium S. Jacobi Intercifi. 237.

A. C. 421.

Martyrium Beati Jacobi Intercifi, ex Regia Urbe Beth-Lapeta. 242.

Ad Martyrium S. Jacobi Intercifi Adnotationes. 257.

VI. INDEX in Acta Martyrum Orientalium. 259.

ACTA MARTYRUM OCCIDENTALIUM,
qui sub variis Romanorum Imperatoribus passi sunt, PARS II.

VII. Dedicatio 3.

VIII. Praesidium Adprobationes. 4.

IX. Praefatio ad Lectorem. 5.

X. Caroli Majelli Archiepiscopi Emiffeni Vitae Compendium. 7.

XI. Dissertatio de Eusebiana Actorum veterum Martyrum Collectione. 33.

Se-

Series Actorum, quae in hac Parte exhibentur.

I.

- Admonitio in Martyrium SS. Luciani, & Marciani. 47.
Martyrium SS. Luciani, & Marciani; die XXVI. Novembris. 49. A. C. circiter 350. sub Decio Imp.
 Ad Martyrium SS. Luciani, & Marciani Adnotationes. 54.

II.

- Admonitio in Martyrium SS. Victorini, & Sociorum. 55.
Martyrium SS. Victorini, Victoris, Nicephoris, Claudiani, Diodori, Serapionis, & Papii; XXVIII. Februarii. 60. A. C. circiter 284. sub Numeriano.
 Ad Martyrium SS. Victorini, & Sociorum Adnotationes. 64.

III.

- Admonitio in Martyrium SS. Stratonicae, & Seleuci. 65.
Martyrium SS. Stratonicae, & Seleuci; Cyzici. 68. A. C. 307. sub Maximiano.
 Ad Martyrium SS. Stratonicae, & Seleuci Adnotationes. 122.

IV.

- Admonitio in Acta Sanctorum Septem Martyrum Samofatenorum. 123.
Acta septem Martyrum Athletarum Christi, Hipparchi, Philothei, Jacobi, Paragri, Habibi, Romani, & Lolliani, qui sub Maximiano passi sunt, Samofatae. 124. A. C. 307.
 Ad Acta Sanctorum Septem Martyrum Samofatenorum Adnotationes. 147.

V.

- Admonitio in Martyrium S. Agnetis. 148.
Martyrium Sanctae Agnetis Virginis. 159. A. C. circiter 304. sub Diocletiano.
 Ad Martyrium S. Agnetis Adnotationes. 165.

VI.

VI.

	Admonitio in Martyrium S. Procopii.	166.
A. C. 303.	<i>Martyrium S. Procopii; anno primo Persequutionis, quae diebus nostris excitata est.</i>	169.
	Ad Martyrium S. Procopii Adnotationes.	171.

VII.

	Admonitio in Martyrium SS. Alphaei, Zacchaei, & Romani.	172.
A. C. 303.	<i>Martyrium SS. Alphaei, Zacchaei, & Romani; anno primo Persequutionis, quae diebus nostris excitata est, XVII. Novembris.</i>	177.
	Ad Martyrium Sanctorum Alphaei, Zacchaei, & Romani Adnotationes.	181.

VIII.

	Admonitio in Martyrium S. Timothei.	182.
A. C. 304.	<i>Martyrium S. Timothei; anno secundo Persequutionis, quae diebus nostris excitata est, XXI. Maii, Gazae.</i>	184.
	Ad Martyrium S. Timothei Adnotationes.	186.

IX.

	Admonitio in Martyrium S. Apiani.	186.
A. C. 306. sub Maximiano.	<i>Martyrium Sancti Apiani; die 2. Aprilis, Caesareae.</i>	189.

X.

A. C. 306.	<i>Martyrium S. Hedefii, fratris B. Apiani.</i>	195.
	Ad Martyrium S. Hedefii Adnotationes.	197.

XI.

Admonitio in Martyrium S. Agapii .	198.	
<i>Martyrium Sancti Agapii; anno quarto Persequutionis nostrae, die XX. Novembris.</i>	198.	A. C. 306.

XII.

Admonitio in Martyrium S. Theodosiae Virginis.	202.	
<i>Martyrium S. Theodosiae, sacrae Deo Virginis.</i>	204.	A. C. 307.

XIII.

Admonitio in Martyrium S. Petri Abselami .	206.	
<i>Martyrium Sancti Petri, qui est Abselamus; anno septimo Persequutionis nostrae, mensē Januario, Caesareae.</i>	208.	A. C. 309.

XIV.

Admonitio in Martyrium S. Theodotae.	210.	
<i>Martyrium Sanctae Theodotae Meretricis.</i>	221.	A. C. 318. sub Licinio.
In Martyrium S. Theodotae Adnotationes .	224.	

XII. ADPENDIX ad Acta Martyrum Occidentalium , in qua haec exhibentur .

I.

Admonitio in Acta S. Simeonis Stylitae.	227.
---	------

II.

S. Jacobi Sarugenfis, Batnarum in Mesopotamia Episcopi, Ecclesiae Syriacae Doctoris, de Sancto Simeone Stylita Homilia.	230.
---	------

III.

Dissertatio de Stylitis in Tabul. II. Menologii Basiliani.	246.
--	------

IV.

IV.

*Acta S. Simeonis Stylitae, a Cosma Presbytero Syro ejusdem
familiari, conscripta.* 268.

V.

Ad Acta S. Simeonis Stylitae Adnotationes. 399.

XIII. INDEX in Acta Martyrum Occidentalium. 413.

מסכת מרטיריה דה סוסיא דה סוסיא דה סוסיא
בארבעה חלקים

A C T A

MARTYRUM ORIENTALIU M

QUI IN PERSIDE PASSI SUNT.

P A R S I.

ADMONITIO

IN MARTYRIUM

SS. SIMEONIS BARSABOË

Seleucia & Ctesiphontis Episcopi, & Sociorum.

SIMEONIS BARSABOË, ejusque Sociorum Martyrii historiam plurimi ex Graecis, Latinisque scripsere. Hanc enim vero ex Chaldaicis, seu Syriacis eorundem Martyrum Actis deproptam Sozomenus, ac Hieronymus primi omnium Graeco, Latinoque sermone exaratam dederunt; e quibus, praecipuis veluti ex fontibus, ceteri deinceps Graecorum, Latinorumque, Theophanes, nimirum, in Chronographia ad annum Mundi 5817. Cedreus ad annum Constantii Augusti sextum, Nicephorus lib. VIII. cap. 56. Cassiodorus lib. III. cap. 2. pluresque alii, quos heic recensere non vacat, totam scribendi materiem hauserunt.

Unde Gesael, Latinusq; Scriptores SS. Simeonis Sociorumque e us noticiam hauserint?

Ob Chaldaicae linguae imperitia Sozomenus, ac Hieronymus in multis aberrarunt; plura quoque notatu digna praetermiserunt.

Sed, pace tantorum virorum dixerim, mirum sane, quantum omnes ob Chaldaicae, seu Syriacae linguae, in qua jam inde ab initio laudatorum Martyrum Acta fuserunt conscripta, imperitiam in nominibus praefertim, ac temporibus describendis aberraverint, & quam multa, eaque scitu quidem & notatu dignissima, quae in ipsis Actis Chaldaicis interponuntur, praetermiserint. Id vero plane intelliger quicumque ipsorummet scripta cum genuinis hisce, sincerisque Actis, a nobis latine redditis, sedulo comparabit.

Multa apud Scriptores Orientales de S. Simeonis Vita & rebus gestis occurrit, quae in Chaldaicis Actis desiderantur.

Quoniam vero praeter ea, quae in ipsis Chaldaicis Actis leguntur, quaeque admonitionibus nostris, atque adnotationibus passim illustranda suscepimus, plura etiam alia scitu aequae ac fide digna de S. Simeonis Vita, & rebus gestis occurrunt apud Scriptores Orientales, quibus haec non minus Acta, quam alia etiam monumenta, ex coaevis authoribus Syris, Persis, atque Edessenis, iisque, teste Sozomeno, in persequenda Martyrum historia adeuratissimis, collecta, in promptu certissime extiterunt; visum nobis est, eadem, ex mss. Codicibus Vaticanis potissimum decerpta, & exactiori, quam fieri posset, ordine digesta, huic SS. Simeonis, Sociorumque ejus Martyrio praefigere. Quam quidem methodum in reliquis etiam aliorum Martyrum Actis, si quid apud laudatos Scriptores animadversione dignum extiterit, quod in eisdem Actis desideraretur, majori Reipublicae Literariae bono, ac totius hujusce Operis perspicuitati, atque ornameto servandam, Deo favente, curabimus.

D. Thomas
Apostolus, &
Adeus Apo-
stolorum Di-
scipulus Sele-
ucienſis Ca-
thedrae Fun-
datores.

Simeon Bar-faboe, Martyrum Orientalium, qui in Perſide paſſi ſunt, antefignanus & princeps, inter Seleucienſes Archiepiſcopos, ſeu Catholicos, ut vocant, a Gregorio Bar-ebraeo, qui & Abulpharagius, in Chronico Syriaco, Cod. Vatic. xxiv. decimus ſtatuitur poſt D. Thomam Apoſtolum, quem idem Bar-ebraeus Seleucienſis Cathedrae fundatorem, primumque Orientalium, quo nomine Chaldaei, Aſſyrii, Perſaeque comprehenduntur, Epifcopum appellat. Amrus tamen, Matthaei filius, Scriptor Neſtorianus, ſeculo Chriſti quartodecimo clarus, in Epitome hitoriae Catholicorum, ſuae, nimirum, gentis Patriarcharum, Cod. Arab. Vatic. xlv. ejuſdem Sedis institutionem ab Adaeo, Apoſtolorum Diſcipulo, arceſſit, tum inter ejus ſucceſſores, Seleucia & Cteſiphontis Epifcopos, Simeonem Bar-faboe recenset nonum.

S. Simeon
Bar-faboe Su-
ſae natus.

Ex Papae di-
ſcipulo & Ar-
chidiacono
Seleuciae &
Cteſiphontis
Epifcopus.

Juxta horum traditionem Simeon Suſae piis, honeſtiſque parentibus ortus eſt, quorum ab arte, ut fert inveterata Orientalium conſuetudo, Bar-faboe cognomentum derivavit; quod Chaldaicum nomen, ex duabus vocibus compoſitum, *Fallonis filium* recte interpreteris. Is vero anteaquam Seleucia & Cteſiphontis Epifcopatuſ praeficeretur, diſcipulus ſimul, & Archidiaconus fuit Papae Arachenſis, Aghaei filii, qui anno Graecorum 577. Chriſti 266. abſque Patrum ſuffragiis Seleucia & Cteſiphontis Cathedram occupaverat, Davide, Maſſanae Epifcopo, imponente ei manum. Papae autem quam inter cetera plane improbanda, de quibus infra in Actis S. Milis, Suſae Epifcopi, uni, eidemque Eccleſiae binos Epifcopos deſtinare mos eſſet; alii idcirco aliarum Eccleſiarum Antiliſites, quos inter laudatus Miles, anno Chriſti trecentefimo decimo quarto, Seleucia Synodum in ipſum Papam coegerunt; in qua unanimi quidem Patrum ſuffragio Simeon in ejus locum ſuſſectus eſt, qui vicaria primum, mox, Papa, trecentefimo viceſimo ſexto Chriſti anno, e vivis erepto, Seleucienſem Pontificatum ſumma cum poeſtate adminiſtravit, uſque ad annum Regni Perſarum centefimum decimum octavum, Saporis vero Regis trigefimum ſecundum (Chriſti 341. quo) nimirum, ejuſdem Saporis juffu, poſt longum certamen Martyrii lauream adeptus eſt.

Quot annos
Seleuciae &
Cteſiphontis
Epifcopatum
Simeon golve-
rit?

Hinc vero liquet, quot annos in Cathedra Seleucienſi fedit Simeon. Duodevigiſinti tamen ei tribuit Mares, Salomonis filius, Scriptor Neſtorianus, ſeculo Chriſti duodecimo ineunte clarus; totidem & Amrus. Verum hic Simeonem, Papae, anno Saporis Perſarum Regis ſexto, eo in diſſidio, quod Papam inter, & Epifcopos Orientales exarſit, ſucceſſorem fuiſſe renunciatum; anno autem Graecorum ſexcentefimo quinquageſimo quinto (Chriſti 344.) Martyrii palmam obtinuiſſe, adfirmat. Demum Bar-ebraeus Simeoni non plures, quam decem & tres Epifcopatus annos adſcribit. At quum apud laudatos Scriptores in conſeſſo ſit, Simeonem anno Chriſti 314. in Papae locum ordinatum eſſe, ex hiſce autem Actis conſtet, eundem Simeonem, anno Saporis trigefimo ſecundo, qui, ut in Praefatione Generali monuimus, in alium, quam Chriſti annum 341. incidere nequit, mortem oppetiſſe: exploratum quoque eſt, eum ſediſſe annos ſeptem & viginti incompletos, duſta, nimirum, ſupputatione ab anno, quo Papae Vicarius fuit inauguratus. Nec huic calculo contrait Amrus; ſiquidem ſextus Saporis annus in trecentefimum decimum quintum Chriſti annum competit. Ab hac autem Epocha ad annum 341. anni ſex & viginti numerantur; ac proinde annorum viginti ſeptem incompletorum facile conſtruitur initium. Quum vero Bar-ebraeus ſcribit, Simeonem anno Epifcopatus fui 13. Martyrio adſectum eſſe, palam ſit, annum 13. pro 27. calligraphi incuria obrepiſſe; ni maluerit quis adſerere, Bar-ebraeum ad annum 326. quo, e vivis Papa ſublato, Simeon non jam Vicaria, ſed ſumma poeſtate Seleucienſi praefuit Eccleſiae, reſpexiſſe. Haud facile igitur ſecum convenit claſſimi Orientalis Bibliothecae Authoris opinatio, duodeviginti Sedis annos Simeoni adſignantis, ejuſdem tamen inaugurationem ad annum 314. Martyrium vero ad annum 330. praefigentis.

Simeon tem-
pore Concilii
Nicaeni cla-
ruit.

Idem Bar-ebraeus, alique rerum Orientalium Scriptores tradunt, Simeonem noſtrum una cum Sciahuſte, anno Chriſti trecentefimo vigefimo quinto ad Nicaenam Synodum Papae nomine perrexiſſe. Ebedieſus vero, Sobae Metropoliſta, in Epitome Canonum Synodicoꝝ, Cod. Syriac. Vatic. xlv. fol. 59., ex Sancti Maruthae, Tagritenſis Epifcopi, Actorum, quae prae manibus habemus, Scriptoris, teſtimonio refert, Simeonem Bar-faboe tempore Concilii Nicaeni Epifcopatum Seleucia & Cteſiphontis geſſiſſe.

geffisse, eique per Sciahdustem Presbyterum suum, sibi que in Pontificatu successo-

rem, interfuisse. Ejus haec sunt verba. **هواملا جلدسه اصفهقلا دمنعجب هواملا منعجب الحقنه : ان مضا عمم تحقنله اعلمله جلدسه هواملا اعلمله احد . هواملا اعلمله ااقملا حسه مستله فم من نه جبعه : مدها انلا مفا دمنعجحه اعلمله سول . جلدله سقا جوشه لجم . هلا فلهل سوه لملا دلعمفنه م م صمعه سول ه م ملعمه م : انلا : ان دمنعج جلدله لاه ااصفقه ا لبل دمنعجحه بل اقب سمنعمله جعدنا . ان ان علم ان له سجدس :**

Quoniam vero Episcopi omnes, qui subditis Romanorum Imperio locis praeerant, quiue extra ipsius confinia positi, ad Synodum arcessiti sunt; Sanctus quoque Simeon Bar-Sabot, Seleuciae & Ctesiphontis Catholicus, evocatus fuit: qui quum ob exortos in confiniis tumultus ad Synodum proficisci nequaquam posset, hujusmodi per Sciahdustem, Presbyterum suum, Epistolam dedit. Nisi Ethnici nostro inhiarent sanguini, istuc ego non invitus adcederem; ut, scilicet, sacri istius Pontificum coetus benedictionem impetrarem, in clytotoque vestro persfruerer Imperio. Nihilotenus tamen, quidquid unanimi Episcoporum, qui constanti animo persequutionem pro vera Fide pertulere, suffragio decretum fuerit, id ego libentissimum amplectar. Haec iste.

Canon Synodi Nicaeae de Primatu Sedis Seleucienſis .

In eodem Concilio Nicaeno, auctoritate Orientales, sancitum fuisse, ut Seleucia & Ctesiphontis Sedes post Alexandriae, Antiochiae, Constantinopoleos, & Hierosolymae Patriarchatus prima haberetur. Sic legitur in Canone Arabico XXXVIII. seu juxta Exemplar Francisci Turrici XXXIII. Cod. Arab. Vatic. I.

ويذكر ايضا صاحب كبرى سليقية . اعنى سلق الذى بلاد المشرق وهى المداين . ويكون هذا ايضا يسمى تام القاوليقوس . ويودن له الان ان يطرمن المطارنه كما صنغ البطاركه . لئلا يتادى المشرقيون فى مضيم الى بطيرك اطاكىة فى حواجم اوقى انصرافم من عنده . ويجدوا الرتيبين فيم السبيل لانصرافم . لان بطيرك اطاكىة قد رضى بذلك بعد ان طلبت اليه الجباعه . لئلا يفتن بما صرف عنه من سلطان المشرق . لانه انما القس بهذا المرسوا انحال الرامه على النصرارى بلاد فارس .

Honoretur similiter Dominus Sedis Seleucia, quae est in regione Orientis, & Modaina dicitur; atque etiam Catholici nomine appellari debeat; ac deinceps, sicuti Patriarchas faciunt, Metropolitanas ordinare possit: ut, scilicet, Orientales populi, Patriarcham Antiochenum pro necessitatibus suis consulentes, aut ab eodem in patriam remeantes, nullum inde detrimentum patiantur: neve Ethnici occasionem eis nocendi nanciantur. Patriarcha autem Antiochiae hac in re consensit, postquam a Synodo rogatus fuit, ne de sublata sibi Orientis potestate contristaretur. Nihil enim aliud boce in negotio quaeritur, quam ut Christiani, Perfidis incolae, pace & quiete fruantur. Quidquid fit de hujusce Canonis auctoritate, quem Abraham Ecchellenſis, in Eurychio Alexandrino vindicato, genuinum Nicaeae Synodi foetum esse contendit, alii vero, ut spurium, rejiciunt: certum tamen est vetustissimae Orientalis disciplinae argumentum; liquidumque ex eo fit, Seleucienſem Sedem ab antiquissimis temporibus omnium Perfidis Ecclesiaster primatum obtinuisse.

Quis vero Primatiam honorem a Nicaeae Synodo primus obtinuerit, in dubium a Chaldaeis vocatur. Ebediesus, Sobensis Antistes, quum dicat, Simeon Bar-Sabot ca tempestate Seleucia & Ctesiphontis fuisse Episcopum, qua Synodus Nicaena habita est, satis aperte significat, id sub eodem addidisse. At in Syriacis ad Consecrationem Patriarchae Chaldaeorum notis, Cod. Amidenſi Syriac. Vatic. V. fol. 94. id factum ad tem-

Quis Seleucienſem Episcoporum primus Catholici dignitatem obtinuerit?

pora Sciaclyphae, vel Papae, Simeonis praedecefforum, refertur. Sic enim legitur.

... **Primum autem, qui Patriarchalis, sive Primatialis dignitatis ...**
Primum autem, qui Patriarchalis, sive Primatialis dignitatis ...
numere fueris insignitus, nonnulli Sciaclypham, alii vero Papam fuisse autumant. In hoc tamen omnes consentiunt, quod a Nicaenis Patribus ea dignitas promanaverit. Nam in ipsa Patriarchae Consecratione, quum Electus, manus impositionem accepturus, praefentatur, conclamant Praefentantes.
... Ex traditione Apostolica, & Sanctorum Patrum.

nostrorum Occidentalium permisso, in hac Cochensí Ecclesia (si Seleuciam & Ctesiphontem, Patriarchae sui Sedem, Chaldaei adpellant) *en praefentamus majestati tuae.* *Deus noster, hunc famulum tuum, quem segregasti, & elegisti, ut sit Catholicus, Patriarcha in Ecclesia tua Sancta.* Ubi, ut vides, duplex adsignatur caussa, quare Seleuciae & Ctesiphontis Sedi Primatialis dignitas tribuatur, Apostolica, scilicet, traditio, quam ab Adaeo, & Mari, ceterisque Mesopotamiae, Assyriae, Persiaeque Apostolis derivatam volunt; & facultas Patrum Occidentalium, sive Nicaenorum, de qua superius diximus, vel etiam Antiochenorum Praefulum, quibus omnes Orientis Ecclesiae sunt subditae. Quamvis enim prioribus Ecclesiae Chaldaicae temporibus Seleucienfis Episcopus nec Catholicici, nec Primatis, aut Patriarchae dignitate praefulgeret; Archiepiscopali tamen honore eminebat, ut discrete tradunt Sozomenus, & Theophanes, qui pluribus in locis Simeonem Bar-saboe Archiepiscopum vocant. Quare si quandoque Catholicici, vel Patriarchae titulum iis Seleuciae Episcopis, qui Simeonem praecesserunt, adcommodatum reperias, ut apud Marim, & Amrum in Hist. Patriarch. Orient., id per anticipationem, aut praeventionem quandam ab iis dictum accipias, & juxta eorum temporum disciplinam. Hujusmodi vero usus apud alias quoque Ecclesias invaluit, quarum priores Episcopi quasdam sibi nuncupationes vindicarunt, quae non nisi Praefulum longe posteriorum temporibus ratae sunt atque confirmatae. Sic Marutham, Tagriti Episcopum, in plerisque Liturgiis Codicibus Catholicis Syri nominant; quod, videlicet, sequioris aevi Jacobitarum Catholicici, seu Maphriani suam Tagriti Sedem constituerint. Eodem ferme pacto Praefules Byzantinos, qui ante Theodosii Magni aetatem claruerunt, Constantinopolitanam Synodum Patriarchatus dignitas non addefferit.

Ut vero ad rem redeamus; plura sunt, quae Simeon in Episcopatu cum laude gefcit; ex quibus memoratu quidem dignae sunt Institutiones illae, quarum meminit Barbraeus loc. cit. in hac verba **... *ipfe*** (Simeon Bar-saboe) instituit, ut in Ecclesiis Orientalium alternis Cbo-

Simeon instituit, ut in Ecclesiis Praeces alternis Choris serent; utque Psalmi memoriter occinerentur.

ris ad Deum Praeces funderentur; quemadmodum in Occidente a temporibus Ignatii, Johannis Evangelistae, Zebedaei filii, discipuli, sancitum fuerat. Idemque praecipit, ut non ex Codice, sed memoriter Clerici Psalmos Davidicos in Divinis Officiis occinerent. Quae quidem consuetudo in Syrorum omnium, Maronitarum, scilicet, Jacobitarum, & Nestoriarum Ecclesiis hucusque viget, ac retinetur.

Garmaeorum praeterea Sedem a S. Simeone Metropolitanam fuisse constitutam, tradit Ebediesus Sobensis loc. cit. his verbis.

Garmaeorum Ecclesia ad Metropolitanam dignitatem a Simeone erecta.

... *...*

جده رستمًا مدني: عهديا مع عطية حنريدا. حنن اوؤدج: اعني مع ١٠٠٠ و١١٠٠ زوفا
 مدني: عهديا. حنن حه هلمر اعني مع ١٠٠٠ و١١٠٠ زوفا و١٠٠٠ مدني: عهديا هغفم:
 مجرم عطية حنريدا و١٠٠٠ و١١٠٠ او١٠٠٠ هغفمعا. ١٠٠٠/١٠٠٠ هغفم. اعني
 مع ١٠٠٠ و١١٠٠. ١٠٠٠ و١١٠٠ مدني: عهديا: ١٠٠٠/١٠٠٠ هغفم. او١٠٠٠ و١١٠٠ زوفا:
 مع ١٠٠٠ و١١٠٠. حنن عطية حنريدا مدني: عهديا حه هلمر

Sub tempora vero trecentorum decem & octo Synodi Occumenicæ Patrum, Garmaci a Simeone Bar-sabœ Metropolitâ postularunt. At Ardadabeni: Patriæ quidem nostræ ajebant. Metropolitanâ dignitas debetur. Betb-seleucienfis vero: In regione nostra Metropoliâ constituendus est. Præcepit itaque Simeon Bar-sabœ, utriusque Episcopi ut in docendo diligentia, atque sedulitas expendere, uter utri discipulorum numero præstaret, idemque Metropoliâ crearetur. Compertum autem fuit, hac in re Siabargardæ Episcopum Ardadabeni esse præferendum. Atque ita factum est, ut Garmaci a Simeone Bar-sabœ Metropoliâ daretur. Hæftenus Ebediefus.

Primum vero locum inter Scriptores Syros, quorum Opera adhuc Syriace supersunt, Simeoni nostro tribuit Ebediefus Sobensis, pluries a nobis laudatus, in Catalogo Scriptorum Syrorum, quem latinitate donatum, perpetuoque commentario illustratum, viri de Orientalibus literis optime meriti, Abraham Ecchellenfis anno 1653. & Joseph Simonius Assémanus, Avunculus meus, anno 1725. Romæ typis Sac. Congregationis de Propaganda Fide vulgarunt. Sic igitur de Simeone Ebediefus. *مدني او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم.*
Nunc ergo recensitis Graecorum Patrum lucubrationibus, Syrorum Patrum. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم.
Opera enumerare adgreddimur. Simeon Bar-sabœ Epistolâs conscripsit. Earum argumenta haud exprimit.

Simeonis Scripta, ex Ebediesu Sobeni.

Duo insuper S. Simeonis Cantica in Divinis Chaldaeorum Officiis circumferuntur, de quibus in Codice Amidenfi Vatic. I. ad feriam sextam hebdomadae sextae aestatis haec adnotatio legitur. *او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم.*

Ejusdem Cantica duo ex Officiis Chaldaeorum.

Ferunt autem foetum, ejus (Simeonis) esse isaac Cantica, quorum primum. او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم.
incipit: Cognitor cogitationum: alterum, Quamquam exuatis.

Aliud etiam Canticum, cujus initium *او١٠٠٠ و١١٠٠ هغفم*: Oculo mentis & caritatis. Simeoni tribuit Mares, Salomonis filius, illudque a Simeone, Sacrum feria quinta hebdomadae Majoris in carcere peragente, Calice in sinistra Presbyteri sui, ac Patena in dextera conlocatis, dictum fuisse, adfirmat. Quod quidem Canticum Divinis Syrorum Officiis invenies adnexum.

Aliud Canticum, ex Mari.

Plures olim Ecclesiae in S. Simeonis Bar-sabœ, Sociorumque ejus honorem fuerunt ab Orientalibus constructae. Harum quidem nonnullae, ceteris multo magnificentiores, Mahometanis postea rerum Orientalium potitis in Mescuitas cessere; aliae vero, quas temporum injuria conlabentes, ex Mahometanorum edicto, instaurare non licuit, jam penitus corruerunt. Quinque potissimum, ut ceteras, diversis in locis positas, praeteream, ad hanc usque diem in Mesopotamia, ac Perfide supersunt. Prima Maipharsatae, seu Macepratae, a S. Marutha, horum Actorum Scriptore, constructa; quum, scilicet, Reliquias S. Simeonis, & aliorum Martyrum Orientalium, qui praesertim sub Sapore passi fuerant, ex Perfide in Mesopotamiam redux transfudit, & in eadem urbe, quae idcirco Martyropolis dicta est, deposuit. Altera ad Tigrim fluvium, haud longe a Seleucia parietinis erecta, celebre habuit Chaldaeorum Monasterium sibi adjunctum, & cognomine; cujus in Coemeterio Surinum Seleuciensem Pseudo-Catholicum, anno Christi circiter 764. tumulatum fuisse, tradit Amrus in ejusdem vita apud Assem. Bibl. Orient.

Ecclesiae, & Monasteria sub S. Simeonis nomine.

Orient. Tom. 3. Par. 1. Tertia Bagdadi, circa annum Christi 762. praecipuo Chahpharum jure a Nestorianis constructa: qua in Ecclesia, tette eodem Amro in vita Eliae I. Nestorianorum Patriarchae, Catholici, seu Primates Bagdadum advenientes solenni pompa excipiebantur. Quarta in urbe Mosul, seu Ninive, quae ad haec usque tempora nedum a Nestorianis, verum etiam a Jacobitis & Infidelibus summa cum veneratione frequentatur.

Ejus, & Sociorum memoria, & cultus.

In Martyrologio Romano.

In Mensis Graecorum.

Porro S. Simeonis Bar-sabōē; Sociorumque ejus memoriam cum Latini, & Graeci, tum Coptitae, Armeni, Syrique omnes recolunt, sed diversis diebus. Et Latini quidem die XXI. Aprilis, ut in Martyrologio Romano, in haec verba: *In Perfidie Natalis S. Simeonis Episcopi Seleuciae & Ctesiphontis, qui, jubente Sapore Perfarum Rege, comprehensus, ferroque onustus, iniquis tribunalibus exhibitus, quum solem adorare nollet, & de Jesu Christo voce libera, & constantissima testaretur, primum carcerali ergastulo cum aliis Centum, ex quibus alii Episcopi, alii erant Presbyteri, alii diverforum Ordinum Clerici, longo tempore maceratus est. Deinde quum Vshazanes, Regis Nutricius, qui ante jam lapsus a Fide, sed per eum ad poenitentiam fuerat revocatus, Martyrium constanter subiisset; postdic, qui erat annuus Dominicae Passionis dies, omnibus ante Simeonis oculos, qui unatqueque eorum strenue exhortabatur, gladio jugulatis, novissime & ipse decollatus est. Passi sunt etiam cum eo clarissimi viri, Abdechalias, & Ananias, ejus Presbyteri: Pasficius quoque, Praefectus Regis artificum, eo quod Ananiam titubantem corroborasset, collo circa tendentem perforato, & lingua exinde extracta, crudeli morte occubuit; post quem & filia ejus, quae erat Sacra Virgo, uccata est.* Haestenus Martyrologium Romanum.

Graeci vero idem Festum celebrant die XVII. Aprilis, non autem XV. Maji, ut ex Typographorum fortasse incuria obrepfit in Notis Cardinalis Baronii ad Martyrologium Romanum, qui pro XV. Kal. Maji, ediderunt XV. Maji. Verba Menaeorum haec sunt. *Ἰϥ ἀνορθώ μωί, ἰϥ ϩρημίου τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν Ἐπισκόπου Περιείδος. Καὶ τῶν αὐτῶν, Ἀθθάλλα Πρεσβυτέρη Χυδαζάτ. Φυσιὰ κὶ ἐπίων χιλίων ἰκατὸν παντήκοιτα. Κτισσοίωι, ἔ Σαλλίς ἀγμοισοῦσι, ἐν τὰς κατὰ Περιείδα πόλισι. Σιβαῖωι τέτι τὰν Περσῶν Βασιλεία κρητόσι, ἐπιστάτωι τῶ Βασιλεῦ. Ἐπὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεῶν, ἔ ἵπερι εὐὸς ὀλίγωι, ὑπαυτοῦσι ἑνὰ ἀνορθώ κὶ ὑπόφορει, οὐδεμὴ καταδύχοιτωι, ἀλλ' αἰρήντωι κελλοῦ ἀποθανεῖν ἐπί Χριστοῦ, ἢ δουλείωι ἀπῆμοι, κὶ ἀλείωι. Χαλιπέσωσι δὲ ἐπὶ τῶτο τῶ Βασιλείωι, ἤχηθῃ πρὸς αὐτοῦ ὁ Ἄγιος Συμεῶν, ὁπὲρ ἀλύσιση. Διασωθεῖς, ἕτω τῇ ἡμερῇ Ὁρατωμφοῦσι, ἐπισρέψωι πρὸς τῶν εἰς Χριστοῦ πειοὶ τὸν Πρωτόπιστωι χυδαζάτ Χριστιανῶν μὲν πρότερον ὄντω. Ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὸν Βασιλεῖα ἡμῶν, κὶ τὸν ἱπικέσωσι φόβοι, νόμωι προῶσι τὸν ἤλιον προσωκῆσωσι. ἔς κὶ ἀσχιδῆσι, τῆν κεφαλῆν ἀπυτωμῆθ, ἀπὸ τῆς τερφῆωι. Καὶ γὰρ αὐτοῖς ἦν ὁ τὸν Βασιλεῖα ἀπογαλλωκῆδῆτω ἀναθρηψάσωι, ἕτω μόνον ἀπῆτω, τὸ ποῖτωι καταφωσι, ἔπὶ ἡ δὲ ἀκελασίωι γλωσσοι ἀκατωῖ, ἡδὲ δὲ ἄλλωι τῆς ἀπυγαρευομῆτωι, πῆτωπὶ δίδωσι πῆν δίδωι, ἀλλὰ ἔσῃ τῶ ἡς Χριστοῦ πρῶιν, ἔξ ἥε πρότερον μελλωκιδῆσι καταπίτωσι. τῶ δὲ ἔ ὁ Βασιλεῖωι ἱπυγῆλωτο. Ἀκῶσι δὲ ὁ Ἄγιος Συμεῶν ἐντῇ φυλακῇ, ἔχηθῃ κὶ σὺν τῶσι λοιπῶσι ἵχητο, κὶ ἕτω αὐτοῖ πηλωθῆτωι. ἑβληθῆτωπὶ δὲ κὶ αὐτῆς τῆς φυλακῆς, κὶ ἀποτωμθῆτωπὶ τῶς κεφαλῆς, τὸν ἀεὶ ὄμῶν ὄντωι χιλίων ἰκατὸν παντήκοιτα. Πρωῖος ὁ Ἄγιος Συμεῶν ἀπυτωμῆθ τῆν κεφαλῆν, ἑρῆδῆσι ἡς τῶ δὲ τῶς λοιπῶσι. Λῆτωι δὲ ἑνὰ τῆς ἀναθρημῆτωι δουλιῶσι. τὸν δὲ κωοπαλῶτωι φυσιὰ ἕτω κελλῶτωι, σωμβυλιτωσῃ μηδῶλωι δουλιῶσι, ἀλλ' ἑτημῶσωσι τῶς ὀψῆς, δῆ-χῶδῃ τῶ τὸ ἔρηος ἔρωι, ἀπῆμωρον ἕτω, ἔς κὶ ἑβληθῆσι ὄρωι τῶτω, κὶ εἰς Χριστοῦ πρῶιν πῆρῆσι ὀμολογησῶσι, τῶ γὰρ ἕτω τῆτωι. ἔ τὸ τῶς σακῆδῆς ἄρημῃ ἀφαιρωται. ἔ ἕτω τὸ πῆτωσι χωρῆδῶ. *Ejusdem mensis (Aprilis) die XVII. Commemoratio S. Hieromartyris Simeonis, Perfidis Episcopi, & Sociorum Abdellae Presbyteri, Cbusdazat, Phusic, aliorumque mille centum & quinquaginta. Praefides Ctesiphontis & Seleuciae, quae Perfidis urbes evant; Sapori, Perfarum Regnum obtinenti, literas dant, renunciantes; Simonem, Christianorum Episcopum, aliosque non paucos tributum ipsi pendere, ejusque imperium omnino detestare; sed mallo eos pro Christo mori, quam cum dedecore, & ignominia servire. Id igitur Rex quum aegerime ferret, ad eum traductus est S. Simeon, duabus vineis catenis: deinde in carcerem contrusus, ad Christi fidem reduxit Cbusdazat praepositum, qui Christianum quidem antea fuerat; sed, ob Regis honorem, & propter impendentem metum, solem juxta Perfarum ritum adoraverat: qui & comprehensus, in educationis mercedem (is enim Regem,**

gem, a lacte subductum, educaverat) capite plexus est, hoc unum tantummodo repostens, ut palam fieret, se neque ob immodicam linguae libertatem, nec ob aliud quodvis facinus, hanc subire poenam; verum propter unam in Christum fidem, a qua pusillanimis desisterat. Quod quidem Rex pollicitus est. Quum vero de iis certior in carcere factus esset S. Simeon, haud mediocri adfectus est gaudio, oravitque cum reliquis, ut pari constantia vitae finem impleret. E carcere itaque educatus, & ipsis capite damnatis, numero centum quinquaginta supra mille, primus S. Simeon obtruncatur, posteaquam debementi oratione reliquos ad id eum cohortatus esset. Fertur autem quidam ex iis, qui neci tradebantur, animo concidisse, & a Palatii Praefecto, qui Phufec dicebatur, monitus fuisse, ne ullatenus exponeret, sed clausis oculis gladii ictum, mortem celerrimam inlaturum, constantissime exciperet. Is vero eam ob rem itidem accusatus, seque in Christum credere generose confessus. lingua multatus est, cunctaque carnis avulsis, hoc in cruciatus spiritum reddidit. Haecenus Menaeae, in quibus hi etiam Verfus in S. Simeonis, & Sociorum laudem habentur.

Επίσκοπὸς οὐ Συμῶν ἰσθ' ἄλλω,
 Ἐκ δὲ ζήφου μεγιστοῦ ἀβλατοῦ ἵγναι.
 Ἄρμα τὸ δούρι Ἀβδελλάς ἰδοῦ σῆμα,
 Βόλλας ἀπλῆς τῆ Σαταῦ θυρῶν σῆμα.
 Ἐπιτραπέσις τῷ θύρι ἢ τῷ θάλα.
 Θαυῶν Χυρδαζῶν ἰλιθ' τμαδὸς ζήφου.
 Τὸ δῆμα Φυσῆς οὐδαμῶς μὴ λίγη,
 Χιτῶν ἰφωθὸς τῷ Σαταῦ ἢ κρήνη.
 Πισθῶτας ἀνδρῶν ἀμφὶ χιλίος ζήφου.
 Ἰδῶν ἴσως δὲ Παῦλι μαρτυροῦν ἴσως.
 Τίραυσιν ἀνδρῶν ἑξήκοντα πέντε.
 Τῶν ἑξακοσίων περκευθῶν ἰσῆς.
 Ἐβδωκῆ Συμῶν δεκάτη ἀπὸ ἀρχῆς τμαδῆ.

Episcopus te, Simeon, ego magnam

Ex gladio autem maximum pugilem novi.

Ursae infestum Abdellae subijit os,

Hirudinis insatiabilis Satanae fugiens os;

Quum liceret ei sacrificare, aut mori.

Mori Chusdazae elegit, percussus gladio.

Cutis, Phufec, detrabatur mihi, ait,

Tunica intexta Satanae sub tegmen.

Cadentes viros circiter mille gladio

Videns, dixisti Paule, Martyrum nubem.

Secant viros tricies quinquaginta,

In tribus Personis adorantes essentiam.

Decima septima Simeon truncatur capite.

Eodem quoque die Synaxaria mss. & Collegii Claromontani Societatis Jesu, & Julii Cardinalis Mazarini, quae Parisiis adservantur, Sanctum Simeonem, & Socios colunt, sub hoc Titulo: Certamen Sacrosancti Martyris Simeonis, Archiepiscopi Persidis, & Sociorum ejus Abdellae Presbyteri, Chusdazae, & Phufec, & aliorum simul centum quinquaginta &c. Deque iisdem Sanctis Martyribus reliquum fit Officium, cujus Canonem S. Joseph Hymnographus huic Acrostichidi innexit.

Στίφου Μάχαρ οὐ Συμῶν ἰσθ' ἄλλω. ΙΝΣΗΘ.

Hymnis, Beate Symeon, te corono. JOSEPH.

Menologium itidem Sirleti ad praesignatum xvii. Aprilis diem de S. Simeone, Sociisque agit, his verbis: Sancti Martyris Symeonis, apud Persidem Episcopi, & Sociorum Abdellae Presbyteri, & aliorum mille centum quinquaginta. Ita & Galestinus, qui bonam Martyrologii sui partem a Graecis hausit; & ex eo Martyrologii Germanici Author, Canisus. At pervertus ms. Codex Casinensis ad diem xx. Aprilis S. Simeonem Martyrem commemorat. Ecclesia autem Dolensis in Aremoricis die xxi. ejusdem mensis S. Simeonis festum recolit, cum Officio trium Lectionum; quarum tertia propria habetur

quem, sciunt, suam pro ipsorum salute sanguinem effudisse. Porro Regem vehebenter offendit istiusmodi Epistola: quomobrem Simeonem duabus ferreis catenis onusum ad se deduci, atque inde in carcerem conjici iussit. Interim vero Gustazades, Regis nutricius, qui ejurata Christiana fide, solem juxta Persarum superstitionem adorare coactus fuerat, ad Christianae vitae institutum rediit, comprehensus propterea capite plexus est. Quod B. Simeoni, in vinculis detento, confessum nunciatum, incredibili ipsium adfuit gaudio; coepitque Deum enixius orare, ne Martyrium sibi diutius protrahi sineret. Continuo lata in sanctum Antislitem capitis sententia, una cum alio centum & quinquaginta Christianis, quos crebris adhortationibus ad Martyrium incenderat, certaminis palmam promeruit. Fama autem accepimus, eo in loco, ubi Simeon, data Curnifici cervoie, Martyr occubuit, unum ex Sociis ad nudatis ensis adspectum totum contremuisse. Hominem propterea fluctuantem, ac prope exanimem Phasik quidam, cognomento Karbalat, erigendum suscepit, his verbis: Pone metum; gravis nequaquam est, quae tibi imminet, percussio. Oculis tantisper occlusito; quandoquidem mortem tibi celebrimam, ac minus molestam inseret gladius. Haec loquutus Phasik; ad Regem sine mora rapitur; quomque Christianum se esse fateretur, extracta prius ipsi lingua, avulsaque postmodum cute, Martyrium cum reliquis Christi Aethiis consummavit. Haecenus Synaxarium Syrorum.

Cum Syris conveniunt Coptitae, utpote qui in Synaxario suo Arabico, cujus Epitomen in Catalogo Codicum mss. Orientalium Bibliothecae Mediceae Laurentianae & Palatinae, Florentiae anno 1742. edito, exhibuimus, Simeonis & Sociorum memoriam ad diem XIX. Barmudae, qui respondet diei XIV. Aprilis referunt, in haec verba.

Coptitarum
& Armenorum.

هذا القديس كان في مملكة شاپور ابن هرمز الملقب بدي الكتاف. لانه اذا كان قهر ملكا كان ياربخل اكتافه. فاحدث هذا على المؤمنين احداث عظيمة وجور عليم جورا عظيما كثيرا. فارسل اليه هذا القديس رسالة يقول له فيها ان الذي اباعتم السيد المسيح قدخلصوا من عبودية البشر صاروا عبيدا للمسيح وهذه فلهدا قد الزعم ان يكلفوا احرارا ولا غربا اكثر مما فرض عليهم لكتم احراروا ان يموتوا من اجل المسيح الذي سفك دمه عنتم ولا يتعبدون للمتعبدين الشريعة. فلما قرى شاپور على رسالته اغتاض كثيرا. واستخضرو ورطه بسلسلتين وراه في السجن. فوجد في السجن توما كثيرا كفره وعبدا الشمس ومع محبوبين وبسبب شي اخر. فوعضهم وعلم ان ان احراروا بالمسيح. وضربت اعناقهم. ثم استخضرو القديس من السجن ومعه يده وخمسين نفسا. نسلم القديس الى ان ضربت اعناقهم. ففزع واحد منهم. فنشطه احد القيام وقال. لا تفزع. فليست الضربة شيا. اذا اغت عينيك. ففعل هكذا واشتهد. ونجز على ذاك الذي نسطه. وكان اسمه باسين. فقطع راسه وسفج جلده. وبعد ذلك استخضر القديس واستعرض عريه. ولما لم يتنى عن رايه ضربت رقبته. ونال اكليل الشهادة. وكان عمره مائة سبعة

وعشرين سنة. Sanctus Simeon versabatur in Regno Saporis, Hormisdæ filii, cognomento.

Dualcataphis, seu Humerorum fractoris, ab humeris, scilicet, quos Regibus, abs se in bello captis, comminui jubebat. Hic idem Sapor Christianos divexandos adgressus, intoleranda ipsi veltigalia imposuit. Quod aegerreme ferens Sanctus Pastor, Regi Epistolam scripsit, in qua eperie testabatur, eos omnes, quos Christus Dominus vedemerat, a seroitute liberos esse, proindeque mortali homini non liceve, solius Christi Servos graviari veltigalium pondere opprimere; quibus aliquin certum fixumque in animo erat, mori posius pro Christo, qui totum pro seipsis sanguinem fuderat, quam Divini Foederis violatoribus mancipari. Hujusmodi literas summa cum indignatione excepit Rex; qui Episcopum, in jus vocatum, & duabus catenis confstrictum, carceri addixit, in quo Infideles non pauci, solis adoratores, forensibus de causis confstrictum & ipsi detinebantur. Horum vicem commiseratus Simeon, eosdem in Christianis disciplinis instruere, utque adorari non destitit, quousque & illi Deum constanter confessi,

crudelissime interemti sunt. Interea Sanctus Simeon Regi sistitur una cum centum & quingenta Viris, quos Pastoris praesentia, ac vocibus ad Martyrium vehementer excitatos impii Regis satellites gladio sustulerunt. Porro quum unus ex laudatis Martyribus trepidare coepisset, ipsum quidam ex adstantium coetu confirmare adgressus: Abjice, inquit, timorem: oculos occludas, nec gladium adspicias; levissimum etenim ejus ictum senties. Paruit ille; & continuo Martyrium complevit. Comprebensus inde, qui titubantem roboraverat, Basilik nomine, capite obtruncatur, cuteque spoliat. Quae posteaquam gesta sunt, denuo ad Regem deducitur Sanctus Simeon; qui quum crebro pertentatus, a proposito divelli nullatenus potuisset, ferro percussus, Martyrii coronam obtinuit, annum aetatis agens centesimum decimum septimum. Eadem ferme in Synaxario Armenorum leguntur ad diem xii. Aprilis; ejus idcirco verba heic referre supervacaneum est.

Videretur autem heic locus postulare, ut nonnulla, de Simeonis praefertim aetate, anno, & die, quo passus est, deque ejusdem Sociorum numero, ac nominibus, quae in modo laudatis Synaxariis minus accuratè proferuntur, discutienda susciperemus. Verum quum de hisce omnibus alias sermo inciderit, ne plus nimio hoc Opus excrescat, vide, amice Lector, quae in Praefatione Generali, & in Adnotationibus, huic Martyrio adnectendis, fuere a nobis sedulo observata. Curavimus enim, ut de iis nihil, quod & scitu, & memoria dignum esset, praetermitteretur. Boni interim aequique consule hunc laborem nostrum, qui qualiscumque sit, hoc certe pretio non carebit, quod illustria Orientalium Martyrum gesta, partim prius obscura, partim etiam prorsus ignota, per eum patere tibi possint, atque innotescere.

ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ

ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ

ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ . ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ : ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 . ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ

M A R T Y R I U M

SS. SIMEONIS BAR-SABOË, Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi,
 Sociorumque ejus

ABDHAICLAE, & HANANIAE Presbyterorum, Aliorumque Centum
 diversi Ordinis virorum:

Necnon GUHSCIAZADIS Eunuchi, Regis Nutricii, PHUSIKII
 KARUGABARI, ejusque Filiae Virginis, Deo Sacrae.

Scriptoris
 Prologus.

SERVITUTIS Populi nostri principium; unde, videlicet, exortae fuerint calamitates, ad nostram correptionem, emendationemque Divinitus immiffae, exponere, literisque mandare adgredior¹. Enimvero atrox,

ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ
 ⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓⲛⲏⲏⲓ

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן
 אֶת־הַכּוֹהֵן־הַגָּדוֹל־וְהַכּוֹהֵן־הַקָּטָן

pulum ad impia Sacra adigentem, i-
 dem obruncavit. Nac ille fuit Sacro-
 dos mundus, qui immundae hostiae
 sanguine supernam iram compefcuit,
 Deumque Populo suo placatum ac pro-
 pitium reddidit.

In hac itaque infortunata adeo tem-
 porum acerbitate, in tanta rerum an-
 gustia, in tanto armorum strepitu si-
 luit Populorum laetitia, atque alacri-
 tas, eliminata tranquillitas, ornamen-
 ta pacis, & adjuvmenta belli vi ademta,
 opes direptae, splendor obtenebratus,
 virtus depreffa, Regnum concifum,
 omnia perturbata, refque privata &
 publica per summum scelus atque flagi-
 tium everfa, convulfaque fuerat. Ubi-
 que gladius, ubique folitudo, & vitti-
 tas, atque crudeliffimae mortis adfpe-
 ctus miferarum gentium oculis obver-
 fabatur. Properaverat Infernus ipfe ad
 os fuam dilatandum, ut praecipites
 forberet; linguam & fauces immanem
 in modum exeruit, ut deglutiret. Sed
 & inclytos viros fuam in barathrum de-
 traxit, fceleftosque, & peccatores fuam
 in efcam vertit. Sultorum quidem cor-
 pora in finu fuo reposuit, impiorum
 vero offa dentibus fuais contrivit, car-
 nes difcerpsit, voravit, & in tenebri-
 cosos gurgites fuos projecit; torfit ali-
 enae virtutis tortores, & fratrum fuo-
 rum perfequutores dilaceravit, aterri-
 mo eos carcere concludens, & in pro-
 fundum lacus fui demergens; quia de-
 merferunt Jacob in peccatum, & de-
 jecerunt Ifraël in immunditiam.

Jam dudum vero oclufis in res
 nostras beneficentiffimae Dei miferi-
 cordiae thefauris, quum iram, furo-
 remque fuum formidoloso adeo tem-
 pore fat effudiffet vindicta, exfaturato-
 que gladio, & romphaea inebriata, no-
 xae, atque scelera patuiffent, libri aper-
 ti, & quae in eis continebantur, reci-
 tata fuiffent; tum demum miferatio-
 num imbres effundi, inundatio gratiae
 invalefcere, qua favente, acta, scri-
 ptaque

Judae Macha-
 baei Elogi6.

חקל דעממנא . סהגא אנא
 חקל ללל חקמלא מלגב מלגל
 חממט מל לנב מללל חמ
 חקממל . מלממ מלממ חממ
 חקמ חקמל חקמל חקמל חקמל
 חמ עממל חקמל חקמל חקמל .
 חקל אמ חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל

חממ חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל
 חקמל חקמל חקמל חקמל חקמל

cerdotium proprio sanguine dedicaret . Simeon haud secus humi adstrictus, indeque per se pariter erectus, & victor effectus, cervicem extulit, ut mox submitteret, suas excepturus aquas, quibus in Pontificem expiaretur . Judas in Deo, omnium Spirituum Domino, roboratus, gentem suam tributis, quae Syriae, Graeciaeque Regibus pendebantur, relevavit: Simeon Jesu, filii Dei, ope superatis hostibus, populum suum, exactionibus gravissimis oppressum, a servitute Perfarum Regum vindicavit . Hi sunt duo veri Pastores, & sapientissimi Rectores, qui pro ovibus, sibi conceditis, suas stoccificere animas, ut exitium, perniciemque ab illis averterent . Periere ipsi, ne oves illae perirent, sed ad caulas reductae, communis victoriae fructum decerpent: dumque Gregis sui salutem consulunt, affigi se, conculcarique passi sunt, ne ille pascula, alienis infecta vestigiis, contingeret, & ovicularum suarum amore accensis, exagitari, vexarique maluerunt, ne illae aquas, Infidelium pedibus turbatas, mortifero haustu ebiberent .

Quamobrem Simeon, Pontifex clarissimus, in Domino suo conrobortus, & Deo suo confisus, hoc Regi perferendum dedit responsum: Christus Ecclesiam suam sua redemit morte, suoque sanguine populum suum in libertatem vindicavit, & depulso a cervicibus nostris servitutis jugo, nos gravissimis adstrictos oneribus recreavit: Amplissima insuper praemia in seculo futuro pollicitus, spes nostras erexit; ejus quippe imperium sempiternum est, nec ullo unquam aeyo interituum . Interea dum Jesus Rex Regum erit, fixum nobis est, jugum, quod in nos meditamini, in cervices nostras haudquaquam admittere . Istuc crimen a nobis avertat Deus; ne libertatem, qua donati sumus, servituti mortalium posthabeamus: Dominus, cui obsequi,

S. Simeonia Epistola ad Perfarum Regem .

& obtemperare nobis deliberatum est, vestri principatus autor est, ac moderator. At enim iniquum conservorum nostrorum imperium pati non solemus. Praeterea quum Deus noster ejus, & conditor; res ab illo conditas, vobisque pares, ipsi Deo aequare, impium ac nefarium ducimus. Aurum insuper petitis, nobis nec aurum, nec opes suppetunt, quibus a Domino vetitum est, aurum, argentumve in maribus habere; praefcriptumque ab ejus Apostolo: *Empti estis pretio magno, nolite fieri servi hominum.* Haec Simeon.

1. Cor. 7. 23.

9

Regis Responsum.

Quae Regi continuo delata, summa cum indignatione excepta sunt, iustusque nuncius hocce responsum ad B. Antilitem referre. Itane desipis, ut tua isthae audacia non modo tuam, verum etiam tuae gentis salutem in discrimen vocare non dubites, ac tibi, tuisque mortem arcessere? Tua, nimirum, tibi suavit superbia, & immanis adrogantia, ut populum tuum ad defectionem concitares. Mihi itaque modo curandum est, ut conspirationem istam perfringam, pessimamque hanc luem aboleam, & vos ab hominum confortio, memoriaque penitus deleam. Haec Rex.

Christus pro omnibus mortuus.

Quibus tamen haudquaquam commotus fortissimus Simeon, isthaec respondit. Quandoquidem Jesus pro universo mundo facillimae morti sponte se obtulit, ipsumque mundum moriendo redemit, quid ego tantillus pro hac gente vitam profundere dubitem, praefertim quum ejus salutis procurationem ipse ultro susceperim? Quocirca hoc ratum habeas velim, nihil mihi deliberatius, quam neci offerre caput, ne tibi gregem meum prodam, tributis dirissime addigendum. Neque enim juvat me vivere, dum absque scelere vivere non licet; nec pro hac lucis usura committam, ut qui a Domi-

S. Simeonis constantia.

deus dicitur. Sed quia non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura, et non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura.

Quod si non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura, et non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura.

Quod si non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura, et non est deus, sed homo, et non est dominus, sed servus, et non est creator, sed creatura.

מילא אבדחא דמחא עגל נפל
 גלגל . שגב אבא עבד מלכ
 מי מחפל על דסו אלו ל
 על געל מלכ געלביש
 עבד . מנב לא הלג . מנסג
 אבד על אשמה מלכ אבד ל
 געל מלכ דלסע מלכ געל
 מלכ מלכ מי מלכ מלכ הלג
 מלכ מלכ לא הלג .
 בל עבד אבד . דמ געל
 הלג מלכ מלכ דלסע מלכ
 אלו מלכ . מלכ לא גלגל ללס
 עגל מלכ מלכ מלכ אבד
 מלכ געל געל אבד מלכ
 דלס דמלכ אלו מלכ מלכ גלגל
 געל מלכ מלכ . מלכ לא מלכ
 געל .
 אבד מלכ עבד . בל מלכ
 למ אבד מלכ דמלכ מלכ געל
 מלכ למלכ מלכ מלכ אלו
 מלכ למ מלכ מלכ מלכ אלו
 געל .
 מלכ אבד מלכ מלכ
 מלכ : מלכ מלכ מלכ למ
 עבד מלכ מלכ מלכ
 מלכ למלכ מלכ מלכ מלכ
 מלכ .
 בל מלכ מלכ . מלכ למ
 דמלכ מלכ מלכ מלכ
 מלכ לא מלכ מלכ מלכ
 מלכ למ מלכ מלכ מלכ
 מלכ למ מלכ מלכ מלכ
 מלכ מלכ מלכ . מלכ מלכ
 מלכ מלכ

daei quidem, Dominicae necis machi-
 natores, ex eo honoris fastigio, quod
 antea occupaverant, in summum de-
 decus, & infamiam dejecti, tamquam
 homicidae, exules, extorres, profugi,
 per omnes terras vagantur; qui vero
 adversus Simeonem calumniam stru-
 xere probrosissima adfecti ignominia,
 mortalium maledictis, & sibilis exa-
 gitati sunt. Injuriam quippe retorfit in
 auctores ferrum illud, quo repente op-
 pressa sunt multa hominum millia,
 quum impostoris cujusdam suafu, ad
 inltaurandam Hierosolymam frequen-
 tissimi confluxissent **.

Simeon itaque catenis vincus Se-
 leucia ad regionem " Huzitarum de-
 portatur una cum duobus senibus ex
 duodecim Ecclesiae suae Presbyteris,
 quorum alter " ABDHAICLA, HANANIAS
 " alter dicebatur. Quumque per Ur-
 bem " suam duceretur, & satellites
 viam, in qua augustum Christianis
 Templum fuerat, prope ingressuri es-
 sent, rogavit Simeon, ut ab eo loco di-
 verterent; quandoquidem paucis ante
 diebus Aedes illa Magorum opera in
 Collegium, seu Synagogam Judaicis
 cesserat. Ajebat enim: Ne forte mi-
 hi, Ecclesiam funditus convulsam con-
 templanti, animus deficiat, aut pertur-
 betur, quando hisce longe acerbiora
 me manent.

Confecta itaque magnis itineribus
 intra paucos dies via, Satellitibus festi-
 nationem urgentibus, Sanctus Simeon
 " Ledan (urbis id nomen est) perva-
 nit. Quod ubi Magnus Praefectus re-
 fcivit, illico Regi nunciat, adesse ve-
 neficorum Ducem; continuoque Si-
 meon est introductus; nec tamen Re-
 gem adoravit. Quamobrem vehementer
 ille indignatus: Nunc vero tandem,
 ait, jam plane sentio, oculisque meis
 percipio quae adversus te mihi defere-
 bantur. Ecce, miser homuncio, pridem
 adorare me solebas, nunc vero mutata
 sententia, hunc mihi honorem denegas?

10
 S. Simeon
 cum Abba-
 cila, & Hana-
 nia Presbyte-
 ris comprehen-
 sus.

11
 12
 13
 14

Et ad Regem
 deductus,

15

Ab eius ado-
 rationes bit-
 net.

Cui Simeon : Nimirum nec prim- dem vincus te conveni, neque, prout hodie fieri video, ad ejurandum Deum verum fui antehac arcessitus.

Perduellionis adculatur. 16

Porro " Magi, qui frequentes aderant : Conjurationem, ajebant, in te, tuumque Regnum, potentissime Rex, istum machinari; ac proinde mor- te multandum, quis dubitet, quando tributa se perfoluturum, detrectat ?

Quibus Simeon : Scilicet, impu- rissimi homines, a Deo vos descivisse, hoc vero Regnum pessumdeditisse, mi- nimum vobis erit, nisi & nos ad ne- quitiam veltram protrahere, atque adeo in eandem calamitatem inducere moliamini ?

Sol tamquam numen colen- dus Simeoni proponitur.

17

Jam vero, tum acquabiliore vul- tu inquit Rex, disceptationem hanc missam facias velim, & mihi, in te optime consulenti, advertas animum, ut solem " Deum in posterum colas. Hoc enim tuae, tuorumque salutem nihil consultius.

At Simeon : Te, o Rex, adora- re nolim, qui ipse solem longe excel- las, utpote & mente & sapientia prac- ditus. Qui ergo ita despiciam, ut istum colam inanem Deum, & rationis ex- pertem; quippe qui neutrum nostrum internoscat, ut te quidem sibi obse- quentem honore adficiat; me autem si- bimet insultantem plectat ? Quod vero ajebas, populi mei salutem, me ad- nuente, in tuto fore, scias velim unum Dominum nobis Christianis esse Chri- stum, Cruci adfixum. Quamobrem mi- hi, qui servus ejus sum minimus, fi- xum est, pro ipso, pro me, pro po- pulo meo mortem oppetere, ignaviam odisse, invicti animi virtutem induere, dedecus, & infamiam fugere, decus, & honorem sectari, Nec is ego sum, qui nugis capiar, ut adfolet pueri; sed, quod senem decet, opus meum integre, sancteque persequar; nec de his vobiscum deliberandum mihi, cui meliorem mentem indulsit Deus.

Rex

דמיה למי שב נער. מנחם גיב
דגמב מעלל סה. דאדגב סנה
דיגדגס אנל, דגמזל מנלה אנל
דיגדגב סמיללס סמילל סמס.
סל נפס אנל לדגמס. מל גל
אנל לסלימס סל סלז אנל דיגדגל.
מל סהד אנל סלמז סל מעסד
אנל סגלל אר סללל. מל אפז אנל
סגב סדגמס אר סלל. סל מעסל
אנל סללל סג סללל סללל
דגמזעב סד סה סג סללל.

סללל אפז אלס סללל סל
סמזל ססלל אלס סל אר סמס
ספסל סג סללל, ספסל ססמס
אנל אר דאמזל. מל סעל ארספסל
ל סמללל סעלל סל דגדגס
סל סללל סגלל סמססלל
סמססלל אנל אר סגטל סללל
אפז אר סזלל סעללל אגג
סללל סלללל.

סמסל אפז סעמס סזל
דגמזעב סמזל דגב אפל דג סג
סג אגב סגלללל סל סעלל
דגמזעב סה סג סלללל אר סגלל
על סזל. סמס סללל סמסל
סג סמסל סלללל סעללל סעלל.
סל סל דגמססלל סגטל דגססל
סלללל ל. סל סעלללל סזללל
דגמזעב סל סל אפז סזללל
דגמזל סג סללל סגלל סגלל
סמסלל סמססלל סגטלל
דללל סלללל סמסל אר סלמסל
דגלללל סל סג סלללל סלללל

Unus Domi- nus Christianis Christi- us. Cruci ad- fixus.

Ad eju-randi
Christum fru-
stra tentatur.

ملک الامد . و سوا سمعنا و
تو چو چو کس و کس و کس
هنگامی که ما را با تو
ما را با تو با تو با تو
مجلسی که در آنجا بود
و در آنجا که ما را با تو

عمده امده چو چو چو
انرا که چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
انرا که چو چو چو چو
انرا که چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
انرا که چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو

ملک الامد : چو انرا که
تو چو چو چو چو چو
انرا که چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو

عمده چو امده : چو انرا که
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو
چو چو چو چو چو چو

ملک

Rex adhaec : Si utique Deum vi-
vum coleres, excusarem infaniam; at-
qui infelici trabi suspensum periisse
Deum tuum mox adfirmabas. Apage
ergo ista, Simeon, & solem adora, cu-
jus numine constant universa. Id si fe-
ceris, opes, honores, quantopere vo-
lueris, eximios, amplissimasque Re-
gni mei dignitates tibi polliceor.

Simeon vero : Solis, inquit, Do-
minus, & hominum conditor Jesus,
quom inter inimicorum manus ageret
animam, sol, quasi servus, hero mo-
riente, luxit; ille vero mortuus revixit
post triduum, & in Caelum, Angelis
fetto cantu deducenibus, conscendit.
Frustra itaque muneribus, & donis me
adlicis, atque honores, ac dignitates
sperare jubes, hominem, scilicet, cui
persuafum est, honorum, dignitatum-
que fatigia, tuis quidem longe subli-
miora, tibi esse reposita, ac imensos
thesauros, nec ipsa tibi fama notos,
mihi vero in hac, quam profiteor, fide
& religione paratos, atque collectos.

Tum Rex : Non recte fapis, Si-
meon. Neque enim rationi consentaneum
est, multos inde perire homines,
ut tua tibi opinatio, & mens salva sit.
Parce, quaeso, salutis tuae, parce san-
guini infinitae multitudinis, in quam,
mihi ratum est, hanc ob causam ani-
madvertere, eandemque poenam in-
dicere.

Cui Simeon : Si immerentium Chri-
stianorum sanguinem fuderis, quantum
scelus admiseris, intelliges eo die, quo
tua in caput nostrum decreta, actave in
cognitionem publicam vocabuntur, toti-
usque anteaetate vitae tuae ratio a te
exquiretur. Mihi contra exploratum
est, istos quidem praesentis vitae usu-
ram cum Regno sempiterno commu-
taturos; ipsorum vero exitium tuo tibi
luendum capite. Quod mea interest,
nihil mihi antiquius, quam vitam, in
Christo mihi repositam, neitiquam
projicere, lucem autem, qua in hoc
secu-

Jesus solis Do-
minus, & ho-
minum con-
ditor.

Supremum
Judicii diem
Regi objicit.

seculo utor, caducam & fluxam habeo tibi: Tuo enim subest arbitrio, atque potestati: idcirco quantocius, ut vis, illam mihi eripere festina.

Tum Rex: Siquidem, inquit, pro tua hac insolentia, quae modo cunctis innotuit, te non miseret tui? Ego tamen sectatores tuos servare omnino satagam; eos quippe supplicii tui acerbitate ab hujusmodi insaniam revocatum iri confido.

Expertus discis, respondit Simeon, non eos esse Christianos, qui vitae, quam in Deo repositam habent, iacturam facere velint, ut una tecum vivant. Eja age tormentorum tuorum flammis explora hoc aurum, & agnosce Christianorum in bona causa invictos animos, nec saevitiae tuae unquam frangendos. Singuli, nimirum, veritatem intimis sensibus alte impressam, fixamque habent, pro qua acerbissima quaeque pati malint, quam in tuam concedere sententiam. Hoc semel dicas velim, o Rex, nos cum hac tua magni nominis corona augustum & sempiternum nomen, quod nos Christiani a Christo omnium nostrum Servatore accepimus, nunquam commuturos.

Tum Rex: Atqui profecto, ait, si mihi coram Proceribus meis habere honorem nolis, aut me una eum sole totius Orientis numine adorare abnuas, statim ipso proxime futuro die grave istud oris tui decus dirissime contundam, & venerandum hunc corporis tui habitum deformabo, tuoque sanguine cruentabo.

Cui Simeon: Ais, solem esse Deum, quando tibi, qui homo es, illum aequalem facis? Parem quippe tibi cum illo cultum modo deposebas. Si ramen sapias, tu utique illo major es. Quod autem minaris, te carnis hujus qualemcumque speciem deleturum, habet ista reparatorem, qui eam suscitabit, ipsique cum foenore restituet hunc

Simeon Regem soli praefert, & carnis resurrectione ad ejusdem, minus opponit.

מלך אמר. קח לי את זהבך
כי אתה תהיה מלך עלי
לעממי. ואתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי

עממי. אמר גאון האלילים
זהבך אתה תהיה מלך עלי
לעממי. ואתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי

כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי

כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי

כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי
כי אתה תהיה מלך עלי

למלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא . מלכות
מלכות מלכות

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

מלכות מלכות למלכות דאבא
מלכות מלכות למלכות דאבא

hunc alioquin contemnendae gloriae splendorem; ille enim e nihilo ipsam condidit, & ornavit .

Postremum Rex edixit , ut Simeon in sequentem diem vincus sub custodia detineretur, ratus ipsam, te interim melius perpensa , mentem mutaturum . Confederat ad Regias fores, qua Simeon ducebatur , Eunuchus quidam senex, Regis nutricius, & Arzabades, " (dignitatis id nomen est) vir in toto Regno spectatissimus, " GUBSCIATAZADES nomine, quod nobile, seu Regni procerem recte veritas . Hic Regis, Christianos pessime adfingentis, immanitatem reformidans , quam professus fuerat, Christianam fidem dudum abdicaverat, solemque palam coluerat . Tura vero Simeonem eo adventantem in genua procumbens salutavit . At vir sanctissimus hominem suo conspectu indignum arbitratus , vultum alio convertens, ceu indignabundus infremuit . Qua tacita objurgatione vehementer commotus Eunuchus, & impii facinoris memor , continuo ingemuit, obortisque lacrymis : Atqui si Simeon, ajebat, mihi ceterum amore, & necessitudine conjunctissimus, tanta in me exarsit indignatione, qualem se mihi praebebit Deus, cujus fidem prodidi ? Haec secum ipse reputans, prope contendit domum, depositisque pretiosis vestibus, pullas , " luctus, nimirum, & maestitiae indices, induit, atque in Regias Aedes reverfus, eodem in loco, unde discesserat, atratus refedit .

Quae res universos illac commean-tes admiratione perculit, nec Regem latuit, qui etiam hominem misit, qui Eunuchum rei tam insolitae causam suo nomine rogaret, his verbis : Ecquae tua isthaec est infania, ut me incolumi, & diadema capiti meo impostum gestante, tu modo luctum proferas, & atratus incedas ? Utrumne tibi filius interiit, an uxoris extinctae

18
19
Gubsciatazades Eunuchus, a Simeone objurgatus;

Ad Christianam Fidem revertitur.

Ejus Poenitentia .

20

cadaver jacet tibi, domi inhumatum? Quum autem nihil hujusmodi tibi contingere poterit, miror, te in hoc luctu & squalore esse, perinde acsi istas calamitates patereris. Haec nuncius.

Cui Guhsciatazades haec Regi, suo nomine referenda, reposuit: Reum me haud inficior; ago ergo, & me, summo supplicio dignum, duci jube.

Hujus porro orationis quum Rex neque principium invenire, neque evolvere exitum posset, advocari Eunuchum jussit, ab ipsomet inopinati hujus eventus causam coram sciscitaturus. Tum praesentem sic adfatur: A nefario te spiritu correptum arbitror, qui Regno meo ista hodie ominaris.

At Guhsciatzades: Nullus me, inquit, scelestus adflavit spiritus: mei compos plane sum; sapio, & sentio, uti consentaneum est sapere, & sentire senem.

Quorsum ergo, intulit Rex, atratus nobis modo produisti, furentium in modum? Missio praeterea nuncio, te vita indignum mox testabaris?

Nimirum, inquit Guhsciatzades, me ad hunc luctum, squaloremque deduxit meae in Deum, atque in te ipsum perfidiae crimen; in Deum quidem, quia datam ipsi fidem fregi, & veritatem tuae benevolentiae posthabui; in te vero, quandoquidem solem adorare jussus, simulate fideque id ipsum praestiti. Longe enim aberat, ut animus operi consentiret.

Ad haec Rex ira desflagrans: Haecce, inquit, stultissime senex, causa est doloris tui? An ego te eo protinus liberandum curabo, si tamen in impia hac opinione persistiteris.

Confessio.

Tum Guhsciatzades: Caeli, inquit, terrarumque Dominum testor, me tibi posthac neutiquam obsequuturum, neque id denuo facturum, quod semel actum doleo. Christianus sum, & Deum verum cum homine perfido non amplius commutabo.

Mi-

אמנם תראה לא כלל.

מלך גם כמלך שגא המלך
הוא לא יאמר דומה כלל אחר לא
הוא מלך. אני מביא לך אחר
משה חזק חזק. אי שם דתתן
לחשבו דמלך אחר.

אמנם, אד אד אד אד אד
כלל לא יאמר מלך אד אד
דמלך אד אד אד אד אד אד
דמלך אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

מלך אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

אמנם, אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

מלך אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

אמנם, אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד
אד אד אד אד אד אד אד אד

۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰
 ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰ ۱۰۰۰۰

Miseret me senectutis tuae , sub-
 didit Rex , atque tu in meum Patrem
 & in me merita perire aegerrime fe-
 ram . Idcirco oro te , ut istam vene-
 ficorum opinionem deponas ; ne una
 cum illis tibi sit misere perendum .
 Guhsciatazades : At exploratum ,
 inquit , tibi sit , o Rex , neque tibi ,
 neque Regibus , neque Proceribus tibi
 adfidentibus me adfersum , ut muta-
 ta sententia Conditorem rebus ab ipso
 conditis pothabeam , eoque contem-
 to , istas adorem .
 Egone , adjecit Rex , o scelestum ,
 & nefarium caput , creatas res colo ?
 Guhsciatazades : Utinam res co-
 leres vita , & anima praeditas ! Verum ,
 quod merito pudeat , corpora inania ,
 mentis & spiritus omnino expertia ,
 hominumque usui destinata , venera-
 ris .
 Rex tunc furore actus , Guhsciat-
 azadem extemplo trucidari jubet . Heic
 vero instare Praefecti , ut is ad suppli-
 cii locum confestim raperetur . Quibus
 ille : Brevem inquit , horam largiami-
 ni , dum quaedam , Regi renuncianda ,
 proloquor . Adcitumque Eunuchum
 quendam haec ad Regem perferre
 rogat : Quam fideli , ingenuoque
 animo in omnibus secretis consiliis tuis
 me praestiterim , quibusque item mori-
 bus , officiisque tibi , Patrique tuo ope-
 ram meam adprobaverim , ipse modo
 testaberis . Nunc vero hanc unam pro
 meis in te meritis repesco gratiam , ut
 praeconis voce haec praedicari jubeas :
 Guhsciatazadem ad supplicium trahi ,
 non quod intima Regni arcana prodiderit ,
 aut in flagitium aliquod conspi-
 raverit ; verum hanc unam ob causam
 neci addictum , quod Christianus quum
 esset , Deum ejurare abnuerit . Sic enim
 clarissimus ille vir animo secum ipse re-
 putabat : Quandoquidem invaluit jam-
 dudum per urbem rumor , me a Chri-
 stiana fide defecisse ; vereor proinde ,
 ne ignavia ista mea non paucorum

Guhscia-
 zades rogat ,
 causam necis
 suae palam
 edici .

constantiam perfregerit. Quod si post-
 hac supplicio me adfectum audierint,
 reique causam ignoraverint, nullum
 sibi jam suppetet Christianae virtutis
 exemplum, quo a suscepta pietate nul-
 la unquam vi deterreantur. Quod con-
 tra futurum confido, ubi me erroris
 mei poenitentia adductum resciverint,
 mortemque pro Christi fide subeuntem
 spectaverint. Interim vero perpetuum
 constantiae monumentum Christianis
 relinquam, quo intelligant pro Christo
 me neci traditum, atque inde alacres,
 animoque paratiores evadant. Egre-
 gium sane consilium, a sapientissimo
 Seneca excogitatum. Hoc enim fortissimi
 viri mandatum insonantis instar tubae
 fuit, quo admoniti pugiles justitiae ad
 pugnam generosi adfurgerent, arma-
 que expeditent.

Adnuit Rex Guhsciatzadis vo-
 to, & quaecumque ille dictaverat, per
 praeconem palam fieri iussit; ratus ex-
 inde multitudinem maxime deterritum
 iri, atque a suscepto Christianae Reli-
 gionis consilio discessuram. Nec enim
 animadvertit vecors tyrannus, ea resi-
 piscientis animi constantia oves, velut
 admotis stimulis ad occisionem con-
 cursuras, illuc praecipue vocante gre-
 galium morientium balatu.

Interfectus est optimus Senex pro-
 pter Jesum Luna " decima tertia Apri-
 lis, feria quinta hebdomadae " Azy-
 moſum. O Simeonem Simoni Pifca-
 tori comparandum, qui Divinum pi-
 scatum exercuit ac salutiferum!

Haec porro Simeoni, qui in car-
 cere interim tenebatur, confestim nunci-
 ata, summam B. Antistiti lactitiam adu-
 tulerunt, Quamobrem admirabundus,
 stupensque: Magna; aiebat, tua est
 caritas, Christe, & multiplex tua di-
 lectio, Deus noster. Insignis est virtus
 tua, Jesu, & praeclens potestas tua,
 Servator noster, qui mortuos ab Infe-
 ris excitas, & lapsos erigis: peccatores
 convertis, ac desperantes spe recreas.

Iste

שׁוֹן דְּתַמְעֵי בַּסּ. הַלְלֵיךָ יְהוָה
 דְּמַלְאכֵי חַדְשֵׁי דְּיִשְׂרָאֵל
 מְהֵלָּה כְּדִשְׁתֵּי דְּיִשְׂרָאֵל
 דְּבִשְׁתֵּי

אֲדִמְהֵלָּה בְּיָדֵי שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 בְּיָדֵי מְהֵלָּה מְהֵלָּה מְהֵלָּה
 בְּיָדֵי שׁוֹן דְּתַמְעֵי בְּיָדֵי
 חַדְשֵׁי דְּיִשְׂרָאֵל. אֲדִמְהֵלָּה
 עִמְמֵי יְהוָה יְהוָה יְהוָה לְאֵלֵי
 לְאֵלֵי

שׁוֹן דְּתַמְעֵי בַּסּ. הַלְלֵיךָ יְהוָה
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי

מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי

מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי

מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי
 מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי מֵהַ שׁוֹן דְּתַמְעֵי

וּ

Ejus Marty-
 rii tempus .
 21
 22

Cognito
 Guhsciatza-
 dis Martyrio,
 Simeon Deo
 gratias agit.

/ : 1
 / : 2
 / : 3
 / : 4
 / : 5
 / : 6
 / : 7
 / : 8
 / : 9
 / : 10
 / : 11
 / : 12
 / : 13
 / : 14
 / : 15
 / : 16
 / : 17
 / : 18
 / : 19
 / : 20
 / : 21
 / : 22
 / : 23
 / : 24
 / : 25
 / : 26
 / : 27
 / : 28
 / : 29
 / : 30
 / : 31
 / : 32
 / : 33
 / : 34
 / : 35
 / : 36
 / : 37
 / : 38
 / : 39
 / : 40
 / : 41
 / : 42
 / : 43
 / : 44
 / : 45
 / : 46
 / : 47
 / : 48
 / : 49
 / : 50
 / : 51
 / : 52
 / : 53
 / : 54
 / : 55
 / : 56
 / : 57
 / : 58
 / : 59
 / : 60
 / : 61
 / : 62
 / : 63
 / : 64
 / : 65
 / : 66
 / : 67
 / : 68
 / : 69
 / : 70
 / : 71
 / : 72
 / : 73
 / : 74
 / : 75
 / : 76
 / : 77
 / : 78
 / : 79
 / : 80
 / : 81
 / : 82
 / : 83
 / : 84
 / : 85
 / : 86
 / : 87
 / : 88
 / : 89
 / : 90
 / : 91
 / : 92
 / : 93
 / : 94
 / : 95
 / : 96
 / : 97
 / : 98
 / : 99
 / : 100

Ille siquidem, qui secundum opinatio-
 nem meam novissimus fuit, factus est
 primus, juxta vorum meum. Ille, qui
 a meis moribus fuit alienus, mei ope-
 ris confors evasit. Ille, qui a mea ve-
 ritate descivit, ad meam fidem reverfus
 est. Ille, qui ad tenebras excefferat, fa-
 ctus est Caelestis coenae conviva. Ille,
 quem sua voluntas procul a me abdu-
 xerat, en sua item confessio ad me re-
 duxit, & me praecedentem praecessit,
 meque praeterire volentem ipse com-
 prehendit. Perrupit metuenda mortis
 moenia, meque recreavit, & monstra-
 ta vitae semita, incredibili gaudio per-
 fudit. Factus est lex, & norma pedi-
 bus meis in angusta via: direxit, de-
 duxitque gressus meos in via tribula-
 tionis. Ego vero quorsum tamdiu de-
 moror? Quaeve mihi cunctandi restant
 causae? Arrham ille mihi reliquit,
 quum diceret: Macte moras rumpe.
 Exemplum, quod imitarer, proposuit,
 quum vocaret: Agedum, huc prope-
 ra. Quumque hilarioribus me oculis
 intuens, in hunc modum adloquere-
 tur: Nulla tibi, Simeon, posthac reli-
 qua est adversus me querela; neque
 ultra tuus me conspectus ad luctum ex-
 citabit. Eja hilaris, ac laetus, quam
 mihi parasti, domum, quamque mihi
 quaesivisti, requiem ingredere. Quod
 reliquum est, perenni isthelic, & man-
 suta felicitate perfruamur, sicut heic
 fragili, & caduca simul potiebamur.
 Mihi itaque imputandum est quidquid
 obest, ne invitantem sequar; mihi vi-
 tium vertendum, quod praeclarum hocce
 facinus longius protraham, morasque
 omnes continuo non abrupam. O
 beatum diem, qui me ad supplicium
 traducer! qui me angoribus, quibus
 discrucior, expedit! quique molestif-
 fimis, quibus undique premor, curis
 me liberabit! Deinde in hunc ferme
 modum Deum deprecabatur: Optatif-
 simam mihi tandem coronam hanc,
 quam jam pridem a me, nosti, vehe-
 men-

S. Simeon
 orat, ne Mar-
 tyriū sibi diu-
 elius protra-
 hatur.

menter expetitam, elargire, o mi Domine. E quoniam te toto vitae hujus meae curriculo ex animo adamavi, ac intimis plane sensibus dilexi, id unum nunc, oro te, ut videam; ne diutius in hoc seculo detentus, calamitates Populi mei, Ecclesiarum tuarum excidium, tuorumque Altarium supremam ruinam, tuum insuper Testamentum, iniquissime conculcatum spectare debeam. Tolle jam me, ne infirmos profanis sese ritibus contaminantes, ignavos a veritate desciscentes, gregem tuum tyrannidis metu trepidantem, dispersumque videam, patriarque fallaces amicos frontis integumento capitale odium occultantes, amicos, nimirum, quos proinde tempus, adversis, ut solet, rebus excussos, dissipat, hostes interim Christiano nomini infensissimos, Populo nostro immaniter insultare, atque in nos, & Religionem nostram superbe crudeliterque saevire. Mihi tamen interea constans ista mens est, commissi muneris omnes implere partes, & susceptum opus strenue exsequi, tuoque, Domine, populo, qui Orientem incolit, exemplar fieri virtutis: ut ego, qui primus in mensa ad cubui, ipse primus in bello occumbam; unde continuo adfurgam ad societatem, conviviumque illorum, quos nulla angit cura, nullae premunt sollicitudines, nullique discruciant dolores: quos inter nemo vexat, vexatur nemo, nemo injuriam facit, nemo patitur: ubi nihil ulli molesti accidit, neminem quivis infestat: ubi nec Regum minitiationes, nec truces Praefectorum vultus me perturbabunt: nemo me arcesset, concutiet nemo: nemo plane exagitabit, neminem prorsus reformidabo. Tu, Christe, pedes meos, viarum asperitate labefactatos, pristinae restitues integritati, artusque, itineris labore fatigatos, recreabis, qui es nostrae unctionis oleum: Tu, inquam, qui

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

mihi conducibiliorem esse mecum ipse stabilirem .

Tum Rex : At tu semel dumtaxat solem adora , numquam posthac adoraturus ; teque ab hostium tuorum , perniciem tibi dudum praestruentium , infestatione tutum , & incolumem fore , spondeo .

Simeon vero : Atqui ego , non committam , ut ista de me fama quovis gentium , terrarumque dissipetur , haud mediocrem sane laetitiam adlatura iis , qui me immerentem oderunt , & infestantur ; atque inde me incessendi ansam nacti , spargant in vulgus , Simeonem mortis metu fractum , Deo idolum inane antetulisse .

Rex : Equidem ego veteris amicitiae , necessitudinisque nostrae memor , mitius tecum agendum ratus , consilio te juvare , tuaeque saluti prospicere fatagebam : at , ut video , in irritum excidunt consilia mea omnia pacis , & benevolentiae . Jam itaque ipse videtur .

Cui Simeon : Imo vero parce tandem subdolis his superfluis adfentationibus . Quid potius illico me immolas ? Quum praesertim instet jam felix prandii mei hora . Agefis , quantocius me libera ; mihi enim mensa exstructa est , & absentiae meae ratio a me expostulabitur .

Interea Rex , ipso etiam adstante Simeone , ad circumadsidentem Regulorum , ac Praefectorum coronam conversus : Videtis , inquit Simeonem indicans , mirificam hanc oris dignitatem , totiusque corporis habitum ad augustam majestatem compositum ? Remotas equidem gentes , terrasque , tum etiam hanc nostram dudum peragravi ; attamen huic parem frontis gratiam , membrorumque concinnitatem me uspiam vidisse , non memini . Nunc vero animadvertite ; amabo , hominis amentiam , qui errorem suum suae salutis anteponat ,

Ejus augusti oris totiusque Corporis dignitatem Rex demiratur .

הסגיד תפוזי מפת תעבידא : אמד
מלכא לתלכא מלפני מלכא : אמד
העמה : גמב לב עממל עממל
האממא תשמא מוה אדח גממב
המ : עממל מזהמל גמממא
לר דמל לא סל לב משה לבי לא
למל לא נפמ מללמל גמממא
גממב .

גממב מלמל מלממל : מלמ
מלמל לא אמד עממל דממל
לא סב עממל גמממא דממל
דמממל מלמל מלמל
ממב נפמ מלמ לא דממל
גממל : מלמממל דממל
לממל .

לממל משה גב מלמממל
מלמ לא למל גמממל אמממל משה
גמממל אממל : ממממל מממל
משה ממממל עממל משה מממל
מממל . מלמ לממ אממ מלמ
מממל מלמ לממל : מלמממל
מלמממל גמממל מלמ לממל גמ
משה גמממל לממל לממל לממל
מלמ סב לממל מממממל מממל
מממל : גממ מלממל מלמ
מלמממל : גמממל משה ממממל
ממממל גמממל : מלממל משה
ממממל למממל גממממל ממממל
מממל מממממל גממממל מממל
מממל גממממל מלמ : לא לממל
מממל לממל : מלממל למממל
ממממל לממל : גממ מלמל אמל
גמממל לממל מלמממל מלמל גממל .

Ad

נפמ

vos suscitet, illa in vobis dormiet, ut vox excitet, quum buccina insonuerit. Occisus fuit Dominus, & vivit; vestra similiter mors vita est apud illum. *Mentote sermonis ejus: Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* Et: *Omnis, qui perdidit animam suam propter nomen meum inveniet eam in vita aeterna.* Et: *In hoc cognoscitur veritas, quando quis animam suam ponit pro amico suo.* Nunc autem, quia animas posuistis, ut amantes, veritatis mercedem accipietis, ut amici. Intuemini Apostolum dicentem. Rememorami Jesium Christum resurrexisse a mortuis. Quod si nos morimur cum illo, etiam cum illo vivemus. Et, si permanerimus in tolerantia passionum, etiam cum illo conregnabimus. Et, si nos vivi in mortem tradimur propter Jesium, ita & vita Jesu manifestabitur in corpore nostro illo mortali. Nunc, sicut videtur, mors in nobis operatur, & vita in vobis; sed scitote, carissimi, quia ista mors nostra aeterna vita vivet, vita autem ista aeterna morte morietur; quoniam qui negat Deum, vita privabitur. Et quamvis modo ad horam adfligimur, multo tamen majoris gloriae, atque honoris sempiterni inde jam haeredes erimus. Et si exterior homo noster corrumpitur; attamen multo magis interior innovabitur. Ille autem, qui suscitavit Dominum nostrum Jesium Christum a mortuis, nos etiam cum ipso suscitabit in regno. Quoniam sicut in seculo commorantes mortui sumus a Domino, ita nunc quoniam ex eo egredimur, cum Domino in gloria erimus. Nostra est caritas, & ipsius est salus: nostra est dilectio, & ipsius est retributio: noster est labor, & ipsius merces. Nostra est poena, & ipsius est resurrectio: noster est sanguis, & ipsius est regnum, quando nobis requiem dabit, & gaudium, & ad cubitum, & jucunditatem, quando dicet alta voce:

Venite

Matth. 10. 28.

Ibid. 39.

Job. 15. 13.

2. Timoth. 2.

لست : مستل تلح عهدها جليل
 خناك لستم مهلا جنت جفد
 كلتلا جلافة : سمة لا لامة : هاق
 ستل عهدها خناك لستم ام
 لاملان لدة عهدها هاقدا
 جليل : هاق خناك خناك
 ام جليل لاملان خناك : سمة
 جليل لملق عهدها مع خناك
 خناك هاق ل عهدها عهدها
 عهدها . مهلا جليل جليل
 سة عهدها لستم مع مخ ستل ج
 جليل لستم مع مخ ستل ج
 سة لستم : جليل سة جليل
 عهدها : جليل عهدها جليل
 عهدها : جليل عهدها جليل :
 جليل سة جليل سة . جليل جنت
 جليل عهدها : جليل عهدها
 جليل عهدها عهدها : جليل ل
 عهدها جليل عهدها جليل عهدها
 عهدها عهدها : جليل عهدها
 عهدها عهدها عهدها عهدها
 لاملان .

مد جليل تلح لستم نيسل
 عهدها جليل . هاقدا عهدها
 كلتلا عهدها جليل عهدها جليل
 لاملان عهدها جليل عهدها
 جليل عهدها عهدها عهدها : مهلا
 جليل عهدها عهدها لاملان .

س جليل مع سة عهدها جليل
 سة جليل عهدها : جليل سة جليل :
 عهدها لا عهدها . هاقدا مع عهدها
 جليل سة عهدها جليل عهدها
 عهدها عهدها جليل عهدها لاملان
 جليل

Tum Rex i Siccine dignitatem tuam exitio tuo posthabes, & sortem cum illis communem quaeris, infanti similitis?

לד מה כחך כחך חסד
לד חכמה כחך חסד חסד
לד חכמה חכמה חכמה חכמה
לד חכמה חכמה חכמה חכמה
לד חכמה חכמה חכמה חכמה

Phufkii con-
fessio.

At fortissimus Phufkius: Ita sane. Christianus sum, ea spe, quam in Christianorum Deo maximam, certissimamque reposui; adeout honoribus tuis illorum supplicium anteponom.

Immani sup-
plicio addi-
tus, Martyr
occubuit.

Tum enim vero Rex expanduit, & ad adparitores conversus: At istum, ait, non vulgari morte perire fas est. Verum quandoquidem honorem, quo a me affectus est, contempsit, & Regiam autoritatem meam, quasi sua inferiorem, pecculantly incessit: agitedum, procacem linguam, transfolla cervicis, radicitus ewelite. Testes atrocissimae necis compescat metus. Quod quum a lictoribus per summam immanitatem peractum fuisset, eadem hora Phufkius examinatus est.

Item ejus Fi-
lia Virgo Deo
Secra.

Huic erat " filia, Puella " Foederis, quae similiter Christianae Religionis adefusa, pro Christo, suae salutis spe, interfecta est.

26
27

ADNOTATIONES.

(1) P Riores Codicis Chaldaici Nitriensis Vaticani l. unde editio haec fideliter defumta est, paginae quatuor, quibus judaeorum calamitates describuntur, magna ex parte laerae sunt. Eas tamen ex Codice Chaldaico, item Nitriensi Vatic. II. supplere curavimus.

(2) E regionibus Chistaeorum adveniens: Sic legitur in versione Syriaca. Verum quum vulgata habeat: Veniens in irremis de Italia: doctus Bochartius omnes eruditionis suae nervos intendit, ut evincat, Cisthim, seu Kistim, quod quidem nomen nedom in Syriaco, verum & in Ebraico textu occurrit, Italiam significare. Nobis id otii non est datum, ut singula ejus argumenta convellamus, ac plane infringamus. Quidquid tamen genuinae elucidationis scopus & fides exposcunt, lubentissime praestabimus. Et primo quidem Authori primi Machabaeorum Libri cap. 1. Cisthim est Macedonia; Alexandrum enim in Cethim regnasse scribit, & cap. 8. de Perseo, a Romanis victo, agens, imperio illum potitum esse in Cisthim, tradit. Esajas quoque cap. 23. dejectam esse Tyrum dicit, & neminem exinde venturum de terra Cethim, nempe, de Macedonia. Nec usquam in Sacris Bibliis occurrit nomen Cethim, ubi non commode de Macedonia explicetur. Secundo Cethim, seu Kistim Josephus interpretatur de Insula Cypri, ubi Citium urbs, antiquis celebrata; additque, Ebraeos nomine Kethim designare Insulas, & loca omnia maritima. Josephum sequuntur SS. Epiphanius, Hieronymus, nec non Eustathius, Interpretes Arabs, aliique plures. Tertio. Ex Grotio, Medo, pluribusque aliis cum Graecis, tum Latinis praenotat heic Balaam victorias Macedonum, sub auspiciis Alexandri Magni, de Regibus Perfidis, Regum Assyriae Successoribus, ceterisque in eorum regio-

ne dominantibus, relatas. Tota ergo, inquit, Oraculi hujus vis tenetur, si illud de Imperio Graecorum in Asia intelligas; nec de Romanorum Imperio, nisi vi textui inlata, concinne exponitur. Ad stipulantur Acta nostra, Graecis hocce Vaticinio luculentissime adfuerantia exponit. Nec quidquam facessit negotii editio vulgata. Quidni etenim Citthim varias indicaret gentes, ex his derivatas, quae primo Cariam, Syriam, & Pamphiliam, missisque postea Coloniai, Italiam, Macedoniam, Insulas Cyprum, & Cretas incoluerunt.

(3) Geg, & Magog. Adeo nodosa, & intricata res sunt haec nomina, ut insolubile omnino videantur aenigma. Primo. Has gentes ab Alexandro Macedone in Aquilonis fines recedere coactas, muroque aeneo, & vastissimis montibus; ne in Orientalium plagam excurrerent, inclusas, e latebris tandem suis prodituras esse, Orbemque univermum devastaturas, Syri, Arabes, & Graeci sequioris aevi fabulantur. Nullibi etenim traditum legimus, Murum hujusmodi ab Alexandro Magno exstructum fuisse. Hocce autem commentum non aliud desumptum videtur, quam ex celeberrimo muro, a Sinarum Regibus, Tartaros inter, ac Sinas erecto: vel e Pyliis Caspiis, quam urbem ipsius Alexandri, ut ajuat, opus, hodieque Despens, seu Portam Ferream dici comperit est. Quod vero de hisce populis affirmatur, eos, nempe, montibus interclusis in Aquilonari parte degerre, de Majoris Tartariae in solis, finitimisque gentibus intelligi commode potest. Secundo, Salomon Chalatenfis, Secta Nestorianus, Metropolitae Bassorensis, saeculo Christi duodecimo clarus, in libro Apis, cuius duo exemplaria habemus in Bibliotheca Vaticana, num. IX. & XVII. inter Codices Syriacos Ezechellenfes nota,

ta, cap. 54. ad commentitia jam exuffata ad-
 jecit, eas gentes postquam omnia fusque deque
 verterint, ictu oculi ab Angelo esse exterminan-
 das, deinde Anti-Christum regnaturum, pos-
 tremo homines univerfos resurrecturos, & ad
 Christi tribunal congregandos. At quom non
 subest revelatio, de futuris vaticinia ea resellun-
 tur, qua oggeruntur audacia. Tertio, Eandem
 charybdim fubeunt *Judaei*, & *nostris Judai-
 zantes*, verba sunt D. Hieronymi in Ezech. 38.,
*qui putant Gog gentes esse Scythicas, immensus,
 & innumerabilis; & his post mille annorum re-
 gnum esse a diabolo commovendas, quae veniant
 ad terram Israel, ut pugnent contra Sanctos,
 multis secum gentibus congregatis*. Iis namque
 nominibus designari Scythas ultra montem Cau-
 casum, & Paludes Maetoides, regionem, se-
 cundum Mare Caspium, ad Indos usque proten-
 sas tenentes, hypothesis est, quam discutien-
 dam inire, nostri non est instituti. Verum eos
 una cum pluribus aliis gentibus in Sanctos a Ca-
 daemoae post mille annos esse armandos, pu-
 tida fabella est, a Judaeis, & Millenariis ex-
 cogitata. Quarto, Nuperrimis quibusdam au-
 thoribus Gog alius non est, quam Persarum, Me-
 dorumque Rex saevissimus Cambyfes, in quem,
 videlicet, adfuerantibus illis, congruere vi-
 dentur omnia, quae de Gog apud Prophetam
 memorantur. Sed ab iis edoceri vellem, unde
 hauserint, Cambysem nedum in Judaeos bellum
 movisse, verum & in eos universa calamitatum
 genera coaggerasse? Inde ut pedem extrahant,
 ad eam, quae a captivitate ad Machabaeos in-
 terjacet, temporis intercardinem confugiunt.
 At quid hoc effugium, nisi densius involucrum?
 Quinto demum, systema maxime omnium con-
 stans, & vulgo probatum, quamquam suis im-
 plicitum difficultatibus, illud est, quod Eze-
 chielis oracula de Antiocho Epiphane usurpan-
 da, defendit; nec aliud praeliis Gog, & Ma-
 gog, quam ejusdem Antiochi in Judaeos saevi-
 tiam describit contentum. *Quum enim multa*, in-
 quit idem Hieronymus in Dan. num. 21., *quae
 postea lecturi, & exposituri sumus, super An-
 tiochi persona conveniant; typum cum volunt ha-
 bere Antichristi, & quae in illo ex parte praeces-
 serint, in Antichristo esse complenda*. Succinunt
 Acta nostra. Tantum enim abest, ut de populis,
 & montibus erupturis, vel de iis, quorum prae-
 lia subsequatur Antichristus, aut de gente post
 mille annos in sanctos concitanda, seu de Cam-
 byfe, cujus Sacrae Literae fubticuere gesta, ul-
 lum ingerant verbum. Quin imo expressius
 quam unquam gentes 1. designant, Machabaeos
 adortas, 2. Graecos, 3. eos ipsos Graecos,
 qui Regi, per *parvum cornu* adumbrato, pare-
 bant, quique ex adnotatione mox subjicienda,
 fatentibus omnibus, alius non est, quam Antio-
 chus Epiphaneus, 4. ipsummet appellat Antio-
 chum: *Is autem fuit Antiochus*. Intricatissimi
 igitur vaticinii enodatio in Antiochum Epipha-
 nem recta competit.

(4) *Per parvum cornu &c.* Quemnam adum-
 bret parvum illud cornu, haud multum laboran-
 dum. Duplici etenim nomine Antiochum Epi-
 phanem designat, quem Judaei infensissimum si-
 bi, simul & saevissimum experti sunt, quique in-

ter Liberos Antiochi Magni natu minimus, Ro-
 man obfes missus, ibi tandiu mansit, donec a
 Seleuco fratre revocatus est. *Tria autem cornua,
 sibi adjuncta, dissipavit*; Primum quidem Seleu-
 cum IV. qui fato cessit statim ac idem Antiochus
 frater in Asiam redux, Athenas pervenerat; al-
 terum Demetrium, Seleuci filium, quem adole-
 scentem, in Asiam adveniens, paterna haereditate
 exegit; tertium Ptolomaeum Philometorem,
 Aegypti Regem, quem a pluribus Syriae
 Regem postulatam, abfistere coegit, ac
 tribus hifce evulsis cornibus, Regni solus potius
 est. Vel *tria cornua fregit*, felicissimo exitu
 cum Ptolomaeo Philometore Rege pugnas, Aeg-
 yptum invadens, & nullo negotio subigens;
 hinc victricia arma in Artaxiam, Armeniae Re-
 gem, vertens, quem captivum duxit; denique
fortitudinem, idest, Hierosolymam adgrediens,
 quod Regnum Dei Altissimi, suam rededit in po-
 testatem. Ibi autem execranda, quae in Machabaeorum
 Libris, & hocce in Prologo recensentur,
 perpetravit facinora. *Maledicta vero
 contorsit adversus Altissimum*. Adprime consonat
 noium a. Machabaeorum Libri Caput, referens,
 Antiochum, horrendo corporis cruciatu
 correptum, interiisse; *Eo quod ita superbo
 loquatus fuisset, se venturam Hierosolymam, &
 congeriem sepulcri Judaeorum cum facturum*.

(5) Immodicum Exactionum, totiusque in
 Christianos motae Persecutionis occasionem
 ex odio, quo Romanos, Magorum potissimum,
 Judaeorumque opera, prosequabatur, Saporem
 captasse, conjicitur ex infra dicendis.

(6) *Anno 117. Regni Persarum*: Christi,
 scilicet, trecentesimo quadragesimo. Jam ete-
 nim exploratum est, si recolatur Praefatio Ge-
 neralis, annum 117. Regni Persarum, ducta
 supputatione ab anno Christi 223. quo Artaxer-
 ses Persa, Dynastiae Saxoniticae author, Par-
 thas devicit, in annum Christi 340. recta com-
 petere; annum vero trigessimum primum Sapo-
 ris, qui exeunte anno Christi 309. Rex Persarum
 renunciatu est, cum vulgari ejusdem Christi
 anno 340. adprime componi. Atque heic
 corrigendus est author Synaxarii Coptitarum,
 qui in Elogio Sancti Simeonis, & Sociorum ad
 diem 19. mensis Barmudae, seu 14. Aprilis, su-
 perius relato, Saporis huc perperam *Dualcas-
 si*, hoc est latos habentis humeros, non vero
 humerorum fractoris, agnomentum imponit;
 quod quidem agnomentum uni Saporis I. conve-
 nit. Sapor enim, Hormisdas filius, hujus no-
 minis II. de quo sermo est, *Magnus*, seu *Lon-
 gaevus* cognominatur. Castigandum etiam idem
 Coptitarum, ut & Syrorum, Synaxarium, in
 quo annus Regni Persarum 117. in hifce Actis
 designatus, ad ipsam S. Simeonis aetatem per
 errorem referri videtur, his verbis: *Sanctus Si-
 meon tempore, quo Martyrio adfectus est, annum
 aetatis agebat centesimum decimum septimum*.
 Quot enim annos Simeon vixerit, nec Mar-
 thas, cetera adcuratissimus, adnotat, nec ul-
 lii reperire licuit.

(7) *Seleucia*: Syria *سليح* *Selick*, & corre-
 pte apud Metaphrasem *Salecicalis* *سليح* *Cocbe*,
 a Seleuco Nicatoris annis ante Christum natum
 trecentis extructa; & *Cresiphon*, alias *سليح*
Ghu-

Chalano, & *سباير Spanra*, urbes Mesopotamiae ad Tigrim, Arfacidarum olim Regiae, adeo conjunctae erant, ut urbs una videretur esse; quippe quae flumine tantum interfecto, dirimebantur. Hinc uno, eodemque nomine apud Arabes in Collectionibus Canonum *مدائن Modain*, vel, ut alii pronunciant, *Modajen* adpellatur. Ibi sedes antiqua Metropolitanorum totius Perfidis, quam Nestoriani paulo ante Mahometana tempora occuparunt, atque ibi Catholicorum, seu Patriarcharum suorum Cathedralium constituerunt, usque ad annum Hegirae 140. (non vero 145. ut scribit Eusebius Renaudotius tom. 1. Liturg. Orient. pag. 375. & tom. 2. pag. 408.) Christi 762. quo, nimirum, Seleucia, & Ctesiphontis dirutis, Abdalla Abugiapharus Almanforis, Chalipharum Abbasidarum secundus, teste Gelealddino Afsiuthensi, Cod. Arab. Vatic. XLVI. Bagdadum, seu novam Babylonem cis Tigrim construxit: ubi deinceps Nestorianorum Patriarchae, qui apud Chaliphas plurimum pollebant, domicilium fixerunt, Seleuciaque, & Ctesiphontis titulum in Babylonicum, seu Bagdadensem verterunt. Horum autem seriem ac gesta exhibet Assemanus Bibl. Orient. tom. 3.

(8) *Bar-sabae*, nomen Chaldaicum, ex duabus vocibus, nempe *ܒܪ* *ܒܪ*, & *ܨܒܐ* *Sabae*, compositum; quae duae voces *Fullanis filium* significant. Agnomen, scilicet, Sancto Simeoni ab arte, quam ejus parentes exercebant, impositum. Ufus enim invaluit apud Orientales, ut opifices, eorumque filii artis suae nomine cognominarentur. Cujus quidem consuetudinis, ad nostram usque aetatem conservatae, infinita propemodum exempla nobis suppeditant clarissimi Viri, Ebediesus Sobensis in Catalogo Scriptorum Syrorum, Herbelotius, & Joseph Simonus Afl-manus in Bibliothecis Orientalibus. Sozomenus Hist. Eccl. lib. 2. cap. 8. pro Simeone Bar-Sabae legit *Simeonem Gnaphaeum*: Metaphrastes vero apud Lipomanum tom. 7. habet *Jombaphaeum*. Fortasse pro *Baphaeo*, hoc est, Papae Discipulo, Gnaphaei, & Jombaphaei nomen obrepit. Atque haec notandum est Interpretis, qui Theophanem e Graeco Latinum reddidit, insignis lapsus; quum pro uno Seleuciae, & Ctesiphontis Episcopo duos fecit. Haec enim sunt ejus verba: *Hoc anno Judaei, & Persae, cognito Fidei Christianae per totam Persiam augmento, Simeonem Ctesiphontis, & alterum Seleuciae Archiepiscopum, seu Romanorum Imperatori amicum, quique res Persicas ei revelarent, apud Saporem Regem criminati sunt.* In Graeco legitur *Συμῶνα Ἀρχιεπίσκοπον Κτησιφοντίου, & Σελεύκειας*. Simeonem Archiepiscopum Ctesiphontis, & Seleuciae. Unde *Alterum* omnino redundat. Occasionem errandi dederunt Theophanis verba, a calligraphis certe depravata, vel obtruncata, quae sequuntur: *αὐτὸς ἦν ὁ Πάπας Βασιλῆος, ὁ πατρὶς τῶν Περσῶν ἀγορεύων: Ἦν Ῥωμαίων Ἰμπερατορῶν ἀμικὸς, quique res Persicas eis revelarent.* Quae fortasse vel ad singularem numerum restituenda sunt, *Ἦν Ῥωμαίων Ἰμπερατορῶν ἀμικὸς*, vel addendum eis; *Ἦν ἄλλος ἐκείνων Σοκίος, seu Romanorum Imperatori amicus* &c.

(9) Auream hanc S. Simeonis Epistolam, cujus summam paucis, ut superius, exhibent Menologium Graecorum, jussu Basilii Prophyrogeniti Imperatoris editum, & Synaxaria Syrorum, Coptitarumque, nedum vellicat Tillemontius Hist. Eccl. tom. 7. Quasi vero, inquit, Apostolicam doctrinam de servitute, & obedientia, Principibus seculi praestanda, haud primoribus labiis degustasset Simeon; verum & ipsam, tamquam depositum Graecorum opus, explodit. At emunctae naris vi si eam in Chaldaicis hinc Aethi integram legisset, palinodium utique canere, & suam a vestigio opinionationem improbare coactus fuisset. Nostrum itaque est, quum laudatam Epistolam in Praefatione hujus operis genuinum Sancti Simeonis factum jam comprobaverimus, ipsam itidem ab omni censura labe vindicare. Ea quippe doctrina nec novitatis, nec falsitatis suspicionem incurrit, adeoque nec Apostolicae dissona, quam primaria Ecclesiae Lumina & hautam a sese eae Evangelica luce profitentur, & posteris traditam suis adseruere calculis. Porro quid luculentius? Enimvero haecoe Aethi pervadentem neutiquam latere posse arbitror. Primo, Saporem Regem in odium Christianae Fidei edicto mandasse, ut quotquot in Perside Christo nomen darent, tamquam mancipia, & servi haberentur. *Anno, product Aethi, trigesimo secundo Saporis Regis promulgatum est edictum immane, seroque datum jus ad perniciosum casum fatentis se esse Christianum, ut sub jugum cogeretur, & loris restrictus in servitutem adduceretur.* Secundo, Saporem Regem non communia veltigalia, verum, sicuti Tillemontius ipse scribit, gravissima, & intoleranda, quo vel ad extremas rei familiaris angustias adducerentur Christiani, vel ad impia Sacra capessenda compellerentur, sanxisse. *Mibi vero curandum est, inquit Sapor, ut pessimam banc luam aboleam, & vos ad boninum consortio, memoriae penitus deleam. . . . Tum edixit, ut in Sacerdotes, ac Levitas sine cantatione animadverteretur, Aedes sacras funditus excinderentur, Sanctissima Religionis monumenta conspurcarentur, diuipatae Sacri Ministerii instrumenta in profanos usus abicerentur.* Ad haec autem, quorum alterum & naturale quidem, & Divinum infingebat, & conculcabat Jus, alterum vero adsertam a Christo Domino Ecclesiae suae libertatem pessumdabat, ac proterebat, quid Simeon? Ad primum: *Fixum nobis est, quod in nos meditamini, jugum haudquaquam in cervicibus nostras admittere, Apostolum tibi adscribit patrum: Nolite fieri servi hominum.* Ad secundum: *Christus Ecclesiam suam in libertatem vindicavit, Christianosque gravissimis adstrictos oneribus revocavit. Aurum petitis, nobis nec aurum, nec opes suppetunt, quibus a Domino vestrum est, aurum, argentumque in marsupis habere.* Haec Tillemontio bilem commovent. At cachinnum compressisset, si Bibliothecae Patrum limina salutare voluisset. D. Hilarius ad haec verba, Matth. 17. 24. *Cum venisset Capbarnum, accesserunt qui didrachma accipiebant, ad Petrum, & dixerunt ei: Magister voster non solvit didrachma? At etiam: Et cum intrasset in domum, praevens eum Jesus,*

jus . dicens : Quid tibi videtur , Simon ? Reges terrae a quibus accipiunt tributum , vel censum ? a filiis suis , an ab alienis ? Est ille dixit : ab alienis . Dixit illi Iesus : Ergo liberi sunt filii . Hilarius , inquam , Can. 17. Numquid ambiguum est , filios Regum tributis obnoxios non esse , & quibus Regni veritas est , liberos esse a servitute ? Expressivissime quiddam est in tota Simeonis oratione ? D. Hieronymus in eadem verba Matth. cap. 17. Dominus noster & secundum matrem , & secundum spiritum , filius Regis erat , vel ex David Stipe generatus , vel Omnipotentis Verbum Patris . Ergo tributa , quasi Regum filius , non debebat , sed , qui humilitatem carnis assumpservat , debuit adimplere omnem iustitiam . Nosque infelices , qui Christi censetur nomine , & nihil dignum tanta facinus maiestate : ille pro nobis & Crucem sustinuit , & tributa reddidit : Nos pro illius honore tributa non reddimus , & quasi filii Regis , a vestigialibus immunes sumus . Sanctus autem Simeon eo non prorupit , ut a vestigialibus immunes omnino Christianos dixerit , verum a nimis , & intolerandis . D. Augustinus laudatum textum explanans , quæst. 75. ex Nov. Testam. Quia , inquit , inimicus Diabolus semper in infirmitas erat , occasiorem querens , si posset inclinare Salvatorem , Exactorum didrachmae animos occupavit , ut ejus facerens volantes , ut accedentes ad Petrum , qui primus inter Apostolos erat , solvi debere ab eorum Magistro dicentes didrachmam , qui ab his oneribus liberi erant . Porro si Apostoli ab oneribus quibuscumque liberi ; quidni S. Simeon & se , & suos ab illidem , & quidem intolerandis , liberos conclamasset ? Illi Romanis , haud secus ac hi Saporitributa pendere tenebantur . Verum ne heic tractationem insitiamus , os Tillemontio occultatur ex alia D. Augustini expositione , l. i. q. Ev. q. 70. Quod dixit S. Doctor , ergo liberi sunt filii , in omni regno intelligendum est , liberos esse regni filios , id est , non esse vestigiales . Multo ergo magis liberi esse debent in quolibet regno terræ filii regni illius , sub quo sunt omnia . Ergo a vestigialibus liberi sunt , & multo magis , quam Regum filii , ii ipsi , qui filii sunt regni illius , sub quo sunt omnia . At hi non alii , quam Christiani dicendi sunt . Divinare profecto nequeo , quid ad haec hicere ausurus esset Tillemontius . Prae ii quippe infima sunt , quae regerit S. Simeon . Nae tamen Apostolum legerant DD. Hilarius , Hieronymus , & Augustinus . Sarta igitur , tectaque praedicanda S. Simeonis doctrina , quam scriptis suis signavit Doctorum utique Choriphaei , & quam etiamnum clarissimi Auctores et suggesto faciunt . Absit tamen , ut litem discordantes nuperimos inter Scriptores Catholicos dirimamus . Quo enim Tillemontii retundatur aculeata reprehensio , id unum nobis summum est , Sanctum , scilicet , Simeonem in eadem fuisse mente , qua reliqui Ecclesiae Antifites . Cui abunde factum satis .

(10) Designari heic videntur calamitates , in Judaeos altero & vigesimo post S. Simeonis Martyrium anno Divinitus immisissae ; quum , scilicet , illi anno a Partu Virginis trecentesimo sexagesimo tertio , Juliani Apostatae sausu ,

Hierosolymitani Templi instaurationem adgressi , noctu vehementi terrae motu exorto , igneque Caelitus delapso , eorum plurimi partim illico interierunt , partim fermanies , manibus , curibufque mutilatis , reperti sunt . Vide Socrat. Hist. Eccles. lib. 3. cap. 20. & Sozomen. lib. 5. cap. 22.

(11) Regio Huzitarum , quos Arabes هوزاران *Huzarum* , Graeci , Latinique *Oxios* , & *Oxios* , seu *Oxiamos* adpellant , Susanae ad Orientem jungitur , & circa Oxium fluvium potissimum extenditur . Ea Procopio *Paxians* , Metaphrasti *Beibus* , Graecis vero Latinique passim *Oxia* , & *Oxiamus* dicitur . Vide Jacob. Goll. & Asem. Bibl. Orient. tom. 3. Part. 2.

(12) Hunc Sozomenus , & Baronius *Abdchalaam* , & *Abdchalam* vocant ; Synaxarium autem Syrorum , & Menaea Graecorum , ut & Galesinius *Abdellam* , *Abdallam* , & *Abdelam* . Sed corrupte apud omnes ; Chaldaicum etenim id nomen est , ex duabus vocibus compositum ; nempe *حده* *Abd* , & *ܘܢܘܢ* *Haicla* , quarum altera *Serum* , altera *Templum* significat . Atque adeo si *Abdhaiclam* e Chaldaico Graecum facere velis , recte *Abdhaiclam* dixeris .

(13) *Honaniam* , alterum Sancti Simeonis socium , Epiphanius Scholasticus *Antio* adpellat , Aliacii vero *Antio* ; sed ob Chaldaicæ , seu Syriacæ linguae incertitiam , id nomen utrobique depravatam .

(14) Intellige *Susan* , vel , ut Arabes pronunciant , *سوس* *Sus* , ad *Bulaeum* fluvium , de qua infra in Actis Sancti Milis . Hanc vero fuisse B. Simeonis patriam , tradunt ex pervertutissis Episcoporum Seleuciensium monumentis Mares , Salomonis filius , Amrus , & Gregorius *Abulpharagius* in Chronologica eorumdem Episcoporum Serie , quam semel atque iterum in epitomen redactam exhibet *Affemanus* Bibl. Orient. tom. 2. pag. 387. & tom. 3. part. 1. pag. 611. Ea quoque in urbe Sancti Simeonis Corpus tumulo conditum fuisse , legitur in Officio Chaldaeorum ad *Feriam* sextam hebdomadae tertiadedecimæ post Pentecosten , his verbis

ܘܢܘܢ ܘܢܘܢ ܘܢܘܢ ܘܢܘܢ ܘܢܘܢ ܘܢܘܢ

Et sepultus est Sanctus Simeon Susan Hlamitarum , quam Arabes Sus adpellant . Haestenus Officium Chaldaeorum .

(15) *Lodan* : urbs *Huzitarum* , seu *Oxiamorum* , de quibus supra , olim Episcopalis sub Metropolitâ *Elamitarum* , quos Graeci , Latinique *Elymaeos* nuncupant . Paulus ejus urbis Antifites inter praecipuos Nestorianae haereticis propagatores recensetur a Simeone , *Betharameni* Episcopo , in Epistola de *Barfama Nisibeno* , deque Nestorianorum haereticis , Cod. Syriac. Vatic. XI. Eandem Ecclesiam cum *Sufana* olim fuisse conjunctam , testatur *Elias Nestorianus* , *Damasci* Archiepiscopus , in *Namocanone* Arabico , Codice Arabico Vaticano XXXVII. Ibi etiam Martyrium passi sunt Sancti *Barbafemianus* , & *Abdas* Episcopi , quorum Acta infra dabimus .

(16) *Mogi* ; nomen Chaldaicum a verbo ܡܘܓܝܢ *Mogi* , quod meditari , ac in rerum cognitionem occu-

occupari significat, deductum. Olim Sacerdotes, & Philosophi Perfarum, quibus & Sacra, & publica res curae, magno apud omnes in pretio. Horum ortum, incrementa, & officium nemo melius Ammiano Marcellino exposuit; quem proinde consule lib. 23. ut & D. Hieronymum lib. 11. adversus Iovinianum; Agathiam Scholasticum lib. 1. & Abrahamum Ecchellensem Maronitam in Notis ad Catalogum Ebediesu, Sobensis Metropolitae, Romae anno 1633. typis Sac. Congregationis de Propaganda Fide vulgatum. Porro Magorum auctoritas, atque superstitio, cui omnes fere Persae fuerunt olim addicti, aliquot post Mahometis Pseudoprophetae interitum annis, magna quidem ex parte evanuit. Nam quum Mahometanis ex Alcorani praecepto sectas, quae Dei Optimi Maximi unitatem non profitentur, tolerari vetitum sit, simulacra Perficarum rerum potiti fuerunt, toti ad Magorum pernecium incubere. Abdalla, Chalipharum Abbasidarum secundus, in eorum Principes sedecim animadvertisse, & Magiam publico edicto proscripsisse, legitur apud Theophrastum ad annum Christi 759. Quin & Motatedum, proximum post Abdallam Moslemanorum Imperatorem, cui Christiani prae ceteris cari fuerunt, Magos non esse rebus publicis praeficiendos, edixisse, eorumque sectam, in praecipuis Persiae urbibus jamdiu grassantem, penitus extirpari curavisse, tradit Amrus, Matthaei filius, apud Aftemanum Bibl. Orient. tom. 3. part. 1. pag. 216. Adversus pestem hanc hominum teterrimam, quorum non pauci in Montibus Birtthae, & circa urbem Jaldum ad Darum fluvium in Carmania supersunt, scripsere ex Chaldaeis, & Syris praecipui, Theodorus, Mopuestiae in Cilicia Episcopus. Josue Styliotes Edessenus, seculo Christi quinto clarus, qui in Libro de Bello Persico sub Cavade Rege, & Anastasio Imperatore, Cod. Syriac. Vatic. XIII. eisdem Magis, praeter Astrologiam Judicariam, cui potissimum addicti erant, hunc tribuit errorem, quod, scilicet promiscuum feminarum usum docuerint. Johannes Betbrabanensis, Narsetus Leprosi Discipulus, quem una cum Abrahamo auctore Commentarii in vetus Testamentum, & Libri de Causa Sessionum, quae apud Chaldaeos Psalterio interponuntur, sub Justino Romanorum Imperatore, & Chosroë Perfarum Rege, Edessena in Schola clariuisse, testatur Amrus in vita Iosephi, Nestorianorum Patriarchae, Cod. Arabic. Vatic. XLI. *Mares Persia*, Hardaceiri Episcopus, sub Concilio Ephesino I. clarus, cujus quidem scripta adversus Magos summopere celebrat Ebediesus, Sobensis Metropolitae loc. cit. *Achumedes*, Syrorum Orientalium, imperante Chosroë Anuscirvano Perfarum Rege, Episcopus a Jacobo Baradaeo, seu Zenalo, Monothelitarum choriphaeo, consecratus, qui, teste Barabraeo, Chronic. Syriac. ad annum Graecorum 870. & 886. cum Magis quoque Tagriti disputavit, eorumque plurimos ad Christianam Fidem convertit. *Barfbabades*, Garchae Episcopus, Phetioni Patriarchae synchronus, cujus Opus, in Magos, Doctrinae Zaradoshi, seu Zoroastri adfectas, inscriptum, laudatur a Metropoli Sobensi loc. cit. *Barcho-*

sinus, alias *Barchofiohi*, quem Ecchellenis, & Huttergerus *Bardukfin* perperam vocant, Coenobii Mofulensis fundator, anno Christi circiter 570. sub Ezechiele Syrorum Patriarcha clarus. *Aras*, incertae aetatis auctor, antiquus tamen, ut ex ipsius libris, adversus Bardesfanitas editis, quos prae manibus habemus, plane conjicitur. S. Ephraem Syrus, quem passim in Magos invententem animadvertimus, quum Syriaca ejusdem praeciarum Doctores Opera quique ab hinc annis latinitate donarem.

(17) Solem, & Ignem, tamquam Numina Persae adorasse, liquet etiam ex ejusdem Saporis Regis Edicto, quod infra in Aetis S. Aceptimae exhibebitur. Idque testantur non veteres modo Graeci, Latiniq., sed Christiani, Judaei, & Mahometani omnes; adeo ut hucusque Persice آتش پرستان Arabicè vero عبادة النار *id est, solis, & ignis adoratores* vocentur, qui antiquum Perfarum superstitio-nem retinent. Hinc summae quidem impudentiae arguendus est Thomas Hyde Anglus, qui in libro de veterum Perfarum Religione cap. 4. Poëmatibus cujusdam Persici: *قصه مینار* *Chil Minar*, seu *Centum Portae*, inscripti, in quo nonnisi griphi, & enigmata fabulis intertextata leguntur, autoritate ductus, Christianos innumeros in Persequutione Saportica temere animas projecisse effudit, eosque, ceu homines rerum patriarum ignaros, ridet: *Quia*, inquit, *perperam existimabant Persae adorare solem. Sed ut verum fatear, dicti Christiani mihi videntur suo humori, & propriae pertinaciae plus quam conscientiae litasse, quam probe scirent, per totum Orientem, praesertim in Persia morem esse civilem cultum praefere adorando. Sic fecerunt Josephi fratres*. Abiit, ut de tot Sanctis Martyribus tam absurde, nec dicam, impie judicaret. Equa enim fide tot Martyrum milia traduntur, tamquam cervicosis homines, qui religionem eorum, inter quos vivebant, ignorarent? At eam potius ignoravisse Thomam Hyde demonstrare facile foret, qui unius auctoris, & quidem sordidissimi, quem & Mahometanum fuisse constat, & ante ducentos admodum annos scripsisse, auctoris, scilicet, Poëmatibus Centum Portarum testimonio totam funditus antiquitatem, & Christianam apud omnes Nationes conservatam de Martyribus Persis traditionem evertere conatus est: sed prorsus infelicitur.

(18) *Arzabades*: Sozomenus, & Epiphanius Scholasticus, omnia haec voce Persica, quae Cubiculi Regii eudodem relictus sonat, hunc Eunuchum *Praepositum Domus Regiae* vocant; Menologium vero Basilii Imperatoris, & Menaeae Graecorum *Praepositum* dumtaxat. Porro Eunuchismus a Persis originem habuisse vulgo creditur. A Spada enim Persidis vico, ubi primum virilia excisa sunt, Spadones nuncupati Stephano videntur. Eos postea aliae quoque gentes, Romani in primis imitati sunt; unde Petron. Satyr. edit. Bofch. pag. 269.

*Perfarum ritu nam pubescentibus annis
Surrripere viros*

Magna olim Eunuchorum apud Persas auctoritas, quippe qui puerorum, puellarum, mulierumque, quibus, ut alios usus praeterream, custo-

des potissimum, & comites addebantur, favores non *Arzabadi* solum, verum & *Aslabidi*, quae suprema militiae Praefectura est, dignitatem plerumque adtingebant. Eandem ferme auctoritatem etiamnum istiusmodi homines apud Orientales Principes, & Constantinopoli praesertim, ubi magna eorundem frequentia, retinent. Duas namque ea in urbe catervas sub totidem Praefectis constituunt, Alborum, nempe, & Nigrorum: quorum priores, adpectu quidem formosissimi, nefando sceleris potissimum mancipantur; alteris vero, quibus nihil deformius, nihil perverius cerni, sanguine potest, pueri, feminaeque concreduunt.

(19) *Gubfciatazades*, hunc *Vfthazanem* vocat Martyrologium Romanum ex Sozomeno: *Menae Cbusdanae*; Epiphanius Scholasticus *Vfthazadem*. In Codice Leonis Allatii *temper* ubique scribitur. Sed perperam apud omnes; ea etenim vox, ejus interpretationem habes supra, Persica est, utque juxta archetypum *سوزستان* pronuncietur, non nisi *Gubfciatazades*, seu *Cbusfciatazades*, exaranda.

(20) Praeter *Pullarum* vestium usum, quae ad hanc usque diem luctus, moestitiaque sunt indices, solent Persae, ceterique Orientales, ob ereptos sibi praecipue confanguineos, & Principes viros, ad mensum, vel longius, juxta defuncti gradum, conditionemque, a balnearum usu se abstinere, & si pullis careant, vestem inverfam, seu praepostere induere. Interim vero nec caput abradunt, nec sibi ungues refecant, uti nos ipsi, quum novem ante annos in Asia versaremur, multoties observavimus.

(21) Duplex est apud Chaldaeos, & Syros notandum dierum ratio, altera juxta solares Seleucidarum, & Martyrum sub Diocletiano menses; de quibus vide Calvinium Sethum, Petavium, alioque Chronologos; altera secundum dies lunares, quorum, ut & solatium, priorem a Kalendis Octobris arcessunt. Quare autem postremam hanc rationem in hisce Aetis describendis adhibuerit Sanctus Maruthas, ac priorem praetermiserit, nobis haud liquet. Verisimile tamen est, id ab eo consulto peractum fuisse in gratiam vetustissimorum Ecclesiae Kalendariorum, in quibus, sicuti annuus Paschatis dies ex Lunaribus periodicis eruitur, ita & Sanctorum Natalia Lunaribus mensium diebus consignantur.

(22) Multiplex hujus hebdomadae apud Chaldaeos, & Syros nomenclatio; alias enim ex Paschate Judaearum, in ea celebrari solito *عبد ورجدنا*, *Hebdomada Azymorum*, dicitur: alias vero *عبد ورجدنا* *Hebdomada Magna*, seu *Major*, ut apud Latinos: Saepius tamen *عبد ورجدنا* *Hebdomada Passivae* adpellatur, ut in antiquis, & recentioribus Syrorum Kalendaris, in quibus Feria ejusdem quinta *عبد ورجدنا* *Dies quintus Mysterium* dicitur, ob Eucharistiae, scilicet, & Lotionis Mysteria, seu Sacramenta eo die a Christo Domino instituta.

(23) Intellige *Ledan*, Huzitarum urbem, de qua supra.

(24) Ita Sozomenus, & Martyrologium Romanum; Codex tamen Chaldaicus Nitrienfis

Vaticanus II. sub titulo Aflorum S. Simeone *duos supra centum* recenset, cum eodem Simeone Martyrum passos, ex quibus Episcopos quinque designat, nempe, *جاديابن* *Gadiaben*; & *سابينوس* *Sabinus*, *لاپتيني* *Lapentius*; *مصلح* *Maslich*; *جوهانن موريشيوا* *Johannem Morisijua* *sciri*; *جوهانن پيراتب مفسانا* *Johannem Pheratib-Mefanae*; & *جوهانن كارحو مفسانا* *Johannem Carcho-Mefanae*. Gregorius vero Bar-ebraeus, qui & Abulpharagius, in Serie Catholicorum Orientis, quam ad tertium Chronici sui partem adjecit, *tres supra centum* adsignat, una cum S. Simeone comprehensos, ipsoque praesente, & cohortante jugulatos:

هالني وه ماللهلما مخصه /
لهتموه ربي استنا فقط مخصه
مخصه مخصه . هالجمع مخصه /
هالجمع مخصه مخصه مخصه مخصه /
هال اوفه سخر . هجم مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /
مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه مخصه /

Et comprehensus Catholicus (Sanctus Simeon Bar-Saboe) *una cum quatuor Episcopis, ac novaginta novem Presbyteris, Diaconis, alisque Fidelibus, omnes in carcerem conjiciuntur: ubi plurimis, ilisque saevissimis, cruciatibus a Persis persequentibus, in Christiana fide constantissimi perseverant . Quamobrem ira excandescens Sanoy eos omnes ob oculos Catholicos, ipsum vero Catholicum novissime obruturari jussit . Quum autem li-tilores ad caedem properarent, Sanctus Dei Martyr singulorum sociorum frontem exoculari, eorum animis viam, stimulosque addere, cantos ad triumpham, & gloriam incendere, donec & ipse omnium postremus intererent, est, feria sexta in Albis, quae propterea feria sexta Confessorum adpellatur . Haec Bar-ebraeus; qui tamen adlucinat in adsignanda hebdomadae in Albis feria sexta, quum nihil luculentius tum ex hisce Aetis, tum ex Synaxariis, aliisque Scripturis evinci fas sit, quam feria sexta Majoris hebdomadae Simeone cum Sociis mortem optetisse . Menae Graecorum Mille centum & quinquaginta enumerant; Menologium autem Basilii Imperatoris, ut & Syrorum Coptitarumque Synaxaria, quorum verba superius excerpimus, Centum & quinquaginta . Undenam autem hunc hauserit numerum, nos prorsus latet . Demum Coptitarum Synaxarum, praeter*

ter hos Centum & quinquaginta, plurimos in super Martyres ibidem laudat, quos in carcere forensibus de causis detentos, a solis culta ad Christianam sacra Simeonis adorationibus conversos fuisse, ac postmodum ante Simeonis passionem caecos adfirmat. At horum quum nullibi mentio fiat, idem Coptitarum Synaxarium hac in re castigandum potius, quam observationibus illustrandum censeo.

(25) *Phufkiius*; Sozomeno *Pufces*: Martyrologio Romano *Pufcius*: Menologio Basilii *Phufis*: Menaeis Graecorum *Phufis*: Coptitarum, Syrorumque Synaxariis *باسمى*, *باسمى*, *باسمى*, *باسمى*, & *باسمى* dicitur. Ejus certamen in praedictis Martyrologiis celebratur; nullibi tamen fulius, quam in Basilii Menologio ad diem xiv. Aprilis; ubi post Simeonis & Sociorum encomium haec de S. Phufkio, ejusque Filia Virgine leguntur: *Hic Martyr (Phufis) quam Sancti Martyres Socii S. Simeonis decollarentur, eorum Martyrio praesens, quemdam ex eis Presbyterum, dum capus ei obruncandum esset, simeonem, ac trepidantem adveniens, ipsi ait: Ne timeas; claudens oculos tuos, & Christus te illuminabis. Unde Christianae Religionis adfectu cognitus, adductus est coram Rege; & ab ipso interrogatus, quum Christi nomen confessus esset,*

primum quidem ei abscissa fuit lingua; deinde rotius corporis pelle crudeliter detorta, animum emisit. Filiam autem habebat Christianam sustinimentalem, quam coram se adductam, justus Rex, Christo renunciare, solique, & igni sacrificare. Quum vero illa ad id suaderi non pateretur, primum quidem eam denudari mandavit, & crudeliter flagellis caedi, facibusque aduri; deinde suspendi, ac ferreis unguiculis dilaniari; sacram demum ipsius cervicem ense abscindi. Hucusque Menologio Basilii.

(26) *Franciscus Laherius* in Menologio Virginum Phufkii filiam, cujus nulla in Syrorum, Coptitarumque Synaxariis fit mentio, *Pufces* appellat: quod ei nomen fuisse alibi non legitur.

(27) *Paella*, seu *Filia Foederis*, quae, nimirum, virginitatem suam stabili foedere, seu voto Deo obstrinxerat. Hocce enim vocabulo Virgines Deo Sacras Chaldaei, & Syri nuncupant. Quodnam autem vitae institutum istiusmodi Virgines olim tenuerint, vide Aflamanum Bibl. Orient. tom. 3. part. 2. & Admonitionem nostram in Martyrium Sanctae Tharbae, & Sociarum, ubi de iis stricto pressoque calamo aliquid attingemus.

ADMONITIO

In Certamen Plurimorum Martyrum & AZADIS, Regis Eunuchi

Horum SS. MM. & nomina desiderantur.

Quum ineunte altero Persecutionis anno, Saporis vero Perfarum Regis trigesimo secundo, a feria sexta Majoris Hebdomadae, qua Simeon Bar-Saboe, Seleucia, & Ctesiphontis Episcopus, Martyrium perpeffus est, ad Dominicam in Albis, diebus, scilicet, decem, tanto furore in Christianos saevitum fuerit, ut nullo interposito, praemissive examine, eorum infinita prope multitudo ad solam nominis Christiani confessionem jugulareretur; mirari profecto non subit, quod S. Maruthas Virorum, Mulierum, singulorumque eo temporis intervallo caesorum, nec fusiora Acta colligeret, nec nomina, aut numerum designare potuerit.

Eorū memoria celebris.

Esti vero non perpauci eorum Martyrum nomina ignota fuerint, ipsorum tamen & in Latina, & in Graeca Ecclesia perpetuo celeberrima fuit memoria. Quod quidem compertum est nedum ex his, quae haec a S. Marutha referuntur, verum etiam ex aliis antiquis Authoribus, qui eos, in unum *Plurimorum* seu *Innumerorum Martyrum Perfarum*; congestos album, celebrantur. *Sequente autem anno*, inquit Hermias Sozomenus Hist. Eccl. lib. 2. cap. 11. *eo ipso die, quo Passionis quidem Christi memoria celebrabatur, Resurrectionis vero expectabatur festivitas, crudelissimum Edictum Saporis per universam Perfarum ditionem propositum est, quo cuncti, qui se Christianos confessi essent, mortis supplicio addicebantur. Quo quidem tempore, ajunt, innumerabilem Christianorum multitudinem gladio caesam esse. Nam & Magi, qui per singulas urbes, & vicos studiosi investigabant eos, qui se occultarent, & Christiani, nemine ipsos ducente, ultro semetipsos prodebant, ne silentio suo Christum negasse viderentur. Porro quum Christiani omnes absque ulla miseratione trucidarentur, multi in ipso Palatio necati sunt, atque inter hos Azades Eunuchus Regis longe carissimus, quem quum Saporis preceptum accepisset, incredibili dolore percussus est; & hanc quidem generalem Christianorum caedem compressit, solos vero Christianae Legis Doctores interim praecipit. Et cap. 14. Verum ut summatis dicam, cunctos ejus temporis Martyres*

Apud Sozomenum alioque scriptores.

syres tam viros, quam mulieres, quorum nomina recoluntur, sedecies mille numero fuisse peribendi: reliquae vero multitudinis ne numerum quidem iniri posse. Atque idcirco difficile admodum visum est Persis, Syris, atque Edesenis, qui hac in re plurimum studii, atque operae posuerunt, horum nomina percensere. Eadem ferme, sed magis contracta habent Nicephorus lib. 8. Hist. Eccles. cap. 37. & Cassiodorus lib. 3. Hist. tripart. cap. 2.

Martyrologium Romanum die xxii. Aprilis: Eodem die Sanctorum plurimorum Martyrum, qui sequenti anno post obitum Simeonis, annuo item die, quo Passionis Dominae memoria celebrabatur, per totam Persidis regionem pro Christi nomine sub Rege Sapore gladio caesi sunt. In quo fidei certamine passus est Azades Eunuchus, Regi carissimus: Miles Episcopus cum Presbytero suo Jacobo: item Aitbala & Josepho Presbyteris, Azadane, & Abdisio Diaconis, & compluribus aliis Clericis: Marcus quoque, & Bior Episcopi, cum aliis viginti Episcopis, & Clericis fere ducentis quinquaginta, Monachis etiam, & Sacris Virginibus plurimis, inter quas & S. Simeonis Episcopi Soror, nomine Tarbula, cum pedesque sua, quae stipitibus alligatae, ferraque scissae, crudelissime necatae sunt.

In Martyrologio Romano.

Menologium Graecorum, Basilii Porphyrogeniti Imperatoris iussu editum, ad diem xiv. Aprilis: Recurrentem sanctae, & magnae Parasceves salutarem festiuitatem etiam ii Christiani, qui in Perside erant, celebrabant, atque gloriosa recordatione recolunt. Christum gratias agentes, quod propter nostram salutem pati dignatus fuerit. Comprehensio autem, & occiso Sancto Simeone Episcopo, & aliis etiam plurimis cum eo interemptis; ab ipso siquidem magnae Parasceves die per decem usque sequentes dies quicumque comprehendebantur Christiani occidebantur; hi etiam Sancti tenti fuerunt, & cum ipsis Azates Eunuchus, qui dices erat, & in Palatio primus, dilectus plurimum, atque in honore habitus a Sapore. Hi itaque coram Rege adducti, & ab ipso interrogati, quum Christum animo confidens professi essent, fuerunt omnes interempti. Poenitentia autem ductus Saporis ob mortem S. Azatis, lege cavit, ne quis in posterum Christianus occideretur, & ad aliquod tempus eiusmodi edictum observatum fuit. Haec tamen Menologium Basilianum.

In Menologio Graecorum.

In Syrorum, Coptitarum, Armenorumque Synaxariis nullam horum Martyrum memoriam reperire licuit; at in Officiis Sanctorum per annum ad horum sextam hebdomadae tertiae decimae post Pentecosten, ad quam, ut superius inuimus, Simeonis Festum transtulerunt Chaldaei, eorundem Martyrum certamen laudatur ipsissimis fere verbis, quibus a S. Marutha. Ea idcirco breuitati consulentes, praetermittimus.

In Officiis Chaldaeorum.

Porro horum Martyrum numerum adsignare vetat discors Scriptorum calculus. Sozomenus loc. cit. ad sedecies mille perducit, Menologium Basilianum in modo laudatae Commemorationis titulo ad mille, qui tamen in Menaeis Socii S. Simeonis dicuntur. Quam demum, ex Scriptore Persa depromptam, latinitate donandi spem ingerebat Renaudotius, Historia Persarum Martyrum bis centum millia recenset. Et plurimos quidem tum temporis Martyrio perfunctos esse, nedum ex varia Historicorum supputatione, sed & ex Actis nostris luculentissime colligitur. Cur itaque Menologii Basiliani auctor mitte tantummodo memoraverit, nobis haud liquet; quum nec Sozomenus, nec Hieronymus, e quibus desumpta sunt quae de Martyribus Persis apud sequiores Latinos, Graecisque leguntur, nec alii Persicarum rerum Scriptores hunc numerum unquam designauerint.

Eorū numerus ignotus.

Verum qui Sozomenus, & Nicephorus excerpserunt, ut Latinorum praesertim antiqua & recentiora Martyrologia, cum iis adlucinati sunt, perhibentes ipso in Certamine Martyrii lauream adeptos Acepsum, Jacobum, & alios, quos ex genuinis eorundem Actis, a nobis infra exhibendis, nonnisi subsequenter eam Plurimorum Martyrum caedem, annis, Martyrium subisse, extra omnem dubitationis aleam positum est.

Cum iis perperam adscensentur Acepsum, Jacobum, & alii Martyres.

Deceptos quoque fuisse Sozomenum, Nicephorum, Cassiodorum, & reliquos Scriptores, alterum a S. Simeonis obitu annum adsignantes, quo Plurimorum horum Martyrum certamen inchoatum est, cum ex Menologio Basilii, tum ex Actis nostris plane deducitur. Primo etenim hanc edicti promulgationem ad annum Saporis Regis trigessimum secundum expresse referunt. At annus Saporis 32. nisi in annum Christi 341. non competit, quum ab anno 309. Regnum auspiciatus fuerit: Annus vero Saporis 32. Christi 341. ille ipse est, quo Simeon Martyr occubuit. Eodem igitur anno & Simeon, & Plurimi isti Martyres caesi sunt. Recolantur quae de Saporicae hujus Persecutionis Epocha in Prae-

Martyrii tempus.

fatione Generali differuimus. Secundo, in Actis nostris nedum Saporis annus 32. sed & idem disertissime adnotatur dies: *Hoc eodem die promulgatum est Edictum*. Verum hie dies si omnino idem, non alius certe fuit, quam feria sexta Majoris hebdomadae, qua Simeon mortem oppetiit; hunc quippe unum in praecedentibus adsignavit Maruthas. Quo igitur pacto in sequentem annum rejici potest? Ecquis in animum induxerit, Marutham a Simeonis caede ad Edicti promulgationem sermonem continua textentem ferre, utramque autem eodem peractam die adfirmantem, illam tamen alio, quam hanc, anno exsequutioni mandatam intellexisse? Quum jam si sequens inferendus sit annus, non Saporis 32. ut scribit Maruthas, sed 33. designandus fuisset. Tertio, ut quodlibet ocludatur effugium, Maruthas luculentissime adseverat: *Edictum illud promulgatum fuisse feria sexta, quae in decimam quartam Lunae Aprilis diem cadebat: ab ejus autem feriae hora sexta ad alteram Dominicam hebdomadae secundae Pentecostes a caedibus nunquam fuisse cessatum*. At anno Simeonis obitum subsequente, feria sexta in decimam quartam Lunae Aprilis diem neitquam incidebat; uti ex tabulis Paschalibus liquet. Eodem igitur, quo S. Simeon Martyrii laurea donatus est, anno & Edictum Saporicum publicatum est, & Plurimi Martyres, de quibus agimus, interemti sunt.

Atque hinc primo corrigendum est Martyrologium Romanum, quod ex aliorum lapsu tradit, *Plurimos hos Martyres sequenti anno post obitum Simeonis caesos esse*.

Secundo; eliminanda clarissimi Orientalis Bibliothecae Authoris sententia, qui tom. 1. a pag. 185. ex uno, eodemque Saporis edicto, a S. Marutha in his Plurimorum Martyrum Actis designato, edicta duo autumat lata, alterum eodem, quo Simeon obiit, die; alterum *Recurrente eadem feria sexta*, quam in nonum Aprilis diem incidisse, idem Author opinatur, promulgatum. Bifariam, nempe, horum Martyrum historiam dividit; quae Maruthas scribit: *Etenim ab hora sexta feriae sextae, quae in decimam quartam Lunae Aprilis diem incidit, quae edictum illud promulgatum fuit, ad alteram usque Dominicam hebdomadae secundae Pentecostes, diebus scilicet decem, a caedibus nunquam cessatum*: ad eundem, quo Simeon interfectus est, diem revocat; quae vero initio Actorum praemittuntur: *Hoc eodem die promulgatum est Edictum immane*; Latine reddit: *Recurrente eodem die, feria, scilicet, sexta in Parasceve*; atque ad alterum & edictum, & certamen, & annum refert. At quis penitus, quam doctissimus Bibliothecae Orientalis Author introspectit, in Chaldaico legi dumtaxat **ܐܕܝܢܐ ܕܥܘܢܐ ܕܥܘܢܐ ܕܥܘܢܐ ܕܥܘܢܐ ܕܥܘܢܐ**. Anno trigesimo secundo Saporis Regis, hoc eodem die &c. Porro annus ille idem sit, necesse est, quo Simeon Martyrium pertulit; *Recurrentem* igitur, seu sequentem haudquaquam infert. Deinde nedum gratis omnino effingit praeclarus Author, duo heic indicari Edicta, verum & contra expressam orationis vim. Denuo subjiciantur oculis, quae produunt Acta: *Ab hora sexta feriae sextae quae Edictum illud promulgatum fuit*. His in verbis videt laudatus Author Edictum, quod eodem die, quo Simeon Martyrium subiit, emissum est. At Edictum illud, non inficiante ipso Authore, si quae alia fuerit, illud ipsum fuit primum; Acta vero adjiciunt *Edictum illud* porro *id illud* ad quodnam Edictum referendum esset, si ex eodem Authore primum dicendum sit. Demum vel explodenda verborum nativa vis, & significatio, vel adstruenda sententia nostra, quae unum & idem Edictum constituit. Nam quum Maruthas historiae filium ordiens, absolute tradat; *editum fuisse Edictum*, quis non videt, eum postea correlative scribentem: *a die, quo illud Edictum promulgatum fuit*: per *id illud*, unum idemque Edictum, initio praemisum, designasse. Ad quid enim *illud*? si duo sunt, jam neutrum *illud* censendum.

Tertio, castigandum Adonis Martyrologium, qui ad diem 22. Aprilis, in quem tamen, ut jam observatum est, competere nequit feria sexta in Parasceve, nullius Scriptoris auctoritati innixus, *Plurimos hos Martyres tentos, ac jugulatos annuo die quo Passionis Dominicae memoria celebrabatur*, perperam obtrudit. Ipse namque Sozomenus, ex quo horum Martyrum notitiam hausit Ado, eo quidem die promulgatum fuisse Saporis Edictum, scribit: Verum neitquam eo ipso die necatos fuisse hos Martyres, quin Magos exhibet, singulas urbes, & vicos studiose lustrantes, ut abditos, si qui essent, Christianos ad lanicnam traducerent. Quae quidem investigatio longius, quam spatium unius diei patitur, necesse est, protrahatur.

Martyrologii
Romani adu-
ciatio.

Refellit
Authoris Bi-
bli. Orient. de
duobus Sapo-
ris Edictis sen-
tentia.

Lapsus Ado-
nis.

١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠

nis astant, & ad tristes umbras mor-
 tis praecipiti plane cursu advolant;
 qui tyranni typhum calcarunt, & im-
 pudentissimi, superbissimique hominis
 ferociam represserunt; hominis, in-
 quam petulantissimi, atque facerrimi,
 qui omnia late loca lucu, metuque
 complevit, & velut aliquo turbine,
 aut subita tempestate perverit. Illo
 namque tonante, acerbum Edictum
 emissum est, ceu horrifonae grandinis
 excussa nubibus procella: qua quidem
 prorunte, salutis femita, ne in pos-
 terum tereretur, eversa est. Eo fra-
 gore conterritus grex, primo disper-
 gitur; mox congregatur, in unum cogi-
 tur, & adaugetur, demessus colli-
 gitur, & servatur. Sic gentium, atque
 populorum cellaria implevit, & ad in-
 felices terras propagatus, oppressos fa-
 me indigenas, sua opulenta recreavit,
 esurientibus, aut sine pretio distribu-
 tus, aut justa commutatione venundatus.
 Eo praesente, refusum infirmis
 artibus emicuit robur, debilitatisque
 deperditas reparavit vires. Sed & uni-
 versi salutem in eo, quem tenebant,
 vitae cursu consequuti, aliorum mox
 inopiam sublevarunt. O Gregem sum-
 mo honore dignum! qui ad tantam
 amplitudinem profecit, ut omnes po-
 testates superaret. Messoris manus fru-
 strata est, vellentis brachium elanguit,
 contabuit cor, & mens turbata est.
 Quae is moliebatur, sibi ex voto mi-
 nime cefferunt; quae meditabatur, pe-
 rinde male verterunt. Tyrannidis nam-
 que initium protulit centum, finis red-
 didit millia.

Etenim ab hora sexta feriae sex-
 tae, quae in quartam decimam Lunae
 Aprilis diem incidit, qua Edictum il-
 lud promulgatum fuit², ad alteram
 usque Dominicam hebdomadae secun-
 dae³ Pentecostes, diebus, scilicet, decem
 a caedibus nunquam cessatum.
 Neque vero inutilata haec res est, ut
 feria

Diebus decem
 in Christia-
 nos pessime
 saevitum.

2

3

feria sexta occafu fuo vivos de medio tollat, ducatque ad interitum, eodem reducitur ad ortum poftera luce Sabbathi futuri, de quo Apoftolus meminit docens. Populo Dei relictum efle fabbathifmum. O praeclaram horam, quam magnum, celeberrimumque feftum excepit! In ea quippe perfecti fponfi, fecundo baptilmate tincti, funt recreati, ne peccati labem in pofterum timerent, qui vero per jejunium quadraginta dierum in fqualore jacuerant, in fubfelliis gloriae luctum depofuere, jucundiffimam voluptatem adepti, innumeros annos duraturam. O horam, in qua fordes fuas propriis aquis Sacerdotes expiarunt, ut nullo praeterea poenitentiae remedio, nullo lacrymarum lavacro in pofterum indigerent! O horam, in qua turbinibus, atque faeva tempeftate haecenus jaectati, in tranquillum portum invecti funt, ubi nulla vexat, perturbatque cura feculi, quod mare procellofum eft, atque incertiffimum. O horam, in qua viri liberi facultatum, rerumque domesticarum moleftias excufferunt; Feminaeque item liberae a textrinae artis opificio, & feculorum negotio conquieverunt! Servis aliquando licuit tranquillas noctes ducere, nullo, fcilicet, excitante ad obfequia, atque opera dominorum; & Ancillae herili timore folutae, domesticorumque laborum oblitae, optata quiete portatae funt.

O mucro, qui nobis pincerna factus es, hem quanta nequitia tua eft! O fica, quae dapes nobis inftuis, hem quot tibi funt nocendi artes! Alter enim poftquam convivas inebriavit, illos ad veritatem abjiciendam impulit; altera quum eofdem exfaturo, caritatem deponere coegit; alter poeulis venena infudit, quae tamen in falutis praefidia cefferunt; altera infidiofe fuis epulis mortifera pharmaca immifcuit, quae tamen in mortis remedium, hoc

est, qui nobis pincerna factus es, hem quanta nequitia tua est! O fica, quae dapes nobis instruis, hem quot tibi sunt nocendi artes! Alter enim postquam convivas inebriavit, illos ad veritatem abjiciendam impulit; altera quum eofdem exfaturo, caritatem deponere coegit; altera poeulis venena infudit, quae tamen in salutis praesidia cefferunt; altera infidiose suis epulis mortifera pharmaca immiscuit, quae tamen in mortis remedium, hoc

Ebr. 4. p.

Resurrectio mortis remedium.

num contemperat, & Infernus sibi ipse gratulabatur.

Ad solam nominis Confessionem Christiani martantur.

Porro haec tanta cum festinatione agebantur, ut ad solam nominis confessionem Christiani interficerentur, nullo interposito, praemissive examine. Interea quum quidam Eunuchus, Regi carissimus, nomine AZADES, ex praecipiti hac Judicii forma, lubens pro Christi nomine interemptus fuisset, re comperta, Rex magna animi perturbatione, ac moerore afficitus est: Edictoque cavit, ne deinceps in obvios quosque pro ipsorum arbitrio saeviretur; sed eorum dumtaxat judicia exercerentur, qui viae istius Duces esse videbantur.

Inter quos Azades Eunuchus.

4

In solos Christiani Ducis deinceps saevitum.

5

Plurimorum Martyrii nomina ignota.

Quocirca virorum, mulierum, atque puerorum, hoc temporis intervallo caeforum, nomina ad nostram notitiam necdum pervenerunt, iis exceptis, qui in ipsa urbe coronati sunt. Plurimi ergo Martyres occubuerunt, quorum nomina ignora; quum plerique exteri fuerint, aliarumque regionum indigenas.

Milites Regii non pauci Martyres.

6

Istorum insuper Martyrum numerum auxerunt Milites Regii Exercitus non pauci, qui pro ista Confessione Dei nostri Martyrii gloriam adepti sunt.

... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...
... ۵۵۹۲۹ ...

ADNOTATIONES.

(1) Hoc eodem die, nempe, feria sexta in Parasceve. Ita Sozomenus, & ex eo Nicephorus, Cassiodorus, & Martyrologi omnes qui tamen adlucinati sunt in differenda crudelissimi hujus Edicti promulgatione ad annum post Simeonis Agonem proximum. Nam, ut aperte notat Maruthas, id contigit Anno Saporis 32. feria sexta in Parasceve, Luna xiv. Aprilis. At Annus Saporis 32. nisi cum anno Christi 341. componi non potest, & feria sexta in Parasceve, nonnisi eo anno in Lunam Aprilis decimam quartam incidit, ut in Praefatione Generali demonstratum est. Eodem igitur anno, & die, quibus Martyrii lauream Simeon obtinuit, Saporis in Christianos Edictum promulgatum fuisse, liquido patet.

(2) Hinc constat, Saporis in Christianos

Edictum, de quo supra, eodem anno, & die, quibus Simeon Bar-saboe Martyrium subiit, non vero sequenti anno, eo die recurrente; ut scribit Sozomenus, & ex eo clarissimus Bibliothecae Orientalis Author, fuisse emissum.
(3) Ad alteram usque Dominicam hebdomadae secundae Pentecostes: hoc est, Dominicam in Albis. Nam Pentecostes nomine Chaldaei, & Syri totum illud quinquaginta dierum spatium intelligunt, quod Resurrectionis Pascha inter, & Adventum Spiritus Sancti interjacet; atque adeo Dominica hebdomadae secundae Pentecostes apud illos eadem est, quae Latinae Dominica in Albis.
(4) Azades: hunc cl. Bibliothecae Orientalis Author loc. supracit. cum S. Guhsciatzade Bethseleuciensi, Artaxerxis, seu Ardasciri, Hadia-

Hadiabenorum Reguli, Eunuchus, qui anno Persecutionis 4. Saporis Regis 34. Martyrium pertulit, confundere videtur. Etenim quae apud Sozomenum Hist. Eccl. lib. 2. cap. 11. de nostro Azade leguntur: *Porro quum Christiani omnes absque ulla miseratione trucidarentur, multi in ipso palatio necati sunt, atque inter eos Azades Eunuchus, Regis longe carissimus, quem quum Saporis peremptum accepisset, incredibili dolore percussus est*, &c. idem Bibliothecae Orientalis Author ad Guhsciatazadem illum refert, quem quidem alium omnino esse a Sancto Azade, de quo Sozomenus, & Maruthas heic agunt, nemo incicias ibit, si ejus praefertim Acta, a nobis infra exhibenda, cum his, quae de S. Azade modo dicebantur, comparaverit.

(5) *Vtae istius Duces*: Sozomenus loc. cit.

habet; *Christianae Legi Doctores*; Episcopi, nimirum, Presbyteri, Diaconi, & Clerici, necnon Sacrae Deo Virgines, & Monachi, in quos inde potissimum saevitum fuisse, liquet ex hujusce Persecutionis historia, quae in posterum nonnisi hujus generis Martyrum Acta suppeditabit.

(6) Horum quoque Martyrum nomina desiderantur. Nam praeter Azadem, quocum mille alios recenset Menologium Graecorum, jussu Basilii Imperatoris editum, & B. Tharbae, ejusque Sororem, & Ancillam, quas in urbe Ledan, mense Majo, Martyrii lauream adeptas fuisse, liquet ex earumdem Actis, a nobis mox exhibendis, reliquorum, hoc in Certamine ibidem corona donatorum, neque heic, neque alibi nomina, aut numerum adignat Maruthas.

AD MONITIO

In Martyrium SS. THARBAE, & Sociarum.

Beatae Tharbae, & Sociarum Martyrii historiam, cujus summam paucis exhibet Hermias Sozomenus lib. 2. Hist. Eccl. cap. 11. e Metaphraste exscribere Lipomanus, & Surius ad diem 5. Aprilis, Henfchenius, & Papebrochius die 22. ejusdem mensis, Theodoricus Ruinartus, & sexcenti alii, ipse vero Metaphrastes haud dubie ab incerto vetustiori Interprete, qui eam, ex Actis nostris Graece redditam, Menologio, Basilii Imperatoris jussu, longe ante Metaphrastic aetatem edito, suppeditavit. Si etenim, qui in vulgatas versiones cum Graecas, tum Latinas, ob Chaldaicas, seu Syriacae linguae imperitiam irrepere, errores emendentur, nedum ea Actis nostris adamussim respondere, sed & eundem omnino contexet ordinem. Porro innumeris fere sunt, quibus illae sciant, lapsus: at ne plus nimio hoc opus excreveret, praecipuos tantummodo, in quibus authographa horum Astorum editio a vulgatis longius discrepat, heic a nobis subnotatos perspiciet lector, cujus quidem labori in primis consultum voluimus. Utilius quippe arbitrati sumus, si ad imperviorum locorum explanationem properaremus, quam si indigestum aliorum recoqueremus foetum.

Quum igitur B. Tharba, ejusque Ancilla hisce in Actis *Virgines*, & quidem *filiae Foederis*, seu Deo Sacrae, nuncupentur; ut hujus vocis, quae passim in hac Saporicae Persecutionis historia occurrit, vim totam exhauriamus, praemittendum ducimus, Monialium Monasteria in Mesopotamia, & Perside, nonnisi post Antonii, Aonisque, sive Eugenii aetatem; quarto, scilicet, Christi seculo exeunte, certis ex documentis, quae ab Assemano Bibl. Orient. tom. 3. part. 2. referuntur, propugnari posse. In aliis vero regionibus, ut recte colligunt Thomassinus, ac Tillemontius, tum florere, eum primum, Constantino Magno imperante, pax, & serenitas Ecclesiae illuxit; ad eam quippe Epocham foeminarum, virorumque revocantur Monasteria, quorum communis auctor fuit Antonius,

At Virginitatem Sacrarum institutum ipsi Ecclesiae coevum est, earumque professio, seu consecratio una cum Evangelica semente statim ab exordio nominis Christiani per universon orbem propagari coepit. Testes locupletissimae sunt quatuor Filiae Virgines Philippici Diaconi, quae laudant Acta Apostolorum cap. 21. Unde Tertullianus exclamabat: *Quot Spadones voluntarii! quot Virgines utriusque sexus!*

Triplex autem erat Virginitatis classis. Aliae Deo se devoteutes, vestem sibi ipsae fuscam inducebant, ac permodestam, qua Sanctimonialia ceteris discernabantur; & haec quidem erat earum irrevocabilis professio. Aliae ab Episcopo inter Missarum solennia Consecrationis Velum, spectante populo, accipiebant; quarum meminuit S. Ambrosius,

Unde A&g a Graecis, Latinisque habita?

Quae Filiae Foederis & Virgines Deo Sacrae?

Monialium Monasteria post Antonii, Aonisque aetatem in Perside constructa.

Virginitatis institutum ipsi Ecclesiae coevum.

De Resur. Carnis.

Triplex olim Virginitatis classis.

Embort. ad Virg.

quum diceret; *Veni Paschae dies: in toto orbe Baptismi Sacramenta celebrantur: velantur Sacrae Virgines. Una ergo die sine dolore aliquo multos filios. & filias solet Ecclesia parturire.* Tertia demum classis ex iis, quae Diaconatus munere in Ecclesia fungebantur, coalescebat. Cujus quidem classis Virgines Chaldaeis, & Syris *ܩܘܢܝܐ Bnath Kiama*, seu *Filiae Foederis*, ut & mares, qui ad Ecclesiasticum aliquod munus obeundum constituti sunt *ܩܘܢܝܐ Bnai Kiama*, hoc est, *Filii Foederis* dicuntur. Virginum hujusmodi choros a S. Ephraemo Syro primum in Mesopotamia institutos, ut odas in Ecclesia canerent, tradit anonymus Author Syriacae ejusdem Sancti Doctoris Vitae, quam ad hujusce Operis calcem adjiciemus, easque *Filiae Foederis*, sive puellas, quae Virginitatem suam Deo stabili foedere obtrinxerant; sive *Canonicas*, quae, nimirum, Canonice, seu regulariter ad canendum in Ecclesia deputatae fuerant, diserte appellat.

Cujus Virginum Classis B. Tharba ejusque Ancillam fuerint?

Hinc colligere est, B. Tharbam, ejusque Ancillam, in harum Virginum, quae, scilicet, Virginitatem professae, Diaconatus munere in Ecclesia fungebantur, non vero in Monialium coetu, ac numero reponendas esse, ut & reliquis Virgines, quae in hoc Opere *Filiae Foederis* nuncupantur, *Varda*, nempe, *Thecla*, *Danubia*, *Tatona*, *Mama*, *Mazachia*, *Anno*, *Abiatba*, *Hates*, *Mamlata*, *Maria*, *Thecla* altera, *Maria* altera, *Tata*, *Amo*, *Adrana*, *Mama* altera, *Maria* tertia, & *Maracha*; quarum quidem omnium Martyrii Acta infra dabimus.

Antiqua Virginum viventium ratio.

Quamquam vero hujusmodi Virgines, grassante Persecutionum saevitie, necdum Monasteriorum septis includerentur, ipsae tamen sibi Monasterium domi struebant, ubi vitam castissimis his, & Caelestibus impendebant deliciis, secessui, Psalmodiae, Orationi, Jeuniis, iisdemque infenscebant pietatis exercitiis, quibus hodiernae Moniales, quae in Monasteriis instituuntur. Unum proinde eximium coetum a vulgo Fidelium segregatum, & tamquam gregis Christi portionem longe praerclarissimam, componebant; quum a S. Cypriano *illustris portio Christi* dicantur, testaturque ipse faciat, eam intaminatam viguisse in Ecclesia legem, ne Virgines istae Deo Sacrae una unquam in domo versarentur cum viris: *Nec pati virgines cum masculis habitare, non dico simul dormire, sed nec simul vivere.* Adfirmat denique idem S. Cyprianus hujusmodi Virgines & adulteras, & inceltas fieri, si fidem, Christo desponsam, non retineant: *Quae hoc crimen admisit, non mariti, sed Christi adultera est.* Praeiverat Tertullianus, quum sacrilegos vocat eos, qui velum detraxerint, quo se ultro obumbraverant Virgines, quove se mundo susurrabantur, & Deo Sacram praeseferebant virginitatem: *O sacrilegae manus, quae dicatum Deo habitum detrabere potuerunt! Quod & luculentissime comprobant illa B. Tharbae ad Praefectum, ipsius pudicitiam sollicitantem, verba: O iniquum, & Deo invisum caput, obmutescere, neque talia posthac effutire audeas tam nefaria, atque execranda... Sponsa sum Christi, Virginitatem proinde meam ei servo illibatam.*

De hab. Virg.

Lib. 1. Epist. 11.

Ibidem.

De Virg. velan.

Tharbae & Sociarum Martyrii tempus.

Porro de anno, quo S. Tharba ejusque Sociarum Martyrium pertulerunt, non diu laborandum. Nam, ut in Certamine Plurimorum Martyrum demonstratum est, immane Saporis in Christianos Edictum feria sexta Majoris hebdomadae, qua Simeon Bar-saboe passus est, anno ejusdem Saporis 32, quem in annum Christi 341, incidisse, diximus, emanavit, iisdemque ferme diebus, qui *Plurimi* inscribuntur *Martyres*, martirati sunt. Atqui *per id temporis*, disertissime tradunt Acta, in B. Tharbam, & Socias saevitum fuisse; Anno igitur Saporis 32. Persecutionis 2. Christi 341. celeberrimae hae Martyres lauream adeptae sunt. Qua vero die id contigerit, nulla potest esse difficultas, quum ea in Actis expressa sit, Luna, scilicet, Maji quinta, quae eo anno in solarem ejusdem mensis diem VIII. incidit; non vero in 3. Aprilis, ut perperam ex Metaphrasae scribunt Lipomanus, aliique Passionis B. Tharbae Interpretes.

Memoria celeberrima in Menologio Basiliano.

Harum itaque Martyrum memoriam Menologium Graecorum, jussu Basilii Porphyrogeniti Imperatoris editum, recolat die v. Aprilis, in haec verba: *Certamen Sanctae Martyris Pherbutbae (sic Tharbam vocat) & Sociarum ejus. Pherbutba Christi Martyr post certamen. & mortem fratris sui Simeonis Episcopi quiete degens in suo habitaculo una cum Sorore, & Ancilla eos, qui ad ipsam addebant, Christi fidem edocebat. Invidebant autem Judaei, id aegre ferentes: & occasionem nacti, ipsarum caedem hac ratione moliti sunt. Uxor Saporis, Persarum Regis, Judaeos protegebat: eo autem tempore in-*

ma valetudine utebatur; adceperunt proinde Judaei ad ipsam & calamitati sunt Sanctas, haec ajentes: Quia a Viro tuo occisus fuit Simeon Episcopus, ideo Sorores ipsius Magicis artibus conantur te perimere. Si autem cupis pristinam recuperare valetudinem, jube eas per medium dissecari, & ipsarum dissecta membra suspendi; tu vero transi per medium illorum; atque ita sospes & incolumis evades. Hoc igitur peractis, Sanctae Christi Martyres Caelorum regnum adeptae sunt. Regina vero non modo sanitatem non recuperavit, sed etiam gebennam sortita est. Haftenus Basilii Menologium.

In Menaeis
Graecorum.

Græcorum quoque Menae edit. Venet. ad eundem v. Aprilis diem hocce elogio Sanctam Tharbam, & Socias commemorant. Quod nonnihil quidem ab Aetis genuinis discrepat. Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, τῆς ἁγίας Μαρτυρῆς Φεββῆς, & τῆς παρθένου αὐτῆς, & τῆς συνοδίας αὐτῶν. Αὐταὶ ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβασίου Βασιλέως Περσῶν· ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι τῆ ἁγίου Συμεῶν τῷ Ἐπισκόπῳ, τῷ μετὰ χιλίων ἰτέρων μαρτυρίσαντες παρὰ Πέρσας. Τῆς δὲ βασιλείας ἕτερος νόσος μαλακισμένης, καὶ ἀρρώστιας, εἰς διαβολῶν φαρμάκων δολικτηρίαν κατασκευῆς, αὐταὶ κατέπεσαν. Ἐβρίν καὶ συλλαφθῆσαι, ἀγαταὶ πρὸς τὸν ἀρχιμάγῳ, καὶ πᾶς αἰτίας τὸν ἰσχυαλμῖνον, ἀποδύμειται, Χριστιανὰς αὐτὰς ἵλεον ἵνα· Ἐ Χριστιανῶν μὴ ἦται θίμεις τῶν αὐτῶν θνημυρῶν. διπλῶν δὲ ἡδὲ ἐξέμνιαι τὴν κατηγορίαν, πρὸς ἐπίσης τῆ φαρμακείας καὶ τῆς γονιότης, τῶν θναπφορῶν ἵλαβιν ὤφροι. καὶ ἐκταθῆσαι πάλους, κατὰ τῆ τραχίλω καὶ τῶν ποδῶν, περσιωρήθεισαι, καὶ ἕλωις ἀντοκλωπίδουσαι, μετὰ τὴν διαίρειν. καὶ διελθῆσαι ὑπὸ αὐτῶν ἡ βασιλίσα τῶν ἰαῖων ἵλαβιν. Ἐτω γὰρ εἰ διαβάλλουτες ἦτοι, μὴ ἐν ἄλλως ταύτω ἰαθῆναι, εἰ μὴ διὰ τὸν μικρὸν σωματῶν τῶν ἁγίων ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Eodem die (Aprilis 5.) Commemoratio Sanctae Pherbutae Martyris, ejus Pedisaeque, & Sociarum. Ipsae fuerunt tempore Saporis Persarum Regis, & Sorores: sunt Sancti Simeonis Episcopi, qui cum mille aliis apud Persas Martyrium subiit. Quam autem Regina morbo quodam adfecta languesceret, ille, tamquam laetitia parafent pharmaca, inculsatat sumt. Quamobrem comprehensae, Archimago sistuntur; obiectorum vero sibi criminum aduocationem reseliterunt, quum dicerent, se Christianam fidem profiteri, & Christianis nefas esse, ejusmodi patrare facinora. In duplex itaque crimen vocatae, quod, nempe, veneno etiam incantamentum addidissent, capitali sententia, damnatae sunt, ac palis collum, & pedes adligatae, ferra intersectae sunt, atque inde lignis adfixae. Regina autem per medium transfrens sanitatem recuperavit. Ita quippe delatores dixerunt, non alio peracto Reginae posse restitui valetudinem, nisi inter mortua Sanctarum Mulierum corpora pertransiret. Deinde haec duo disticha subnectuntur.

Ἐχες δὲ προσθίκελω με δὲ τῶν Φεββῶν,

διπλῶν μεταπίτες Χριστὶ δὲ τῶν φῶσιν.

Δύλας ἀλθῶς διαπῶν Θεῷ δὲ,

δύλω π καὶ διαπῶνας ἴτρισι πρίω.

Habes Corollarium me duplicem Pherbutam,

Duplicem immutas, Cbriste duplex, naturam,

Famulas veras Domini Dei duas,

Ancillam, & dominam dissecuit ferra.

At in mss. Menaeis Bibliothecae Ambrosianae idem Festum ad diem praecedentem, seu Aprilis iv. revocatur. S. Pherbuta, Pedisaeque, & ejus Socias; Sorores S. Simeonis Episcopi, quae sub Sapore Rege Persarum Religionis Christianae, & veneficii, quo tentassent Regnam inficere, reae, ferris dissectae sunt. Post quarum mortem Regina sub illis pendentiibus transfrens, a morbo relaxata fuit. Hoc autem postremum de recuperata a Regina valetudine adfertum, quam a veritate sit alienum, in Adnotationibus ostendemus.

Demum Martyrologium Romanum, cujus lapsum de tempore Martyrii harum Sanctarum, quod cum Plurimorum Martyrum Certamine ad annum, Simeonis caedem sequentem, incaute revocavit, superius perstrinximus, & una omnium festum refert ad diem Aprilis 22. & unius Tharbae, ejusque Ancillae, omissa Sorore, meminit, his verbis: Inter quas Simeonis Episcopi Soror, nomine Tarbula, cum Pedisaeque sua, quae stipitibus alligatae, ferraque scissae, crudelissime necatae sunt.

In Martyrologio Romano.

מִרְתָּרְבָּה

. לַהֲשִׁיבָה הַחַיִּים הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים

M A R T Y R I U M

SS. THARBÆ Virginis , ejustque Sororis Deo Sacrae ,
Et Ancillae item Virginis .

Anno Sepor
rii II. Perfir
rum Regis 34
Persequen
tionis 2
Christi 347.

A DCIDIT importune , ut Regina per idem temporis morbo corripereetur . Quoniam vero praviv Judaeorum ' opinionibus imbuta fuerat , homines nefarii , & Crucis hostes , ex insita sibi nequitia , ipsi a B. Simeonis ' Sororibus , acceptam , nempe , ob fratris necem , injuriam persecquentibus , morbum veneficio immissum fuisse , facile persuaserunt .

Res continuo ad Regem deferunt . Comprehenditur THARBA ' Virgo , ejustque Soror + Deo Sacra , cum Ancilla , item Virgine , quae Christianae Disciplinae omnia impendebat operam . Tres istae Mulieres ad Regii ginaeei vestibulum sistuntur : aguntur in quaestionem . Aderant causam cognitari summus ' Praefectus , & principes Viri duo : Beata autem Tharba & eximia oris specie , & summa adeo venustate praefulgebat , ut omnium virginum formosissima haberetur . Quamobrem , ut se in conspectum dedit , extemplo Judicum in primis oculos , animumque rapuit , atque ita incendit , ut singuli secum ipsi mente perpende-
rent , si qua Virginis potiundae , explendaeque libidinis via pateret . Nilominus ad severitatem composito vultu , sic Virgines interpellant : Summum profecto supplicium promeritae estis , quae veneficiis Reginam , torius ' Orientis Dominam , divexare tentastis .

At illustri Tharba : Quorsum tandem haec pertinent , reposuit , quae

אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ . דְּבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ . דְּבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ .

מַה מְשִׁיבָה מַלְאָכָא לְמַלְאָכָא
וְלִבְנֵי בְּרִיתָא הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים
וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ . דְּבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ . דְּבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ . דְּבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ הַזֶּה אֲנִי וְשָׁרָה בָּנוֹתָי הַזֵּה הַבִּינְיָמִין הַמְּשֻׁבָּרִים לְאִיִּם וְלָאוֹת הַתְּשׁוּבָה לְעַמְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ .

1 Calomnia in
SS. Martyres.

2

Comprehenditur Tharba,
cum Sorore,
& Ancilla .

3
4

5

6

in

مدي ه مديام انمى على علاها
 ذللا ه مديامى لالعلى : هديلا
 مديامى لادم ذللعلم انمى له
 مديامى مديامى مديامى . لدمى
 مديامى انمى مديامى مديامى
 انمى مديامى مديامى مديامى
 انمى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى

مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى

مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى

مديامى مديامى مديامى مديامى
 مديامى مديامى مديامى مديامى

in nostrae Professionis sanctimoniam
 non cadunt? Nedum enim ab hujus-
 modi flagitiis veriffima, certiffimaque
 Christianorum Religio quamlongiffime
 abest; sed nihil omnino a nobis in vos
 admiffum, scio, quod vel minimo no-
 bis vitio vertere possitis. Ceterum, si
 nostrum fratris sanguinem, sitim exple-
 re quis vetat? Si corporum nostrorum
 lanienam, quum quotidianis Christia-
 norum caedibus manus vestras conta-
 minare vos delectet; en Christianae su-
 mus, Christianae moriemur, & Chri-
 stianam Religionem numquam non
 profitebimur, utpote quibus, unum
 Deum colere, nec uspiam illi rerum
 Caelestium, nedum Terrestrium figu-
 ras coaequare: incantatoreum vero,
 quicumque, aut ubivis ille repertus
 fuerit, univervi Populi manibus ad sup-
 plicium esse rapiendum praefcribitur.
 Quis ergo credat, nos in veneficiiis,
 atque incantationibus versari, quae
 istam nefariam artem, perinde ac vio-
 latae Divinae Religionis crimen, ex-
 secramur?

Haec B. Tharbae. At incassum,
 una etenim omnes capitis condemnan-
 tur. Sententia vero, quamquam Ju-
 dicum impietatem summa adficeret vo-
 luptate, eorum tamen effrenatae libi-
 dini permolesta adcidit, dum taciti
 egregiam B. Tharbae formam, parem-
 que formae sapientiam, prudentiam-
 que admirantur, dumque illam quif-
 que sibi in sponsam, sperat, esse ob-
 venturam, confidens, haec nuptias
 ab ea minime detrectatum iri; quan-
 doquidem certam suo beneficio mor-
 tem evasisset.

Pergit tamen Praefectus: Frustra
 Religionem obtuditis, quasi vero non
 constet, vos eam violare maluisset, quam
 inultam fratris necem relinquere, com-
 parato in capite Reginae veneficio, in-
 terdicente nihilofecius Religione, ac ne-
 fas id esse, ut dicebatis, sanciente.

A veneficiiis
 quamlongiffi-
 me abest Chri-
 stiana Religio.

Tharbae, e-
 jusque Socia-
 rum Confes-
 sio, & Con-
 stantia.

Deut. 6.

Exod. 22.

Morti adjudi-
 cantur.

Cui

سجد من سجدت عليه لست بملك
 دجتمنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 انما لست بشي . سجدنا سجدنا
 ملكنا سجدنا سجدنا سجدنا
 بالله من سجدنا سجدنا سجدنا
 دجتمنا سجدنا سجدنا سجدنا : سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا

سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 دجتمنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا

سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 دجتمنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا

سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 دجتمنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا
 سجدنا سجدنا سجدنا سجدنا

quos quum B. Tharba, pari verborum
 acerbitate indignabunda, repulisset,
 in perniciem Sanctarum Virginum omnes
 una mente conspirant, easque, perinde
 atque veneficii convictas, iniquissimo
 iudicio reas esse, pronunciant. Id tamen
 Regi haudquaquam persuaserunt, qui
 Feminas nefariae artis prorsus ignaras
 esse suspicatus, neutiquam capitis esse
 condemnandas iudicavit, dummodo Soli
 litarent.

Negaverunt illae in haec verba : Certum,
 fixumque nobis est, Deum cum re creata
 neutiquam commutare, nec, uni debitum
 Conditori, cultum operi ejus communem
 facere. Frustra intentantur supplicia :
 Nec enim ulla minarum saevitiae movemur,
 ut a Jesu Christo, Servatore nostro,
 divellamur.

3

Soli cultum denegant.

Dixerant, & continuo una voce Magi
 conclamarunt : O male pereant Feminae,
 quarum adflata veneficiis, Regina morbo
 dudum intabuit !

Tum denique amplior facta est potestas a
 Rege, ut, quo ipsi deliberaverant, mortis
 genere Sanctas Virgines interimerent.
 Secare illarum Corpora placuit : praedixerant
 enim Magi fore, ut Regina morbo convalesceret,
 si conlocatis hinc, atque inde caesorum
 Corporum frustis, ea per intermedium
 spatium traduceretur.

Ducebantur tres Virgines ad supplicii
 locum, quum Praefectus per Interpretem
 rursus B. Tharbam de nuptiarum negotio
 interpellat, proposita immunitatis spe.
 Tum vero sibi Virgo castissima temperare
 non potuit, quin hominis perditissimi
 petulantiam his verbis retunderet : O
 impurum, & nequissimum caput !
 Quamdiu tandem te rem adeo
 inhonestam, ac turpem procaciter
 tentare non pudebit ? Mihi enim vero
 fortiter occumbere, vivere est : vitam
 autem ignavia partam, morte graviorem
 duco.

Ubi ad supplicii locum ventum est,

Dire interficiuntur.

H est,

اذ كان انزل ساء . اسر و
 جداسه . جسا تلسه سمه
 له . لعنه ك سجا نه سدا
 سبله . لعنه ك سجمه
 سدا سدا جسداسا . منه ك
 نه دجلا حسه هبة اسه
 هفنه ك نه جاسيه اسه
 ماركب لاسه . حسه مدج
 لا سم نه سم . هاقلا اسه
 لعنه ك سدا .
 لاسه سم جب لاسه
 كمدله سم هاقله سم سجمه سم
 دواسه سم سم هاد داسه
 لاسه سم سدا سم سدا
 دجسداسه سم دجسداسه .
 اذ كان جب سم سم
 سم سم سم سم سم سم
 سم سم سم سم سم سم

omnis humanitatis expers , genus hominum , qui istarum Virginum dissecuerunt Corpora , & dissecta palis suspenderunt , eos profecto voracibus lupis , corporum adhuc spirantium artus dilaniantibus , similes iudico , quippe qui in homines vix eam adhibuerunt crudelitatem , cuius Sacrae etiam Literae verbis illis ineminere : *Quum exsurgerent homines in nos , forte vivos deglucissent nos* . Ecquis in eo lugubri spectaculo laetatus est ? Cuinam iucunda accidere potuit horrenda illa species ? Quis oculos fixos adeo , atque immotos habuit , ut eos teterrimo pasceret adspectu ? Quis frontem ferream induit , ut illuc vultum converteret ? Hic profecto communem , ut arbitror , nobiscum naturam non est nactus , neque a communi parente Adamo genus duxit .

Tfol. 123. 2. 3.

Reginam ? perinde , ut Magi condixerant , pendentibus adhuc eo in loco Sanctarum Virginum Corporibus , per intermediam viam traduxere . Sequutus est universus Exercitus : Hoc

ipso enim die Rex ab Urbe discessit .
 Illustres autem Virgines quinta Lunae mensis Maji Martyrii Coronam adeptae sunt .

9
 10
 11
 Martyrii tempus .
 12

ADNOTATIONES.

(1) Reginam ejusdem cum Judaeis opinio- nis fuisse , & ad eorum morem vitam instituisse , adfirmat Sozomeus lib. 2. Hist. Eccles. cap. 12.
 (2) Ex Metaphrasse Lipomanus tom. 7. die 5. Aprilis , & ex Aprilii Bollandiano ad diem 22. ejusdem mensis Ruinartus , addunt cognomen- tum Sancti Simeonis , quod in hisce Actis praetermittitur . At pro Bar-Juboé habent Jambaphaum , & Gnapphaum . Fortasse pro Baphao , hoc est , Papae Discipulo , nomen Jombaphaeus , & Gnapphaeus obrepit , ut superius in Actis S. Simeonis adnotavimus .
 (3) Tarbulam vocat Sozomenus , Calliodorus , & Usuardus Tharbuam , Theresem Metaphraestes : Menologium autem , Basilii Imperatoris jussu editum , ut & Godefridus Henschenius , Daniel Papebrochius , & Theodoricus Ruinartus Pherbutam , & Pherbutem . Sed corrupte apud omnes . Tharba enim , nomen Chaldaicum a verbo *حلت* quod crescere , feu

augeri significat , deductum : ac proinde *حلت* Tarbam , recte *Crescentiam* latine interpretaris .
 (4) Tharbae Sororem , cuius memoria desideratur in Martyrologio Romano ad diem 22. Aprilis , Pherbutam vocat Metaphraestes . Id vero nominis ei fuisse , nec in Codicibus nostris , nec apud Sozomenum , aliosque Scriptores legitur . Eam , Sozomenus , post *Viri morem abstinuisse a Nuptiis , eandemque cum Tarba vivendi rationem tenuisse* , tradit lib. 2. cap. 12. Quod & innunt Acta nostra , quum , praetermissio Virginis titulo , illam praecise *Deo Sacram* nuncupant .
 (5) Orientis nomine Assyriam , Chaldaeam , & Perlidem Syri , Arabesque intelligunt . Hinc corrigendus Metaphraestes , a quo Saporis Con- junx non Orientis , sed *totius Orbis Terrarum Regina* , ac *Dominica* dicitur .
 (6) Perfica vox *مرفقا* , quae Praefectum sonat , perperam a Metaphraeste apud Lipomanum , & Bolland. loc. cit. redditur *Mau- ptas*

pias Magorum Pontifex, seu Princeps.

(7) Sozomenus lib. 2. cap. 12. scribit, *quemdam ex Magis Tarbae amore captum, mista ad eam pecunia, sollicitasse eam de stupro, & ipsi, & sodalibus incolumitatem pollicitum, si morem sibi gerere vellet.* At potiori jure vindicanda fides Actis nostris, quae venisimiliorem utique referunt Judicium libidinis impudentiam.

(8) Maximi momenti est haec adnotatio; attamen cum a Metaphraсте, tum a Sozomeno; aliisque Interpretibus omittitur.

(9) In Synaxario Graecorum ad diem 4. Aprilis pag. 20. cap. 1. legitur, Regina, Saporis Perfarum Regis Conjux, valetudinem recuperasse, dum per diffecta SS. Tarbae, ejusque Sociarum Corpora transiret, secundum Magorum praedictionem, qui ad eum finem illarum Martyrum Corpora secunda esse suggesserant. Verum primo palam contra historiae hanc haec oggeruntur: sincera etenim Acta nostra, ab oculato Teste exarata, ut & sequioris aevi Scriptores ne ullum quidem de hac recuperata valetudine habeat verbum. Secundo Menologium,

Basilii Porphyrogeniti Imperatoris jussu editum, luculentissime tradit, *Reginam non modo sanitatem non recuperasse, sed etiam gebennam sortitam esse.* Tertio demum horrenda haec veritatis depravatio nedum sceleratissimis hominibus Divinum adtribuit aedatium, sed & Deum exhibet immanissimo eorum sceleri mercedem rependentem: quum hujuscemodi valetudinis recuperatio nonnisi miraculo, & quidem superioris ordinis, ascribenda foret.

(10) Ex Metaphraсте Lipomanus *Catervam*, Godefridus Henfchenius, Daniel Papebrochius, & Ruinartus *Turram* sufficiunt.

(11) *Rex diem illum celebrabat*, inquit ex Metaphraсте Lipomanus: Henfchenius autem, & ex eo Ruinartus, *Imperator censum recipiebat.*

(12) Metaphrastes perperam habet *Nonas Aprilis.* Luna autem quinta Maji, anno Christi 341., quo S. Tharbae, & Sociarum Martyrium contigisse ostendimus, in solarem ejusdem mensis diem incidit, ut ex tabulis Paschalibus liquet.

AD MONITIO

In Martyrium Sanctorum MILIS Episcopi, & Sociorum.

A Sa hucuf-
que ignota.

JAm tandem e tenebris eruta, in lucem, Deo auspice, prodit, quam ingeminatis votis, si adduc usquam exstaret, ad augendum saltem operis sui supplementum, sibi communicandam, expetebat Bollandus, S. Milis & Vitae, & Martyrii historia. Quamquam enim Sanctissimi hujus Martyris memoria cum veteres, tum sequioris aevi Scriptores Graeci Latinique concelebraverint; accuratam tamen ejus praecclare gestorum seriem nullus hucusque edidit. Acta autem nostra, a S. Marutha Chaldaice exarata, & adolescentiam, & obitum, & intermediam aetatem adeo exacte complectuntur, ut erudito Lectori nihil plano desiderandum superfit. Ad majorem tamen rei elucidationem vetera monumenta, cum hisce Actis facillime concilianda, more nostro praemitimus, commentitia quaeque explodenda adnotaturi.

S. Milis me-
moriam cele-
bris, apud So-
zomenum.

Sozomenus itaque Hist. Eccles. lib. 2. cap. 14. *Sub idem tempus*, inquit, grassante, nempe, Saporis Persequutione, *Miles quoque Martyrio persunctus est.* Hic initio quidem apud Persas militaverat, postea vero, relicta militia, Apostolicam vivendi rationem acmulatus est. *Quum autem Persicae cujusdam Civitatis ordinatus esset Episcopus, multa saepe numero passus esse dicitur, & verbera, tractusque membrorum sustinuisse. Sed quum nemini illic persuadere potuisset, ut Christianus fieret, moleste id ferens, malum impetratus est civitati, & alio migravit.* Nec multo post, quum primores illius urbis in Regem deliquissent, immisus in eos Exercitus cum trecentis Elephantis urbem eorum subvertit, & aratrum solo impingens, velut in arvo sementem fecit. *Miles vero peram dumtaxat gestans, in qua Sacrum Evangeliorum Codicem reconditum habebat, Hierosolymam orationis causa profectus est, atque inde in Aegyptum perrexit, ut Monachos ibi degentes videret. Quanta porro iste vir, & quam admiranda opera perpetrasse memoretur, testes sunt Syri, qui ejus vitam, & Actus literis prodiderunt.* Quibus quidem verbis non alia, quam Acta haec Chaldaica, a S. Marutha, autore Syro, conscripta, Sozomenum designasse, liquet vel ex eo, quod eadem cum modo relata ipsius Sozomeni narratione adprime conveniant.

In Martyrolo-
gio Romano.

In Martyrologio Romano ad diem Aprilis xxii. S. Miles audit *Miller*: In quo fidei certamine passus est *Milles Episcopus Sanctitate, & Miraculorum gloria insignis.*

Basilii autem Porphyrogeniti Imperatoris Menologium, S. Milis, & Discipulorum ejus memoriam die xii. Novembris recollit in haec verba: *Certamen Sanctorum Milis Episcopi, & Discipulorum ejus Eborae, Papae, & Saboae Diaconi. Hi ex Perside fuerunt. Sanctus vero Miles pendia belli merens, postea militiae munere abdicato, quam se totum Dei servitio addixisset, Episcopus in ea Persidis urbe ordinatur, ubi Daniel Propbeta visiones vidit. Sed inde ab infidelibus ejectus Hierosolytam venit, deinde Alexandriam ad B. Antonium: demum in Persidem reversus, a Misopharo Regulo, ejusque fratre gladio in corde trajicitur, quod soli, & igni sacrificare noluisse. Quibus ille, dum adduc animam aeger, praedixit fore, ut die sequenti mutuis Regulus & frater vulneribus eadem, qua ipse caesus fuerat, bora conciderent. Quae veementius commoti, Discipulos ejus tamdiu sustibus contudere, dum animas Deo traderent. Postridie autem, juxta Sancti praedictionem, fratres in furias acti, mutuis sese vulneribus confecerunt. Quamquam autem hoc S. Milis, ejusque Discipulorum Certaminis elogium ex Actis nostris unice defumtum esse videatur, pluribus tamen scater mendis, quae ex Interpretis certe incuria obrepserunt, quaeque in Adnotationibus nostris mox subjiciendis, designabimus.*

In Menaeis Graecorum tam manu exaratis, quam typis vulgatis *Milis* & *Nilus* promiscue scribitur, ejusque, & Discipulorum festum ad diem x. Novembris hoc fufiori quidem vitae elogio, quod & nostris hisce Actis Chaldaicis magis consonat, revocamus. Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μῆνας τῷ Ἀγίῳ Μάρτυρος Μίλου Ἐπισκόπου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ. Οὗτος ὁ Ἀγίος Παπῆς ἠὲ Νίλος, ἐκ μιᾶ πόλεως τῶν Περσῶν πηχθῆς ἔβαπτισθῆς, πρὶ ἰερὰ γράμματα ἐξήμενθαι, μέλλοντας δὲ αὐτῶν στρατιωτῶνα πρὶ ἐκείῳ Βασιλεῖ ἢς ἠλικίας ἰλάσασται, ὁπασία δικαίωλυσι πῦτοι πεπληρῆν ἔσειετα. Καὶ ἰστοι ἐκ παρθενηῶν ἢ Ἐσπασία ἰβλιασπίμους τῶν Θεῶν. ἰπῆρ πῆσαν, καὶ παυτοῦ τῷ γένει αὐτῷ καπυλιῶν τῶν πόλεσι αὐτῷ μετὰ χρόνους τινὰς, γένοιτο Μοναχὸς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν οὐρανῶν ὁ Προφήτης Δαυὶδ, πῶς ὁπασταὶς ἰσάσται. ἀξίωται πῆς Ἐπισκοπῆς πῆς ἀγιοπῆτος Ἐκκλησίας ἑατὰ χρόνους Γενναδίου Ἐπισκόπου Ομηλογοῦ, καὶ Μάρτυρος γυτομίου καὶ πολλὰ κοπασία ἐκείῳ Ἀγίῳ, ἐλίγχων καὶ ἔργου καὶ λόγου τῆς ἀγαθότητος. ἔπει πυστῶμονος ὑπὸ αὐτοῦ ἔδικαμίνας, ὡς ἔγυτο τῶντος, ἀθιορθεῖται. προκοπήσας αὐτοῖς τῶν μίλλωνων ἰβλιαθῶν αὐτοῖς ἐκ Θεοῦ ὄργυλ, ἀνιχώρησεν. ἦδη δὲ τει μινῆν παρθενημῶντος κρηῶν. Καὶ τῶν ἀρχόντων πῆς πόλεως αὐτοῦ, ὁξ ἑκαπῆτος πῆτος, θυμοφωρεπαστόντων βασιλικῶν τῶν μιν πόλεσι ὁ Βασιλεὺς στρατιώτας ἀποσείλας μετὰ βριακοσίαν Ἐλισάβητων ἑκαπῆτος κατῆρηψι τῶν δὲ τῶντος ἀμῆτορας, ἀπικησι ἐκ μαχηρῆα. Ὁ δὲ Ἀγίος καταλαβαῖν τῶν ἱεροσολύμα, ἀπῆλθι πρὸς ἀμμόνιοι μαθῆται τῷ Ἀγίῳ Ἀγνῶνι. Πῆσας ἐκῆ χρόνους δύο, ὑπὸς ριψῆν ἐκ Περσίδῃ ἐκ δὲ πρὸ ὑποσείρησιν αὐτοῦ, ἔλθε πῆς Μοναχὸς τῆα σπῆλαιον οὐκῶνται. Καὶ ἰδὼν ἀθιομῶντος φοβερὸν ἰσῶντος, ἐκ δὲ ἡ σπῆλαια, τρεκακοῖτε δύο πηχῶν ὄντα, λίγῃ πρὸς αὐτὸν. ἰρθεσι δρῆμῶν ἐκ δὲ ἡ ῥομφαία τῷ Κυρίῳ. Ἐὼς ἔπει, τῶν τῆα τῆα σπῆλαια σφραγῆσα δρῆμῶντος. καὶ φησῶντος, διαρῶν. ἀπῆλθῶν δὲ ἐκ τῆ πόλεως αὐτοῦ ἀναδόμενος ἰκκλῆσιας εἰς συγῆμῶν τῶ ἀπαθῆσῶντος λαῶ, ἔπαρῶ θεῶντος πῆ τῆ ἀπαλλογῆτος. καὶ χρόνῳ ἐκείῳ ἰκανὸν διαβιβῆσας εἰς τῶν Κοπασῶντα πόλεσι ἀφῆνται. ἐκ δὲ Σύνοδοι ἱεροῦ Ἐπισκόπων, ἰσῆ ἐκ μισφ αὐτοῦ ἐλίγχων τῶν Ἐπίσκοπων, δὲ ἐκ τῆ Σύνοδος γένοιτο τῶ δὲ ἔσπῆταλιζοτος τῶν ἁγίων, καὶ μακροζοτος. καὶ τοῖς αὐτοῦ προβλήμασιν ἐκῆ πῆσιν ἰγναχωμῆται, ὁ ἁγίος, πρὸς αὐτὸν. Ἐπειδὴ ἀθιορθεῖται φησὶ μῆτον, ἀλαζοῖντος γαυελῶν κατὰ τῶν ἡῶ τῷ Κυρίῳ με Ἀρχιερίῶν, ἔκ ἱεσιοντῆσι πῆ Πνεῦμα τῶ ἁγίου, ἦδη ἰρθεσῶν ἐκ δὲ ἡ ὄργυλ τῷ Κυρίῳ, ἡμῆρησιν σῆ, ἀπικαθῆσῶσα ἐκῆ χρόνους πῆσῶσις ἑφ ἡ δρῆ σῶ, καὶ τῆς λοιπῆς σφραγῆσῶντος, καὶ ἔπει πρὸς λόγῳ, σπασῶντος ὁξ ἡ ῥομφαία καταλαβαῖν ἐκ δὲ βροπῆς φεμῶντος. ὡς ἁθῶς ἀσραπῆς, ἡμῆρησιν αὐτοῦ ἰεργῶσῶν, ἔῆ μινῶν ὑπῆτος ἐκῆ χρόνους δῶνδῆκα ἡμῆρησιν, καὶ μετὰ τῶντος ἡ πόλεσι ἐκείνην λοιπὸν, πῆσῶσι εἰς ἰτέρας πόλεσι ἀφῆνται. ὁ γὰρ ἀρχων δὲ πόλεως χαλιπῆ μασιζῆμῶντος τῶσφ, ἐκῆ χρόνους δρῆσι, ἡ τῶντος παρθενημῶντα μαθῶν, μινῶσῶσι ἰεῖπυσο ἀφῆνδῆ πρὸς αὐτὸν ἰκχῆς μεπῆσῶντος καὶ ἐπῆταπῆσῶς ἰεσιοντῆσῶντος. καὶ ἔκῆ κατῆρηψι ἡ ἀφῆν ὁ ἀποσῶσις, ὁ ἁγίος πρὸς αὐτὸν ἀπῆλθῶν φησι ἐκῆ πρὸ ἀποσῶλασι σῆ ἀθῶσῆ, μεγάλη τῆ φωνῆ. πῶς ὁ Ἐπίσκοπος σοι δρῆλῶ. ἐκ πρὸ ὀτιμαπ ἰεῶν Χρῆστῶ, ἐκ ἰγῶν πηρῆπῶν ὁ ἀνδρῆσιν καὶ ἰβλιαθῶν, ἀποβαλῶ πῆσας σφῆραχῶν ἰσῶντος. Ἐ σφῆραχῶν μῶντος ἡ ὄργυλ σῆ, ἰλθῶν τῶσ πῶσι σῆ σφῆραχῶν, καὶ ὄφῶμῶσῆ τῶ δὲ ἀπῆλθῶντος, καὶ ἀρῆκῶτος αὐτῶν ἔπει τῶ ἀγίου λόγον. ὁ ἀρχων ἀτῆρῶντος καὶ ἐσδυναμῶντος. ὡς μὴ δὲ ὄπῶν λῆψῶντος τῶ δρῆν ἰοσῆμῶς σφῆραχῶν, ἀπῆλθῶ πρὸς ἡ ἁγίους ὀκῶσις βαδῆζῶντος. ἔπει τῶσ ῆμῶσις ἰεσιοντῆσῶντος πρὸς ῆψας ἰχῆνσιν ἀμφοτέρας χρεῖσι ἐπιβαλόμενος, ἰευλιδῶντος καὶ κατῆρηψῶς ὑχῆρεσι τῶ πρὸ Θεοῦ πρὸ ἔπει αὐτοῦ δρῆσῶσῶντος τῶ τῶ παρθενημῶντος θῶμα, πολλῶν πρὸς τῆς ἑς Χρεῖσιν πῆσιν ἰεσιοντῆσῶντος ὀκῶσις ἔσῶμῶσῶντος

μονας ἀπέλασεν ὁ ἄγιος ἐκ ὀλίγου. Καὶ γυναικίᾳ κλιτήρῃ ὄσαν ἐπὶ χροῖος ἐνία παρηβόλιον, τῆς χειρὸς κρατῖστος αἰτίσκειτο ἡγῆν. καὶ ἀδελφῶς τῶν καθ' ἑἰρήμ ὑφαιρέθησθον, ἔ τ' ἀδελφίας δι' ἔρεμ καταφρονητικῶς ἠβιββατοῦσθον. ἐν τῆς λόγους τῶν ἀγῶν ἐδὴν θιμάρει, ἔρε προσωχῆς τ' τῆ Γαζῆ λίσπας καθόλου τῶν ἐσώματος ἐχρῆν παρηβόλισσε, ἐς δὲ ἰσέφασεν τῆς πολλῶν. ἐς κῆρ τῶν πλῆθος ἐς ἄλγιον τῆς πόλιος προσελθὼν τῶν ἀγῶν, καὶ τ' ἐς Χερεῶν πῖσις ἀτακαλῶδς. Καὶ ἔπειρα σημάς ἐσ ἔξφορος τῆσπος ἐκ ἄλλῃα ἰσώσσε. Αλλ' ὁ βασιλικῶς τῶντον αἰσῶας, μαρτιόλας τ' ἔδριον. καὶ παραστῆσας σὺν τῆς δυνάμει μαρτιόλας αἰσῶ. Καὶ αἰς ἔδρι τ' ἐς Χερεῶν πῖσις ἀκλιτῆ καὶ ἐσώλιον, παμπαλλῶς αἰς αἰσῶς ἐκ τῆς δυνάμει ἐσδῆσθῶν ἔξφορος. αἰσῶς δὲ ἰσῶν τῶν ἰδῶν ἔξφορος ἀσασῶσθον. Βελλῶν τ' τῶν ἐσῶς τ' ἔδριον. Ὁ μῖσῶς δὲ καὶ ὁ ἀδελφῶς τῶν βασιλικῶν τῶν ἰδῶν ἀδελφῶν σωματῆρῶν. Βελλῶν καὶ αἰσῶς τ' ἔδριον τ' τῆς κερῶας, ὁ δὲ τῶν Κυρίῳ ἀδελφῆς ἔτι ἰμπῆσιον, ἰσῶσθῶ σωματῆρῶν τῆσπος ἀνεσῶν ἔρε μῖ ἀποκῶσις. αἰσῶν πῶντῃ τῆ ἄρε ἐκ χρεῶς ἀλλῆλων τῶν ἔρε ἡμῶν ἔκχρῶσται. Καὶ ἡ μήτηρ ἡμῶν ἀποκῶσις ἔσαι. Καὶ ταῦτα ἰσῶν παρῶσθῶ τ' ψυχῶν τῶν Κυρίῳ. Καὶ τῆς δυνάμει αἰσῶς, ἐς δὲ δύο βυσις ἀεαγαλῶν ὁ δυνασθῆς βασιλικῶς, τῆς λίθῶς σωματῆρῶν. τῆ δὲ ἔρε ἔξφορος ὁ δυνασθῆς καὶ ὁ αἰσῶ ἀδελφῶς ἐς ἔρε. ἐδὴν ἐσολογισῶσθον τῶν ἀγῶν πρῶσθῶ. ἔξφορος ἰσῶσθῶν καταφρονητικῶς μοιῶσται. ἔξφορος μῖσῶς αἰσῶς ἰσῶσθῶν, ἀφῶκ τῆς λόγους κατ' αἰσῶς. ἐ δὲ αἰς ἔρε τῆ κατ' αἰσῶς ἰσῶσθῶ. τῶς κερῶας αἰσῶ ἰμπῆσθῶσθῶ. ἔ ἔρε τῶς ψυχῶς αἰσῶ τῆς ἀποκῶσις, τῶ ἔρε ἀπῶλλῶσθῶ. ἐ δὲ ἔδριον τῶν Χερεῶν μῖσῶς ἰσῶ τῶν κερῶν ἀποκῶσις, τ' ἀπῶλλῶσθῶ καὶ αἰσῶ τῶν ἔρε τῶν ἔρε. Eodem die (Novembris scilicet x.) *Commemoratio Sancti Milii Episcopi, Ὁ duorum ejus Discipulorum. Sanctus hic Pater noster Nilus in quadam Civitate Persarum natus, ac baptizatus, sacras didicic literas. Quum vero militiae Regis, qui ibi imperabat, nomen esset daturus, posteaquam adolevisset, per terrificam in somnis visionem prohibitus est. Ex eo autem tempore pudicitiam advenit, pisseque animum exercitationibus perpoliens, cum sibi, tum universo suo generi Deum placare studebat. Aliquot post annos, patria relicta, Monachus factus est; eoque in loco commoratus, ubi Daniel Propheta visionem vidit, dignum habitus est, qui ad Sanctissimae Ecclesiae Episcopatum per manus Gennadii Episcopi, qui Confessor fuit, Ὁ Martyr, proveberetur. Ibi vero quum operet, Ὁ sermone in arguendis peccatoribus multum desudaret, verberibus tandem exceptus est, ac dire vexatus. Eos itaque ab emendatione prorsus alienos depressendos; impendentis ipsi ira Dei praenunciata, discessit. Tribus autem vix elapsis mensibus, quoddam ob crimen, ejus Civitatis primores Regis indignationem subivere: qui, misso propterea cum Elephantis trecentis Exercitu, urbem funditus coertit, ejusque incolae gladio percussit. Interim vero Sanctus Hierosolymam profectus est, inde Ammonium, Sancti Antonii Discipulum adiit; ibique duobus transactis annis in Persidem reversus est. Quum autem rediret, ad Monachum quendam, qui speluncam incolebat, divertit. Ὁ conspicuus horrendum Draconem cubitorum triginta, in ipsam specum sese inferentem, ducta in Crucem manu, exclamavit: Gladius Domini in te, o draco, pervenit: Illico tumefactus draco, disruptus est. Suam inde in Civitatem regressus, ad impetrandam veniam contumaci populo, qui vitam crudeli morte commutaverat, Ecclesiam construxit. Ibi aliquandiu versatus, Clepsibontem subinde Civitatem petiit; in qua Synodum Episcoporum congregatam quum invenisset, in medium processit, Ὁ Episcopum, cujus casu ea Synodus coacta fuerat, graviter reprehendit. Ii vero quod Sanctum stoccificeret, irrideretque, ac in objectis sibi criminibus gloriaretur; haec in ipsum intorsit Sanctus: Quoniam inemendabilis es, Ὁ decreto Sacerdotum Domini mei, quos Spiritus Sanctus congregavit, proterve insultas, ecce in te irrui ira Dei, quae te in annos femiaridum efficit, ut reliqui fato tuo admoniti, tandem respiscant. Dixerat, Ὁ continuo fulmen cum horrendo tonitru e Caelo delapsam, dimidiam corporis illius partem arefecit. Atque ita per decem annos perliit. Inde Sanctus profectus, in aliam Civitatem se contulit; cujus Princeps, qui biennium iniqua valetudine conflictabatur, quum Sancti adventum accepisset, misso ad ipsum Nuncio, ut se periculose aegrotantem inoiseret, sibi que benedictionem impertiretur, etiam atque etiam rogavit. Ubi vero nuncios legationis suae caecitatem exposuit, Sanctus ad eum: Redi, inquit, Ὁ aegro, qui te misit, alta voce dicit: Haec tibi significat Episcopus: In nomine Jesu Christi, quem ego indignus, ac vilis praedico, omnis, qua detimeris, a te recedat aegritudo, Ὁ lumbis adinictis, tuis ad me pedibus adcede, teque videbo. Reversus nuncios, statim ad Sancti verba protulit, Princeps convalescit, reparatisque viribus, adeo ut nullae morbi reliquiae adparerent, pedeser Sanctum adiit, cujus ad venerandos*

vandos pedes advolutus, & ambabus manibus complexus, eos deosculabatur, gratias Deo agens, qui tantam illi gloriam largiretur. Insigne hoc miraculum complures ad Christi fidem adtraxit. Illinc & multos Sanctus eiecit Cacaodæmones; mulierique annos novem in lecto decumbenti, summo languore confectæ, manu adprehensa, sanitatem restituit. Quum vero alienum quidam surripisset, & per summum contemptum, jurejurando interposito; suam purgare iniquitatem auderet, atque nihil Sancti verbo faceret, ut Giezi lepra per totum ejus corpus diffunderetur, Sanctus a Deo obtinuit, ad emendationem multorum: adeo ut magna inde Civitatis multitudo ad Sanctum confuere, & Christi fidem exposceret. *Alia quoque diversis in locis non pauca patravit miracula. Verum Regulus de iis certior factus, Sanctum adersuit: quumque Sanctus una cum duobus Discipulis ei sisteretur, ille vero inconcussam eorum, & invictam in Christum fidem deprehenderet, multis prius, ac variis suppliciis eos adfecit, & gladium tandem exserens, Sancti pectus suis ipse manibus transfixit. Frater quoque Reguli, fratri suo opem ferens, ipse similiter cor Sancti ferro transverberavit. Verum Athleta Domini adhuc spirans: Quoniam, inquit, ad occidendum innocentem ambo conspirastis, cras hac eadem hora sanguis vester mutua a vobis manu effundetur, & mater vestra filii orbabitur. Haec effectus, animam Domino tradidit. Impius autem Regulus ambos ejus Discipulos, in duos colles deductos, lapidibus obruit. Postero die stelestus Regulus, & ejus frater de Sancti praedicatione minime cogitantes, venatum egressi, ingenti ceruo occurrentes, hinc inde soli quum constitissent, & jacula in eum vibraissent, ista in eos retorsu sunt, ipsorumque cordi infixæ. Atque ita animas evomentes, vitam cum morte commutarunt. Sancti vero Christi Martyres a Fidelibus summati, vitam vivunt sempiternam. Hoc praeterea disticho celebrantur:*

Μίλος ὁ Ἐπίσκοπος πῶν μύσας δ' ἴο
 Τετλὸν ἰλαβὴν ἔθρονον ἐν τῆσ' ὀλύμ.
*Milus Episcopus cum duobus Discipulis
 Tripticem obtinuit thronum in Caelo.*

In Sinaxario
 Coptitarum.

Demum Coptitæ Sanctum Milem, sub nomine Nili, & *Militi* in Synaxario suo semel, atque iterum commemorant. Et primo quidem die x. Emfciri, seu 7. Februarii, his verbis:

تَكَار القديس نيلوا استشهد على يد ملك الفرس حتى
 لا يعبد النار ولا يسجد للشمس. فعقبه كثيرًا. واستشهد آخرًا بحد السيف.
Commemoratio Sancti Nili, Episcopi regionis Persidis, qui, ne ignem coleret, solemve adoraret, Martyrium subijt. Plurimis autem cruciatibus, iussu Regis Persarum, adritus, demum capite plexus, lauream adeptus est. Ad diem vero xxviii. Barmudi, seu 25. Aprilis, haec de eodem Mile, & Sociis tradunt.
 في هذا اليوم استشهد اقفيس ميلوس. وفتح طول زمانه ساكنًا في المغاير وجمال. فسكن هو
 وتلميذيه له بجبل كراسان. فخرجوا ولدين الملك كراسان ومغم ممالك. ونصبوا
 شباكًا ليصيدوا بها الوحوش ويقتلوا بالحوت. فساروا مسافة اربعين ميلاً ونصبوا
 الشباك. ولما جمعوا حصل القفيس داخلهم وكان لباساً توب من شعر وشعره قد طال زائداً.
 فلما ارادوا الولدين خافوا منه وسالوه. انت من الانس او روح. فاجبم. انا انسان خالى
 ساكنًا في هذا الجبل ساحداً الرب يسوع المسيح ابن الله لمتى. فاجلوا ليس اذ الآ انفس
 والنار فتقدم وانحى لها ليلا نقتلك. فاجبم ان هذا مخلوقه وانتم ضالين. وان اسالكم
 ان تعرفوا باله الحقى خالق هذا كلها. فاجلوه انت تزعم ان المصلوب من اليهود الاماء.
 فقال نعم. داك الذى صلب لمظية وقتل الموت هو الاله. فسكوه هو والتلميذيين الذين معه
 وعقبوه. ثم قتلوا التلميذيين بضرب العنف واما الشيخ فمكثوا يعاقبوه مدة مقام في الصيد.

وفي

و في اليوم الخامس عشر اقاموه في الوسط . ووقف احد الاولين امامه . والآخر خلفه . ثم رموه بالشباب . فقال لهما . من اجل انكما اتفقتما انفسكما على قتل من لم يوديكما . غدا في مثل هذا الوقت تتلدكما اتنينكما بسهامكما وتقتلان بهما . فما التفترا لقره ولم يزلوا ييرميان بالشباب الى ان تمنع وفي الغد اتيا لينصيذا كعادتهما . فتراكدا خلف حاروش ورموه بالشباب . فعاذ الله الشباب في قلبهما واتا كقول القديس . وهذا الاب اظهر الله على يد آيات عظام . منها انه عبر بقرم قد شكرا راهبا واتهموه بقتيل . فصلى واقام الميت . وقال له انا اودع القسيس مال . فقتلني وارماني هاك . ثم سأل اثنيس ان ياخذ المال من القسيس ويعطيه لبيته . فاجابه القديس . اردد بسلام الى ان ياتي السيد المسح وقيمك :

Hoc die (28. mensis Barmudi , seu 25. Aprilis) Martyrium subijt Sanctus Militus , continentia , & laboribus plurimis insignis , utpote qui integrum vitae suae tempus in speluncis , & montibus transiit . Duos autem habuit Discipulos , sedemque suam in Monte Crafas defixit . Illic itaque eo cum Discipulis duobus commorante , duo Regis Crafsani filii cum plurimis seruis venatum egressi , retia per quadraginta circiter milliaria extenderunt , ut quidquid conclusum fuisset , venarentur , contisque intersterent . Contra:is autem retibus , iis inclusus repertus est Sanctus , veste pilosa indutus , ipse vero totus pilosus . Expaverunt ad ejus aspectum duo Regis Filii , tum ipsum interrogaverunt : Sifue homo , an spiritus , nobis edisere ? Quibus ille : Homo sum peccator , hujus Montis adcola , & Domini nostri Jesu Christi , filii Dei vivi , servus . Illi vero : Non est praeter solem , & ignem alius Deus ; accede igitur , isque sacrificia , ne te perimamus . Tum Sanctus : Haec , inquit , creaturae sunt , vosque erratis . Obsecro igitur vos , ut Deum verum , omnium istorum conditorem , cognoscatis . Exceperunt illi : Ain a Judaeis Cruci adfixum esse Deum ? Utique , reposuit Sanctus , cum , qui Cruce sua peccatum sustulit , mortemque devicit , hunc ego esse verum Deum adfirmo . At illi comprehensum Senem cum duobus ejusdem Discipulis supplicio adfecerunt . Tum duos quidem Discipulos capite obruncarunt : Senem vero quandiu venationi operam dedere , saevissime torserunt ; die autem quinta decima in medio conlocatum , sagittas in eum vibrarunt unus ante , a tergo alter . At ille : Quandoquidem , inquit , vos uno consensu innoxlum effunditis sanguinem , eas hac ipsa hora vos mutuis confosuri jaculis : concidatis . Verum illi ejus montum nibili pendentes , ab emittendis in ipsum sagittis non desistere , donec occubuisset . Postero autem die venatum de more profecti , cervumque inseguuti , in eum jacula displicere , quibus in semetipsis divinitus rectoris , sua invicem pectora perforaverunt , & juxta praedictionem Senis animam evomuerunt . Plura autem miracula , opitulante Deo , iste Pater perpetravit , ex quibus hoc quidem memoratu dignum . Pertransenti S. Milio per quendam locum occurrit Monachus ab incolis , velut homicidii reus , detentus . Sanctus vero accipiens calumniam Monacho impartam , oravit , & interfecto homini vitam restituit . Is vero interrogatus , reposuit : Presbytero adservandam dedi pecuniam , qui , ea accepta , continuo me jugulavit , illucque exanimem projecit . Subinde Sanctum rogavit , ut a Presbytero pecuniam recuperaret , suisque traderet liberis . Cui Sanctus : Requiesce in pace , donec advenerit Christus Dominus , teque excitaverit . Haftenus Synaxarium Coptitarum .

In Vitis PP.

Eadem ferme narrat de Abbate Milide , seu Milefio incertus Author apud Rosweidum in Vitis Patrum pag. 585 . & apud Cotelerium in Apophthegmatibus PP. tom 1. Monument. Ecclef. Graec. pag. 565 . Nec dubium est , illum de nostro Mile loqui ; quum idem ferme utrobique & vitae , & mortis genus occurrat . Porro quae heic de S. Mile minus adcurate profertur , quis jam non advertit , ea a Graecis , Coptitisque recentioribus esse conficta ? Primo etenim nequaquam cum genuinis hisce Actis , & Menologio Basilii Imperatoris concinunt Menaea , quum Sanctum Milem ad Ecclesiam suam instaurantem , revertentem exhibeat . Ea quippe , juxta illius praedictionem , cum urbe diruta , atque in arvom redacta , ad hoc usque tempus aratro subigitur , ac feritur . Secundo . Qui ex Synaxario Episcopus designatur , si integrum vitae tempus in montibus , ac speluncis

tran-

A Gadiabe Lapetae Antistite, postea Martyre, Sufae Episcopos ordinatur.

3
6

A Civibus Sufanis immanissime habitus.

tasque devoraverit aerumnas. Interea quod Ecclesiae maxime interesse cognoscebat, ad Episcopalem Dignitatem gradatim se promovendi passus est per impositionem manus a Gadiabe Lapetae Urbis Antistite, qui postea Martyrii coronam adeptus est. Exacto itaque per ingentes labores, summaque incommoda triennio, inde non modo nullum pro voto suo, Deique gloria fructum consequutus est, quin imo saepe saepius per vias & compita ab impiis Civibus raptatus, extra Urbem semianimis projectus est: insuper quotidie verberatus, & immanissime habitus. Quam injuriarum atrocitatem etiam Vir sanctissimus forti animo, obfirmatoque perferret, nihilominus quem homines infano Idolorum cultui, ac Magorum superstitionibus impensius addictos esse cerneret, quam ut ad saniora consilia eos traduci posse consideret, loca haec deserere, atque alio migrare constituit. Ferunt B. Antistitem ab Urbe 7 discendentem eidem Divinam ultionem denuncians in haec verba: Quandoquidem, Urbium infelicissima, reparandae fortunae tuae, atque ad summam amplitudinem perducendae occasionem, singulari Dei beneficio, tibi oblatam, per extremam vecordiam abiecasti; ecce in te propediem inopinatus ab immani hoste interitus miserrime irruet, ac suprema clades, quam & sublimium aedificiorum tuorum ruina, & superbiorum Civium ad incertas sedes fuga cumulabit.

Allo migrat, Sufae Divinam ultionem praenunciens.

7.

Quae tribus ab ipso discessu mensibus in Urbe, ac Civis irruit.

Vix tribus, ex quo ipse discesserat, elapsis mensibus, Rex nobilium Illamitarum quadam conspiratione Regiam Majestatem gravissime laesam arbitratus, validam illuc militum manum cum trecentis Elephantis misit, a quibus dirutae aedes, caesi incolae, & universa Civitas vastata est: subinde vero in arvom redacta, ad hoc usque tem-

تبعه دسته امپ لاپتاسه لاپتاي
منه مگر نيب انسا منست
مجبوا تن لا انسا حوت و تن
مبغى تلقلية حوت دلخوت
سه عتوت دلخوت لاپتاسه
لحد حوت جتلتام متسملا تلد
سلا ممتختا : سته دهلل
اسلا جتلتام متسملا متسملا
انسا موب , متسملا دوت
حوت لپتاسه لاپتاسه لا لا جتلتام
جلتلتام متسملا تلد
مگر نيب من تلد جتلتام
جتلتام متسملا دوت متسملا
مبغى تلقلية متسملا متسملا
نعتوت سلا .

سه حوت دللا بقس لاپتاسه
اهله متختل دمجبوا جتلتام
مبجوت قلا دللا متسملا
لعتوت مپله لاپتاسه نعتوت
مبجوت اسر جتلتام دلخوت
جتلتام موب لاپتاسه .

سه جب عا دل سلا لاپتاسه
مبجوت نيب سلا مله الا
لپللم تلد : موب موب
سلا لاپتاسه موب موب
مبجوت دلخوت لاپتاسه الموب
دللم تلد دللتام سلا موب
تبعه لقتس : جب حوت سلا انسا
مبجوت متسملا جتلتام : موب تلد
سلا لاپتاسه لاپتاسه لاپتاسه
لپتاسه جتلتام متسملا تلد :
موب موب جتلتام لاپتاسه جتلتام
جتلتام موب تلد انسا سلا لاپتاسه
لپتاسه

Hierosolyma, inde Alexandria profectus, scitur, Ammonium Antonii Discipuli. in visurus.

8
9

In Patriam redux, apud Monachū in spelunca cōsedit.

Immanem Draconē Divinitus intorimit.

ܠܥܘܠܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 . ܠܥܘܠܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ : ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ
 ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ ܕܥܝܢܐ

tempus aratro subigitur, ac feritur.

Interim S. Miles nihil aliud prae-
 ter Sacrum Evangeliorum Codicem
 secum deferens, Hierosolymam pro-
 fecus est. Inde Alexandriam perrexit,
 Ammonium, Antonii, Lugentium,
 Ducis, Discipulum, invisurus. Bien-
 nium ibi commoratus est, ut Mona-
 chos, eorumque Coenobia in desertis
 posita videret. In patriam ad eum
 postliminio revertitur : ibique apud
 Monachum quemdam, qui vitam in
 spelunca ducebat, confedit. Quum
 vero aliquando matutinas Preces am-
 bo peragerent, repente apparuit im-
 manis Draco, quem Nosophum vo-
 cant, foeda, ac terrificata specie, ab-
 normique magnitudine. Duos enim
 supra triginta cubitos excedebat : jam-
 que in speluncam ex more, utpote qui
 illic cubaret, sese inferebat. Expavit
 ad aspectum monstri B. Miles. At
 mox, converso in indignationem me-
 tu, manum inantis in modum in ad-
 versum anguem intendens, contentis-
 sima intontuit voce : O detestandum,
 & homini inimicum monstrum ! Hoc-
 cine tu audeas, nobis praesentibus ?
 Tune nos sub dio agere cogas, ut tu
 interim tute habites ? Quin modo te
 Domini gladius a summo ad imum di-
 scindat, ut omnes casum mirentur !
 Extemplo tumefactus serpens, a sum-
 mo capite ad caudam usque discissus,
 disruptusque, interiit. Quum autem
 Monachus obsisteret, bestiam cicurem
 fuisse, & innoxiam, utpote quae ab
 aliquo tempore una secum habitasset,
 a B. Mile reprehensus est, ajente. Id
 sibi nequam probari, quandoquidem
 ex Dei sententia indictum fuerat
 homini adversus serpentem perpetuum
 bellum. Nefas esse proinde proscrip-
 to per Dei iudicium inimico se credere,
 & communes cum ipso habere lares,
 Fuitque auctor Monacho, ut aliam si-
 bi sedem deligeret.

At

Inde Nisibin venit, ibique apud S. Jacobum aliquandiu commoratus.

10

11

12

13

Ad Aramaeos profectus, Seleucia, & Ctesiphontis Ecclesiam schismate vexatam comperit, & jusque authorum Papam redarguit.

14

15

16

At B. Miles Monacho vale dicens, Nisibin in Urbem venit, reperitque Sanctum Jacobum in construenda Ecclesia occupatum: cujus egregium, ac ingentem animum, susceptique aedificii amplitudinem, & majestatem demiratus, ibidem aliquandiu commoratus est. Quum vero in Hadiab descendisset, non mediocre S. Jacobo filii serici pondus, quo suae domus sumtum levaret, dono transmissit.

Paulo post ad Aramaeos profectus, Seleucia, & Ctesiphontis Ecclesiam teterrimo schismate vexatam comperit. Luctuosae adeo discordiae potissima causa forebatur Papas, Aghaci filius, ejusdem Ecclesiae Episcopus; homo intemperanti omnino infolentia, atque adrogantia plane singulari, adeo ut Antistites, qui ex diversis locis ejus causam cognituri ad Synodum convenerant, superbe crudeliterque aspernaretur; Presbyteros vero, & Ecclesiae suae Diaconos immanissime exagitaret. Miles hominem Deo exosum, & Civibus suis infestum hac reprehensione in publico invadit loco: Ecquod te, inquit, fratrum tuorum crimen impulit, ut talia adversus eos audeas, membra tua superbe despiciens, eademque sine causa, ac praecipiti plane odio exagitans; quasi vero Deum quum cogitas, tete fabulari arbitrire? Annon scriptum est:

Matth. 23. 27.

Qui fueris Princeps inter vos, sit vester servus? Cui Papas: Tu me, ait, ista doceas, infulsissimum caput, quasi vero non illa ego norim? Tum vero Miles ex pera in medium tulit sanctum Evangeliorum Codicem, ipsumque pulvinari superposuit, mox in Papam intuens: Si te, inquit, piget ista a me, qui mortalis sum, discere, aedum ab Evangelio Domini, quod prae oculis habes, judicium praestolari ne pudeat; quandoquidem infernus mentis

tuae

ܐܘܪܝܢܐ ܕܢܝܫܒܝܢ

ܘܥܡܫܐ ܫܘܠܐ ܕܠܝܘܢܐ ܕܢܝܫܒܝܢ

ܕܚܘܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ ܕܥܘܠܘܬܐ

Sic factus, Codicem Davidicum audacter accipit, conscendensque in suggestum Psalms canere adgreditur. Tum vero manus quajdam species e Sanguario emicantem visa est, osque impuri illius Diaconi ferire, Quo ipse illico exanimatus Diaconus, incidit. Hujusmodi vero prodigium incolis loci ingentem incussit timorem.

Eodem in Castello B. Mili juvenis praecentatus est, cui misere adeo a primis annis corrupta fuerant, atque distorta crura, & pedes, ut genibus incumbens, humi sepe cogereur. Hunc etiam S. Antistes, adprehensa ipsius manu, sanavit illis verbis; *In nomine Jesu Marcarum surge, et ambula*. Atque ad haec pedes illico, & crura in nativam formam extenta sunt. Is autem juvenis vigesimum aetatis annis adigerat.

Ceterum insignes Curationes, & Miracula a B. Mile manifesta Numinis virtute patrata, nec omnia ob eorum numerum licuit recensere, neque ea, quae memoravimus, ampliori oratione persequi, commodum fuit, ad narrationem festinantibus Miraculi illius, quo is maxime inclaruit; quoniam, scilicet, sanguinem, & vitam profunderet, & Christo gloriosum rependeret testimonium; quo quidem suis plane triumphis cumulum imposuit.

Dum haec a B. Mile geruntur, Hormisdas¹⁴ Gaphrzius, qui Provinciae summa cum autoritate praecrator, singulari superbia homo, fastuque intolerando, acerrime ferens, B. Antistitem Discipulos, ut fama proditum fuerat, habere coepisse, comprehendentem, trahique Maheldagdar¹⁵ Razichitarum in Civitatem imperavit. Capti una cum S. Mile duo alii ejusdem Discipuli, ASROSTIUS Presbyter,¹⁶ & SIMA Diaconus. Omnes in vincula coniecti sunt, bisque flagris caesi, ac impulsi, ut soli litarent. At illi Tyrannum

وكان قد اذبح مع عذبة
منه : واما جسدنا فاحدنا
لذا هو

كان في بعض ايام له
الذي يد جمع خفا امس في حذقة
علا واما ميلاد جدالة حبه
عنته واما حذقتا حقا . حده
سبوت حبه حذقتا حذقتا حذقتا
المنه له حذقتا حذقتا حذقتا
حده حذقتا حذقتا حذقتا
قدالة حذقتا حذقتا حذقتا
حده حذقتا حذقتا حذقتا
حده حذقتا حذقتا حذقتا
حده حذقتا حذقتا حذقتا

حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا

حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا
حذقتا حذقتا حذقتا حذقتا

Adolescentem cruribus, pedibusque captum laanat.

cap. 3. 6.

Plurima Miracula per B. Milem patrata.

Cum Afro-mo Presbytero, & SIMA Diacono comprehensus, trahitur Maheldagdarum.

18

19

20

Omnes in vincula coniecti, soli litare abnuentes, flagris caeduntur.

תהיה לי כמחנה...
מעמלתי בלבתי...
תמכי עמי ומושיבתי בלבתי...
תפחת עמי כמחנה מלכתי.

והטובת אל מלתא דבית
דאיש איש. ויהי לי כמחנה
לך חסדך ותהי לך חסדך
והיכי שדך ולישמועך מהם מלכך
למי לעבדתי מלכותי כמלכותך:
מדי עמך נדבחה עליה לעבדך
למדת איך תהיה למועדי לך: ומדת
לשונך ללתי איש או חסדך
ממלכותך לנאנסי מהלכך מלכות
בני לך עזרך: מבינך איך תהיה למועדי
לך: לו טובו בך בלא חסדך לעבדך
לך בלא שם מוצר בלבתי איש. איך בשר
מך תכלי שמואל משר עמי
איש

והי בך למדת בך תכלי דלכתי
מלכותי: לו מעדי לך: דלתי חסדך
לא שדך למלך לך איש. מהלכך בשר
מדינך למלכתי לא נשר איש: לו טוב
למדי איש לך חסדך לנשי: דבא לך
או עמך חסדך ללכי דאחמך
ועבדך בלא לתי טעמי בן דמלכות
למלך בך למך חסדך דאיש חסדך
ממעדי דמלכך מפקח למעמדי
בשר מעמדי דמלך למלכתי: בלא
בלא בשרי ומה דבשר למך תכלי
לקתי בשרי ממלך מלך איש
ממלכתי

והי בשר תכלי נשלי בלא חסדך
איש

num irridere, ejusque tiphum, & in-
solentiam perstringere, ac palam con-
tendere non dubitabant, invictissima-
que constantia veram adstantes Reli-
gionem, perpetuo Deum conlauda-
bant.

Dum itaque publica custodia in-
clusi, ad capitale reservantur suppli-
cium, solemniss, inuente " Anno, vene-
ratio Hormisdæ indicta est, in vicinis
peragenda montibus : cuius apparatus
vehementer ille delatusus, praecepit,
ut praedicti Martyres illic catenati, ad
questionem traherentur. Ubi autem
in conspectum Tyranni pervenerunt,
Beatum ille Milem, irridemis more,
interrogat: Tu quis sis, ediffere, Deus
ne, an homo? Quaecnam tibi Religio,
quaeve placeant Dogmata? Agedum
arcanam exprime pectoris tui sapien-
tiam, ut tuam edocti conditionem, in
eam nos disciplinam concedamus. Sin
autem pergas sectam tuam occultare,
sic habeto te, non secus ac feras istas,
illico jugulatum iri.

Cui Beatus Antistes intelligens,
quo ista animo dicerentur : Homo sum,
reposit, non Deus. Quod ad cetera
admet, deliberatum est, verae Reli-
gionis arcana tuis nugis neutiquam im-
miscere, aut pura Mysteria impuris
auribus ingerere. Verumtamen hoc
ingenua a me tibi fide dictum volo.
Vae tibi, impie, & flagitiose Tyran-
ne, tuisque similibus & Religionem,
& Deum averfantibus : quoniam futu-
rum est, ut vos judicet Deus in ventu-
ro seculo, & paratis ignibus, ac tene-
bris addicens, superbiae vestrae sempiternum
stetum, & stridorem dentium
rependat; quia opes, & fortunas, qui-
bus fruimini, atque insolescitis, ab illo
consequuti, nec gratos vos ipsi, nec
memores praestitistis.

His B. Milis dictis eo usque exar-
sit homo sceleratus, ut multis coram
adstantibus e sella praereps exurgeret,
&

Solemnis ven-
tibus Topar-
chae indicta.
21

Illuc catenati
Martyres ad
questionem tra-
hebantur.

S. Miles praes-
enti animo
Toparchae re-
spondit.

A Toparchae
& Narsese
eius Fratris
pugionibus
transfiditur.

ADNOTATIONES.

(1) **R** *Acbitiae*, seu Razichaei, Cataractis, & Mefenis finitimi, apud Arabes *الأرض الراضانية* *Ramanisae* audiunt. Horum praecipua Urbs *Mahlagdar*, a Sufiana non longe distans. Ibi S. Miles, & duo Discipuli Abrohmus, & Sina Martyrium perpassi sunt; ut & Daniel Presbyter, necnon Varda, seu Rosa Virgo, de quibus infra. Apud Jacobitas Razichitarum Episcopus inter Maphriani, seu Orientis Primatis Suffraganeos sextum obtinet locum. Id liquet ex Chronico Syriaco Gregorii Bar-Ebraei, cujus summam edidit Assemanus Bibl. Orient. tom.2. Verum in Epitome Canonum Synodicorum ab Ebedjesu Sobeni concinnata, cujus bina Exemplaria, Chaldaice exarata, in Bibliotheca Vaticana adservantur, sub Theodosio, Nestorianorum Patriarcha, Christi, scilicet, anno 822. Razichitarum Ecclesia inter Metropolitanas recensetur.

(2) *Lapeta*, seu *لپتة* *Beth-Lapet*, Huzitarum, quos *Oxio*, five *Oxios* Graeci, Latini que vocant, Metropolis. Arabibus *سوق لپتة* *Sub-Abuaz*, hoc est, Vicus Huzitarum dicitur. Juxta Abulphedam Tab. Geograph. 303. octoginta parasangis distat ab Asphahano. Ibi olim primi Nestorianorum Metropolitanas Sedes, qui in Marabae, & Theodosii Constitutionibus, necnon in Pontificali Chaldaeorum, Cod. Amid. Vatic. V. Huzitarum, Ilamitarum, & Gandisaporensium Metropolis nominatur. Suos inter Episcopos *Lapeta* recenset SS. Gadiabem, & Sabinum, saeviente Sapore Rege, Martyres, de quibus mox, Johannem anno 620., & Marametem 640. uti legitur in Codice Syriaco Vaticano XVI. qui binas Jesuabi, Hadjabeni Metropolitanas, ad eosdem Antilites exhibet Epistolas. Ex eadem Urbe oriundus S. Jacobus Intercisus, cujus Acta Martyrii infra dabimus.

(3) *Ilam*, seu *Elam*, Graecis, Latini que *Elymaris*, antiqua Metropolis *Ilamitarum*, five *Elymaeorum*, quibus *Elam*, Semi filium, nomen dedisse liquet ex Genes. cap. 10. v. 20. Unde Regio *Ilamitica*, seu *Elymaica*, quae ad Persidis strictae sumtae occasum in Sufianae confinio, inter Sinum Persicum ad meridiem, & Mediam ad Septentrionem potissimum extenditur, finitimoque proinde habet Sufios, seu Sufianos, Uzios, five *Oxios*, & *Chusaeos*, de quibus Cellar. tom.2. Geograph. antiq. lib.3. pag. 796. & 806. Arabes vero recentiores uno fere nomine quatuor hosce designant populos, quorum regionem *خوستان* *Chustan* vocant, quae eadem in Itinerario Beniamini *خوستان* *Chuzestan* dicitur, ab Arabe autem Interprete, Parisiis edito, *خوستان* *Hovestan* redditur; ut observat Bochartius Geograph. Sacr. lib.2. cap.2. Inter gentes, quae Apostolos, variis linguis concionantes, audiverunt, *Elamitae* recensentur Act.2.9. quorum *Civitatem Elymaidem in Perside nobilissimam, & copiosam in argento, & auro* perhibet primus Machabaeorum Liber cap.6.v.1. Porro Syrus Interpres pro *خوستان* *Ilamisii*, seu *Elamisii* perperam vertit *Elanitas*, ut loc. cit. recte monet idem Bochartius. Alii enim *Elanitas*, alii *Elani-*

tae. *Elanitas* sunt incolae Urbis *Elana*, Hebr. *Elah*, vel *Eloah* prop. *Esfongaber* in mari *Erythraeo*, ubi *Nayale Salomonis*. *Elamitas* in *Elymaide*. Haec ille. Sed priusquam Bochartius, id advertebat Gregorius Bar-ebraeus, qui in Libro, Horreum Myfteriorum in scripto, Comment. in Act.2. Syrum vulgatum Interpretem ex versione Thomae Heraclensi in haec verba reprehendit: *الانيساء، او، اهل الانيساء، في بلاد الاثيوبيا، اهل ارض الاثيوبيا*: *Et Elanitas. Heraclensis legit: Elamitas, idest Huzisae, qui alii sunt ab Elanitis.* Syrus autem Interpres deceptus videtur non modo similitudine vocum *Elamitas*, & *Elanitas*, quae in Graecis elementis non nisi una discrepant litera; verum etiam ex eo, quod praeter *Elanitas* Erythraei maris adcolas, noverat, alios esse populos *Gordyaeis* proximis, quos Syri *الانيساء* *Elanitas*, seu *Alanitas*; Plinius *Alonoi* vocat lib.7. cap.26.

(4) *Sufan* Arabibus *سوسان* *Sas*, Graecis, Latini que *Memnona*, vetus Persarum Regia, apud sacros, profanoque Scriptores celebris, caput Regionis Sufianae, ad Eulauem flumen posita: ob loci amenitatem nomen sortita est a *Liliis*, quae ea in Regione uberrime nascuntur: & *Sufan* indigenae *Lilium* vocant: uti Athenaeus lib.12. cap.1. & Stephanus Lib. de Urbibus, Observant. Ibi, sicuti jam adnotatum est, S. Simeonis Bar-ebaëo Corpus fide sepultum. Ibidem Corpus Danielis Prophetae jacere, affirmant Abulpheda Tab. Geograph. num. 296. Jesuabus Nisibenus, in Libro de Demonstratione verae Fidei, Cod. Arab. Vatic. XLIX. & Gregorius Abulpharagus, Hist. Dynast. pag.54. qui tamen perperam cum Castaldo, Herbelotio, & Baudrandio in una, eademque Urbe *Suftram*, & *Sufan* accipit. Ex accurata enim *Sufae*, & *Suftrae* descriptione, ab Abulpheda edita, & ex Tabula Metropolitanarum Ecclesiarum, ab Elia Damasceno exarata, ubi alius *Sufae*, alius *Suftrae* Episcopus adnotatur, falsitatis convincitur; si dixeris *Suftram* vicinae *Sufae*, a Rege *Sapore* dirutae, suffectam fuisse: adeoque ab authoribus, quae de *Safa* antiqua cum in sacris, tum in profanis literis traduntur, ad *Suftram* referri. Abulpheda loc. cit. alique Geographi Orientales *Sufae* nomine tres Urbes designant; *Sufan* nimirum, *Ilamitarum*, de qua nobis sermo est; & *Sufan* *Maaritaniae* in ora Oceani Atlantici; & *Sufan* *Arabiae* juxta Montem Synai ad Sinum Arabicum, seu Mare Erythraeum, quam vulgo *Suez* dicunt. His adde quartam *Sufan* in *Assyria*, seu *Mosulana* regione, quam Abulpharagus; ejusque Chronici continuator *Sus Castrum* vocant. Ejusdem meminit Abulpheda in descriptione Mesopotamiae, addique quintam *Sufan*, quam *Gezirae* vicinam dicit. Porro *Sufae* Episcopus apud Chaldaeos Metropolitanano *Lapetae*, seu *Ilamitarum*, five *Gandisaporensium* subiacuit, & *Ledan* quoque Urbem complectebatur: ut ex Tabula Eliae Damasceni, & Pontificali Chaldaeorum liquet. Episcopi ejusdem Urbis post B. Milem fuere *Abdas*, anno Christi 419. *Jozachus* 500. *Paulus* 530. *Isaac* 680. *Joiue*.

مدبسا ه/بسه حدو قالا ولسا هيئال
 حله حملط وجره خلا همتنا خيائنا
 حصه صلهامه مهنه صوب اهل حدمتنا
 هينا ٥٥٥ ويه دلا انازب احمق ولسا
 خلا حبره وده دلسا ٥٥٥ ؛ لسق لسق
 ملسا خلا امسلكم هيئال ودهم ٥٥٥
 خلا موهسا لساه ه/بسه ؛ دلسا ٥٥٥
 اء حرمدلسا ؛ هنيق ولسا /لسا منبه ص
 ودهدلسا عده حدلسا احمق صله
 انقي اءنيق ؛ ويه سزه اقمملا لوب
 ولسا ؛ مهدهصه منها ومبا حلسا
 صلهه ٥٥٥ ؛ لسق اءنيق ؛ ولا /لسا موي
 حوب ولسا ؛ اقمملا ؛ وهما حنوملا
 بلاه ؛ ولسا حبه ؛ لسق اءنيق ؛ دهسالا
 مدهمس من منبه اقممق ورسن اء
 من منبه /هزمه لساه ولسا قالا مدهيا
 صله صله ؛ لسق اءنيق ؛ ولسا اءنيق
 اءنيق ؛ لسق اءنيق ؛ وهما
 مالمدلسا مهدهصه ؛ اقمملا ولسا
 لاه اءنيق ؛ حلسا ؛ ولسا ؛ ولسا ؛
 ولسا حبه صله ؛ اءنيق ؛ لسق
 اءنيق ؛ حلسا ؛ ولسا ؛ ولسا ؛
 مدهصه ؛ ولسا ؛ ولسا ؛

Sciaclypas Papa monas sufficitur. Hic ex Perside oriundus, & Syriacum, & Perficum calluit idioma. In ejus electione Episcopus inter exortum est diffidius, ac eorum numerus, qui ipsum in Catholicum postulabant, potius sibi vindicavit suffragiam. Et itaque anno Græcorum 577. (Christi 266.) David, Moissæus Metropolitanus, manus imposuit. Anno ab inauguratione sui 59. Synodo Trecentorum decem & octo Patrum, Nicaeae anno Græcorum 636. (Christi 325.) coactæ, interfuit. Autumam nonnulli, eam ipsa in Synodo Catholiceam fuisse renunciatam. Verum id mihi pusidum commentum est. Peribent alii, ipsum laudare Concilio nequaquam interfuisse, sed ad illud Simeonem Bar-saboi, Discipulum suum, adlegasse. Novem post habitam Nicaenam Synodum annis congregati Episcopi Orientales, plura reprehensionum capita Papæ objecerunt, cum ob Ecclesiasticarum rerum confusionem, quæ ipsius incuria obrepserat, tum ob alia gravia crimina, quibus eum insinulabatur. Unde quum se purgare nequiverit, Sacrum Evangeliorum Codicem, se coram possum, manu percutiens; Loquere, ait, si in te sermo est, quandoquidem me verba desunt. Atque eodem momento dextera ejus obrigit. Quidam tradunt, Episcopos prodigium hoc spectantes, quasi vera sua adulationes hujusmodi poena confirmaret, in ipsum depositionis sententiam tulisse. Ex aliis vero, nequaquam Episcopi Papam deposuerunt, judicantes, ei fas esse corruptionem, Divinitus inflictam. Ad hunc autem Papam existant Epistolæ consolatoriae, de

ejus dexterae contractione a SS. Jacobo Nisibeno, & Ephraemo Syro conscriptæ, quibus & Episcopi reprehenduntur, quod in eura temerario ausu insurrexissent. Verum hæc Epistolæ commentitiæ esse, & a Josepho Catholico quam ab Episcopi damnatus esset, compositas, per plures opinantur. Senio confectus obiit anno, postquam hæc contigere. Afirmant vero alii, ipsum duodecimo, a quo ejus dextera obrigit, anno decessisse. Quos tamen sententia baudquam mihi probatur. Hactenus Bar-ebraeus. Sinceriora tamen sunt Acta nostra, quam quælibet alia monumenta, ex quibus suam ille Historiam adornare poterit. Papam Metropolitanam apud Chaldaeos, seu Nestorianos Sedes primum instituisse, innuit Ebedjesus Sobensis in Epitome Canonum Synodicorum Par. 8. cap. 15. his verbis.

بلا من جدهم ولسا ؛ دمهدهم ؛
 لسق ؛ لاه ؛ ولسا ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ من سجدا ؛ مهدهد ؛ من
 دمهدهم ؛ سجدا ؛ لسق ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ من دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 لسق ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛
 دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛ دمهدهم ؛

Sedium inter se primatus causa ex temporum, quibus Patriarchas, earum fundatores, vixerunt, prioritate repetenda. Quare hunc inier se temporis ordinem habent. Primus, qui Metropolitanus constituitur, Papa Patriarcha fuit, qui Patriarchalem dignitatem ad annos circiter octo & sexaginta tenuit; atque ante omnes Metropolitanam Illimitidii discrevit, paullo post etiam Nisibis; tum Peras-mesanae, hoc est, Bassoræ, demum Affyræ. Qui quatuor Metropolitanæ a Papa constituti fuerunt.

(15) Exstat in Cod. Arab. Vaticano XCV. S. Jacobi Nisibeni ad Episcopos, Presbyteros, & Diaconos Seleucia, & Ctesiphontis Epistola, et Syriaco in Armenicum fermone conversâ, in-scribiturque; De Diffensionibus, & contradi-tionibus, quæ ex superbia oriuntur; deque Ambitione. Ubi attingit schisma, quod in Assyria propter Papam Aghæi filium, obortum est. Ex ea autem colligitur, S. Jacobum Synodo Seleucen-i nequaquam interfuisse: tum quia Seleucia, & Ctesiphon, ubi Concilium celebratum est, in Perisiam, non vero in Romanorum ditione erat, tum quia si Jacobus adfuisset, nequaquam ad Synodum literas dedisset. Quom autem Bar-ebraeus ait, Epistolas, quæ sub SS. Jacobi, & Ephraemi nomine ad Papam circumferuntur, a Josepho Catholico confictas nonnulli videri; hanc, quam Armenice habemus, minime intelligit. Non enim ad Papam, sed ad Synodum in causa Papæ coactam, directæ est. Eadem insu- per

per facta innuit, quae in sinceris hisce Actis de illa Synodo narratur.

(16) Inter cœtera, quae Papae objiciebantur, improbanda, unum fuit, teste Mari, quod uni eidemque Ecclesiae binos Episcopos praeficeret.

(17) *Maifan*, Graecis, Latinisque *Mefene*, Regio in finibus Meopotamiae a Cellario Tom. 2. Geograph. antiq. lib. 3. cap. 16. duplex observatur: altera apud Seleuciam & Ctesiphontem, Tigri fluvio cincta: altera inter ostia ejusdem Tigris, qua in Persicum mare sese immittit; quam tamen Syri ex Euphrate, non ex Tigri nominatam volunt. Ubi enim haec duo flumina committuntur, non Tigris, sed Euphratis nomen habent. Hinc quam hodie *Basram*, seu *Bastoram*

Arabes vocant, Syris olim *Pherat-Maifan*, hoc est, *Euphrates Maifan*, sive *Mefena ad Euphratem* dicta est. Porro in utraque Maifana, seu Mefene Episcopos ab initio habere Christiani; & quidem Episcopis, qui una cum Simeone Bar-saboe Martyrio persecuti sunt, ad censentur Bulidaeus Episcopus Pherat-Maifan, & Johannes Episcopus Maifan, ut ex prooemio Cod. II. Nitriensis alibi ostendimus.

(18) *Formifia Gupbrizius* perperam Menologio Basilii *Mythopbarus* dicitur.

(19) *Mabeldagdar*, Assemanus *Mabeldegerd* legendum putat; a Susana non multum distat. Ejus Episcopus in Synodica Theodosii Patriarchae inter Chaldaeorum, seu Nestorianorum Metropolitans recensetur, ut superius adnotavimus.

(20) Menologium Basilii corrupte legit pro *Abrofino Eboram*, & pro *Sina Seboam*. Nomen autem *Papae*, qui ab eodem Menologio Discipulis S. Milis superadditur, vel omnino redundat, (duos enim, non tres Discipulos habuit Miles) vel pro *Presbytero* sumendum est, juxta hodiernum Graecorum morem, ut sensus sit: & *Discipulorum ejus Eborae Papae, seu Presbyteri, & Seboe Diaconi*.

(21) Hoc est, mense Octobri: Nam Syri, & Chaldaei, quorum supputationem in hisce Actis conscribendis adhibet Maruthas, Anni exordium ad haec usque tempora nonnisi a Kalendis Octobris arceffunt.

(22) Hinc corrigendum Menologium, tradens *Eboram*, & *Seboam*, idest *Abrofimum*, & *Sinam*, Milis Discipulos, non lapidibus, ut ferunt Acta nostra, obrutos, sed fustibus contusos, animas Deo reddidisse.

(23) Ergo impii duo fratres, *Gupbrizius*, & *Narset* non in furias acti, sicuti tradit Menologium, mutuis sese vulneribus confecerunt, sed Cervum, e septo profugientem, telo confodere intendentes, alterum alter ex adverso percussit.

(24) Hanc de mortuis non sepeliendis consuetudinem ad sua usque tempora viguisse, testatur *Agathias Scholasticus* Lib. 2. edit. Paris. pag. 60., ubi haec de Mermerois Perfarum Ducis cadavere, deque more sepeliendi apud Perfas refert. *Tunc usique demortuam Mermerois corpus ipsius familiares elatum, extraque Oppidum Mechistam deportatum, solum ita, ac nudum patrio ritu canibus, atque avibus obcoenis, quae cadaveribus pascentur, devorandum exposuerunt. Hanc enim sepeliendis morem observant Perfae: atque hac ratione, absumptis carnibus, nuda ossa, sparsim per campos projecta, patrescunt: In Capis enim aliqua, vel loculo conlere, vel etiam terra obsumulare neusquam fas est. Cuicumque vero Cadaveri non statim advolant aves, vel advenientes canes non illico dilaniant, illius hominis impuros fuisse mores credunt, animumque injustum, & baratro dignum, maloque Daemoni dictatum. Tum porro, & quidem magis necessarii, atque amici jacentem lucente, lamentisque prosternunt, ut penis emortuum, neque melioris fusi participem. Qui vero quamcivissimum devoratus fuerit, felicissimum praedicant, ejusque animam summa admiratione prosternunt, ac longe praestantissimum, & Deo similem, & in beatis sedes evolaturum.*

(25) *Sabaei*, idest, Arabes, qui ad fauces Mariae Persici habitant, a Saba Reginae filio, de quo Genes. 10. 7. & Ezech. 27. 22. & 38. 13. sic dicti. Unde Promontorium Sabo, seu *Asabo*.

(26) Hoc est, die Novembris v. in quem anno Christi 341. competit Luna ejusdem mensis tertia decima.

AD MONITIO

In Martyrium SS. SCIAHDUSTIS Episcopi, & Sociorum.

S Ancti Sciahdustis, Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi, Sociorumque ejus Martyrii quidem Actis ad Aloysio Lipomano ex Metaphraste tom. 5. primum edita, quae nostris quidem Actis adamussim ferre consonat, si & rudem stylum, & nonnulla excipias, a nobis mox adnotanda, quae felicius verti potuissent, non Metaphrasti foetum esse, sed a vetustiori quodam Interprete e Chaldaico, seu Syriaco sermone in Graecum reddita, luculentissime colligitur ex genuina eorumdem Actorum summa, quam Menologium Graecorum, jussu Basilii Porphyrogeniti Imperatoris longe ante ipsius Metaphrasti actum exaratum, refert ad diem Februarii vigesimam.

Græca Acto-
rum versio ante
Metaphrasti
actum ab in-
certo autho-
re, parum ta-
men feliciter,
elaborata.

Sciahduſtis nomen apud Authores paſſim corruptū, Ejus ethymoſ.

Porro Sciahduſtes, Coptitice زادوق Zaduk, Authori Perſae, quem Latinitate donandi ſpem faciēbat apud Tillemontium, & Ruinartum Renaudotius Cbabaduſt: Graecis verbo, Latinique, ſicuti ad diem 20. Februarii monent Baronius, & Bollandus, Sadoth, Sadothus, Sadothtes, Sadoth, & Sadothcus; nomen Perſicum eſt, ex duplici voce compoſitum شاه Sciab, nempe, quae Regem, & دوست Duſt, quae amicum ſignificat: atque adeo ſi Sciahduſtem Graecum, vel Latinum ſecere velis, recte τ Φιλβασιλια, ſeu Regis amicum dixeris. Chaldaei tamen pro Sciahduſte frequentius habent عهءءءءءء Jofuduf, ideſt, Jeſu amicum.

S. Sciahduſtis Patria. Interfuit Cōſilio Niceno.

Celeberrimum hunc Martyrem ex Amro Suſae, ex Bar-ebraeo autem, aliiſque rerum Orientalium Scriptoribus Beth-garmae, ſeu Bagermae natum, Simeonis Bar-ſaboē, avunculi ſui nomine, Concilio Nicaeno interfuiſſe, tradit Ebedieſus Sobae Metropoliſta in Epitome Canonum Synodicoꝝ, cujus verba in Admonitione noſtra praeſvia ad Acta S. Simeonis excრიſimus. Illum vero tribus poſt ejuſdem Simeonis certamen menſibus Seleucia, & Cteſiphontis Episcopum fuiſſe renunciatum, eamque Eccleſiam biennium rexifſe ſcribit Gregorius Bar-ebraeus, qui & Abulpharagius, in ſerie Catholicorum Orientis, in haec verba.

Quot annos in Seleucienſi Cathedra ſederit?

... Sciahduſtes, Beth-garmenſis, ejuſdem Simeonis Archidiaconus, & ex Sorore Neper; qui, tribus a Magiſtri ſui obitu elapſis menſibus, Seleucia Catholicus clam ordinatus eſt. Poſt Biennium vero ignem de terra in Caelum conſcendentem conſpexit, ſimulque audiit Simeonem magiſtrum ſuum ſibi dicentem: Adcede, Frater Sciahduſtes, ad gaudium Domini tui. Cujus quidem viſionis fama ad impium Saporē delata, comprehenditur Catholicus cum CXXV/III. Presbyteris, Monachis, & Fidelibus, necnon duabus Sororibus ſuis: & una omnes pro Chriſti Confeſſione interfeſti ſunt. Ferunt autem S. Sciahduſtem Sapori, agenti: Simeonem Chriſtianorum Duceſ, & cum eo Sabinum Episcopum interemi; Cur ergo tu populo, quem odi, praecelle auſi? in haec verba reſpondiſte. Chriſtianorum Dux, & caput Deus eſt, & quem elegerit, rectorem illis conſtituit. Sicuti autem nec maris aquae, ita nec Chriſtiana Religio umquam deſiciet. Quocirca vehementer iratum Saporē, Sanctum Antiſtitē cum reliquis Chriſtianis trucidari juſſiſte. Haec tunc Bar-ebraeus, qui tamen adlucinat, quom Sciahduſtem biennio Seleucienſem Eccleſiam rexifſe oggerit; niſi illud utrinque omnino incompletum fuiſſe intelligat. Sciahduſtes enim, ut diſerte produnt Acta, altero Perſecutionis anno, poſtquam Simeonis viſio ſibi objecta eſt, comprehendus fuit; inde vero menſibus quinque in carcere exactis, exeunte menſe Februario anni, Simeonis Bar-ſaboē necem ſubſequentis, Martyrium ſubiit. Atqui S. Simeon menſe Aprili, anno Saporis Regis 32. Perſecutionis 2. quem in 341. Chriſti annus incidiffe, ſuperius oſtendimus, caeſus eſt. Sciahduſtes itaque cum Sociis ineunte anno ejuſdem Saporis 33. Perſecutionis 3. Chriſti 342. proxime, ſcilicet, fequenti, menſe Februario Martyrii lauream obtinuit: ac proinde ſi tribus, ut tradit Bar-ebraeus, a S. Simeonis obitu elapſis menſibus, Catholicus ordinatus eſt, menſes octo. ſi vero illico Simeonem excepit, decem ad ſummum Seleucienſem Pontificatum geſſit.

Corrigitur Bar-ebraeus.

Atque hinc corrigendus eſt Amrus, qui praeterquamquod perperam Sciahduſti duos

Caſtigatur Amrus.

duos tribuit Episcopatus annos, & mense quinque, immaniter quoque deceptus est, Seleuciensem Sedem triennio post S. Simeonis Martyrium Praesulibus suis orbam autumans. Nam Simeoni *interca*, ajunt Acta, *sufficitur Sciahdustes*; & hic ipse dum obumne perimit, quum per *Heri*, Simeonis, per *Hodie*, sui ipsius Martyrii interpretatur annum. Porro tunc temporis, quum, scilicet, Simeonis visio sibi objecta est, jam Seleuciensi Ecclesiae praefectus erat. Ergo vix, ac ne vix quidem tres menses vacavit post obitum S. Simeonis Sedes; mense etenim Aprili, ut modo monuimus, occubuit Simeon, Sciahdustes vero proxime sequenti Februario postquam quippe carceris menses transiegit. Jam vero quum comprehensus fuit, Saporis Regi, tamquam Christianorum Dux notissimas erat: aliquot igitur menses in Cathedra Seleuciensi sederat.

Sciahdustis, & Sociorum memoriam ad diem Februarii vigesimum primi apud Latinos inscribere Molanus in Auctario ad Usuardum ex Actis a Lipomano editis, atque ex Graecis Carthophylaciis Galestinus, qui ita eorum certamen expresse: *In Perside Sancti Sadothi, & aliorum CXXVIII. Martyrum. Ille Episcopus, praedicatione cum ab impietatis erroribus ad Christi cultum multos perduceret, invidiam sibi concitavit Magorum, ignem calentium: qui illo ipso tempore, quo Sanctus hic per quietem vidit B. Simeonem Martyrem, summis insidentem scalis, se hortari, ne ad Regem Saporem cessare venire, catenas illi, & iis, qui cum eo erant, Christianis iniiciunt, & in carcerem illos includunt: quoad cognitionem sibi a Sapore Rege data, eductos gravissimeque tortos, omnes, abscessis cervicibus necarunt.* Et in Martyrologio Romano brevius Baronius: *In Perside, inquit, Natalis Sancti Sadothi Episcopi, & aliorum Centum viginti octo, qui sub Sapore Rege Persurum cum solem adorare renuissent, crudeli nece praeclearas sibi coronas compararunt.*

Eorum memoria & cultus apud Latinos.

Menologium autem Basilii Imperatoris jussu editum, eorumdem Sanctorum Martyrum festum semel atque iterum recolit, & primo quidem die xx. Novembris. *Certamen Sancti Martyris Sadothi Episcopi, & Sociorum CXXVIII. Sanctus Sadoth in Perside Episcopus, quod populum Christi fidem doceret, multosque ad vitam, verumque Deum adduceret, ad iram, & indignationem Magos, ignis cultores, commovit, quibus volentibus Satellites ad capiendum Sanctum mittere, vidit idem Sanctus in somnis S. Martyrem Simeonem, saum in Episcopatu decepsorem, insidentem longae scalae, ipsumque, ut ad se veniret, compellentem, atque dicentem: Rex Regum vocat te. Quod significabat ipsius ascensum per Martyrium. Quumque ista narraret Sanctus, qui misit fuerant, Magi comprehenderunt ipsum una cum Sociis Christianis, & in vincula conjuncti, causam eorum ad Saporem, Persurum Regem, referentes: qui illos ex carcere eductos, ac gravissime tortos postremo decollavit: Deinde vero ad diem xix. Octobris: Certamen S. Martyris Sadothi, & Sanctorum CXX. Sociorum. Sadothi Martyr, Sapore Persurum Rege, claruit. Christianae autem fidei causa comprehensus, adductusque ad eundem Regem, quum ignem adorare nollet, gravissime caeditur: tum cute a fronte ad pedes inusta, deque ejus pelle loro, digiti latitudine, detracto, iterum, bubulis nervis laceratus, super spinas, ligna, & saxa acutissima nudus pertrahitur; deinde digiti articulati dissectis in cochleam basilii cogitur. Praeterea candentibus subulis in reliquo corpore foditur, mox inverso capite suspenditur, eique lingua praeciditur. Cuius constantiam homines mille ducenti septuaginta conspicati, in eam opinionem venerunt: Nisi magnorum rerum spem haberet, eum tanta perferre non posse. Quomobrem Christi fidem amplexi, in vincula conjunctus. Sadothi vero gratias Deo agens, unatum centum viginti Sanctis capite plebitur. Haec Menologium Basilii. Verum adulterium esse postremum hocce encomium, & ab eodem autore, unde horum Martyrum notitiam hauserunt Menaea Graecorum, & Synaxarium Coptitarum, excogitatum, is solus inficias ibit, qui illud cum superiori commemoratione, & cum genuinis hisce Actis non contulerit. Illic Sciahdusti centum viginti octo assignantur Socii: heic vero centum viginti. Illic decollati tantummodo perhibentur; heic varia, etque immanissima, tormentorum exhauriunt genera: mille ducentos septuaginta homines ad Christianam fidem adducunt, ceteraque patrant, quae & prior Commemoratio, & Acta nostra alto premunt silentio.*

Et Apud Graecos in Menologio Basiliano.

Iterum in eodem Menologio, sed parum accurate.

Ut & in Menaeis Graecorum.

Haud abfimile itaque eorumdem Martyrum Elogium referunt Menaea Graecorum ad praefignatum diem Octobris decimum nonum, in haec verba. *Τῆ αὐτῆς ἡμέρας • Τῷ Ἀγγιλι Μάρτυρος Σαδοθὶς καὶ τῶν αὐτῶν κ' • καὶ ε' Μαρτύρων ἐν Περσίδι πλουσιότατον • Βασίλειους*

λίωτος Σαβαριῦν ἐν τῇ ᾧ Περσῶν Χώρα, ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμεῶν ὅτις Ἐπίσκοπος ἦεν αὐτῶν, ἐν μίᾳ τῇ ὑπὸ τῆ βασιλείας αὐτῆ ἐορέῃ, καὶ τῷ Χριστῷ λαὸν ἐκδηδύσκων τὰ εἰς ψυχικῶν ἀφίλων σωτηριότητι. Τίνας δὲ ἐ τῆ Περσῶν ἀπειρακτικῆς βασιτείας διηβλήθη τῷ βασιλεῖ, καὶ προσεχθῆς αὐτῷ, καὶ μὴ πειθεῖς προσηύκεται τῷ ἄλλῳ, καὶ τῇ εὐλίῃ, τὰ τε ὑδάτι καὶ τῷ πυρὶ, φράτον ἴβρ τῆ τιπεται βραβούτις. Ἐπει τῆριται ἀπὸ τῷ μετώπῳ, ἔχει τῷ ὄνυχων, ἐ ἀφαιρῆται ἀπὸ τῷ δέρματος αὐτοῦ, λαθὼν ἴνα ἴχηται δακτύλου σπλάτος. Καὶ ἀφῆς βυτίου τοῖς τύπτεται, καὶ ἴα' ἀκαθῶν καὶ σκολιῶτων κυλιέται. Καὶ ἢς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγγουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γυναικῆς Ἰσομίας τῆ βασιλείας πάλιν ἐξήμας. Ἐλθῶν δὲ εἰς φυλακῶν, πάλιν ἀγίται ἐς ἰερόσπειν, ὅγῃ δὲ ἱεροῦ δὲ ὄλε τῷ σφρατι, ἐσφραδῆ καὶ κεφαλῆς, καὶ ἰβελίσκους πετυρακτομένους, κατατιβῶσκαται ὄλον τὸ σφμα. Καὶ ἰπὼ ὁ ἴβρ ἄγιος ἐς ἰδὼν ταῦτα ἰλογίζετο, ἦκουσι δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ ἰσαπαλῶτος σπαρῆσαι τὰ μέλα τῆτι. Πιστίω τῷ Θεῷ μὴ ἀντίφουσι. Ἰσμερῶντι καὶ Χριστιανοὶ τὰ λῆψαδ μὴ. καὶ ὅς ἐὰν ἐπικαλιέσται τῷ Θεῷ ἐν τῷ ὀνόματι μὴ, σωτηρίας ἴησθαι. Καὶ παρῆρδὺς γλαδῆος τῆριται ὄμματι δὲ καὶ χηρῆς εἰς ἕρατὸν ἐκτίνας, καὶ κατ' αὐτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ ἄρατῆ ἦκουσι λεγόμενος. ἢ ἄφῆσις σὺ πεπλήρωται, καὶ ἰδὼ ἴση λαλοῦ, ἐ φωνῆς αὐτῷ γλαδῆος ἰέρα ἐδόξαται τῷ Θεῷ. Ταῦτα βλάτωτες οἱ λαοὶ, ἐξῆτα λῆσαστο καὶ ἐπῆσῆσας ἐπὶ τῷ Κύριον ἡμεῶν Ἰσῶν Χριστῷ, ἀνδρες χίλιαι ἰβρομῆκοιται, καὶ ἴπρσι ἐξῆκοισι. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ὅτι πολλοὶ δὲ αὐτῷ προσέρχονται τῷ Χριστῷ ἔφη καὶ κεφαλῶν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ἐπὶ δὲ καὶ ἴπρσι ἐκ ὄλλῃος ἀγῆβῆσας λῆσῆσι. Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἴσμεν, καὶ κατ' αὐτὸν ἀπὸ τῷ σφρατι. Καὶ λαβῶτης αὐτοῖς οἱ σφρατῆται, ἀπῆραγον ἐπὶ τῆς σφρατῆς τόποι, καὶ προσευξάμενος ὁ ἄγιος ἐ κατὰ σφρατῆσας αὐτοῖς, ὅπας τῷ ἀεὶδμὸν ἱκατὸν αἰκοῖ αὐτοῖς σφρατῆσας ἀπῆρῆθη τῷ κεφαλῶν. καὶ καθῆρῆς οἱ λαοὶ. *Eodem die (xix. Octobris) Sancti Martyris Sadoth, ὁ CXX. Martyrum, qui cum eo in Perside vitam profuderunt. Quo tempore apud Persas regnabat Saborius, hic Sanderius Pater in quadam ejus Regni Provincia Episcopus erat, ὅ ἰσολοφὸν καὶ ἀνιμαρῶτων περτινεται ὑλιτατατα ἐδοκατ. Quum autem quosdam Persas incautus Sacro Baptismate tinxisset, apud Regem adesset, ὅ ἄ ἐὺμ περδύτῆς, quoniam induci nullo modo poterat, ut solem, aut lunam, aut aquam, aut ignem adoraret, primum quidem virgis caeditur; dein scinditur a vertice usque ad pedum unguis, ὅ ἀβελῆται ἀ πελλῆ τῷ ἰνιῷ λατιτυδι. Rursus postea boum nervis verberatur, ac supra spinas, ὅ ἄκοῖ παλοσ φοσῆται. Tum in coelestem eum compingunt. Quae omnia magno animo quum perpetetur, Regem majori furore accendit. Conjectus vero in carcerem, inde iterum ad quaestionem revocatur. Sed quum toto corpore sanus esset reperitus, capite suspensus est, ὅ toto corpore stylis candentibus vulneratus. Et quoniam haec nibili Sanderius faciebat, audiens Regem mimantem, se omnia ipsius membra dissipaturum: Confido, inquit, Deo meo, fore ut Christiani reliquias meas inter se partiantur; ὅ quicumque Deum in nomine meo invocaverit, salutem inveniat. Statim vero lingua ei excisa est. At manus, oculosque ad Caelum tendens, ac secum precatus, vocem audivit e Caelo dicentem: Impleta est petitio tua, ὅ loquela tibi reddetur: ac renata lingua liuadabat Deum. Populi ea spectantes, obstupuerunt, ὅ crediderunt in Dominum nostrum Jesum Christum Viri MLXX. tum alii CC. Rex cognito tam multos ad Christum per eum adcedere, praecipit, caput illi ense amputari. Quum autem ὅ alii non pauci conclamarent: Et nos, o Rex, Christiani sumus: in ipsos quoque sententiam tulit. Quos adreptos, ad locum caedis mittit perducere. Et quum Sanderius preces effudisset, ὅ εοι, qui Centum viginti erant, absignasset, prior ipse capite truncatus est, ac deinceps reliqui. His praeterea verbis celebrantur.*

Σαδῶθ ὁ Θεῷ τῷ κάρας τμηθῆς ἔφη
 Θεῷ Σαβαῶθ, νῦν παρῆσται Θεῷ
 Δικῆς δικαπῆ Μαρτύριον Συμμαρτύρων.
 Καὶ εἰς δικαπῆ ἑπίσκεισι πηγιῆτις ἔφη.
 Sadoth Divinus capite caesus gladio;
 Dei Sabaotb adstat nunc Troono
 Decas vicibus decem Martyrum Commartyrum,
 Et bis vicibus decem moriuntur percussif gladio.

Ad diem vero Februarii vigesimum ita habent. Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ, μῆσιν τῷ Ἀγίῳ Μάρτυρι Σαδῶν Ἐπίσκοπον, καὶ ἦσιν αὐτῷ πηλοθῆναι τῷ ἀεὶδμὸν ἱκατομῆκοικῶ. Οὗτοι ἱμαρῆσῆσαι ἐν Περσίῃ ἐπὶ τῷ βασιλεῖ Σαβαριῦν ἔφη τῷ ἄς Χριστῷ πῆσι πῆσι ἀποτμηθῆσι τὰς κεφα-

κεφαλᾶς ἰσορήται δι' ὃ Ἀγίου Σαδούκ' ὡς τὸ καταρχιθῆναι αὐτὸν, ἰδὴν καθ' ἕκαστον τὸν ἔτος τῶν ἱερομάρτυρα Συμῶν, ἰσάμβροτον ἐπὶ κλίμακος ὑψώσεως, καὶ ὡς τὸ ἐπὶ θεοῦ ἐγκαλιόμενος, δηλοῦντα ὡς ἴσως τὸ τὸ μαρτυρῆναι ἀνάστασι. *Eodem die* (xx. Februarii) *Commemoratio S. Martyris Sados Episcopi, & eorum, qui unacum ipso mortem subierunt, numero Centum viginti octo. Ipsi sub Sapore Rege in Perside ob Christi fidem omnes capite caesi, Martyrium compleverunt. Fertur autem, Sanctus Sados, antequam comprehenderetur, visisse in somnis Hieromartyrem Simonem, qui ipsum praeceperat, summis insidentem scalis, & ad ascensum se invitantem, Martyrii quoque significantem progressum.* Deinde hoc distichon subjungitur.

Θίμω σου ὄρω, καὶ Σαδούκ' Ἐπισκόπου
 Ἡ δωδεκάπλοκῃ, μαρτυρῶν δίκας ἔχου.
*Sustinet cum octo, & Sados Episcopo
 Duodecies duplicata, Martyrum decas gladium.*

Quantum autem a veritate aberret prioris narrationis Author, quisque tum ex absona ejusdem concinnandae ratione, tum ex ipsius cum genuinis Actis, imo & cum elogio ad diem 20. Februarii relato, comparatione haud difficile colligit Praeterea nec ab haeresi, quam Sancto Sciahdufti impingit, ipse purgatur, quum eundem S. Martyrem exhibeat de se dicentem: *Quicumque Deum in nomine meo invocaverit, salutem inveniet.* In solo namque Jesu Christi nomine invocari posse Deum, & salutem inveniri, docet ex Evangelio Catholica Ecclesia.

De iisdem Sanctis Martyribus agit & Constantinus Ghinius in Natal. SS. Canonico-
 rum, & Menologium Graecorum ab Henrico Canisio editum, ut & Maximus Cithero-
 rum Episcopus, ad ipsum diem Februarii vigesimum.

Demum in Synaxario Coptitarum idem festum recolitur ad diem xxvi. mensis Em-
 ficiri, seu 23. Februarii, his verbis: ذكر شهادة زادوق والمنعشدهدين معه وعذتهم ما به ثمانية.

Et in Synaxario Coptitarum.

وعشرون قدسيين. هولاء طالبهم بهرام ملك الهرس بالسجود للشمس. فاجابه القدس زادوق. اذني لم ادزل من احشا امي اعبد لهده الشمس الزايده. بل لخالفها. فاجابه بهرام. وقل لهده الشمس الاله. فقال نعم. وهو الالهنا المسيح والاهها. فامر ان تضرب رقبته. فوقف القدس مبتهلا ومخليا. تم احنا عنقه المقدس للسياني. فلما ضرب السياني عنقه نزل عليه نور من السماء. ورأوا الحاضرين فصلحو نحن باجمعين مسيحيين. فامر الملك بضرب اعناقهم وكمالت بذلك شهادتهم.

Commemoratio Martyrii Sanctorum Zaduk, & Centum viginti Sociorum, qui quum iussi essent a Beheramo Rege Persarum, ut solem adorarent, respondit ei S. Zaduk: Non prodiis ex utero matris meae ad colendum solem interituum, verum ejus Creatorem. Cui Beheramus Rex: Num huic solus est Deus? Utique, respondit Sanctus, & quidem Deus noster Jesus Christus, & solus Deus. Praecipit itaque Rex, ut capite pleceretur. Stetit autem Sanctus tantisper orans, atque obsecrans, tum cervicem suam sanctum carnifici submitisit. Quumque ei caput praeideretur, de Caelo immista est in ipsum lux, quam conspicati adstantes, una voce inclamarunt: Nos Christiani sumus. Quomobrem vehementer iratus Rex, omnes capite obturcari mandavit. Atque ita Martyrii palmam adepti sunt. Mendosam itidem, atque depravatam esse hanc Copticam commemorationem, vel ex eo conjicit Leffor, quod ab anno Christi 309. ad 342. quo occubuit Sciahdustes, rursus vero ab hoc anno ad 380. nullus intermedius regnavit Persarum Rex, solusque Sapor II. qui propterea Longaevus cognominatus, Imperium Persicum toto hoc temporis intervallo tenuerit.

Ejus lapsus.

4 coeperat , ' anno Rex in urbe Seleucia quum verfaretur , comprehensus est Sciahdustes , vir gravitate , atque integritate morum insignis ; Fidei vero , ac pietatis laude spectatissimus , cuius nomen *Regis amicum* recte interpretetur . Regem quippe supernum unice , atque ex intimis animi sui sensibus dilexit . Capti cum illo ex eadem Urbe , atque ex Castellis , locisque finitimis Presbyteri , Diaconi , Clerici ' & Virgines Sacrae ' octo & viginti supra centum .

5
6 Omnes in vincula publica ducti , atque in foedum , horribilemque carcerem injecti , ad capitale supplicium reservantur mensibus quinque . Per id temporis intervallum ter e carcere ad quaestionem producti , quum solem adorare recusassent , verberibus caesi , durissimis clavarum ictibus contusi , atque vario cruciatuum acerbissimorum genere torti fuerunt . Judicibus vero spondentibus Regis nomine veniam , & libertatem , si quidem imperata fecissent , communi omnium sententia Sciahdustes generosum hocce dedit responsum . Haec vestro perferenda hero accipite : Una nos univertus continet , ac sustentat virtus , una veritas , una voluntas . Unam Fidem in unum Deum praedicamus , eidemque ex animo obtemperamus : ut vero solem , aut ignem , ab illo conditos , nostroque commodo , & usui destinatos , colamus ; sive ut contaminata Religionis nostrae sanctimonia , impiissimae voluntati tuae obtemperemus , nunquam te adsequaturum scito . Amove minas ; nullus hoc a nobis extorquet metus . Ferrum expedi , cervicem damus ; supplicia adaugero , vitae cedimus : quin , ut hanc sine mora eripias , etiam atque etiam oramus . Dies , hora ad exitum festinantibus nimiae sunt dilationis : tua , scilicet , cunctatione , atque retardatione ad parandam a pietate defectionem abutentibus certum adfers exitium .

Et in carcerem iniectus, menfes quinque detinetur.

Plus semel durissimo torquentur .

Sciahdustes communi omnium sententia solis , & ignis cultum detrectat .

دولت های هاند : دستها که با آنها
 لهج دعدوئی : دست سج سه سل صد
 عددا مسجد جنتی تصنیف : مسجد
 شومسلا علی حد لاسا منذرین : دولت
 حدای بقی کلسی : الاعداء دولت
 حدای مسجد لا فلدینی : هاندلا
 دسته سجنون لی الاعداء لا
 منصفی : هاندسجر جلد حدای
 حدسین فلد لا هاندسفسی :
 هاندسلا ساندلا لاندسلا مهاد
 لاندسیر لا سمنی : مبر هاند هندی
 حدخ : مبر هاندلا هندی سنس :
 لا فلد سد هاند لاسالی : لا نسوی
 سدا عدای لا دمی جلا عجت مهاد
 دندلده هسد مهاد جسد اس
 دندسجسد .

مدج سلس دلسی الایبقا
 لاندلا . هاند با لاند لاند
 لاندلا لاند لاند لاند : داند
 دینس لا حدسین اندس هاندسج
 لا مدسملک اندس : سدا می سدا
 مهاد لاندس عدای دندس
 داندسینی . بده جب دندلی سج
 هاند هاندس : جب لا اندس لاندس
 لا فسدس لاندس الی داندس
 دندسیر لی کسد سجلا هاندسلی
 دندسلا دندس : اندس مهاد
 دندسیر اندس دس : مهاد جب
 لاندس فلدسین لاندس لاند
 لاندس : لا لاندس فلدسین
 لا لاندسین مهاد لاندس عدای
 دندسین .

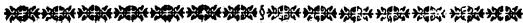
سج اندسجه لاندس : الایبقا
 لاندلا مهاد جبس لاند دندس
 لا دلسی اندس : دندس جب حد
 عددا دندس لاندس اندس
 لاند می مهاد دندس : سندی
 سج سلا لاند مهادسندل فلدسین
 سدی هاندس : ددی لاندس جب
 هاندس لاندس می هاندس دلا
 مدسین :

(6) Ita Menologium Basilij Imperatoris, & Menaea Graecorum ad diem Februarii vigesimum; at die 19. Octobris centum viginti tantum numerant.

(7) Male ex Metaphraste Lipomanus, alii- que Interpretes pro Lictoribus legunt *Rabylas*, seu *Doctores*.

(8) Hoc est, die VIII. Februarii, in quem anno Christi 342. incidit Luna ejusdem mensis vigesima.

(9) *Huzitarum* Provinciam perperam Metaphrastes vocat *Bezburam*, ut & Lapetam ejus Urbem *Bezblasas*.

A D M O N I T I O

In Martyrium SS. BARSABIAE Coenobiarcae, & Sociorum

Monastici Instituti auctores, & in Perside propagatores,

Monasticum Institutum temporibus Saporis II, Persarum Regis, per Mesopotamiam, Assyriam, & Persidem late jam fuisse propagatum, luculentissime ostendunt Acta Sancti Barsabiae Coenobiarcae, aliorumque Monachorum Martyrum, quae in hoc opere exhibentur. Id vitae genus a S. Antonio Magno circa annum Christi 305. in Aegypto institutum, mox in Palaestina ab Hilarione disseminatum, eodem ferme tempore in Mesopotamiam, & Assyriam, inde in Persidem invexerat Aones, sive Eugenius, ejusdem Antonii Discipulus, qui, teste Sozomeno Hist. Eccles. lib. 6. cap. 33., in Phadana domicilium habuit, primusque apud Syros, periade ac Antonius apud Aegyptios, author fuit solitariae, & arctioris Philosophiae. Hunc vero, quem Syri per excellentiam *Abun*, sive *Aoun*, unde Sozomeno *Aones*, hoc est, Patrem nostrum adpellant, primum in Monte Izlenfi apud Nisibim, Mesopotamiae Urbem, Monasterium condidisse, & septuaginta Monachis praefuisse, a quibus cetera, quae a Marde ad inferiorem Persidem seculo Christi quarto exstiterunt, Coenobia exstructa fuisse, ex Bar-Ebraeo, aliisque rerum Orientalium Scriptoribus tradit Alesmanus Bibl. Orient. tom. 3. part. 2. ubi de Monachorum apud Chaldaeos, & Persas origine, progressu, Monasteriis, Scholis, & Regulis eruditissime agit.

Monachorum in rem Christianam promerita,

Quantum autem ad disseminandam iis in regionibus Orthodoxam Fidem hujusmodi professionis homines contulerint, Ecclesiastica nos docet Historia. Non enim sibi tantum vivebant, sed & quum res postularet, Ecclesiae curam gerentes, eam qua miraculis, qua sermonibus, fuso etiam sanguine illustrabant. Sic Jacobus ille Magnus, Aonis Discipulus, ex altissimorum montium verticibus, ubi solitariam, & quietam vitam agebat, in Persidem se contulit, visurus plantas veras Religionis, & congruentem eis curam exhibiturus, ut inquit Theodoretus Hist. Relig. cap. 1. Sic reliqui Aonis Discipuli, & imitatores, a Sozomeno laudati, quos inter recensendi sunt Barsabias, & alii Monachi, saeviente Sapore Rege Martyres, Syros fere omnes, teste eodem Sozomeno loc. cit. cap. 34. & ex Persis, ac Saracenis quamplurimos ad religionem suam traduxerunt, & a superstitione daemone cultu abstraxerunt.

Acta S. Barsabiae, & Sociorum Graecia Latiniisque ignota.

Porro Sancti Barsabiae, & Sociorum Acta Martyrii irrita quis conatu cum in Latinis, tum in Graecis Scriptoribus perscrutaretur, a nostris etenim Chaldaicis Codicibus primaeam haec hauriunt lucem. Equidem in Martyrologio Romano Sancti Barsabae in Perside Martyris, ad diem XI. Decembris occurrit Commemoratio: at hunc a Coenobiarca nostro alium omnino esse, ex ipsis Notis, eidem Martyrologio adfixis, plane dignoscitur. Monet enim ibidem Baronius, Barsabae Martyris eodem die a Graecis memoriam recoli. Verum is, cujus Martyrium eo die Menologium Basilianum, & Menaea concelebrant, *Apsaeus* nomine, Diaconus dicitur, nunquam vero Coenobiarca: nec ei Socii adjunguntur. Adeoque non cum nostro Barsabia, sed potius cum Barhadbesciaba Diacono Martyre, cujus Acta infra dabimus, aliquam connexionem habere videtur.

Martyrii tempus.

Quo autem tempore Barsabiae, Sociorumque ejus Martyrium contigerit, id in dubium vocari non potest. Acta enim nostra diserte tradunt, eodem ferme tempore, quo B. Miles Martyrii lauream adeptus est, apud Astaharae Urbis Praetorem fuisse adfusatum Barsabiam, ipsius vero, & Sociorum Martyrium in Lunam mensis Junii decimam septimam,

antiquissimas Assyriorum, Medorumque res accurate conscripserunt, Praeter oblectatissima facrarum festa, quae in hujus Deae honorem olim peragebantur, de quibus Bochartius Geograph. Sac. lib. 4. cap. 19. & Paulian. lib. 3. Armeni praesertim ejusdem Deae ministerio hias etiam dedicabant, quae, inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde augustiores factae, mox

tradebantur viris, quorum nemo conjugia ejusmodi alacriter non admittebat. Vide Strab. lib. 11.

(4) In Codice Nitriensi II. coronati dicuntur Luna septima mensis Junii. Luna vero Junii xvii. anno Christi 342. ad quem S. Barfabiae, & Sociorum mortem revocamus, in Solarem ejusdem mensis diem 111. competit,

ADMONITIO

In Martyrium SS. NARSETIS Episcopi, & Sociorum.

Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata.

Acta SS. Narsesis Episcopi, & Sociorum, quae nullibi, nisi in Codice nostro Chaldaico Nitriensi Vaticano I. reperire licuit, Graecis potissimum Martyrologis nota fuisse, & ab iisdem de more vitata, conjici quidem potest ex eorundem Martyrum Elogiis, quae in Menologio, Basilii Porphyrogeniti Imperatoris jussu edito, ad diem Novembris vigesimam referuntur.

Narsesia Episcopi, & Josephi memoria in Menologio Basiliana.

Ibi etenim primum laudantur *Nersas*, qui idem ac Narses, Episcopus, & Josephus ejus Discipulus, hinc verbis. *Certamen Sanctorum Nersae Episcopi, & Josephi ejus Discipuli, qui in Perside Martyrium juberent. Ipsi Sancti in Perside habitabant, singulari virtute praediti, Deumque verum limentes, qui fecit Caelum & terram, & mare, & omnia, quae in eis sunt, & secundum ejus mandata ambulantes, & Nersas quidem primum Episcopus fuit, & populum ad pietatem hortando, complures Discipulos fecit., in quibus fuit & Josephus, qui postea ob eodem Nersae ob insignes virtutes Episcopus est ordinatus. Quum igitur ab atbeis Persis, quod populum ab errore ad virtutem converterent, comprehensi sunt, tunc Nersas octoginta annorum erat. & Josephus octoginta quinque. Adducti vero ad Regem: Si, inquit, o Rex, nos septies occisos ad vitam revocaveris, nos petitis tamen ab amore Christi abducere. Quum haec dixissent, accepta gladii sententia, alteri animo occubere. Ubi, ut vides, omnia Actis nostris adprime respondent, si quae de Ordinatione Josephi in Episcopum, deque decrepita ejus aetate proferuntur, emendaveris.*

Ite Johannes Saporis, Isaacii Episcopi, Papae, Isaac Presbyterorum, & Ubanam Clerici.

Deinde *Johannes, Sapore, & Isaacius Episcopi*, quos inter Antistites, saeviente Sapore Rege, Martyres recenset Sozomenus Hist. Eccles. lib. 2. cap. 13. necnon *Papa, & Isaac Presbyteri, & Ubanam Clericus*. Verum praeterquamquod in genuinis Actis, jussu Ardasciri, non vero Saporis Regis, Johannes gladio caesus, & Sapore aequumnis ac pedore carceris confectus, Martyrii palmam obtinuisse dicuntur; pro *Sapore* obrepit *Saborius*, pro *Papa*, quod nomen Chaldaeis familiare est, *Dapias, & Onam Asecta* pro *Ubanam Clerico*. *Eodem die Certamen Sanctorum Joannis, Saborii, & Isaacii Episcoporum, Dapii, & Isaacii Presbyterorum. Ipsi quoque Sancti in Perside Episcopi munus suum diligenter obibat, populum docentes, errorem Persarum depellere satagentes, vehementique oratione demonstrantes, nequamquam Deos esse Idola Solem, & Ignem, sed opera & sumulantia non Deo tantum, sed etiam hominibus; ad nostrum enim ministerium haec facta esse, unumque Deum illa produxisset. Delati ergo ad Regem sunt: qui furore percitus, missis militibus illos comprehendit jussit. Vincti autem, & ad ejus tribunal adducti, nudatique, virgis caeduntur, atque depeccantur. Quumque Dominum nostrum Jesum Christum non modo non abnegarent, verum etiam Deum verum, eumque erroris Persarum everterem profiterentur, Tyranni jussu, extra Urbem una cum Sancto Onam Asecta lapidibus obruti sunt.*

Et Gubscatazades Eunuchi, Sasanis, & aliorum.

Demum subjunguntur *Gubscatazades Eunuchi*, qui perperam *Boetbazat* vocatur, *Sasannes*, & reliqui Martyres, hoc encomio. *Eodem die Certamen Sanctorum Boetbazat Eunuchi, & Sasanis, & Sociorum virorum ac mulierum. Ipsi etiam in eadem impia, & Idololatriae dedita iniquorum Persarum regione claruere. Et Boetbazat quidem a prima aetate Christianus, correptus, quum soli, ignique sacrificare nollet, jussu Regis Persarum, una cum Sanctis post mille tormenta, & cruciatus interemptus fuit. In horum numero Thecla, & Anna Sanctimonialis, & plures aliae feminae plurima pro Christo perpeisse, quum vehementius im-*

pulus, quam Rex per eos dies in eadem urbe versaretur, & continuo ad Principis conspectum rapti; quos ille contemplatus, conversa ad Narsetem oratione. Quid hoc est ? ait, qui non admirer venerandam istam canitiem tuam, ruique alumni decoram juvenutem ?

Equidem animo commoveor, dum cogito, futurum ut haec oris gratia, hic frontis decor laceratus, deperat, vosque acerba morte praerepti, ad Inferos descendatis. Quocirca mihi, optime in rem vestram consulenti, morem gerere, ne vos, quaeso, pigeat, solisque sacra suscipere. Quod si modo praestiteritis, amplissima vobis ego rependam praemia; Mirum etenim in modum me haec forma, totiusque corporis concinnitas deleant.

Ad ejurandis Christi Fidem blanditiis frustra tentatur.

3

SS. Martyrum constantia.

Cui Beatus Narfes: Blanda isthaec oratio nobis addidit admodum in-jucunda, & permolesta, dum fucato, atque insidioso hocce prae loquio nos circumvenire, atque a gradu, & honore, quos haecenus obtinimus, ad ignominiam seculi hujus, quae nihil fluxum, nihil caducum magis, per vim deicere paras. Et si tu in eo gloriam tuam ponis, illudque ostentas, periade ac si totum tibi fuerit concessum, tu solus illud obtineas, ipsoque pro libito perfruaris: adeo non intelligis, futurum quandoque, ut a te, velut dormientis insomnium avolet, & sicut antelucani temporis ros contabescat? Quod mea interest, fenex sum, octogenario major, atque per omnem vitam uno, perpetuoque tenore Deo summa religione servivi; & nunc superos etiam atque etiam oro, ut tantum malum avertant, ne ab hoc pietatis studio discedam, datamque Deo fidem prodam, eoque posthabito, solem, rem ab illo conditam, adorem, ipsique anteponam.

Tum vero Rex: At vos, inquit, ut mihi videmini, prorsus inauspicato venistis. Nisi imperata feceritis, qua-

Capitali sententia ambo condemnati.

tocius

... admodum iucunda : ...
 ... permolesta : ...
 ... circumvenire : ...
 ... a gradu, & honore : ...
 ... ignominiam : ...
 ... nihil fluxum : ...
 ... nihil caducum : ...
 ... in eo gloriam : ...
 ... totum tibi fuerit : ...
 ... concessum : ...
 ... tu solus : ...
 ... illud obtineas : ...
 ... ipsoque pro libito : ...
 ... perfruaris : ...
 ... adeo non intelligis : ...
 ... futurum quandoque : ...
 ... ut a te, velut : ...
 ... dormientis : ...
 ... insomnium : ...
 ... avolet : ...
 ... sicut antelucani : ...
 ... temporis ros : ...
 ... contabescat? : ...
 ... Quod mea : ...
 ... interest, fenex : ...
 ... sum, octogenario : ...
 ... major, atque : ...
 ... per omnem : ...
 ... vitam uno, : ...
 ... perpetuoque : ...
 ... tenore Deo : ...
 ... summa religione : ...
 ... servivi; & : ...
 ... nunc superos : ...
 ... etiam atque : ...
 ... etiam oro, : ...
 ... ut tantum : ...
 ... malum avertant, : ...
 ... ne ab hoc : ...
 ... pietatis studio : ...
 ... discedam, : ...
 ... datamque : ...
 ... Deo fidem : ...
 ... prodam, : ...
 ... eoque posthabito, : ...
 ... solem, rem : ...
 ... ab illo conditam, : ...
 ... adorem, : ...
 ... ipsique anteponam.

... dicit : ...
 ... haec : ...
 ... perfruam : ...
 ... admodum : ...
 ... in-jucunda, : ...
 ... permolesta, : ...
 ... dum fucato, : ...
 ... atque insidioso : ...
 ... hocce prae loquio : ...
 ... nos circumvenire, : ...
 ... a gradu, & honore, : ...
 ... quos haecenus : ...
 ... obtinimus, ad : ...
 ... ignominiam : ...
 ... seculi hujus, : ...
 ... quae nihil fluxum, : ...
 ... nihil caducum : ...
 ... magis, per vim : ...
 ... deicere paras. : ...
 ... Et si tu in eo : ...
 ... gloriam tuam : ...
 ... ponis, illudque : ...
 ... ostentas, periade : ...
 ... ac si totum : ...
 ... tibi fuerit : ...
 ... concessum, tu : ...
 ... solus illud : ...
 ... obtineas, ipsoque : ...
 ... pro libito : ...
 ... perfruaris : ...
 ... adeo non intelligis : ...
 ... futurum : ...
 ... quandoque, ut : ...
 ... a te, velut : ...
 ... dormientis : ...
 ... insomnium : ...
 ... avolet, & sicut : ...
 ... antelucani : ...
 ... temporis ros : ...
 ... contabescat? : ...
 ... Quod mea : ...
 ... interest, fenex : ...
 ... sum, octogenario : ...
 ... major, atque : ...
 ... per omnem : ...
 ... vitam uno, : ...
 ... perpetuoque : ...
 ... tenore Deo : ...
 ... summa religione : ...
 ... servivi; & nunc : ...
 ... superos etiam : ...
 ... atque etiam oro, : ...
 ... ut tantum : ...
 ... malum avertant, : ...
 ... ne ab hoc : ...
 ... pietatis studio : ...
 ... discedam, datamque : ...
 ... Deo fidem : ...
 ... prodam, eoque : ...
 ... posthabito, solem, : ...
 ... rem ab illo : ...
 ... conditam, adorem, : ...
 ... ipsique anteponam.

٥٨٨٤٣٢٤٥٦٧٨٩١٠١١١٢١٣١٤١٥١٦١٧١٨١٩
 ٢٠٢١٢٢٢٣٢٤٢٥٢٦٢٧٢٨٢٩٣٠٣١٣٢٣٣٣٤٣٥٣٦٣٧٣٨٣٩٤٠
 ٤١٤٢٤٣٤٤٤٥٤٦٤٧٤٨٤٩٥٠٥١٥٢٥٣٥٤٥٥٥٦٥٧٥٨٥٩٦٠
 ٦١٦٢٦٣٦٤٦٥٦٦٦٧٦٨٦٩٧٠٧١٧٢٧٣٧٤٧٥٧٦٧٧٧٨٧٩٨٠
 ٨١٨٢٨٣٨٤٨٥٨٦٨٧٨٨٨٩٩٠٩١٩٢٩٣٩٤٩٥٩٦٩٧٩٨٩٩١٠٠
 ١٠١١٠٢١٠٣١٠٤١٠٥١٠٦١٠٧١٠٨١٠٩١١٠١١١١١٢١١٣١١٤١١٥
 ١١٦١١٧١١٨١١٩١٢٠١٢١١٢٢١٢٣١٢٤١٢٥١٢٦١٢٧١٢٨١٢٩١٣٠
 ١٣١٣١٣٢١٣٣١٣٤١٣٥١٣٦١٣٧١٣٨١٣٩١٤٠١٤١٤٢١٤٣١٤٤
 ١٤٥١٤٦١٤٧١٤٨١٤٩١٥٠١٥١١٥٢١٥٣١٥٤١٥٥١٥٦١٥٧١٥٨١٥٩
 ١٦٠١٦١١٦٢١٦٣١٦٤١٦٥١٦٦١٦٧١٦٨١٦٩١٧٠١٧١١٧٢١٧٣١٧٤
 ١٧٥١٧٦١٧٧١٧٨١٧٩١٨٠١٨١١٨٢١٨٣١٨٤١٨٥١٨٦١٨٧١٨٨١٨٩
 ١٩٠١٩١١٩٢١٩٣١٩٤١٩٥١٩٦١٩٧١٩٨١٩٩٢٠٢١٢٢٢٣٢٤٢٥٢٦٢٧٢٨
 ٢٩٣٠٣١٣٢٣٣٣٤٣٥٣٦٣٧٣٨٣٩٤٠٤١٤٢٤٣٤٤٤٥٤٦٤٧٤٨٤٩٥٠٥١٥٢٥٣٥٤٥٥٥٦٥٧٥٨٥٩٦٠
 ٦١٦٢٦٣٦٤٦٥٦٦٦٧٦٨٦٩٧٠٧١٧٢٧٣٧٤٧٥٧٦٧٧٧٨٧٩٨٠٨١٨٢٨٣٨٤٨٥٨٦٨٧٨٨٨٩٩٠٩١٩٢٩٣٩٤٩٥٩٦٩٧٩٨٩٩١٠٠
 ١٠١١٠٢١٠٣١٠٤١٠٥١٠٦١٠٧١٠٨١٠٩١١٠١١١١١٢١١٣١١٤١١٥١١٦١١٧١١٨١١٩١٢٠١٢١١٢٢١٢٣١٢٤١٢٥١٢٦١٢٧١٢٨١٢٩١٣٠١٣١٣٢١٣٣١٣٤١٣٥١٣٦١٣٧١٣٨١٣٩١٤٠١٤١٤٢١٤٣١٤٤١٤٥١٤٦١٤٧١٤٨١٤٩١٥٠١٥١١٥٢١٥٣١٥٤١٥٥١٥٦١٥٧١٥٨١٥٩١٦٠١٦١١٦٢١٦٣١٦٤١٦٥١٦٦١٦٧١٦٨١٦٩١٧٠١٧١١٧٢١٧٣١٧٤١٧٥١٧٦١٧٧١٧٨١٧٩١٨٠١٨١١٨٢١٨٣١٨٤١٨٥١٨٦١٨٧١٨٨١٨٩١٩٠١٩١١٩٢١٩٣١٩٤١٩٥١٩٦١٩٧١٩٨١٩٩

tocius ad supplicium vos trahi , jube-
 bo. Cui rursus Narfes : Sio Rex, post-
 quam femel nobis vitam abstuleris, de-
 nuo illam extintãtis restituere posses,
 atque repetita in hunc modum nece,
 septies erepturus esses; non tamen ad-
 sequeris, ut a Deo nostro divellere-
 mur, tibique ullatenus consentiremus.
 His dictis, illico capitali sententia am-
 bo condemnati, ad locum supplicii du-
 ci jussi sunt. Per id temporis Rex in *
 Mansion, quae *Sepes* dicitur, moraba-
 tur. Quum itaque extra castra produ-
 cti ad supplicium raperentur, ingens ho-
 minum multitudo eos consequuta est,
 ipsorum necem spectatura. Jamque ad
 locum supplicii venerant, & Narfes cir-
 cumfusum undique populum fixis ocu-
 lis circumspectabat, quum Beatum Epi-
 scopum Josephus, ipsius alumnus, hunc
 in modum interpellat : Heus veneran-
 dex fenex, quorsum multitudinem istam
 contemplaris ? Vides, ut illi suspenso
 gradu, fixisque te oculis intuentur ?
 Praestolantur, scilicet, ut de more ab-
 eundi licentiam ipsis impertias, dum
 tuam tu repetis domum.

Tum vero fenex hilarioribus oculis Josephum intuens, stupensque, illum
 amplexus osculabatur, & : O te Beatum,
 ajebar, mi immaculate Joseph,
 quoniam paratas tibi a mundo insidias
 egregie discussisti; nunc vero laeta fronte
 Caelestis regni angustam portam in-
 trasti ! Continuo Josephus carnifici cervicem
 dedit; mox illum illustis fenex
 eodem exitu sequutus est. Ambo die
 decima Lunae Novembris.

Eundem finem fortitii sunt JOHAN-
 NES †, Episcopus Oppidi † Beth-seleu-
 ciae, qui in Castello Beth-Hascita, jus-
 su Artabsciri † Reguli, seu Praefidis Ha-
 diabi, interfectus est.

SAPORES, Oppidi cujusdam Beth-
 Seleucia Episcopus, aermunis, ac pede
 carceris confectus, occubuit. Quod
 quum eidem Praefidi a custodibus car-

4

Gratulostoria
 B. Narfes ad
 Josephum O-
 ratio.

Martyres occu-
 bunt.

† Et Johannes
 Episcopus.

5
6
7

Sapore Episcopus.

ܕܡܪܝܢܐ ܕܕܡܝܬܐ ܕܕܡܝܬܐ
 ܘܒܫܟܠܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ
 ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ ܕܡܝܬܐ

pellans . Agedum , & quae cogitasti ;
 exsequere , infelix , qui prosperum ex
 Sacerdotio tuo exitum minime conse-
 quitus es ; sicut nec Judas suo ex Apo-
 stolatu . Sat modo palam factum est ,
 Satanam totum animum tuum occu-
 passe ; ut , videlicet , ad ea , quae ipsi
 libuerint , opera tua abuteretur . Atque
 hunc in modum protervum , & impius
 Presbyter B. Guhfciazadem manu sua
 impudentissime jugulavit .

Reliqui Laici fuerunt ; SASANNES,
 nempe, MARES, TIMAEUS, & ZARON ex
 urbucula ² Lasciuma, qui vinculis on-
 sti in Provinciam Huzitarum dedu-
 ti, ibidem, jubente Sapore Rege, debitum
 Fidei Christianae testimonium , ultimo
 supplicio adfecti, fortiter obfignarunt .

Item Safan-
 nes , Mares ,
 Timaeus , &
 Zaron Laici ,
 Martyres .
 9

Eadem in caussa ΒΑΨΥΘΑ , nobilissima femina secularis , ex Oppido Beth-Se-
 leucia , e regione aedium suarum , sub Adargusnafapho Praefide , interfecta est .

Bahutham consequutae sunt THECLA , & DANACHA Virgines , ex eodem Op-
 pido Beth-Seleucia , sub eodem item Praefide . Insuper TATONA , MAMA , MAZACHIA ,
 & ANNA Virgines Beth-Seleucienses , quae extra muros Burchathae , id castris nomen
 est , quod etiam Hevara dicitur , Gubernatoris jussu peremtae sunt .

Earum sanguine rigata humus ficum mox protulit , quae in annos consequen-
 tes multo saluti fuit ; donec longo post tempore ab impuris Manichaeis , tantam
 scilicet Virginum gloriam aegre ferentibus , evulsa est . Impii tamen facinoris reos
 poena statim sequuta est exitialis lues , leonis spiritum vocant , quae cum plurimorum
 ex eadem secta hominum incommodo grassata est . Eaque fuit Miraculi vis , &
 evidentiā , ut ipsi Manichaei non aliam ejus morbi causam existitisse , quam viola-
 tam ea injuria loci religionem , ultro faterentur .

Simili etiam exitu Christianam Fidem consecravere ABIATHA , HATHES , & 10
 MAMLACHA , Virgines , ex Provincia Beth-Garmaca , a Sapore Rege , quum forte eo
 in loco versaretur , supplicio adfectae .

Aeta horum Sanctorum Martyrum ea , quam ex historia obtinimus , inge-
 nuitate conscripsimus .

Bahutha Ma-
 tronā , Mar-
 tyr .

Thecla , &
 Danacha Vir-
 gines , & Mar-
 tyres .
 Item Tatona ,
 Mama , Mazachia ,
 & Anna .
 SS. Martyrum
 sanguine irri-
 gata humus pro-
 fert saluberrimā .
 Evulsa a Man-
 ichaeis ficus
 grassatur luce-

Item Abiatha ,
 Hathes , &
 Mamlacha .
 Virgines , &
 Martyres .
 10

ADNOTATIONES.

(1) **S** Ciabarcadisa, Syris ܫܥܒܪܟܕܐ Sceberr-
 gerd ; Arabibus ܫܥܒܪܟܕܐ Sciaba-
 kerd , urbs Provinciae Beth-Garmacae praeci-
 pua . Olim Episcopalis , dein Metropolitana , a
 S. Simeone Bar-sabou instituta ; ut in Admoni-
 tione nostra praevia ad Aeta ejusdem S. Si-
 meonis , ex Ebediesu Sobensis testimonio , supe-
 rius ostendimus . Beth-Garmacae autem , quae Ara-
 bibus ܟܪܡܐ Girma , & ܒܓܪܡܐ Bagerma ; Aga-
 thiae Scholastico lib. 4. Girma dicitur , regio est
 Assyriae , cujus populi Garmacae , Girmae , Cer-

mae , & Garamacae . Postremum hoc probatur
 Ptolomaeo , qui Assyriam describens lib. 6. cap.
 1. Regionis pars , inquit , quae juxta Armeniam
 est , vocatur Arvapakitis : quae vero juxta Susia-
 nam est , Sittaceni : mediam vero tenent Garmacae .
 Vocatur autem ea , quae inter Arvapakitidem , &
 Garamacae est , Adiabene : quae autem inter Ga-
 ramacae , & Sittacenam interiacet , Apolloniatis :
 cui superjacet gens Sembatae : & supra Adiabe-
 nam Calacbenae : Garmacae autem Arbelitis ve-
 regio imminet . Plures ea in regione Episcopi . &
 Marty-

Martyres clarueret, de quibus infra,

(2) Hunc Menologium Basilii Imperatoris, & Menaea Graecorum Episcopum vocant. At in genuinis hifce Actis ne Presbyter quidem dicitur.

(3) Hinc corrigendum Menologium Basilianum, quod Iosepho annos actatis octoginta quinque attribuit; ut & Menaea, quae novem & octoginta.

(4) *Mansio*, Graecis *μασση*, Arabibus *منزل* *Manzal* Turcis, & Persis *خان* *Chan*: proprie locus est, ubi confecto itinere viatores per noctem quiescunt. Constantiam olim Mansiones singulae viginti circiter millibus passuum; quae mensura legitima putabatur ad iter unius diei; ut notat Salmat. ad Hist. Aug. tom. 1, pag. 315. Hinc Mansio communiter pro unius diei itinere sumebatur. Huiusmodi Mansionibus Persas olim locorum intervalla distinxisse, adfirmat Agathias lib. 2.

(5) *Johannis* Episcopi memoriam recolite Martyrologium Romanum die 1. Novembris, eique Jacobum Presbyterum Socium adjungit, his verbis. *In Persia Sanctorum Martyrum Joannis Episcopi, & Jacobi Presbyteri sub Sapore Rege*. Iidem Martyres memorantur in Menologio Basilii ad eundem diem 1. Novembris, hoc Elogio. *Eodem die Sanctorum Martyrum Joannis Episcopi, & Jacobi Presbyteri, cognomento Zelosae. Hi, Sapore Persarum Rege, in Perside verbum fidei docebant, multoque ab Idolis ad Dominum converterant. Quadam autem die quum Johannes Episcopus in Somnis vidisset carnificem, coronam, quam in ensis capulo circumferebat, capiti suo imponentem, sibi quae haec dicentem: Accipe, o Episcopo, quam tantopere expectasti coronam: paucis post diebus comprehenditur ab infidelibus ipse, & Jacobus Presbyter: qui variis primum cruciatibus tentati, gladio deinde caesi, occubuerunt, gratias Domino Deo nostro ad extremum agentes, quod digni fuissent, mortem pro ipso oppesere. Atque ita Episcopo adcidis, quod in somnis viderat, incorruptibilem vitae coronam consequuto. Infidelibus autem, priusque viris in eodem loco honorifice sepulti sunt: Et in Graecorum Menaeis: Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ Ἀγίῳ Ἰερομαρτύρῳ Ἰωάννῳ Ἐπισκόπῳ, καὶ Ἰακώβῳ Πρεσβυτέρῳ. Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίας Βασιλέως Περσῶν, τὸν τῆς πίστεως διδασκαλίας λόγον, καὶ ἀλλήλων γινώσκοντες πολεῖν πρὸς ἑστέονα· οἱ καὶ κερματίζοντες ἐπὶ τοῦ Βασιλέως ὑπῆρχον. Καὶ αὐτοὶ κλοκῆ βασιλέως σεσσημιλιανταε ἐβουλον εἰς ζῆλον ἐπιλωθῆναι. τῷ Κυρίῳ τὰ ἑαυτῶν παρὰ θανάτου πνίματα. Eodem die (1. Novembris) Sanctorum Hieronymi Episcopi, & Jacobi Presbyteri.*

Hi fuerunt sub Sapore Persarum Rege, verbum fidei docentes, multorumque ad pietatem facti aliprae: a Regis autem ministris comprehensi, variisque adflecti supplicii, gladio tandem, suum Deo spiritum commendantes, mortem oppetiverunt. Deinde hoc disticho celebrantur,
 Σὺ Ἰακώβῳ τῷ θύτῳ Χριστῷ ζῶεσ
 Ἰωάννῃσιν ἄνγκασ ὁ Χριστῷ θύτῳ.
 Cum Jacobo Christi Sacerdote gladium
 Johannes pertulit Christi Sacerdos.

Verum quum in genuinis hifce Actis nulla Jacobi Presbyteri mentio fiat, alium esse Johannem hunc a nostro, plane colligitur.

(6) *Oppidi Beth-Seleuciae Episcopus*; hoc est Oppidi seu Urbis eujusdam, quae ad regionem Beth-Seleucienfem, sive Garmeam spectabat: qua ratione Sapore & Isacius Martyres Oppidis, seu Urbibus Beth-Seleucienfibus praefuisse dicuntur. *Beth-Seleucia* autem in Elymaeorum finibus posita est, cujus praecipuum urbem *σολοχ* *Seluch*, alias *Selsuciam Elymaidis*, sive *Solocen*, regionis Garmaeorum Metropolim, Syri nuncupant.

(7) *Ardashirus*, hunc Agathias *Artaxersem* vocat, eumque post obitum Saporis Longaevi fratris, a quo Hadiabenis praepositus fuerat, annos quatuor regnasse, scribit lib. 4. p. 136. Agathias adimplulatur Bar-ebraeus, qui tamen Chronic. Syriac. Par. 1. Ardashirus Saporis Longaevi filium, non vero fratrem fuisse tradit his verbis, *محمد سولوخ و اوله اعلم بالافضل*. *Annus* (Valentiniani) undecimo Regnum Persarum inquit Ardashirus, Saporis filius, regnavitque annos quatuor. Eadem habet Euty chius pag. 472. Et Agathias quidem deceptum esse in nominando Artaxerfe Saporis fratre, liquet postimum ex eo, quod Historici omnes uno ore perhibent, ab Hormisdate II, supremum obeunte diem, relictam fuisse uxorem gravidam, quae Saporem enixa est: huncque vel ante ortum suum a Persis Regem agnatum. Quis itaque effutiat, Saporis assignandum esse fratrem, qui illum post annos septuaginta excipere valuerit?

(8) *Gubshiatzadez*, Graecis *Boëthazas*. Is vero perperam ab Authore Bibliothecae Orientalis cum Gubshiatzade Saporis Regis Eunuchio, qui tacita S. Simeonis Bar-sabae objurata respicit, confunditur. Quem quidem clarissimi Viri lapsam in admonitione nostra in Certamen Plurimorum Martyrum fufus expunximus.

(9) *Lasciuma*, alias *Dacuca*, urbecula regionis Garmaeorum, Episcopalis sub Metropolitana Beth-Seleucienfi. Apud Eliam Damascenum Lasciuma a Dacuca distinguitur, & Chanigirae conjuncta perhibetur. Inter antiquiores ejus Episcopos recensentur apud Assem. Bibl. Orient. Tom. 1. & 2. Michaelas, Sabarjesus, Sabarjesus alter, Ananjesus, & Theodorus.

(10) *Mamelcha*, Martyrologium Romanum *Mamelam* vocat, ejuisque memoriam die 17. Octobris recolat, his verbis: *In Perside Sanctae Mamelae Martyris, quae a cultu Idolorum ad Fidem Angelico monitu conversae, a Gentilibus lapidata est, & in profundum lacum demersa*. At in Menologio, Basilii Porphyrogeniti Imperatoris jussu, edito, *Mamelcha* dicitur; ejus vero Certamen ad diem 5. Octobris hocce elogio revocatur: *Sancta Mamelcha ex Perside fuit, templi quidem Dianae Sacerdos, sed fervorem Christianam habens. Quam autem in somnis vidisset Angelum Dei, sibi Christianorum Mystera ostendentem, excitata cum errore de somno, rem omnem forori aperuit: a qua ad Episcopatum adducitur. Episcopus vero intellecto visionis symbolo Christianam, inquit, oportet te fieri. Statimque illam,*

est: Quo quidem spatlo immanissimus, atque iniquissimus Judex illos crudelissime torfit, adeo ut eorum pedes te-
rebris perforaret, & in aquam, glacie concretam, & gelu, immergeret, produ-
cta ad quinque dies poena.

قصة دانيال الذي القى في
الخبثاء : من كتاب
سنة ١١١١
محمد بن جعفر
سنة ١١١١
قصة سيدنا
الذي القى في
الخبثاء : من كتاب
سنة ١١١١

Constantes in Fide capitis damnantur.

Quum autem Beatos Martyres ita constanter omnia cruciatuum genera cerneret perferentes, ut ante sibi o corpore membra defluere, quam ab animo Religionem, ac Fidem excidere

paterentur, capitis sententiam in eos dixit.

Eorum Martyrii tempus. 2

Atque hunc in modum illustres Athletae die Lunae * Februarii vigesima quinta Martyrii palmam adepti sunt.

ADNOTATIONES.

- (1) U Arda; nomen Chaldaicum est, quod Christi 344. quo Daniel, & Uarda Martyres occubuerunt, in solarem ejusdem mensis diem
- (2) Luna Februarii vigesima quinta, anno XXI. incidit.

ADMONITIO

In Acta Sanctorum CXX. Martyrum.

Regio Hadiabena omnium Persidis Provinciarum prima Christo no. men dedit.

Regio Hadiabena, Syris *Hadiab*, Arabibus *Hazam*, nobilissima pars fuit Assyriae, adeo ut nonnumquam totam quoque significaret, uti ex Plinio, & Ammiano Marcellino observat Cellarius Geograph. Antiq. lib. 3. cap. 17. pag. 768. Eam omnium Persici Regni Provinciarum primam, in ipsis nascentis Ecclesiae primordiis Christianam Fidem suscepisse, Ecclesiastica nos docet Historia. Helena, Hadiabenorum Regina, primo Christi seculo Ecclesiae nomen dedit; aut certe patrocinium impendit, ut ex antiquissimis monumentis tradunt Baronius ad Ann. 44. num. 66. & Bafnag. Annal. tom. 1. pag. 553. Izate ejusdem filio, ac successoribus Regulis, eandem Provinciam gubernantibus, adeo res Christiana amplificata est, ut perique Hadiabeni sacris nostris initiati legantur. Haec Persidis Regio est, inquit Sozomenus de Hadjabena Hist. Eccles. lib. 2. cap. 12. maxima ex parte a Christianis habitata.

SS. CXX. Martyrii tempus.

Id ex Martyrum numero confirmatur, qui in partibus Hadiabena, faeviente Saporis Rege, passi sunt: quos inter celebres fuere Centum viginti, qui anno Persequutionis quinto comprehensi, postquam sex in carcere menses detenti essent, & varia tormentorum genera exhaustissent, die sexta Lunae Aprilis. ineunte sexto ejusdem Persequutionis anno, Saporis vero 36. qui, ex dictis, in 345. Christi annum competere debet, Seleuciae gladio caesi sunt: ut ex eorundem Actis, quae nunc primum lucem adspiciunt, plane colligitur.

Eorum memoria celebris apud Sozomenum.

De his Martyribus loquutus videtur Sozomenus loc. cit. prope finem, quum ait: Ceterum quum ex praeepto Saporis, sicut antea retulimus, reliquis omnibus praetermissis, soli Sacerdotes, ac Doctores Christianae legis comprehendendi coepissent. Magi, & eorum Principes regionem Persarum circumneuntes, omni studio perquisitos Episcopos, ac Presbyteros dixerant, ac praecipue in partibus Adiabenenorum.

In Martyrologio Romano.

Porro horum Sanctorum nomina nullus tradidit. Eorum tamen memoriam recollit cum Latina, tum Graeca Ecclesia. In Martyrologio quidem Romano ad diem vi. Aprilis laudan-

laudantur his verbis: *In Perfide Sanctorum Centum viginti Martyrum*. Admonetque Baronius in Notis, eos *ferri passos in Adiabenerum regione*.

In Synaxario & Menais Græcorum.

Synaxarium vero ms. Græcum Parisiense Collegii Claromontani Societatis Jesu, teste Bollando, diem quintum Aprilis ita auspiciatur: *Ἁθληταί τῆς Ἀζύου ἱκανὸν ἴσους Μαρτύροι, τῶν ἐν Περσίῃ πλανοθέντων*. Eadem in Menais excusis, & Manuscriptis, & apud Maximum Cythereum leguntur, sed ad diem 6. Aprilis; & a Cardinale Sirleto in Menologio Græco sic latine exponuntur: *Sanctorum Martyrum Centum viginti, in Perfide coronatorum, quos igne extinctos fuisse addit in mss. Menais Chiftianis: idemque indicatur per Distichum Menaeorum excusorum a Bollando emendatum:*

Ἄν ἔχεις μῆτις ὅς τὸ πῦρ Περσῶν φλόγῃ
Εὐχῆς ἔχοντας πηγάς τὸ ἕρδμα.
*Si quos adussit Persicus rogos, velis
Numerare; habebis ter quater vicibus decem.*

Ut & Menologium Basilii ad eundem diem vi. Aprilis, ubi Centum & quinquaginta recententur, eorumque Martyrii tempus, & genus his verbis describitur: *Certamen Sanctorum Centum & quinquaginta Martyrum in Perfide coronatorum. Sapores, impius Persarum Rex, in Romanorum ditionem tempore Constantii, Romanorum Imperatoris, incursum faciens, Deo sic permittente, ob excitatam haeresim insipientis Aarii, qui & ipsi Imperatori per Eusebium Praepositum Arianum eadem secum sentire persuaserat, multaque subvertens Castra, & Regiones, plures e Christianis Captivos abduxit: quorum aliqui jugulati fuerunt, alii in itinere perierunt. Centum vero & quinquaginta solummodo superstites in Perfidem fuerunt deportati, catenis constricti, & in carcerem coniecti: ibique adsiduis aerumnis per plures dies afflicti. Quum autem aliquando Sapores a variis negotiis vacaret, ingenti lignorum strue accensa, Sanctos Viros e carcere educitos, iussit Christum abnegare, & ignem adorare. Quod quum facere recusassent, ipsos in ignem projici mandavit, atque ita Martyrium consummarunt*. Haecenus Basilii Menologium.

Ex in Menologio Basilii.

Verum Acta nostra Centum viginti tantum assignant: neque heic de Christianis Captivis ex Imperio Romano abductis agitur, quorum Acta infra exhibebimus; sed de Sacerdotibus, Diaconis, Clericis, & Virginibus. Perfarum Regi subditis, qui non igne, ut perperam quoque in Menais traditur, consumti, sed gladio caesi, Martyrii lauream obtinuerunt. Inde vero facile conjicitur, & Chaldaica haec Centum viginti Martyrum Acta, Graecis, Latinisque prorsus ignota fuisse, & Encomium modo laudatum nonnisi a vitiatas Martyrum Captivorum Actis Menologii authorem mutuatum esse, ut infra ostendemus.

Gemmae corae Acta Graecis Latinisque ignota.

ܩܘܢܝܢܐ

ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ

A C T A

SS. Martyrum Centum viginti. Inter quos novem Virgines Deo Sacrae, Reliqui Sacerdotes, Diaconi, & diversorum Ordinum Clerici.

Anno Syopris 11. Perfaru Regis 35. Persequutionis 5. Christi 344.

ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ
ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ
ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ
ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ
ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ
ܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ ܕܩܘܢܝܢܐ

ANNUS agebatur Persequutionis nostrae Quintus, quum jussu Regis, per eos dies Seleuciae commorantis, tum ex variis locis, tum etiam ex finitimis Urbibus Christiani centum viginti, in quibus novem Virgines Deo Sacrae, reliqui Sacerdotes,

Christiani CXX. Seleuciae comprehensi.

مذبح فذبح لعلنا نرجعنا لذلنا
 فذلنا ذبحنا فذبحنا ذبحنا
 معمله انما لخمسة مجتبه لخم
 سخذنا سخذنا سخذنا سخذنا
 سخذنا سخذنا سخذنا سخذنا
 ذبحنا ذبحنا ذبحنا ذبحنا
 ذبحنا ذبحنا ذبحنا ذبحنا

ratas habiturum , ac perinde futurum ,
 ut tibi pro tantis benevolentiae , & caritatis officiis , quae per has temporum angustias ipsius caussa nobis exhibuisti , amplissimam mercedem reddat , & insuper quae modo postulabas , cuncta iuxta fidem tuam praestet cumulatissime.

Ut primo illuxit decretoria dies, Martyres ad supplicium trahi Rex jubet . Exeuntibus in ipso carceris vestibulo

Ad supplicium trahuntur .

Interim Jazdundocta summa iis rependit benevolentiae , ac pietatis officia .

obviam facta Jazdundocta , singulorum pedibus advolvi , pie prensare manus , postrema insigere oscula , non dubitavit . Ceterum extra Urbem , festinantibus libroribus , celeriter educatos , atque in supplicii loco jam constitutos , summus Praefectus , qui quaestioni praeerat , interrogat , num Solem adorare malint , oblata etiam spe veniae .

Martyrum constantia .

Tum vero Sanctorum chorus alta , & contenta voce conclamavit : Forte necdum vidistis , quippe qui oculis perinde , ac mente capti estis , reos quidem , quum ad supplicium pertrahuntur , metum , tristitiamque dissimulare non posse , nec solere , ac non modo pallente vultu , sed sordido corporis habitu , atque atratis vestibus intimam animi moestitiam prodere . Nunc vero videto , qualis renideat nobis in ore risus , velut nascente die vernantibus rosis ! Quales praeterea nos ornent vestes ! Quam splendidae ! Non ista profecto metum , lucumve significant . Eja igitur , quibus libuerit , exercete nos poenis ; quamdiu licet , iras exsaturate vestras , atroces , & immanes animae . Nihil enim deliberatius nobis est , quam ne summi Conditoris augustissimum Nomen contemnere , aut Solem , futilem , & inanem Deum , admirari videamur . Non hoc vestri Imperii metus a nobis eliciet , quod nihili ducimus , nec Regis vestri iussa , quibus in hac caussa obtemperare , inexcipibile scelus arbitramur . Rarum , videlicet , nobis est , ut nihil magis , honesta morte cadere . Quod tum vero adsequutos fuisse nos , putabimus , si nobis contingat , non modo opes , sed ipsam , qua fruimur , lucem amplitudini illius Regni impendere , ad quod vos ipsi imprudens provehere nos festinatis , cujusque immortalem gloriam nobis non aufertis , quum vitam eripitis . Tum demum Praefectus gladio reos esse feriendos compulsiat . Continuo omnes pro Christo datis sacrifici cervicibus , fortiter occubere .

Capite plebantur .

Jazdundocta conductos primis tenebris ex foro pollinctores pro quolibet corpore binos , Sacra Lipsana praeparatis linteis involvere jubet , veritaeque Magorum potentiam , in locum ab Urbe remotum efferenda curat , ibique effossis altis scrobibus , tumulos composuit , conditis in quolibet loculo corporibus quinis .

A Jazdundocta sepeliuntur .

Coronam hic Beatorum Martyrum chorus sexta die Lunae mensis Aprilis consecutus est .

Martyrii tempus .

3

ADNOTATIONES.

(1) **A**rbela Urbs Hadjabenae praecipua, apud quam Alexander Macedo Darium, Persarum Regem, vicit, inter Caprum, & Lycum fluvios sita, pari ab utroque distantia, ut inquit Strabo lib. 16. Regio circa Arbelam dicta est Ar-

belitis, eademque *Hadjabenae Pars* apud Plinium lib. 6. c. 13. Juxta Abulphedam Tab. Geogr. n. 435. اربل قاعدة بلاد شهرزوهي مدينه بين الذابين ومنها الي الموصل يومان خفيشيان

Arbela Metropolis regionis Sciabaruz, Urbs inter binos Zabos, a Mosul fere biduum distat. Circa annum Christi 1200. instaurata est. Quamobrem apud eundem Abulphedam Geographus ابن سعيد *Ebn Said* de illa haec scribit
 ارسل مدينه مخرده وهي قاعدة بلاد شهوره
 Arbela Urbs nova, eodemque Metropolis regionis Sciabaruz. Fallitur itaque Herbelotius, quum Arbelam in Mesopotamia ponit. Arbelensis Ecclesiae Diaconus Barhadbeciabas, cujus Acta infra dabimus, anno Persequutionis 15. Saporis 45. Martyrium subiit. In Epistola Marabae Patriarchae Antistes Arbelae, idemque Hadjabenae, inter subiectos Patriarchae Chaldaeorum Metropolitans tertium locum occupat. Ea Metropolis temporibus Papae instituta fuerat, si So-

benfi adhibenda fides. In Synodica Theodosii, & in Ponticali Chaldaeorum quartus inter Metropoles locus Arbelae, seu Hadjabenae tribuitur. Vide Asseman. Bibl. Orient. tom. 3. Par. 2.

(2) *Jazundocitta*, seu Deo nata a Lipomano ex Metaphrasie tom. 5. die 3. Novembris corrupte *Jazundadul* vocatur. Cetera Sanctissimae hujus Matronae praeclare gesta habes infra in Actis SS. Aceptimae, Josephi, & Aithilahaie.

(3) Luna 6. Aprilis anno Christi 345. quo Martyrium horum ostendimus, in diem solarem ejsdem mensis xxi. incidit: atque adeo perperam in Martyriologio Romano, & in Menais, atque Menologio Basilii eorum memoria ad 5. & 6. ejusdem mensis diem revocatur.

ADMONITIO

In Martyrium SS. BARBASCEMINI Episcopi, & Sociorum.

Acta Graecis Latinisque ignota.

S. Barbascemini Vitae compendium ex Barabraeo aliiq. rer. Orientalium Scripitoribus.

Sanctum Barbasceminum, seu, ut alii scribunt Barbasimem, cujus nec Acta, nec memoriae apud Graecos, Latinoque Martyrologos reperire licuit, Praefulubus, qui saeviente Sapore Rege Martyres occubuerit, ad cenit Hermias Sozomenus Hist. Eccles. lib. 2. cap. 13. prope finem: *Episcopi vero*; inquit, *quos quidem accepi BARBASIMES, Pauli, Gadiabae* &c.

De eo autem & Sexdecim Sociis, quorum quidam, ut ferunt Acta, a S. Marutha Chaldaice exarata, quae ex Codice Nitriensi Vaticano I. eruta, nunc primum Latinitate a nobis donantur, Sacerdotio erant insigniti, reliqui vero Diaconi, & Clerici, haec scribit Gregorius Barabraeus in serie Catholicorum Orientis, quam ad tertiam Chronici sui partem adjecit.

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

Sciabusti Duodecimus sufficitur Barbasceminus, quod nomen Chaldaicum est, & Nonimibus quatuor praeditum, recte interpreteris, Bethgarmentis, Simonis Bar-sabos ex favore & ipse nepos. Porro hic Seleuciae clam electus, & in domo cujusdam Fidelis ordinatus, Clericis, Monachis, & Episcopos assidue hortabatur, ut habitum mutarent, & indumentis albis, secularium instar, uterentur, quo, scilicet, crudelem impii Saporis Persequutionem declinarent. Postea vero quum persecutio cessasset, Orientisque Nestorianismo infectus esset, cum habitu

bitu fides quoque mutata est; & qui vestimentorum formam abjecerant, pristinum Sebema Sacrum, quo potissimum Antoniani Monachi apud ceteras gentes discernuntur, resumere detrectarunt. Barbasceminus autem quum septem annos occultus sedisset, tandem ejus nomen ad Saporem delatum est, qui ipsum cum sexdecim Presbyteris, & Diaconis comprehensum, undecim in carcere menses detinuit, utque Fidem abnegaret, amplissimis promissionibus, atque blanditiis sollicitavit. Sed operam tandem se perdere intelligens, eos omnes die nona mensis Januarii in Betuzitarum Urbe Ledan interfici mandavit. Tunc autem Episcopi a praesciendo sibi capite desisterunt, eo quod martiretur illico, quicumque constitueretur. Haftenus Barbraeus.

Eadem fere habet Mares, sed tres tantum Barbascemino Pontificatus annos tribuit, additque ejus Corpus ab Huzitarum Episcopo in Urbe Gandisaporensi conditum fuisse; Seleuciensem vero Sedem ad Izdegerdis usque regnum, post ejus Martyrium Praefulibus orbatam fuisse.

Quot annos Seleuciensem Episcopatum gesserit?

Amrus tamen Sancti Barbascemini inaugurationem ad annum Graecorum 655. Christi 344. conlocat, eumque septem annos Episcopatum gessisse, Sedem vero unum & triginta ab ipsius obitu annos vacasse, adfirmat.

Verum ex genuinis hisce Actis, quorum autoritas quamlibet aliam utique elevat, exploratum est, Barbasceminum mense Februario, anno Persequutionis sexto, Saporis Regis 36. qui ex dictis in 345. Christi annum incidit, comprehensum fuisse; undecim vero post transactos in carcere menses, Ledan in Urbem deductum, ineunte proinde anno Persequutionis septimo, Saporis 37. Christi 346. Martyrii palmam cum Sociis obtinuisse. Alia autem ex parte constat, ejusdem Barbascemini inaugurationem nisi ab anno Persequutionis 3. Saporis 33. Christi 342. repeti non posse, quum Sciahdustes ejus frater, & proximus decessor eo anno occubuerit, ut superius ostendimus. Quinque igitur ad summum annos Sanctus Barbasceminus Seleuciensem Ecclesiam rexit.

Martyrii tempus.

Pari etiam calculo refellitur Maris, Amrique de temporis intervallo, quo post laudatum Barbasceminum vacaverit Seleucensis Sedes, opinatio, quod, scilicet, hic ad annos 31. ille vero ad Izdegerdis usque tempora, qui Persicum Imperium ab anno Christi 400. aufpicatus est, protrahendum contendit. Acta siquidem nostra diserte tradunt, Seleuciensem Cathedram, defuncto Barbascemino, annos fere viginti vacasse, nempe. usque ad annum Christi circiter 365. Quo quidem tempore Tomarsa, seu Tamuza, teste Barbraeo in ejus Vita, decimus tertius Orientis Maphrianus, seu Catholicus renunciatus est.

Quot annos post Barbascemini Martyrium vacaverit Seleucien- sis Sedes.

ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ

ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ . ܕܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ . ܕܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ

MARTYRIUM

SS. BARBASCEMINI, Seleuciae, & Ctesiphontis Episcopi, & XVI. Sociorum.

Anno Saporis II. Persarum Regis 36. Persequutionis 6. Christi 345.

ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ
ܡܪܬܪܘܡܘܢ ܕܘܪܝܢܘܢܝܘܬܐ

INIERAT ANDUS Persequutionis nostrae sextus, quum Barbascemini, Seleuciae & Ctesiphontis Episcopi, nomen ad Regem delatum est. Adcusatio his verbis instruebatur: Incubat his locis Vir, ingenio ferox, nostraeque disciplinae inimicus, a quo plurimi cum a nostris sacris, tum etiam a pu-

S. Barbasceminus S. Symeonis Barbae ex Sorore Nepos, & successor, ad Regem defertur.

Menses arcti
sub custodia
adfervantur .

omnes in carcerem duci , & gravibus
constrictos vinculis , arcta sub custodia
adfervari jubet . Atque ita a Febuario
ad quintum Idus Decembres, anni fere
spatium exactum est , quo temporis in-
tervallo crudelissime divexantur a Mag-
gis , verberibus , fustibus caeduntur ,
fame , siti macerantur . Omnes ex lon-
ga inedia torridi videbantur , mutati car-
ceris illuvie vultus , cadaverosae fron-
tes cineris , aut fuliginis colorem con-
traxerant , squalentiaque macie , ac ta-
be corpora , tormenta insuper saepius
repetita , miserandum in modum de-
formaverant .

Interim cru-
delissime divex-
antur .

Inde Ledan
deducti , Regi
sunt .

Vertente anno , Barbasceminus
cum Socjis ad Urbem Ledan Provin-
ciae Huzitarum , Regis jussu , qui id tem-
poris ibidem morabatur , vinciti trahun-
tur , & ad quaestionem iterum vocan-
tur . Aderat causae cognitor ipse Rex ,
qui reos sic adoratus est : Proh gentem
insanam , atque ab omni ratione alien-
nam , qui ad interitum scientes ruitis !
Tot jam aerumnis adducti necdum au-
daciā ponitis ? Respiciate jam tan-
dem , miser , quemve exitum habuerint
illi ex vestra secta homines cogitate ,
qui primi inter carnificum manus male
perierunt , dum sperarent vitam im-
mortalem , imperiumque sempiternum
se esse adsequuturos ; ut aliquando vos
pudeat illorum insaniam imitari , &
certam mortem vobis ipsis arcessere ,
vos tandem poeniteat : quod illi fece-
re , desperatissima redintegrandae salu-
tis , vitaeque in aevum producendae
spe ducti ; qua tamen nihil inanius , ni-
hilque inconsultius fuisse , ipsi modo
animadvertitis : nec enim revixere .
Quae quum ita se habeant , quid vestris
rationibus consentaneum sit , aestima-
te ? Nam si mihi , optime utique in vos
consultenti , morem gerere , meisque
Edictis obtemperare statueritis , hujus
obedientiae uberrimos fructus capietis :
tum vero prae ceteris tu , Barbasce-
mine ,

دسيه با ملامحه اسر ملامحه دانام
گنسه با ملامحه اسر ملامحه
دسيه هلا به : اسر دقتنجه سسه :
تعل جبه عمده صلابه دقتنجه
للهو اسر منسب اسره مروت
موتده سسلا مروت انه لولم
سه اسر جقتنجه منموت انه
موتده اسر جقتنجه ملامحه
جعا لعلله اسلا : مومدا جبه
هلا اسره لس توتله سب دقتنجه سب
اسر دسه انه توتله جوتنجه : لامده
لس توتله سب دقتنجه اسر جلامعه
جسلا مومده جقتنجه ملامحه
مومده انه لر .

توتله دقتنجه امده لس دقتنجه
اسر اسلا مومده اسر اسلا اسر مومده
توتله مومده اسر . مومده جتلا
مومده دنمده مومده اسر ل :
دقتنجه لاسلا ولا توتله جلامعه
لوتنجه سلب ملامحه مومده مومده
مومده ملامحه سلب : مومده دننه
له لاسلا مومده مومده ملامحه انه لاس
اسلا سب دقتنجه ملامحه مومده لاس
مومده اسر انه دقتنجه لاسه مومده
دقتنجه اسر انه .

مومده جبه امده لس ولا مومده
مومده لاسلا مومده سب دنمده
دسه : له توتله اسر امده مومده
لامعه دقتنجه اسر مومده مومده
توتله توتله انه توتله مومده
انه توتله مومده توتله مومده .
مومده انه .

جبه توتله لامده لس : دنمده لاس
لاس دسه مومده جبه مومده مومده
توتله مومده مومده توتله : دسه ولا لاس
لامده دقتنجه دننه اسر لامعه
مومده توتله مومده مومده لاس مومده
مومده مومده : اسر جبه مومده دننه
توتله مومده اسر توتله اسر انه
مومده مومده مومده مومده انه
اسر

Ad Solia Sa-
cra suscipien-
da , muneribus
atque miasis
frustra tentan-
tur .

ne ,

نانا دَعَبَ مَسْجِدَ دَافِئِ كَعْبَا
 عَجَبٍ : مَيِّخِمْ بَهْلَمَا بَمَا كَحَنْجَا هَا
 حَقَقَا :
 مَلِكَا اِمْدَا لَسَ عَجَمَا لَسْزَا لِرِ
 سَمْعَمَا بَقَضِيمَا بَعْلَدَا مَحْتَدَا لِي
 نَجَمَا دَهْمَلَا اِي . هَمِي مَوَّهَ عَمَلَا
 هَمَلَا لِي مَس . مَحْقِقَهَا لَ اَلِي اَبَهَا :
 اَلَا اِنَا اَبْخَا بَلِي مَس . مَقْبَلَا .
 مَحْمُودَهَا اَلْفَمِي . دَانِي حَلَمَلَا
 مَنَا جَدَا هَانِي خَفِيَا مَنَا مَسْجِدَا .

دَلِي سَجَا خَفِي مَسَبَا هَا مَدَا دَانِي
 حَمَلَا اَسِي سَمْعَمَا مَعْقِدَا دِي سَجَا
 نَمِي كِي حَنْجَا لَمْعَمَا مَهْلَا اَلِي
 عَمَلَا . هَدِي عَدَمَا مَحْمُودَهَا :
 مَحْمُودَا كَاحْتَا مَسَمَا كَاحْتَا : مَوَّ
 جَدَا اِمْبِي مَسَلَا لَحْمَلَا جَمْعَدَا مَوَّ
 مَحْتَا اَلْفَمِي دَانِي كَانِي لَ مَقْبَلَا
 اِي . سَلَا لَدَا مَعْلَا اِي لَ دِي
 سَبَا سَمْعَمَا دِي مَس . مَقْبَلَا . مَبِجِي
 عَمَلَا عَمَلَا مَحْمُودَهَا لَ مَجِدَا
 دِي سَلَا لَسْزَا : مَجِدَا اَلْمَسْمَا
 مَلِكَا هَا مَدَا : دَمِي مَسَمَلَا مَسْمَلَا
 كَانَا اِي كَسْمَلَا دِي اِي اَلَا لَ
 دِي دَمْعَمَا مَوَّ اِي اَلَا مَلَا حَمْلَا
 مَحْمُودَا نَمَلَامَا اِمْبِي مَس :

اَدَلَا : مَلَا خَفِي مَسَبَا هَا مَدَا
 دَلِي مَحْمُودَا دَمْعَمَا مَسْمَلَامَا
 مَهْلَامَا سَلَامَا مَوَّ مَس مَحْمُودَا
 دِي مَسْمَلَامَا مَحْمُودَهَا دِي مَحْمُودَا
 اِي لَ حَمْلَا مَحْمُودَهَا اِي لَ
 مَحْمُودَا . اَمْدَا سَحْرَا مَوَّ مَحْمُودَا
 مَحْمُودَا : مَحْمُودَهَا مَوَّ مَحْمُودَهَا
 لَ مَحْمُودَا : دِي مَحْمُودَا مَحْمُودَا
 دِي مَحْمُودَا لَ مَحْمُودَا : اَلَا لَسْزَا دَمْعَمَا
 اِي اِمْبِي مَسَبَا سَبَا اَلْفَمِي مَس لَس
 دِي مَحْمُودَا مَوَّ اَلْفَمِي مَس لَس دَمْعَمَا :
 مَحْمُودَهَا لَسْزَا لَسْزَا مَحْمُودَا دَمْعَمَا
 هَا مَحْمُودَا . سَلَا اِي مَحْمُودَهَا مَحْمُودَهَا
 مَحْمُودَهَا لَ مَحْمُودَا : مَحْمُودَهَا مَحْمُودَهَا
 مَحْمُودَهَا مَحْمُودَهَا . اَلْمَسْمَا دَمْعَمَا
 مَحْمُودَهَا

ne, qui, si sacra Dei Solis susceperis ,
 quam magnum inde dignitatis , atque
 amplitudinis incrementum tibi adceffurum fit , hac ipsa die intelliges . Simulque mille Auri * Sincas cum Cyatho Aureo Barbasemino porrexit : Hoc interea , inquit , habeto , quod , ad excitandos in tui admirationem spectatores , malui hoc tibi in loco oblatum , dum tibi publica officia , ac Praelecturam propediem paro .

Cui Beatus Antistes : Egone , inquit , tibi is sum visus , ut me hisce crepundiis perinde atque sordido pulvere , & caducis floribus eo adductum iri existimares , ut defererem Deum immortalem , cujus vi , ac numine ista omnia primum in lucem prodire , mox etiam , ipso jubente , in nihilum relabentur ? Quare toto eram probandus tuo Imperio , o Rex , nedum istis nugis ; nec tamen quod semel fixum est retinere , propterea ullatenus abjecissem .

At Rex : Tu vero , si qua tibi tui, tuorumque superest cura , cave , ne quo ornatus es , donum contemnere , atque abjicere videaris . Nam si proterve , insolenterque mecum agere pergas , id tantummodo efficies , ut adutum voto satisfaciam tuo , atque meo : tibi quidem vitam eripiens , tuam vero gentem istam , perduellem , mihi que molestissimam , excindens , ac penitus extirpans .

Tum Martyr sanctissimus respondit : Scilicet , ut ille scelereum vindex Deus ultimo mundi die , quando omnes mortales coram eo constituti , toto pectore contremiscent , illa mihi exprobraturus sit : Siccine , inquires , insaniebas , ut auro , quod ipse Saporì Regi dederam , me posthaberes , & nugis capus , nugas izidem sectareris ? Propterea hoc fcias velim , Rex , me quidem in mea Religioe , verissimaque Fide tutum perfrugium , & portum tenere . Tu vero , scelestè , atque inique pro-

sus Tyranne , jam coeptum perage facinus : profer atrocem animum , necdum caedibus faturum . Verba hucusque dabas , expedi jam verbera .

Ad haec Rex : Haecenus equidem , quasi sapientem Virum , dictis , factisque te perhonorifice habebam : at nunc sero tandem mihi patuit , fateor , alium te esse , quam putabam , hominem , scilicet , dementem , & insanum , utpote vesana illa stirpe genitum : istam vero , qua correpti estis , Christiani , luem mitibus remediis frustra tentari : quare acerba aspera pertinaci malo celeriter esse admovenda , vosque duris verberibus edocendos , qua ratione gubernentur , atque in officio contineantur mortales .

Cui Barbaſceminus : Christianorum , inquit , sapientiam , & fidem ex eo existima , quod pro Deo nostro mortem oppetere non dubitamus : quod tuam ferociam pari ferocia frangimus ; feroces enim , ac mites esse didicimus , ut ferunt tempora , & mores . Dum autem ceteros nos homines fluxae , caducaeque eorum fortunae commoneremus , teque , ut reliquum hominum vulgus , perituum ediceremus : tu interim blandiebaris orationi nostrae , offerebas munera , opinans , nos , hisce illecebris irretitos , aeternam , quam unice diligimus , vitam posthabitueros , aut abjectis , quas tenemus , veris opibus , ad tua procurfuros munuscula , una cum iis , quos Deos tuos nominas , propediem interitura . His porro dictis vehementer permotus Rex : Ast ego , subjecit , posthac Copiarum mearum Praefectis perscribam , ut in Christianos arma expediant , atque in exitium nominis vestri universi conspirent . Cui Barbaſceminus respondit : Invidium animi robur , quod a Christo Domino nostro in hoc conflictu accepimus , tuos , tuorumque militum conatus facile infringet . Quod autem confidis , caedibus , ac tormentis gentem nostram funditus deletorum iri , immane quantum falleris ! Numquam enim uberior electa Christianorum soboles est futura , quam quum in eosdem ferro acrius saevire occoeperis . Sument enim vires a vulnere , & in immensam sobolem succrescent , quos succidere , atque radicitus extirpare tentaveris : indeque disces , huic bello , quod adversus Fidei nostrae homines

مقتولاً ما ذلک ان نجب
مما تظن من عدوهم . هل لهدد
ذلت وجههم ، وسمعت ذلت نبتهم
بهذا لر عاصم ذلک من اهل
سمعت عن ذلت لست اعدو
عدوهم .

ذلت ذلت ذلت ذلت ذلت
حمت ما لم يزل ما لم يزل
تعالوا ما لم يزل ما لم يزل
تكتب ما لم يزل ما لم يزل
مفرد بل نلتهم ذلتهم
تعالوا ما لم يزل ما لم يزل
مفرد ذلتهم ما لم يزل ما لم يزل
لعمرو الله ما لم يزل ما لم يزل
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ما لم يزل ما لم يزل ما لم يزل
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم

مهل ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم

ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم
ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم ذلتهم

sufce-

sufcepisti, nec vires, nec animum tibi adesse parem. Sed perge jam, & Christianos ea, qua soles, crudelitate tuis Regnis expellito; protinus excipiet nos patria nostra, quae homines, moribus nostris imbutos, nostrique similes complectitur: Tu manus, nostro contaminatas sanguine, eluere olim cupies. At frustra: ecce enim, quos sustulisti, Christiani nostri sodales in Paradiso, in loco deliciarum pleno, beatam ducunt vitam; sed & pueri, quos obrivisti, & Virgines, quas pessime adflixisti, feliciter regnant. Te vero huic contraria fors manet, luctus, videlicet, & stridor dentium, nullumque finem habitura tormenta.

Tum vero impius Rex, justitiae nescius, & aequitatis, immani exarsit ira, eamque repente excussit, profunditque Christianos omnes cruento, atque saevissimo Edicto proscribens. Aspidi insuper, aut Regulo similis itinera obsedit, volavit ad praedam, curvavit se ad idum, atque felle effervescente tumefactus, amarus devolvit torrentes, quibus omnia absorbit, obruit, comminuit.

Edicti haec summa erat: *Quicumque me amat, meumque Regnum salvum cupit, det operam, ne quis, Christiani nominis tenax, iuxta Perfidis fines, aut sub divitiae meae commoretur, quin Solem adorare, atque Ignem, & Aquam colere, vesicique animantium sanguine compellatur. Si quis haec facere detrectaverit, hunc Praefectus aeternum dedi jubeo, atque ex eorum sententia torqueri, & ultimo adfci supplicio.*

Interfectus est S. Barbaesceminus cum Sociis Martyribus sexdecim Luna nona * mensis Januarii, eoque extincto, Seleucia & Ctesiphontis Sedes ad annos circiter viginti vacavit, eo nimirum saevissimo Edicto novam Electionem disturbante, trepidantibus Persecutionis metu Christianis.

Immane Saporis in Christianos Edictum.

Martyrii tempus.

4. Post Barbaescemini obitum Sedes ad annos circiter 20. vacat.

ADNOTATIONES.

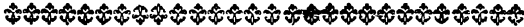
(1) **H**inc liquet, Persas olim non Solem tantum, sed Ignem etiam, & Aquam, tamquam Numina adorasse.

(2) *Sincas*; hoc est, Semidrachmas. Monetæ id nomen est, quæ etiamnum apud Orientales viget.

(3) Legem Apostolicam de abstinendo a sanguine, tanta olim Religione Christiani custodiebant, ut, qui sanguinem comederet, is desin-

tere a Fide vulgo judicaretur. Videtur Tertullianum in Apol. & Natal. Alexand. dissent. ix. secul. I. Idque vel ex immanissimo hoc Saporis Edicto luculentissime colligitur.

(4) Luna nona mensis Januarii anni 346. quo Sancti Barbaescemini, & Sociorum Martyrium contigisse ostendimus, in Solarem ejusdem mensis diem xiv. incidit.

ADMONITIO

In Passionem Martyrum, qui variis in locis interfecti sunt.

Cruentum & immanissimum Edictum, quo Persarum Rex Sapor generosa Sancti Barbaescemini oratione revictus, Christianos omnes proscripsit, & cujus summam ad calcem Actorum ejusdem Barbaescemini subjecit Maruthas, innumerabilis Martyrum caedes consequuta est, quorum certamen paucis ab eodem Marutha descriptum, ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. heic proferimus.

Porro quum plurimorum horum Martyrum nec apud Judices Acta se vidisse, nec nisi paucorum nomina, ab incertis authoribus memoriae prodita, se adsequutum fuisse, ingenue fateatur Maruthas, mirari profecto non subit, quod quæ de iis ab eodem Marutha heic perhibentur, Elogii potius, quam Passionis historicae characterem praeferebant. Et quidem optandum esset, ut singulorum, aut certe praecipuorum, qui in Sacris Syrorum, Graecorum, Latinorumque fastis sparsim memorantur, Martyrum, saeviente eo

Post S. Barbaescemini obitum plerique Martyres.

Quorum nomina & Acta pleraque ignota.

Edi.

tari oblatuſt eſt . Ipforum Grex multi-
plici ſobole propagatuſt eſt in greges ,
præbuit agnoſ ad victimas . Sacerdoſ
fuit illorum voluntas, holocauſtum cor-
puſ , & ſuavis immolatio ipſa eorum
Paſſio .

Age nunc , recogita, quam acer-
bae fuerint eorum paſſiones, quam ſua-
vis , & jucundus eorum fermo ! Quan-
tum terrent eorum ſupplicia, quantum
contra trahunt, & adliciunt, quæ ipſis
promiſſa ſunt , præmia ! Quam atroſ,
& horrenda fuit , qua perire, poena ,
quam grata, & expetita eſt eorum me-
moria ! Domuſ fanguinis fanguinem
nobis offert : cruentas caedes ſubjiciunt
mortiſ limina . Quocirca orationiſ no-
ſtræ argumentuſ eſt Tyrannorum ferro
fuſuſ ſanguis , & Martyrum per im-
manes cruciatuſ clari exituſ . Ruinaſ ,
morteſque recolimuſ .

Huc ergo adpropæra quicumque
ſapienſ pio dolore perinde atque amo-
re adfectuſ aſtuuſ , & angeriſ , huc ,
inquam , adpropæra , & animuſ curiſ
preſſuſ ad piæ ſolve lacrymaſ . Huc
feſtina quicumque ſapiſ , & diligiſ , fle-
tuque moleſtiſ cogitationibuſ exonera
gravem mentem . Eja animæ labes do-
lore elue, & amore cor lava quicumque
prudenſ lugeſ , & optaſ meliora . Feſti-
na , inquam , & dato capiti tuo aquaſ ,
& oculiſ tuiſ fonteſ lacrymaruſ . Præ-
para aureſ tuas , & mentem tuam intende : lege nominiſ cenſuſ , & cogita exag-
gerataſ in Martyrum caput calamitatuſ procellaſ : explica caritate aſtuantem
mentem , & conjicito per te ipſum illorum cruciatuſ , quos mihi proferre hauſ li-
cuit , quum intelligentiam meam perinde atque dicendi facultatem longe antecel-
lant . Tu itaque Athletaruſ Chriſti, quorum alii quidem gladio caeſi, alii vero la-
pidibuſ obruti perhibentur , adtente metire paſſioneſ , earumque ponduſ explora ,
& obſtupeſce . Tuum eſt animo perpendere efferatae multitudiniſ in ipſo lapidum
jactu rabiem , vel Tyrannorum in eodem Martyreſ faevientium intimas furiaſ .

Cave porro , ne horum Beatoruſ Martyrum Paſſionem mente percurraſ ; in-
de ocioſuſ deſideâſ , neve eamdem mediteriſ , poſtea ſileâſ . Animuſ impleto do-
lore, atque fiducia, lætitiâ , & luœu oculoſ , dum tibi caſtra mortuorū viventium
occurrunt , & agmina interfeœtorū lætantiū . Quod enim a nobiſ illoſ ſeparari
videſ , eſt quo doleaſ ; quod vero cum Domino junguntur , eſt iterum quo gaudeaſ .
Inter lætitiâ , & mœrorem duo tibi commoda colligeſ : alterum , quod corpus

lacry-

سيفه جند . ذل مخوما بعبر حسد
هاعب لحر حسد . ذل سد فعر
لحقه منس لمتحمذ مذك . ذل
لبت اجبر لعصب مجله سد
للمذ : هذ عفا هذ ذل جعتل هذ
لر حسد ذل جلق لذ ملب حسد جنر
سيفه هذ فعر عجبته حسد . ذل
تلب ذل اعصه سمهر . تلب ذل
المفيل اجمهر . جليلك ناله
لر معذنا . جليلك فعره لر
هذ حسد : جلي تلب حسد
هذ سد هذ مدم . محس مذل
جدمسد . انه هذ جند : جدر سد
جذد هذ ذل جليلك سد مفذ .
جدر سد جدر هذ لمذ جليلك سد
حتنا .

ل لبعنا الحبح هذ ن . ذل
مذ حسد : ملب فعر سد هذذ .
مذ فعر جند مجله لا معذنا
جمذله سل جليلك حر . لا هذذ
جليلك فعره جليلك لر . لا
جمذله سد جليلك الالجل . لا
سالمسد . جدر هذ الالجل : جله
جمهر لهر هذ مذل مذل الالجل
سد جليلك فعره انه جند . سد
جهر مجله لمذله . جلد
هذ فعر هذذ هذ سد . هذذ لال
هذ مذل لال .

Scriptoris
monitum .

lacrymis abluis : alterum ; quod animum ad resurrectionem innovas . Illuc , nempe , tuas intendere spes te oportet , heic praestolari quae speras . Quae heic , temporaria sunt , quae illic sempiterna .

A D M O N I T I O

In Martyrium SS. JACOBI Presbyteri , & MARIAE Virginis .

Sanctum Jacobum , cujus & Mariae Sororis , Sacrae Deo Virginis , Martyrium brevis- ter a Sancto Marutha descriptum , ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano I. nunc primum heic in lucem exhibemus , clarissimus Bibliothecae Orientalis Author , tom. 3. par. 2. pag. 54. eundem esse putat , ac Jacobum Presbyterum , quem cum Johanne Episcopo , & Martyre Menologium Graecorum , jussu Basilii Imperatoris editum , & Martyrologium Romanum die 1. Novembris concelebrant . Verum quum ibi de Maria Virgine ne verbum quidem occurrat , neque heic Johanni Episcopo socius adjungatur Jacobus , hunc profecto , de quo agimus , ab illo omnino distinguendum esse , nemo non videt .

Porro inter Martyres , qui saeviente Saporis Regis edicto , post Barbasemini obitum passi sunt , & ex quibus paucorum dumtaxat certamina nobis Chaldaicus Codex Nitriensis Vaticanus I. servavit , Jacobum quidem , & Mariam ejus Sororem esse recensendos , liquet vel ex eorumdem Martyrii tempore , quod anno Persequutionis septimo , Saporis Regis 37. Christi 346. Luna vero Martii decima septima , quae in solarem ejusdem mensis diem xxii. eo anno incidit , duobus nempe a saevissimi illius Edicti promulgatione circiter mensibus , contigit , ut in Actis expressum habetur .

Ex hisce autem Actis discimus , tanta olim religione Christianos a sanguine abstinuisse , ut ejus quidem efus in Fidei desertionis argumentum a Persequutoribus adsumeretur . Idque vel confirmatur ex Saporis Regis Edicto , in Actis S. Barbasemini relato , quo sanguinis efus unacum Solis , Ignis , & Aquae , Perfarum Numinum , cultu discrete praecipitur . Hinc Jacobus , & Maria , aliique Martyres in hac Saporicae Persequutionis historia laudati , omne tormentorum genus , & mortem ipsam subire , quam sanguine vesci maluerunt . Praeterquamquod sanguinis efum jam inde ab Ecclesiae exordio fidelibus interdictum fuisse , patet ex illo Apostolorum decreto , Act. 15. *Visum est Spiritui Sancto , & nobis , nihil ultra imponere vobis oneris , quam haec necessaria , ut abstinereis vos ab immolatis simulacrorum , & sanguine , & suffocato , & fornicatione , a quibus custodientes vos , bene ageris .* Unde Biblias Martyr , apud Eusebium Hist. Eccles. lib. 5. cap. 1. circa medium , calumnias Christianis , imperante Marco Aurelio Antonino , ab Ethnicis impactas , refellens : *Quis fieri posset , inquit , ut infantes comederent , quibus ne sanguinem quidem animalium degustare licet ?* Et Tertullianus , in Apologet. cap. 9. *Erubescat error vester Christianis , qui ne animalium quidem sanguinem in epulis esculentis habemus , qui propterea quoque suffocatis , & morticinis abstinemus , ne quomodo sanguine contaminemur , vel intra viscera sepulto .* Eadem ferme adferunt Origines contra Celsum , lib. 8. circa medium , Minutius Felix Octav. pag. 55. Clemens Alex. Paedagog. lib. 1. cap. 3. prope finem .

Quamvis autem Apostolica hac lege , quae etiamnum apud Orientales viget , Christiani olim omnes adstringerentur ; attamen quum ad solam disciplinam illa spectaret , & finis , propter quem ab Apostolis condita fuit , scandalum , nempe , Judaeorum cessasset , apud Occidentales quidem sensim & sine sensu obsolevit ; ejus vero observatio nunquam ab Ecclesia improbata fuit , quinimo in Conciliis Gangrensi Can. 2. Quinisexto , seu Trullano II. Can. 67. Aurelianensi II. & Vormacensi Can. 64. disertissime confirmata . Hinc summae quidem ignorantiae arguendus est Thomas a Jesu Carmelita Nudipes , qui in Libro , de procuranda salute omnium gentium , in scripto , Orientales omnes , a sanguinis efu , juxta Apostolicum decretum , sese abstinentes , erroris imprudentissime insinulat .

S. Jacobus alius est ab illo , qui in Martyrologiis ad diem 1. Nov. commemoratur .

Horum MM. Acta hucusque ignota .

Martyrii temporis .

Ejus Sanguinis in Fidei desertionis argumentum olim adsumtum .

Ejus abstinens apud Orientales etiamnum viget .

Nunquam ab Ecclesia improbata .

Ignorantiae arguitur Thomas a Jesu .

MARIA, & AMA. Omnes cum Presbytero vincæ in unum castrum deducuntur ; primusque Paulus ad tribunal sacerrumi hominis Tamfaporis sistitur . Cui Tyrannus : Tu, inquit, si Regis imperata feceris, Solemque adoraveris, atque sanguinem comederis, salva tibi res tua erit, & ablatam modo pecuniam continuo recuperabis .

Praetori pri- mus sistitur Paulus .

Qui recupera- ndae pecu- niae avidus, Christum ejur- rat .

Hoc ille cum promisso scelestus homo, filiusque gehennæ, Paulus adeo Tyranno non est ullatenus refragatus, ut quaecumque ille juberet, protinus se facturum sponderet, & quae sponderat, promptissime exsequeretur. Tam avide pecuniis inhiabat miser, a quibus praeter sempiternum incendium nihil erat consequuturus. Ast Tamfapores vehementer dolens, ea Pauli a Christiana Fide defectione sibi ablatam causam, quam intentato adversus eum judicio obtendebat, re secum deliberata, institit Presbytero mandare, ut praedictas Virgines sua ipse manu jugularet, ratus, illum dedecoris, & infamiae metu deterritum, dicto neutiquam obtemperaturum, novamque per eam contumaciam occasionem daturum, cujus obtentu ablatam pecuniam jure aliquo retinere videretur. Ea propter introduci Virgines, jubet ; quas truculento ac terribili vultu intuitus, hunc in modum compellat : Vos vero nisi Regis Edicto obtemperaveritis, ut Soli litare, & nuptias inire velitis, acerbissimam quaestionem, constitutamque capitis poenam neutiquam evadetis. Statui enim, quae in inandatis habeo celeriter perficere, atque in contumaces animadvertere ; nec vos potestati meae quispiam eripiet . Cui Virgines elata voce responderunt : Frustra, superbe, & insolens Tyranne, terres, seu contra malitiosa isthac oratione blandiris ; quin protinus jussa exsequi curas ? Nihil enim a nobis alienum magis est, quam, ut, a Deo & Conditore nostro,

Tot Virgines in jus vocatae, ad quibendū, & Soli litandum frustra tentantur .

ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .

ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .

ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .

ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .

ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .
ad amplexu sua habere .

שמעו. וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

וכן היה. וכן היה. וכן היה. וכן היה.

deficiamus, aut tuis hac in re consiliis obtemperemus.

Tum vero impius Judex Virgines e iudicii loco amoveri jubet; ubi a libertoribus virgis crudelissime caesae, centenas plagas singularae pertulerunt, tanta cum animi constantia, ut in ea totius corporis laniena alta voce inclamerent: Deum soli nunquam posthabebimus. Stat neutiquam vobiscum desipere, infani homines, qui res conditis conditori antetulistis, eoque contempto, illas religione, cultuque dignas iudicatis.

Virgines crudelissime occiduntur.

Continuo lata est in Sanctas Virgines capitis sententia, cujus exsequutionem Tyrannus sceleratissimo illi Paulo mandat his verbis: Agedum, si istas Virgines manu tua jugulaveris, spondeo, tua tibi omnia restituenda.

Capitis sententia, in eas late exsequutio Paulo mandatur.

At nihil erat, quod non auderet homo avarissimus, quem ille corripuerat nefarius spiritus, qui Judam olim occupavit, & cujus mentem idem, qui illum proditorem Apostolum, furor invaserat. Adeo illius oculos auri, argenticae cupiditatem animam suam in certam perniciem praecipitem dare non dubitaverit. Proditori namque Judae similis, parem cum illo exitum postmodum sortitus est, utpote paris cum illo criminis reus; fatalem perinde ac ille suo collo funem quaesivit. Forte hic quoque fato simili medius crepuit, & diffusa sunt omnia viscera ejus. Forte suam fur ille huic haereditatem transcripsit. Nam ille Jesum occidit, hic inhabitantem in suis Virginibus Christum peremit; Quicumque enim in Christo baptizati sunt, Christum induerunt. Ecqua tandem poena utrumque adficiam putas? Utrum acerbiori, graviorique supplicio maeritum? Profecto quoniam impio uterque, & immanissimo scelere deliquerunt, non dubitandum, quin utrumque aeternis, gravissimif-

Pauli Presbyteri cum Juda Hicariote cogitatio.

Galat. 3. 27.

tam animae amittere non dubitaverat, illa eadem nocte e medio sublatus est. Veritus quippe Judex, ne homo prae amore pecuniae minime meticulosus, interposita ad Regem adpellatione, eam ablatam iudicio repeteret, conficios criminis satellites advocat, utque Paulo mortem inferre maturarent, praecipit: qui sub tenebras in-tempestivae noctis carcerem ingressi, ne qua sceleris in vulgus fama manaret, laqueo vitam misero illi homini eripuerunt. Proh quam similes inter se fuere Judae, Paulique exitus, quorum perinde similis avaritia fuit! Sed fortasse Judas minus dignus, qui reprehenderetur, censendus est, quoniam praeteriti facinoris poenitudinem testatus est, illudque demum adeo exhorruit, ut propterea laqueo sibi spiritum eriperet. At hunc nec flagrantis sceleris puduit, nec post admissi poenituit, poenamque non ipse petiit, sed ab aliis strangulatus, invitus dedit. Sed haec homini, qui innoxium sanguinem sicis oculis fudit, quota pars poenae fuit? cujus profecto sceleri quodvis supplicium impar, exiguum, & leve existimandum.

A D M O N I T I O

In Martyrium S. BARHADBESCIABAE Diaconi.

AAa hucusque ignota.

Martyrii tempus.

S. Barhadbesciabas alius a Barfaba, sive Apfæo.

Acta Martyrii Sancti Barhadbesciabae, Arbelae, Hadiabenorum Metropoleos, Diaconi, unus, quod sciam, Maruthas in commentariis retulit; eaque ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano I. eruta, nunc primum in lucem proferimus.

Porro ex genuinis hinc Aëtis constat, illustrem hunc Christi Athletam Luna vigesima mensis Julii, anno Persecutionis decimo quinto, Saporis Regis 45. qui ex dictis in 354. Christi annum competit, iussu Saporis Tamfaporis Praefecti, ab Aghæo, nobili ex Garmæorum oppido Tahal laico Christiano, ad id compulsio, fuisse interfectum.

Hinc plane evincitur, S. Barhadbesciabam, de quo agimus, alium omnino esse a Barfaba, sive Apfæo Diacono, in Persia Martyre, quem solum die 11. Decembris Martyrologium Romanum commemorat, uti & Menæa Graecorum his verbis, τῆ αὐτῆ ἡμέρας, ἀθλοπέδου τῆ Ἀγίας Μάρτυρος Βαρφαβᾶ. Οὗτος παρρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ἠκολούθησεν ἀληθῆ, ἐπὶ τῷ τῆς Περσίδος ἀρχοντος, ἀπιτημένη τὴν κοφαλὴν. Eodem die (XI. Decembris) Certamen S. Martyris Barfaba. Hic quum Christum Deum verum confidenter profiteretur sub Persarum Principe, capite obruncatus est. Tum hocce Disticho laudatur.

Βαρφαβᾶ θύσας ἔδωκε λύθοισις ἔξω,

Ἄνω ποθὸς ἐζῶν, θάπρον ἠέλω ἐξους.

Barfaba sacrificans vivo liberatus gladio,

Caelestem cupio vitam, oculus veniat gladio.

Menologium vero, iussu Basilii Imperatoris editum, Sancto Aithalae conjungit, hisque commendat verbis. Die XI. Decembris, Certamen Sanctorum Martyrum Aithalae, & Apfæi. Ipsi Sancti ex regione Persarum fuerunt: ὁ Aithalae quidem, Idolorum Sacerdos, Fidem Christi hunc in modum cognovit. Quum morbo laboraret, decrevit Episcopum Christianorum adire, ut curaretur: quo facto statim convalescit: tum in Patriam rediit, ut propinquos ad Christianam Religionem traheret. Quod ubi cognovit Praefectus, comprehensum, auribusque mutilatum, in carcerem detrusit. Sanctus vero Apfæus Diaconus comprehensus ὁ ipse, Christumque professus, posteaquam acerbissime excruciatu fuisset, mittitur ad Magorum Principem unatum Sancto Aithala. At Magorum Princeps illos ad Regem intromisit: quo praesente, quum a Rege interrogarentur, atque adigerentur Christum abnegare, nec tamen ad id induci possent, capite obruncati vitam finierunt. Nullum etenim Martyrii socium Barhadbesciabas noster habuisse perhibetur; nec a Rege, ut Apfæus, sed a Sapore Tamfapore Praefecto, & quidem absente Rege, post acerbissimam questionem capite damnatus est.

ܡܚܘܪܝܢܐ

ܕܒܫܘܪܝܢܐ ܕܒܚܪܗܕܒܥܨܝܐܒܐܐ

MARTYRIUM

Sancti BARHADBESCIABAE Diaconi.

ܐܢܢܐ ܨܡܥܬܩܐ ܕܕܕܘܫܐ ܕܐܒܝܢܐ
ܨܡܐ ܕܒܫܘܪܝܢܐ ܕܒܚܪܗܕܒܥܨܝܐܒܐܐ
ܡܨܝܠܐ ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܕܥܡܘܩܕܝܢ
ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܕܥܡܘܩܕܝܢ ܨܡܐ ܨܡܐ

ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ

ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ

ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ

ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ

ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ
ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ ܨܡܐ

ANNO quintodecimo Persequutionis nostrae, jussu Saporis Tamsaporis, comprehenditur BARHADBESCIABAS, in urbe Arbela Diaconus. Hunc, quum atrocissimis cruciatibus dilaceraretur, sic interpellabat Tyrannus: Ignem, & Aquam colito, atque sanguinem comedito; & continuo ab istis immunis eris, tuque liber hinc abibis.

At Beatus Diaconus etiam in illa saevissima quaestione eo fuit habitu oris, ut, superante dolorem laetitia, ridentis quoque speciem praeberet, atque Tyrannum subsannans, in hunc modum incesseret: Tu vero, impie, & immunde, quisnam es, ut me a Religione mea extorrem efficias, aut ab eo vitae instituto, quod mihi a pueritia propositum habui, discedere compellas? Deum juro, cui ex animo deservio, & Christum ejus, in quo spem conloco meam omnem, nunquam me commissurum, ut sive tu, sive tuus iste Rex, quem tantopere jactas, sive cujusque generis tormenta, quibus me tertere putas, avellant me a caritate Jesu, quem ab incunte aetate usque ad hanc senectutem unice dilexi.

Tum vero Tyrannus vehementer excanduit, lataque illico sententia, Sanctum Diaconum capite condemnavit. Forte per eos dies custodiebatur ibidem in carcere Aghaeus quidam, nobilis laicus ex oppido Tahal, qui quum in prima quaestione Solis cultum detestatus fuisset, a Tyranno in carcerem fuerat conjectus, nunc vero Christiani nomen adhuc retinebat. Hunc ergo legis Christianae postea

Anno Saporis II Persarum Regis 45. Persequutionis 15. Christi 354.

Barhadbesciabus Diaconus comprehensus.

Dirissime torquetur.

Ejus constantia.

In Christum spes omnis reponenda.

Sententia capitis in eum lata.

Cujus exsequio Aghaeo Christiano demandatur.

R igna-

ADNOTATIONES.

(1) *T Abal*, Abrahamo Ecthellensi in Catal. Syr. Scrip. pag. 10. *Abal*, insigne Garmæorum Oppidum, unde Xenaias, seu Philoxenus, Monophysitarum antesignanus, prodit. Olim Episcopale sub Metropolitano Bethseleuciæ. Ejus Antistes Daniel, circa annum Christi 1028. clarus, inter Scriptores Syros, quorum Opera superfunt, ab Ebediesu Sobeni laudatur apud Assen. Biblioth. Orient. tom. 3. pag. 174.

(2) Eadem de causa Christianos a Sapore

Rege, ejusque Praefectis frequenter adactos fuisse, ut strenuos Christi milites morte adferrent, liquet vel ex Actis SS. Isaacii Episcopi, Uhanam Clerici, Theclæ, & sociarum Virginum, quæ superius exhibuimus. Quam quidem execrandam immanitatem arte alius in Christianos ante Saporem nemo exercuisse perhibetur.

(3) Anno Christi 354. ad quem Sancti Barthabesciæ Martyrium retulimus, Luna mensis Julii vigesima incidit in solarem ejusdem mensis diem xxiii. ut ex tabulis Paschalis constat.

ADMONITIO

In Acta Sanctorum Martyrum Captivorum.

Chaldaica Sanctorum Martyrum Captivorum. Acta ex Codice Nitriensi Vaticano II. eruta, & in Latinum sermonem a nobis conversa, nunc primum in lucem heic prodeunt.

Acta nunc primum in lucem prodeunt.

Porro etſi Christianorum, expugnato a Persis Beth-zabde caſtro, quod ad Romanorum ditionem ſpectabat, Captivorum in Perſidem abductorum numerus novem milia exceſſiſſe perhibetur; ex iis tamen nonniſi ducenti & ſeptuaginta quinque in genuinis hiſce Actis laudantur, qui, ſcilicet, reliqua captivorum turba, partim in itinere aerumnis exſtineta, partim in varias Perſidis urbes diſperſa, ad montem Maſebdaum in Gaphetum Provinciae Darenſis oppidum relegati, Martyrium ſubierunt, quos inter inſignes fuere. Daufas Epicoſus, Heliodoro, in manſione Stacarta morbo abſumto, ſuſſectus, Mariabuſ Chorepiſcopus, & Ebedieſus Diaconus, necnon alii, quorum nomina heic deſiderantur, Presbyteri, Diaconi, Clerici, & Sacrae Deo Virgines; de quibus haec Sozomenus Hiſt. Eccleſ. lib. 2. cap. 13. prope finem: *Epicoſi, quos quidem accepi . . . Daufas, qui captivus a Perſis abductus fuerat ex loco quodam, qui Zabdaeus dicitur: tum temporis vero pro Fidei doctrina occiſus eſt una cum Maveabde, ſic Mariabum vocat, Chorepiſcopo, & Clericis ſuis ducentis circiter & quinquaginta, qui una cum illo capi fuerant a Perſis*. Haftenus Sozomenus.

Ex novem Captivorum millibus nonniſi 275. laudantur.

Horum autem Martyrum Paſſionis compendium, quod Actis quidem noſtris ad prime conſonant, ſi nonnulla, a nobis infra adnotanda, excipientur, Graeci in Menaeis ſuis tam manuſcriptis, quam excuſis, & apud Maximum Cytherorum Epicoſum, ad diem Aprilis nonum referunt, hiſ ferme ubique verbis. *Τῆ αὐτῆ ἡμέρῃ, μῆνη τῷ ἁγίῳ μαρτύρων τῷ ἐν τῇ ἀρχαλοσίῃ πλωθέντι ἐν Περσίδι. Ὁ Βασιλεὺς Σαβώρης Περσῶν κατὰ τὴν Περτικρον εὐν ἦτορ ἴσος τῆς Βασιλείας αὐτῆ, κατὰ τῆς τῷ Ρωμαίων χώρας ἐλθὼν, ἅλι πῶλον βιζάδιον ἔτα καλυμβύλιον. Ἀγίων δὲ τῶν ἐν αὐτῇ στρατώνων, καὶ τῶν ὀπλα κινῶν διωαμβύλιος, τῶ ἀπόλοιμοι ὄχλος σὺ γυναικῶν καὶ γῆραιος καὶ παῶσι. Ἐ τῆ Ἐπίσκοποι Ἡλιώδωρον, καὶ Δησῆ καὶ Μαριὰμ Πρεσβυτέρη, καὶ πάντας τῶν ἐν τῷ κλήρῳ περιποιήσασα. Ἐν τῷ ἄν μάλλιν πλουτῶν ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιώδωρον, δειπῶν τῆ Πρεσβυτηριον κηροτόκκου ἀντ' αὐτῆ. τῆς ἐν αὐθιγῆς δευτερολογίας ἑσπῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωρῆς, ὁ ἀρχιμάρτυρος ἀδελφῶν, τῆς Σαβωρίῃ ἀνήλυτο, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆ ἰαθίτης Χεϊσασοὶ Δησῆ πᾶς περιποιήσασα τῷ Βασιλεὺς καὶ τῆς θεοσεβείας αὐτῆ καταβλασφημοῖσι. Προσάξωτος δὲ αὐτῆ ἔχθησασα τριακόσιοι ἀνδρες, καὶ μὴ πηδῶντες σέβας περιποιήσασα τῶν ἑλλῶ Ἐ τῶ Νυκί, τῶς κηφαλαῖς ἀπειμῆθησασα, ὅτ' ὄν πῆντι καὶ ἕκαστοι ἐφιλοψύχθησασα ἐκ ἀσφαλείῃς ἰαυτῶν καὶ τῶ βασιλῆ περισηλθῶν, καὶ περισηλθῶν καταπνῆθῆς αὐτῶ γυρόλοιμοι, ὅς δέ τις τὸ ἡνομα Ἀδελφῶν. μὴ κηρῶν δειπῶν, τῶν πλουτῶν, ἢ σωμαρῆθῆν, ὄν ὑσῆρον ἀνδρείως κηρῶν τῶ τῶ λόγον τῶ θῶν, ἀσπίδῆς πῆ ἐπιδῶν, ἀνὰ ἀ μαχῶν, ἢκ ἀπῶδῆς δειπῶν τῶν σφαγῶν, καὶ γὰρ περισηλθῶν καὶ ἴσος τῷ συμμάρτυρον ἀπολαθῶν. Eodem die (1x. Aprilis) Commemoratio Sanctorum Martyrum, qui in Perſidem Captivi abducti, mortem pro Christo obierunt. Sapor Rex Perſarum, anno Re-*

Eorum memoria. In Menaeis.

gni sui tertio & quinquagesimo expeditione in regionem Romanorum suscepta, Urbem, Bizabdem adpellatam, intercepti. Quatuor autem in ea reperit armatos, aut qui arma ferre poterant, trucidavit; reliquam vero inermem turbam cum feminis, senibus, & pueris, Episcopum etiam Heliodorum, Desan, & Mariabum Presbyteros cum universo Clero saluos in patria reliquit. Subsequito vero tempore moriturus Heliodorus Episcopus, Desan Presbyterum in sui locum ordinavit Episcopum. Confectus igitur laudibus & orationibus ab eadem Ecclesia Deo oblati, Adelpbar Archimagus aliquis Saporis Regi indicavit, relictos ab illo Christianos, creato in Praefulem Desan, Regem, ejusque Cultum, & Religionem videre, & convitiis proscindere. Saporis autem jussu trecenti viri adducti sunt in Persidem. Qui quum nulla vi adigi possent, ut solem, & ignem adorarent, capite plexi sunt, exceptis viginquaque, qui vitam salutis aeternae anteposcentes, ad Saporem adcurverunt, eique obsequuti sunt. Ex reliquis vero unus nomine Abdjesus, quum ictum baud letalem accepisset, nec cum aliis esset exstinctus, coepit iterum, ut antea, verbum Dei libera voce generose praedicare; quem impius quissiam gladio sustulit, sane non invitum, ut pote qui aegre tulerat, se ab suis sodalibus Martyribus separatam fuisse, & in vita relictum. Haec tunc Menaea, in quibus & ipsi Martyres hoc Disticho celebrantur.

Εἰς Περσολατῶν γῆν ἐσαθάλη Περσίδα
 Ἡ Χετολαζῶν ἀυχοτόμῳς φελαγῆ.
 Certeis seta Chrsicolorum phalanx
 Certavit in Perside, Ignicolorum solo.

Additur seorsim aliud Disticon de Sancto Ebedjesu Diacono, qui licet simul colatur, non tamen eodem tempore Martyrii palmam est consequutus. Est autem hujusmodi

Ὡς ἀρχιμάλῳς Ἀβδῆσῳς πῆ τὸ γῆλον,
 Ἡλευθερώθη πῆν Σαοῶν δι' αὐτῆς λῆθον.
 Captivus Abdjesus, ut fieret liber
 Fortuna ab illa, pro lytro jugulum dedit.

In Menologio
 Basiliano.

Eisdem Martyres, nulla tamen de Ebedjesu facta mentione, colit Menologium Basilii Porphyrogeniti Imperatoris, in haec verba. Eodem die (1x. Aprilis) Certamen Sanctorum Martyrum, qui in Perside Martyrium consummarunt. Sapores Persarum Rex, anno Regni sui quinquagesimo tertio, expeditione in Romanorum dittonem suscepta, quum frequentissimam urbem jure belli cepisset, milites omnes, qui in ea erant, occidi jussit; gentem vero ad bellum minime idoneam, nimirum, senes, mulieres, pueros, Heliodorum Episcopum, Presbyteros, Diaconos, & omnes Clericos incolames servari, mandavit. Heliodorus autem Episcopus, quum se morti proximum praesentiret, in sui locum unum ex Presbyteris Episcopum ordinavit. Sed quum de more in Ecclesia offerretur Deo glorificatio, abiens quidam ex Persis, Saporis haec renunciavit. Christiani illi, o Rex, quibus a te vivere permillum fuit, quemdam sibi principem eligentes, nostram quidem Religionem improbant; tuam autem potestatem contemnunt. Quapropter ad Regem adducti, jussi sunt Solem adorare. Quod facere quum recusavissent, omnes capite obruncati fuerunt.

In Synaxario
 Syrorum.

Eadem ferme de laudatis Martyribus ad praefignatum diem Aprilis nonum tradit Synaxarium Syrorum, addito tamen Sancti Ebedjesu Diaconi, ut in Menaeis, encomio. At Menologium Sirletii ipsorum memoriam his paucis complectitur: Eodem die (1x. Aprilis) Commemoratio Sanctorum Martyrum Captivorum, apud Persidem coronatorum.

In Menologio
 Sirleti.

Synaxarium autem Coptitarum die viii. mensis Barmudi, seu 6. Aprilis Centum dumtaxat, & quinquaginta Martyrum Captivorum commemorationem instituit, his verbis.

In Synaxario
 Coptitarum,
 150. memorizatur.

وغير اشتهدل مايه وخمسين شهيد في ساعه واحده على يد ملك القيس. لانه حين قد
 فكس بلاد المسيحيين المتاخه لحدوده فسيا منهم سبئلا بلاد. ولما لم يطيعوه
 على عبادت الشمس والكواكب امر بضرر اعناقهم والوا اكليل الشهاده.

Eodem die (viii. Barmudi) una simul hora Martyrium subierunt Centum & quinquaginta Martyres, jussu Regis Persarum, qui incursione in Fidelium regiones, suis finitimas, facta, ex iis plures in Persidem captivos abduxit. Quoniam vero isti Solem, & Sidera adorare detreclarunt, capite obruncati, Martyrii coronam adepti sunt. Praeluxerat Menologium
 Græco-

Graecorum, iussu Basilii Imperatoris editum, quod de his Centum & quinquaginta Martyribus ad eundem diem Aprilis sextum ista habet. *Sapores impius Persarum Rex in Romanam ditionem tempore Constantii, Romanorum Imperatoris, incursum faciens (Deo sic permittente, ob excitatam haeresim insipientis Arii, qui & ipsi Imperatori per Eusebium Praeposito Arianum eadem secum sentire persuaferat) multaque subvertens castra, & regiones, plures & Christianis captivos abduxit, quorum aliqui jugulati fuerunt, alii in itinere perierunt. Centum verum, & quinquaginta solummodo superstites in Persidem fuerunt deportati, catenis conficti, & in carcerem coniecti, ibique adfidiis acrumnis per plurimos dies adficti. Quum autem aliquando Sapores a virili negotiis vacaret, ingenti lignorum strue adensa Sanctos Viros, & carcere eductos, iussit Christum abnegare, & ignem adorare. Quod quum facere recusasset, ipso in ignem projici mandavit, atque is a Martyrium consummarunt. Verum Martyres Captivi, de quibus agimus, in genuinis Actis, ut & in Menaeis, ducenti & septuaginta quinque recensentur, qui non in ignem, ut perperam heic adferitur, coniecti, sed gladio caesi Martyrio perfuncti sunt. Inde vero plane evincitur, hocce elogio, alios a nostris captivos designari Martyres; de quibus tamen ne verbum quidem in tota hac Saporicae Persequutionis historia occurrit: vel si nostri, quod mihi verifimilius est, exhibeantur, illud certe ab interpolatore Graeco depravatum esse, atque adeo Chaldaicis eorundem Martyrum Actis conformari omnino debere.*

In Martyrologio Romano ad diem iv. Augusti inter novem millia Christianorum Captivorum, in Persidem abductorum, laudatur Sancta *Ja* cum Sociabus; adnotatque ibidem ex Procop. lib. 1. cap. 9. Baronius, ejus nomine templum, vetustate pene conlapsum, Constantinopoli fuisse a Justiniano Imperatore restitutum. Recensentur praeterea in eodem Martyrologio ad diem xxii. Aprilis viginti duo Episcopi, & Clerici ducenti quinquaginta, praeter Monachos, & Sacras Deo Virgines plurimas. Nimirum, ex Sotomono, a quo loc. cit. Episcopi nominantur, *Babaisymes, Paulus, Gadiaber, Sabinus, Mareas, Agas, Bochres, Abdas, Abdjesus, Isaac, & Dausas*. Verum non omnes isti anno Saporis Regis 53. neque occasione expugnati castris Beth-zabde interfecti sunt, ut alibi ostensum est.

Ceterum Sanctae *Ja*e, sive *Eudociae*, & Sociarum memoriam recolunt Graeci in Menologio Basilii, & in Menaeis magnis excusis eodem die 4. Augusti; in quibus tamen perperam *Ja*, quod nomen Chaldaicum idem omnino sonat ac Graecum *Eudocia*, seorsim ab *Eudocia*, ceu alia ab ea Martyre, memoratur, quum eadem rerum gestarum series, idem Martyrii genus, tempus, & locus sub utroque nomine, *Ja*e, videlicet, & *Eudociae*, proferantur, easque unacum nostris novem millibus captivis a Sapore comprehensas esse, tum variis tormentorum generibus adfictas, Martyrium consummasse, perhibent; ut videre est apud Bollandianos tom. 1. Augusti, ubi earundem Sanctarum Martyrum elogiis, ex Sacris Graecorum, Latinorumque Fastis desumptis, subjunguntur Acta Graeca Martyrii ejusdem Sanctae *Ja*e, ex Codice Vaticano 1671. cum ms. Bibliothecae Caesareae Vindebonensis conlato, cruta, & Latine ab ipsis, ni fallor, Bollandianis reddita, sub quorum initium habes expugnationis castris Beth-zabde, nec non obitus Heliodori Episcopi, & *Dausae* ejus successoris Passionis historiam, quae priori quidem Actorum nostrorum parti conformis videtur, si varia excipias additamenta, quae ab interpolatore, aut interprete Graeco inserta fuerunt.

Cui autem Christi anno respondeat tertius & quinquagesimus Saporis Regis annus, quo *Dausas*, & sociorum Captivorum caedem Acta nostra expresse consignant, id certe in dubium vocari non potest. Nam ex concordia Chronologorum calculo exploratum est, Saporem, anno Christi 309. exeunte, in utero matris Regem inauguratum fuisse: totque annos regnasse, quot vixit, septuaginta, nempe. Si itaque anno 309. addantur anni ejusdem Saporis Imperii, ac actatis 53. habebis annum Christi 362., ad quem propterea horum Martyrum caedes sine ulla controversia revocari debet. Atque hinc corrigendus est Theophanes, qui in Chronographia praesignatum Saporis annum 53. cum anno Constantii Imperatoris 19. atque adeo cum anno Aerae Christianae 355. perperam conjunxit. De die vero, quo iidem Martyres passi sunt, deque Ebedjesu Diaconi mortis genere, nihil certi ex Actis nostris, utpote in fine mutilis, conjici potest. Quocirca & Syna-

Ut & in Menologio Basiliano ad 6. Apr.

In Martyrologio autem Romano 9000. cum S. Ja.

Item Episcopi 22. & Clerici 20. praeter Monachos, & Virgines.

S. Ja perperam ab Eudocia distinguitur.

Martyrii temporis.

Corrigitur Theophanes.

ملاذنا لى حىضنا لى لى لى
 لى لى لى لى لى لى لى لى
 لى لى لى لى لى لى لى لى
 لى لى لى لى لى لى لى لى
 لى لى لى لى لى لى لى لى

quaeque fortiter toleremus, atque verum Deum, quem Caesar adorat, & in quo spem omnem suam repositam habet, piis obsequiis, castoque cultu demereamur. Et nos quidem nec inglorii, nec inviti ad constitutam nobis sedem perginus. Sed vae vobis! qui

in hisce fordibus contabuistis, & insuper univerfum Orientem, a vero Deo extorem, vagum, atque errantem in impiam disciplinam vestram cogitis, & plane pertrahitis. Adest quippe sceleris ultor Deus, qui superstitionem vestram dissipabit, vosque una cum illa funditus evertet, & artibus fallacisq; vestris per omnes Orientis Provincias finem imponet. Postremum hoc accipe, nos & hunc Christianorum coetum in sententia, quam praefatus sum, fixos esse, ac immobiles. Quod ergo in mandatis habes, cito & sine cunctatione exsequere.

Haec dixerat Daufas, quum continuo a Praefide iussi satellites, quinquaginta promiscue viros, & mulieres ad supplicium ducere adgressi sunt, simulque jugulare. Jam caeforum numerus ad septuaginta quinque supra ducentos pervenerat, quum praefentis neeis horrore perculli ceteri, in dedecus, & infamiam suam persequutoribus manus dantes, Solis sacris iniciandos se ultro tradiderunt. Quinque autem & viginti fuerunt promiscui sexus, quibus in proditae religionis mercedem assignatae in eodem monte sedes, quas ad hoc usque tempus tenuere.

Gladio caeduntur omnes, praeter viginti quinque Fidei desertores.

A S. Ebedjesu Diacono quidam SS. Martyrum corpora tumulo condit.

Adcidit heic, ut liçores Diaconum quemdam levi vulnere fauciatum perinde atque exanimem in loco relinquerent. EBEDJESUS is dicebatur, qui post solis occasum, ut se ab ea trepidatione collegit, in vicinum castellum prorepfit, ubi pauperem quendam virum offendit, qui faucium, in aedes suas deductum, benigne accepit, ejusque vulnera terfit, & adligavit. Postera die summo mane Diaconus hospitem suum, duosque ejus filios adolescentes ad locum caedis perduçtos, ubi Daufae Episcopi cadaver jaceret, docet; deinde Mariabi, & aliorum Presbyterorum corpora ostendit. Illico sublata in humeros cadavera, singuli singula gestantes, per ejusdem montis clivum ad aliquos passus progressi, exiguum antrum reperiunt. Ibi Martyrum Lipsana condunt, adgestoque lapidum tumulo os speluncae obstruunt: inde ad locum caedis reversi, quum Sanctum Diaconum humi projectum, orantem, ac plorantem invenissent, ibidem reliquerunt.

Venerant ad locum Pastores quidam Ethnici Patria Carmanitae, dum, ut fit, per herbosa montis juga pascut greges. Testabantur autem oblatam sibi per id temporis admirabilem speciem, in qua vidisse se ajebant Choros Angelorum descendentium, & rursus in Caelum conscendentium, eosdemque se audivisse eo in loco, ubi Sancti Dei Martyres ceciderant, Hymnos Deo occinentes. Quo viso mirum in modum conterriti, rem per omnes illas oras divulgant, seque Fidei Christianae dogmatibus imbuendis tradiderunt.

Pastores Carmanitae Angelos cernit, Martyrum viciniam Hymnis celebrantes.

19

Et Christiana sacra suscipiunt

Postea Ebedjesus, qui gladio percussus, ut ita dicam, revixerat, animas peccati veneno extinctas, ad vitam revocare adorsus est. Ac primum secum ipse statuit locum perpetuo habitare, in obsequium illorum sanctorum Corporum, quae inibi occubuerant. Jamque triginta dies ibidem exegerat, imbuendis pietate indigenis egregie occupatus, quum praedicti Castellii Dominus veritus, ne Beatus Diaconus incolas, a patriis erroribus revocatos, ad Christianam Fidem traduceret, nefario spiritu, qui pridem ipsum invaserat, instigante, comprehensum verberavit,

S. Ebedjesus loco in habitat, in quo Martyres occubuerant.

Versi incolas ad Christi Fide convertens ab ejusdem loci Domino exsulare jubetur.

& vinculis confectum ad quatrimum sub custodia detinuit. Postremo e suis terris exilium eidem indixit: At tu, inquit, si hinc migrare adueris, atque deinceps a tradenda ea, quam profiteris, disciplina, abstinueris, missus hinc abibis.

Quem protinus interpellans Diaconus: Ego contra, ait, fixum animo propositum habeo, nunquam posthac Sedem hanc mutare

Desunt nonnulla.

ADNOTATIONES.

(1) Sic incipit Martyrium Sanctae Jae, a Bollandianis die 4. Augusti editum; sed in Codice Vaticano 1671. ex quo illud depromserunt, annus Saporis Regis quinquagesimus, pro quinquagesimo tertio, qui in ms. Caesareo exprimitur, ex calligraphici certe incuria obrepit.

(2) *Beth-zabde*; Sozomeno lib. 2. cap. 13. *Zabdacus*, Authori Bibliothecae Orientalis tom. 3. par. 2. pag. 55. *Zebadaeus*, aliis vero in locis *Beth-zabde*. Menaeis *Bizabdes*; Bollandianis autem in Actis S. Jae ex Codicibus Vaticano, & Caesareo *Bizadeon*, & *Bizadeon*. Castrum, sive Civitas regionis Zabdicenae, quam recentiores Arabes *بكردام Bakerdam*, & *جزيرة Geziram* vocant: olim Episcopalis sub Metropolitano Nisibis, postea in Metropoli erecta, de qua haec clarissimus Valefius in notis ad hunc Sozomeni locum. *Erat locus iste in regione Zabdicena, quae una est ex quinque regionibus Transfigritanis. teste Ammiano Marcellino in libro 25. In ea regione Oppidum erat Bezabde, situm ad ripam Tigridis, quod Zabdacum hic vocat Sozomenus. erat autem regio illa sub ditione Romanorum, ex quo Narfesus, Persarum Rex, a Galerio superatus, quinque illas Regiones Romanis cedere coactus fuerat. Quamobrem Persae has Provincias a Romanis assidue repetebant, & continuis irruptionibus eas regiones vexabant. Hinc est, quod Dausus, ejus loci Episcopus, captivus abductus est a Persis.* Haec Valefius. Ceterum Zabdicena regio quum adhuc sub Romanis esset, sanctissimis Monachis claruit, qui Coenobia ibidem condidere: Johannes, nempe, & Achas Fratres, & Sabas, & Scialitas, Eugenii discipuli, quorum Monasteria in Beth-zabde a Mari, Amroque in compendio vitae S. Barbaelemi Seleuciae Catholici, & Martyris laudantur. Johas quoque, ejusdem Eugenii discipulus, qui Monasterium Anbarae exstruxit, Barfabas demum, qui posteaquam uxorem Saporis Regis, foreremque ejus a daemone, uti ferunt, liberasset, Maruae in Chorafana primus Episcopus fuit. Vide Affem. Bibl. Orient. tom. 2. & 3.

(3) Non solum Praefidiarios, sed & qui arma ferre poterant, jussu Saporis Regis trucidatos fuisse, Menaea tradunt. In Actis autem Sanctae Jae apud Bollandianos, quinquaginta circiter virorum, ac mulierum millia per eam occasionem a Persis caesa dicuntur.

(4) Martyrolog. Rom. & Menolog. Graecorum in Commemoratione S. Jae ad diem 4. Augusti novem Christianorum captivorum millia enumerant.

(5) *Dausus*; hunc Menaea *Desan*, Acta vero

S. Jae *Doffan*, & *Dofan* corrupte vocant. Id etenim nomen Chaldaicum est a verbo *דאס*, quod donare significat, deductum: atque adeo Dausan recte *Donatum* Latine dixeris.

(6) *Mariabus*, Sozomeno *Mareabdes*, Baronio ad ann. 344. *Mareamdes* Authori Astorum S. Jae apud Bollandianos *Mareabe*, & *Mareabi*, Nomen pariter Chaldaicum ex *ܡܪܝܘܢܐ* *Dominius*, & *ܡܪܝܘܢܐ* *dedis* compositum.

(7) In Actis S. Jae corrupte scribitur *Ouzainorum*, *Zainorum*, & *Fouzainorum*.

(8) Consonant Acta S. Jae; sed Menaea discrepant, quae Dausan, & Mariabum salvos cum sociis in Patria fuisse relictos, & nonnisi post Heliodori obitum captivos in Persidem abductos perhibent.

(9) *Stacarta*; perperam scribitur in Actis Sanctae Jae *Bisacer*.

(10) Ordinationem Episcopi non ab uno, sed a tribus Episcopis faciendam esse praecipunt Sacri Canones. Ad urgente Ecclesiae necessitate, ut in casu nostro, & furentibus persecutionibus, quarum causa praescriptus, ad consecrationem Episcopalem rite peragendam, nequeat haberi Episcoporum numerus, ab uno tantum posse Episcopum valide quidem ac licite ordinari docent Theologi omnes, varia hujusmodi Ordinationum exempla ex historia Ecclesiastica proferentes; inter quae celebre est illud Sancti Eusebii Samosatensis Episcopi, qui, teste Theodoro lib. 5. cap. 4. quum multas Ecclesias Pastoribus Catholicis orbatas intellexisset, habitu militari indutus, Mefopotamiam, Syriam, Phoeniciam, Palaestinam, & Cyprum peragravit, quo tum Presbyteros, & Diaconos crearet, tum alia Ecclesiastica obiret officia. Postea vero ab exilio reverfus, novos ordinavit Episcopos, Acaecium Beroeae, Theodotum Hierapolis, Eusebium Chalcidis, & Isidorum Cypri. Praeterea idem Theodoretus lib. cit. cap. 23. refert, Evangelium quarto Ecclesiae saeculo Episcopum Antiochenum a solo Paulino fuisse consecratum, & illam Evagrii consecrationem admiffam fuisse ab Occidentalibus, & Antiochenis, qui Eustathiani dicebantur, eo quod Eustathii successores, derelicto Meletio, adhaerent. Quin & Gregorius Magnus ab Augustino Anglorum Episcopo interrogatus: *Quot necessarii sint Episcopi in Episcopi consecratione?* Sic respondit: *Ut quidem in Anglorum Ecclesia, in qua adhuc solus tu Episcopus inveniris, ordinare Episcopum, non aliter nisi sine Episcopis potes, id est, solus potes; convenientior quippe est haec lectio, quam illa, quae habetur apud aliquos Scriptores, cum Episcopis*

scopis poses. Quare enim ista verba; Tu solus Episcopus inveniris, praemisisset Gregorius, si significare voluisset, Augustinum non potuisse, nisi cum aliis Episcopis Orientalium ordinare?

(11) Episcopi Episcopus, iter agentes, antiquissimum Altaris secum ferendi ulum etiam nun retinet; ut, scilicet, in eo iuxta veterem disciplinam possint extra Ecclesiam in locis ab eadem remotis Missam quotidie celebrare, vel saltem audire. Hinc Altare *Portatile*, seu *Vasticum* dictum, quod nihil aliud est, quam parva tabula lapidea, vel, ut plerumque apud Syros, lignea, ab Episcopo certo ritu consecrata. Qua de re consule Durand. de Ritibus Eccles. lib. 1. cap. 25. & lib. 2. cap. 6. ut & Card. Bonam de rebus Liturgicis lib. 1. cap. 20.

(12) *Menaea habent: Consecratis itaque laudibus, & orationibus, ab eadem Ecclesia Dei oblati. Menologium Basilii: Sed quum de more in Ecclesia offerretur Deo glorificatio. Acta vero Sanctae Jac. Dum autem abirent illi, in via, ex isto digressi loco, congregati sunt in loca quodam, & cantabant, ac Hymnos dicebant, glorificantes Sanctum Deum, singulis etiam diebus perscipientes illud ministerium.* Porro hujusmodi Collectas, saevientibus Persequutoibus, Christianos, ubicumque essent, jam inde ab exordio celebrare consuevisse, liquet vel ex Epistola S. Dionysii Episcopi Alexandrini ad Hieracem: *Quum, inquit, ab omnibus persecutione exagitati essemus, & morte multati, festum lactis animi celebravimus, & singula loca, & singula adfectionum genera nobis praestituta, ut ager silvestris, foliata deserta, navis, fluctibus jactata, diversorium publicum, & horrendus carcer, opportuna videbantur, in quibus celebres conventus maximo cum studio ageremus.* Hinc S. Cyprianus Epist. 4. Presbyteros, & Diaconos, furente Gallieno, monebat, ut caute & non glomerati ad carceres, in quibus Christi Confessores detinebantur, adcedent, & illuc offerrent. *Consulite, aiebat, & videte, ut cum temperamento hoc agi tutius possit, ita ut Presbyteri quoque, qui illac apud Confessores offerunt, singuli cum singulis Diaconis per vias alternent, quia & mutatio personarum, & vicissitudo convenientius minus invidiam.*

(13) *Adarphares Praefectorum princeps; Menaeis Adalpbar Archimagus, Authori Actorum S. Jac apud Bollandianos Adalpbar Magorum Princeps.*

(14) *Acta S. Jac: Qui inter Christianos primatum tenet.*

(15) *Eadem Acta continuo subjungunt: Haec tibi audisset Rex iussit, caput Beati Dossae Episcopi amputari. Inde vero Historiam Passionis S. Jac exordiantur.*

(16) *Provincia Darensum in finibus Assyriae, non procul ab Oxiana. Ejus Urbs praecipua Dara sive Darafa; unde populi Darenfes dicti: olim Episcopalis sub Patriarcha Chaldaeorum, ut ex Tabula Eliae Damasceni apud Asem. Bibl. Orient. tom. 2. pag. 459. constat.*

(17) *Quum S. Mariabus initio Aetorum diceretur Presbyter, heic vero, ut & apud Sozomenum Chorepiscopus, plane inde concicere licet, eum non nisi post Heliiodori obitum a S. Dausa Chorepiscopali dignitate fuisse insignitum. Porro de Chorepiscoporum nomine, origine, officii, & duratione nemo melius Joh. Morino differuit; quem proinde consule Par. 3. de Sac. Ordin. exercit. 4., ut & Asemannum Bibl. Orient. tom. 3. par. 2. pag. 426. qui doctissimas in id argumentum observationes ex autoribus praefertim Orientalibus depremtas, una cum Chaldaeis eorumdem Chorepiscoporum Ordinationis Ritu adiecit.*

(18) *Occidentis nomine Mesopotamiam, Syriam, aliasque regiones citeriores Syri intelligunt; Chaldaeam vero, Afsyriam, ac Persidem Orientem vocant.*

(19) *Carmaniae, idest, ex Carmania, seu, ut Arabes dicunt, كرمين Karman oriundi, quibus Thomam Apostolum Evangelium praedicasse, tradit Sophronius apud Hieronymum cap. 8. Carmania autem regio Asiae Majoris in Regno Persico, inter Persidem stricte sumtam & Indiam sita. Eam Geographi Orientales apud Abulphedam cap. 11. fol. 84. sic describunt. Carmania est inter Persidem, Segestanam, & Macran; ad Occasum habent Persidem, ad Meridiem Mare Persicum, ad Ortum terram Macran, ad Septentrionem desertum, quod illam separat a Cborasana, & Segestana. In Tabula Eliae Damasceni, Carmaniae Episcopus, cujus Sedes in Urbe Hormuz erat, sub Metropolitano Persidis ponitur. Sequiori aeo Carmaniae nomen ad Ciliciam transit: de quo vide Herbelot. Bibl. Orient. p. 255.*

AD MONITIO

In Acta Sanctorum Quadraginta Martyrum.

Quamquam Acta Sanctorum Abdae, & Ebedjesu Episcoporum, eorumque duodequadraginta Sociorum, nominatim in titulo recentiorum, quae ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. heic proferimus, nusquam alibi invenire licuerit; ea tamen Graecos olim prae manibus habuisse, plane conjicimus tum ex Vita S. Bademi Coenobiarchae, quae sub Metaphrasis nomine apud Lipomanum tom. 7. circumfertur, cujus quidem initio iidem Martyres hisce designantur verbis: *Quo tempore Quadraginta illi Sancti Martyres interfeciti sunt, comprehensus fuit Bademus &c.* Tum vero ex eorumdem

Acta Graecis olim nota.

Mar.

Martyrum Elogiis, in Sacris Fastis ad diem xv. & xvi. mensis Maji relatis, quae si nonnullae compilarum Graecorum in ipsis praefertim Martyribus dinumerandis adlucinationes excipiuntur, cum Chaldaicis quidem hisce Actis adprime conveniunt.

Horum SS.
memoria in
Menologio
Basiliano.

Graecorum etenim Menologium, jussu Basilii Porphyrogeniti Imperatoris editum, Sanctos Abdam, & Ebedjesum, seu Abdiesum, Episcopos, qui & ab Hermia Sozomeno Hist. Eccl. lib. 2. cap. 13. prope finem, inter Praefules, sub Sapore Rege Martyres, recensentur, celebrat die xvi. Maji, quibus septem & sexaginta, Ebedjesu nempe triginta & novem, Abdae vero duodetriginta Socios assignat in haec verba. *Certamen Sanctorum Martyrum Abdae, & Abdjesu Episcoporum, & Sociorum. S. Abdjesus Episcopus in Perside, a proprio Nepote, qui Diaconus erat, denunciatus Regi Persarum, & comprehensus, unacum aliis triginta novem Christianis, ad ipsum adducitur. Interrogatus autem, Christumque professus, ad Fratrem Regis mittitur, ut ab illo tormentis subiceretur. Sed cum sermonibus Divinis redarguens, stupore adfecit, Quocirca funibus devinctus, atque inter ligna coarctatus est, ossaque ejus contrita. Deinde semimortuus in carcerem conjicitur, nullum per multos dies cibum degustans. Posthaec comprehensus etiam Abdas Episcopus cum viginti & octo viris, quorum alii Presbyteri erant, & Diaconi, & Sanctae Virgines, & Mulieres, in eundem carcerem detrusus est: ubi ab Episcopo Abdjesu edocebatur. Demum post aliquot dies e carcere extracti omnes capite plexi sunt. Hucusque Menologium:*

In Mensae
Graecorum.

In Menaeis excusis, & apud Maximum Cytherorum Episcopum tenue quidem horum Martyrum Passionis compendium habetur. At in perantiquo Synaxario Graeco ms. Ecclesiae Constantinopolitanae, a Bollandianis Latine reddito, quod Parisiis in Collegio Claromontano Societatis Jesu adservatur, accuratiori encomio eorumdem Martyrum memoria recolitur, iique omnes in titulo summatim Quadraginta, & quidem recte secundum Acta nostra, laudantur, in corpore vero sexaginta novem, juxta Basilii Menologium, perperam recensentur. Verba Synaxarii sunt haec. *Eodem die (xvi. Maji) Certamen Sanctorum Martyrum Abdae, & Abdjesu Episcoporum, & sedecim Presbyterorum, novem Diaconorum, & sex Monachorum, & septem Virginum, ex Patria Chabchara. Sanctus Abdjesus Episcopus constitutus in urbe Persidis Betb-Chabchar, a proprio patre circumventus fuit, & denunciatus Regi Persarum. Comprehensus est ergo, atque ad hunc deductus cum aliis novem & triginta Christianis. Interrogatus a Rege Christum confessus est: & cum dictis sociis triginta novem ablegatus ad Artab (sic Artascirum, seu Artaxersem vocat) Regis fratrem, ut ab ipso tormentis subiceretur. Ubi advenit, hunc sermonibus Divinis prudenter redarguens, stupore adfecit. Quocirca funibus devinctus, ac inter ligna coarctatus est, atque ossa ejus confracta. Ita & alii Sancti fuerunt tam vehementi violentia compressi, ut ex eorum ossibus sonus, crepitusque prodiret. Quo tormento septies de die fuerunt adhiecti: dein quasi mortui in carcerem projecti, nullo omnino, jussu tyranni, cibo concessio: accepto tamen pane & aqua, per aliquam mulierem per fenestram porrecto, Deum glorificaverunt. Posthaec comprehensus etiam Abdas Episcopus, cum viginti & octo Presbyteris, & Diaconis, & Virginibus sanctis feminis, in eundem carcerem detrusus est: unde extracti gravibus verberibus caesi sunt, & ora eorum lapidibus confusa, ac postea capita abscissa. Post aliquot dies eductus S. Abdjesus cum suis, & ipse capite plexus est. Haec tenus illud ms. Synaxarium.*

Eorum numero
ad 60 per
peram perdu-
ctus.

Eadem plane, sed ad xv. Maji, testibus Bollandianis, leguntur in mss. Menaeis Mediolanensibus Bibliothecae Ambrosianae, signatis litera O, & numero cxlviii. & duplicibus Regiis Taurinensibus, in quorum prioribus referebantur etiam ad xv. Maji; in alteris ad xvi. ejusdem mensis, uti & in Menaeis mss. Divisione in Collegio Societatis Jesu apud Petrum Franciscum Chiffletium repertis, quae in singulorum, prout in modo relati Encomii titulo enumerantur, laudes haec disticha subjiciunt.

Ἄμφω πρὸς τὴν αὐτὴν Μάρτυς ὁμμάτων,
Τομῆς κεφαλῆς καὶ βραχίονος ὄντι στίχων.
Ambo prae oculis, Martyr Abda, sunt tuis
Dator coronae Caelicae, & capitis sector.
Ἐνδύς ταυτῶν Ἀβδῆσος καὶ Ἰησὺς,
Ὅρατ' Ἰησοῦν ἀχρῆσθαι τὸν μύθον.
Gladio Abdjesus dum seipsum tradidit,
Videre Jesum redditus dignus fuit.

Τὸς ἱερεῖς οὐ ζώτης ἔλασε ζήσος,
 Τὴν ἱερὰν οὐ μὴ προσδόντων ἀξίω.
 Gladius necavit, Chrifte, sacerdotes tuos,
 Qui dignitatem non prodiderunt tuam.
 Τὸς τριακάνη φῆς λιύτιος πῆμυθῆς,
 Σπεφθεῖς θεὸς δις, οὐς ἀδύλατῶν λῆβεται,
 Ter tres Levitas capite multatos Deus
 Bis coronavit, uti lebetas aibletas.

Denique ad numerum septem Virginum, & sex Monachorum hoc disticho luditur.

Εἰ Παρθίνων δίδωκες ἐπὶ δάδα ζῆσιν.
 Πῶς ἢ παρήξῃ καὶ μοῆν τὴν ἐξάδα.
 Si cella septem Virgines gladio dedit,
 Senarium an non poterit & numerum dare?

In Menologio Sirleti, nulla de S. Abda, & sex Monachis facta mentione, sic ceteri laudantur. Eodem die (xvi. Maji) Commemoratio SS. Martyrum Audesi (imo Ebedjesu, seu Abdjesu) Episcopi, Presbyterorum sexdecim, Diaconorum novem, Virginum septem ex Patria Charchar.

In Menologio Sirleti.

Martyrologium autem Romanum ad praefignatum diem xvi. Maji, haec habet. In Perside SS. M.M. Audae Episcopi, septem Presbyterorum, novem Diaconorum, & septem Virginum, qui sub Isdegerde Rege variis tormentorum generibus cruciati, gloriosum Martyrium compleverunt. Additque ibidem Baronius in Notis: hunc & Abdam dici, deque eo, & Sociis hac item die agere Gvaetos in Menologio, necnon & pridie Kal. Aprilis. Verum adluccinatur cum Martyrologio Romano Baronius. Nam S. Abdas, de quo agimus alius omnino est ab illo Abda, cujus memoriam Graeci in Menologio recolunt die 31. Martii, & cujus causa Persequutionem fuisse ab Isdegerde excitatam, scribit ex Theodoro idem Baronius. Idque patet vel ex eo, quod nec ille socios heic recensitos habuisse perhibetur, nec Abdas noster sub Isdegerde, ut ille, sed sub Sapore Longaevo passus est. Unde depravatam esse hanc Commemorationem, & non Abdam cum alio incaute a Baronio confundi, nemo non videt. Hos denique Quadraginta Martyres eos esse autumat Henschenius & Ruinartus in admonitione praevia ad Passionem S. Bademi, quos vulgata Martyrologia Latina die x. Martii in Perside coronatos concelebrant. At eruditissimis ceteroquin Viris minime consentimus. Nam praeterquamquod Martyres quadraginta, de quibus sermo est, mense Majo occubuerunt, atque adeo non nisi perpetam eorum memoria ad diem Martii decimum revocaretur: in Martyrologiis Latinis non quadraginta, ut Ruinartus supponit, sed duo supra quadraginta in Preside Martyres eo die recoluntur.

Et in Martyrologio Romano.

Card Baronii adluccinatio.

Corrignatur Henschenius, & Ruinartus.

Illustres porro hi Martyres passu dicuntur anno Persequutionis 36. qui in annum Saporis Regis 66. Christi 375. competat, necesse est, quum, ut alibi ostendimus, ea Persequutio anno ejusdem Saporis 31. Christi 340. mora fuerit, mense autem Majo, diversis tamen diebus. Nam, ut Acta tradunt, S. Abdas Episcopus unacum duodetriginta Sociis Ledan Huzitarum in Urbe feria sexta, Luna Maji xv. quae eo anno in solarem ejusdem mensis diem 28. incidit, gladio caesus est, quem eodem die, eodemque loco ad coronam sequuti sunt Barhadbesciabas, & Samuel fratres; postero die Ebedjesus Episcopus, & Abdallahas Presbyter. Septem vero Virgines ex Urbe Ledan Lapetam perductae, Luna ejusdem Maji xxii. Martyrio perfunctae sunt.

Martyrii tempus.

אֲחֵרֵי הַיָּמִים

דְּאֵפְרֵסֵי לְטוֹסָהּ חֵטְא . דְּחַבְרָא דְּבִיבְרַתְוֵיהּ אֲדִינְהָ אֲרָא :
מִבְּרַתְוֵיהּ מְעַלְמָא מַלְאִכָּי מִבְּרַתְוֵיהּ אֲרָא מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי
מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי .

וְאֵלֵיהּ אֲבָרֵיהּ חֵטְא :

וְאֵלֵיהּ מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי
מִבְּרַתְוֵיהּ .

וְאֵלֵיהּ חֵטְא חֵטְא :

חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא

וְאֵלֵיהּ חֵטְא חֵטְא :

חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא

וְאֵלֵיהּ חֵטְא חֵטְא :

חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא

A C T A

SS. *Quadraginta Martyrum*, *ABDAE, & EBEDJESU Episcoporum;*
ABDALLAHAE, SIMEONIS, ABRAHAMI, ABAE, AJABELIS, JOSEPHI,
HANI, EBEDJESU, ABDALLAHAE, JOHANNIS, EBEDJESU, MARIS,
BARHADBESCIABAE, ROZICHAEL, ABDALLAHAE, & EBEDJESU,
Summatim sexdecim, omnium Presbyterorum.

ELIABI, EBEDJESU, HANI, MARJABI, MARIS, ABDIAE,
BARHADBESCIABAE, SIMEONIS, & MARIS,

Summatim novem, omnium Diaconorum.

PAPAE, EVOLESI, EBEDJESU, PHACHIDI, SAMUELIS, & EBEDJESU,
Summatim sex, omnium Monachorum.

MARIAE, TATHAE, EMAE, ADANES, MAMAE, MARIAE,
& MARACHAE,

Summatim septem, omnium Virginum Deo Sacrarum.

ANNO PERSEQUUTIONIS NOSTRAE TRIGESIMO SEXTO .

Anno Sapoyis II. Perfirum Regis 64. Persequutionis 36. Christi 375.

Scriptoris Prologus.

DICERE meditantem, me meorum conscientia scelerum deterret; spes fructus contra silere vetat. Timor conantem repellit, & hortatur ad silendum; amor vero excitulatur, & ad eloquendum impellit. Alter judicium intentans: Ne audeas, ait, alter segnem increpans, subdit: Cave, ne negligas. Alter ad luctum ex male actae vitae aegritudine revocat: alter ad cantum, Domini miserationes re-
prac-

דְּאֵפְרֵסֵי לְטוֹסָהּ חֵטְא . דְּחַבְרָא דְּבִיבְרַתְוֵיהּ אֲדִינְהָ אֲרָא :
מִבְּרַתְוֵיהּ מְעַלְמָא מַלְאִכָּי מִבְּרַתְוֵיהּ אֲרָא מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי
מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי .
וְאֵלֵיהּ אֲבָרֵיהּ חֵטְא :
וְאֵלֵיהּ מִבְּרַתְוֵיהּ מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי מַלְאִכָּי
מִבְּרַתְוֵיהּ .
וְאֵלֵיהּ חֵטְא חֵטְא :
חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא
חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא
וְאֵלֵיהּ חֵטְא חֵטְא :
חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא
חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא

legerat, hominem bene moratum, sibi-
que fidissimum arbitratus: adeo ille vi-
ri probi personam ementiri, atque la-
tentem nequitiam pietatis specie co-
honestare noverat, Giezi similis, ma-
gistro imponebat. At ut ille fur, sic iste
adulter a vindice Dei justitia, secreta
istiusmodi veteratorum crimina diu la-
tere non ferentis, tandem deprehen-
sus, palamque convictus est. Mulier-
culam quandam in deperire coepit, cu-
jus amore captus, atque misere irreti-
tus, in turpe crimen postremo pertra-
ctus est. Quod adolescentis flagitium
minime latuit sanctissimum, castissi-
mumque Episcopum, ejusdem educa-
torem. Quare aditum ad se juve-
nem acriter increpuit, palam convi-
ctum reum redarguit, poenaque illi
pro criminis gravitate imposita, ipsum
Sacri Ordinis usum interdixit.

At ille perditissimus homo secum
ipse statuerat, ut in scelere suo persi-
stens, legem quidem infringeret, nec
tamen ab Altaris Ministerio arceretur;
sed hujuscemodi impunitatem a pio,
& justo Pontifice impetrare nequivit.
Tunc enimvero irquit in ipsum, qui
pridem eum occupaverat satanas, eo-
que, quo ipse aestuat, superbiae spi-
ritu illum invasit, traxitque in errorem
mortis, & facile persuasit, ut ad infer-
ni castra transfugeret. Seduxit quippe
eum, atque a ratione deiecit artibus
suis. Quibus miser captus, ad Beth-
Huzitarum loca profectus est, adjitque
Regem, quem hunc in modum est ad-
loquutus: Habes, o Rex, in regione
Cascarehorum nefarium quendam vi-
rum (Ebedjesum vocant). Christianis
iste nunc praeesse, fertur, suorumque fa-
cinorum conscium, atque ministrum
habet quendam ABDALLAHAM Presbyte-
rum. Ambò Romanorum explorato-
res suscipere dicuntur, ipsisque Regni
tui secreta quaeque consilia aperire.
Caesari praeterea epistolas scriptitare,
& quae

هوذا قد جلبت هذه سمعي، قد جلبت :
تحت اليد من تحت يدي : هي هذه
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :
هذه اليد التي تحت يدي من تحت يدي :

من هذا القدر، وقد سجدت له في
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :

من هذا القدر، وقد سجدت له في
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :
الذي قد فعلت له، الذي قد فعلت له :

Mox stupri
reſu Sacri Or-
dinis uſu in-
terdixit.

S Ebedjesus
cum Abdalla-
ha a Nepote
adſcultatus.

متعجب لقتة كذا جاقلي تسمى
 لمعنى سمه جب سنق جاقليه
 جاقلي متعجب سمه متعجب : متعجب
 جب جسيت امد لعهد ملر قللك :
 جاقلي عتجا هانقلبي ائخذة لعنسى
 محمدج لا اله الا الله : هالعابجه :
 توجب الامضا سمه متعلمي :
 هامة لس مللك : امه نقهلس
 لسلك سمه اذنا جمعد : ببل سمه
 سمه تذا اجبل هامة لس : امه
 ائقهمه سمه سمعته همتعلمي
 قللك هال كمد امه انا امه
 ان لس : هالعابجه لس هفظ
 فقده مصنف قتل مصف لهلك
 لعنسى لعلمه سمه .

حجا جب ائقهمه جمعد
 مجبلا حه سمته لعقده جمعد :
 بع سمه لعقده جاقلي ح لا
 ذلعب سمه جب مللك اعابجه
 لعنسى : هالعابجه سمه حجا
 سمته جمعد بعك سمعده جاقلي
 جمعد امه سمه حس : متعجب ح
 جمعب بل سمه حجا ائقهمه
 سمه هامة هالعابجه : هالعابجه لعقده
 جمعد هالعابجه لس : حه سمه
 هامة : جينا سمه سمه سمه
 ذك جمعب مچ جمعد سمه
 سمه سمه : هامة سمه منقذ فمعد
 لذك : هالعابجه ذك سمه جاقلي جمعد
 سمه جمعب ائقهمه : هالعابجه
 حلسه هلك انا سمه حجا جمعد
 جمعد ذك : مچ لمعنى سمه
 حلسه حجا ذك سمه حه سمه
 هالعابجه سمه جمعد .

هامة سمه حجا ائقهمه
 سمه سمه ائقهمه : سمه سمه
 انم : هالعابجه سمه هامة : جمعد
 سمه انم هالعابجه سمه ائقهمه
 لعده : هالعابجه سمه لاسلك
 هامة سمه سمه سمه سمه
 ح

& quae in nostro Oriente geruntur,
 nunciare. Tua insuper edita nauci fa-
 ciunt, legefque conculant impune.
 Quid? quod nec Solem, aut Lunam,
 aut Ignem, aut Aquam Deos esse cre-
 dent, quin etiam eosdem superbe irri-
 dent, usque insultant.

Delatoris verba adripuit avide
 Rex, & Artasciro, Hadiabi Regulo,
 gravissima oratione mandavit, ut con-
 festim reos comprehendi curaret, atque
 ea de re acrem, & severam quaeftionem
 haberet, scelerisfque ejusmodi au-
 thores tamdiu torqueret, donec inte-
 gram facinorum confessionem expri-
 meret: postremo eosdem religionem
 mutare, suumque Numen ejurare com-
 pelleret. Artascirus, ut qui ex imo pe-
 ctore crudelitatem anhelabat, e vesti-
 gio missis satellitibus sanctos Martyres
 comprehendi, vinciriq;e jubet, mox
 quantocius ad suas aedes in subur-
 banum Civitatis Lapetae locum per-
 duci. Tum vero hisce adortus est.
 Regulus. Quinam stis edicite? Mar-
 tyres. Christiani sumus. Reg. Si Chri-
 stiani estis, Regis Regum hostes vos
 esse, dubio procul inferendum. MM. Nos
 minime Regis hostes sumus; sed ipse
 nobis iniquus est, qui cum Deo nostro
 inimicitiam gerit, ejusque veris cultori-
 bus infestus est, & ultima intentat sup-
 plicia. Reg. Quae a vobis lubet nunc
 ediscere plane, & aperte loquimini,
 alioquin acerbissimo vos supplicio in-
 terimendos esse intelligite. MM. Ut
 veritatem semper amavimus, sic nos
 mentiri nunquam non puduit; qui ergo
 nos modo non pudeat? At tu, cui
 multiplex, ac tortuosum ingenium est,
 age fabricare dolos, & incautis obten-
 de laqueos: id enim est moris tui.
 Quodlibet praeterea mortis genus in
 nobis experire; paratissimos, nempe, ad
 omne supplicium, pro Deo subeun-
 dum, invenies. Reg. Cur Igni, &
 Aequae contumeliam facitis, impii, &
 Solem,

Regis iussa
 coprehenduntur.

Eorum Acta
 coram Regu-
 lo Hadiabi.

مضاجعة من سلسله
مضاجعة امض: مضاجعة امض مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة

مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة

مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة

مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة

مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة
مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة مضاجعة

busque totidem stipites infererent, reo-
rum brachia post tergum interim reli-
garent. Mox adorti sunt uniuersumque
Martyris anteriores partes constringere,
atque comprimere vehementer stipiti-
um contorsione, funiumque stipiticibus
innoxorum circa eorumdem cylindrum
circumvolutione, adeo ut ossa, & ner-
vi, acerrima illa compressione luxata,
crepitum ederent, qualem solet strues
aridorum lignorum, quando circumjue-
to fune contricta valide comprimitur.

Quumque identidem fessis tortores
interquiescerent, Tyrannus Martyres
compellans: Solem, ajebat, miseri,
adorate, Saporis, Regis Regum, Num-
men. Quaecunque praeterea contra ju-
ratam Principi fidem peccastis; aperite:
vosque praesentes cruciatus, mor-
temque evafuros, spondeo.

At contra Sancti Martyres alta vo-
ce reclamare, ac testari: Nos in senten-
tia constamus, nec extorquebis un-
quam a nobis, ut Solem, a Deo conditum,
obsequio, & cultu Conditori Deo
coaequemus; sed & contra nostram
conscientiam, atque in nostram pernici-
ciem mentiri nefas esse, putamus: quandoquidem nulla nobis cum Roma-
nis adversus jus, fasque foederatio un-
quam, vel usquam intercessit.

In hunc itaque modum septies tor-
ti, dis-cruciatique fuerunt, nec tamen
animo fracti sunt, nec a proposito dimo-
ti. Ita demum a tortoribus dimissi,
solutique fuerunt, dum anima in venas
reflueret, atque tantisper respirarent.
At enim ea fuerat tormentorum vis, &
acerbitas, ut vehementissima constri-
ctione membra suis e locis desiderent,
& costae confractae inter se conliderentur,
& cetera ossa adtrita, luxataque ab
invicem desilirent. Inde aetum in car-
cerem deportantur, prohibitive Chris-
tiani, ne panem, vel aquam arcta sub
custodia inclusis inferrent, eo dumtaxat
cibo iisdem permisso, quem Ethnicis

In ipso cruciatus aetui Solis cultum detrectant.

In carcerem denuo coniecti, fame dis-cruciantur.

Oblata in cibi Idolothyra respiciunt.

recogitabam primam illam visionem , ejuſdemque ſenſum ipſe mecum anxius explorabam,veniebatque ſimul in mentem,num illud nobis monſtrum Martyrium portenderet? Haec animo mecum revolentem repentinus quidam horror oppreſſit, adeo ut ubinam gentium ipſe forem,penitus ignorarem . Ecce autem video clarifſima in luce Simeonem Barſabœ,per aëra ſupra me diſcurrentem. Miſer Viri vultum,fulguris inſtar,coruſcancem : adeo ſupra hominum modum eminebat,ut ex Angelorum choro quempiam ipſum facile eſſe judicaretis . Tum vero ſubiit me vehemens deſiderium tantum Virum coram adloqui, ſignificabatque,ut ad illum accederem . Poſt animadvertens eum in Caelum efferri, eoque a me remotiorem ſenſim fieri,tremebundus clamabam:Cur mihi ad te pervolare non liceat?At nunc minime licet, reſpondit, paullo tamen poſt dabitur tibi huc evadere, meoque conſpectu adloquioque potiri;tunc vero quaecumque te anxium habent pro libito expones .

S. Abdas cum 35. Sociis comprehenſus Ledan perducitur .

Haec commemorans Abdas, univerſos in exſpectationem rerum , quae eo oſtento ſignificabantur , anxios induxit . Quod unum in ea anguſtia ſupererat, opem a Deo exorare viſum eſt; jamque matutinas preces inchoaverant, quum ſubito nihil minus opinantes impurorum Regiorum ſatellitum agmen occupat , & primum quidem ipſum ſanctum Antifitem Abdam comprehendunt, mox viginti oſto viros, ejuſdem focios, atque Virgines ſeptem ; ſimul omnes in vincula conjiciunt , inde per intolerabiles moleſtias , atque incommoda ad regionem Huzitarum Ledan perducunt : in eam enim Urbem Rex ex Urbe Beth-Lapeta conceſſerat .

Aſta coram Praetore .

Ubi vero eos ad fores palatii jam veniſſe nunciatum eſt , Rex quaerſtionem , per tormenta habendam , Praetori Urbis commiſit , cui duos Magos

mox

حضرت سید : هالسید مسلمان : چو
 آیدسته لوه انی : دینجینهم انی
 من دین دل دلست: مپلاستجا ل آیدسجه
 سنه مالانهدن حصسته : دتسه سمه
 خرفدا بعتت تنه لعدجاس
 لصلابه لسنه هتذلا : همد ل
 ذلعت کاله عقب آیدجده هتدجا
 من کله اهدن مالجه عبله قل
 دجاسته مده عیدمه لسنه : مذتسه
 لوه لجه مال سن دتس آیدبلاسه
 انسنه : هیله حل علجس دتسجا
 انفسه لده حصسته, هضعتت سنه
 لت منعلت سنه من دمه دجاسته
 هضعلت سنه کس دقاسنه
 منل سنه حصسته دنیله ل سنه د
 انجیل لسنه : دبیله له ل آ ل
 حصسته مپلا دمهاسنه عبله سنه
 له ملا سله من تل تل هضدقا
 دتی : مال منسب سنه هضدیذ
 لدل دل دتذ لک دس کتسجا بپلا
 انی : انبعده سنه دی هتخیل تنل
 آید کتسهاسنه دل مال چاهبلاسه
 حدمه دضعتت ملاسنه لدلک
 مپلا دل دتسب سنه عقوتسنه
 دتسهاسنه سن دلایستهاسنه : تنجه
 بجهده لهجه نجر ملل دل دتس
 هتدل لجه: سنه دی تن سنه سنه
 لهخیل لسنه : دل سن دقهیل سنه
 لدستهاسنه چاهبلاسه, کلالسنه
 عدنلا مدهیل : هتلاسنه دل دل
 دن سن: هدل تن سدل سنمه لدهاسنه
 چکلسا سن: بعتت سما دی آ یلسنه
 حاصیل دمهده : هتس کتسهاسنه سن
 آیدباله آ سن سن دتس دتسهاسنه سن
 هیله دتسهاسنه سن دتسسته .

مپلاسه دن نیس کتسهاسنه
 کتسهاسنه دنل آد کتسهاسنه
 دلدهاسنه دمهده آیددسته ملل
 لدجعه مال انفسه لدهکلسنه
 لعهده مالجه : ضعتت کس ل
 لده

mortalium fato perinde obnoxius, atque omne hominum genus; & tu profecto minime sapis, si hoc dicto me offensum putas, quum potius, quod miraris, inde risus mihi occasionem videas fuisse datam. Simulque adiri iussit Thusighium, Eunuchorum Principem, & summum Regionum Elephantorum Praefectum, eique Beatorum Martyrum causam his verbis mandat: Quaestionem de Christianis pridem comprehensis te habere volo iuste, ac legitime, & si quidem eos, legibus obsequentes, inveneris, atque in Solis cultu nobiscum consentientes, absolvi iubeo, quandoquidem Magos, capitali odio adversus eisdem concitatos, deprehendo, caussaque praetexere, quibus, eos ultimo supplicio dignos esse, persuadeant.

His cum mandatis exiit Eunuchus ab Urbe illustri cum pompa, atque ostentatione. Cum eodem missus est summus Persici Regni Archistrategus: ejus loci Praetor, & Magi duo, qui huic quaestioni praesuerant, sequuti sunt, praeter magnam hominum, eo sponte confluentium, multitudinem; educaque simul Sancti Martyres catenati ad eam Urbis partem, quae Austrum versus respicit, Abdas, videlicet, Episcopus, & viginti octo viri. Inibi ad quaestionem accessiti, vident omnia ad incutiendum reis terrorem composita. Heic truci vultu, & acerba voce Judex Dei Martyres adoritur. Cujusnam, ait, conditionis vos esse, arbitramini, qui Regis Regum edicta contemnitis, imperiumque detrectatis.

Cui Sancti Dei Martyres: Scilicet, respondent, qui summo rerum omnium Rectori Deo parendum statuimus, latis ab injusto Rege legibus iuste resistimus. Tum Eunuchus: Nunc vero, ait, Rex salutem vestrae Consultum volens, edixit, ut vos actum convenirem, ac etiam commonerem, ut Solem hac die adorare decernatis, caussamque proinde auferatis capitalis sententiae, quae pridem in vos lata est.

Ad haec Martyres: Tu contra pro fide, & caritate, quibus Regi obstrictus es, nobis nequiquam parcendum statuit: quin etiam continuo nulla interposita mora ad supplicium nos rapi iubeto; quandoquidem nec tua consilia magni facimus, nec Regis edicta moramur, nec Solem, rem utique a Deo conditam, adorandum putamus. Enimvero ridiculi nobis videmini, qui pecudum in morem temere post Magorum errorem prouistis. Hoc interim tibi ratum, certumque esse volumus, nobis unum esse Numen, pro quo hodie vitam ponere decretum est, a quo etiam aliam vitam praestolamur, eandemque immortalem, atque sempiternam; qua inchoata, mors, quam nobis decrevistis, illico evanescet. His dictis, Judex gladio omnes feriendos esse pronuntiavit. Tum vero, quicumque aderant, proceres succedere, & singulos singuli Martyres vinculis primum solvere, deinde licetoribus macandos offerre, velut agnos lanienae destinatos; nec enim alio vultu, quam si evasissent, cervicem carnifici praebebant: adeo laeti erant ac Beati.

Adcidit interea, ut duo fratres, quorum alter BARHABDESCIABAS, alter SAMUEL dicebatur, per id tempus eo ab loco abessent. Ambo autem Beatis Martyribus se socios addiderant, quum e Patria adducti fuerunt, ut, videlicet, conrogata stipe, eorumdem inopiam utcumque sublevarent. Propterea nec una cum reliquis comprehensi fuerant, nec in vincula coniecti, sed eadem die sub lucem, ad Urbem fuerant profecti, inde prandium sociis adlaturi; illi vero tertia diei hora e carcere producti omnes capite plexi sunt. Hi, re comperta, dolore incredibili adfecti sunt, quem quum aliter mitigare non possent, perturbati, maestique ad locum, ubi fratres interfecti fuerant, advolant, ibidem proiecitur humi Abdac Episcopi cadaver offendunt. Procumbunt statim, & illud amplexari, & exosculari, mox Abdac, sociorumque sanguinem legentes, eodem corpora sua linire, tum obtestari carni-

Et Eunuchorum Principi Martyri causam demandat.

Abas coram eo & aliis Judicibus

Martyrum fortitudo.

Sol a Deo creditus.

Sententia capitis in eos lata.

Mortem alicui animo oppetunt.

SS. Barhabdesciabas & Samuel fratres, Christi confessi, capite plectuntur.

scies, ne se sociorum suorum corona privare velint : Quin nos etiam, aiebant, una cum istis perimitis ? Mors huiusmodi, qualem hi pertulerunt, vita hac, quae nobis agitur molestissima, ac miserrima, longe gravior est, atque jucundior. Ad haec insuper Regem dictis incescere, ac violare adorti sunt, rati fore, ut eiusmodi maledicentia irritati satellites ipsos occiderent. At tres Iudices, quos huic causae praefectos fuisse supra memoravimus, re inter se deliberata decreverunt, nihil contra eos statuendum, inconsulto Rege : Quia, aiebant, illorum nomina minime comprehensa sunt in Chirographo, quod nobis traditum est. Quamobrem miserunt, qui Regem de eventu novo certiore faceret, sententiamque rogaret. Illi interim clamare, atque vociferare : Nos quoque Christiani sumus, atque eandem cum illis, quos necastis, Religionem profitemur; unum enim Deum verum esse credimus, & Deos vestros, inania hominum figmenta, repudiamus, & abnegamus. Omnes quippe eandem profitemur, atque unam sanctissimamque in Deum fidem. Lata demum etiam in eos capitis sententia, eadem fere hora, eodemque in loco, ubi focii occubuerant, interfecti sunt, adeo ut sanguis utrorumque simul commisceretur.

Eorum Martyrii tempus.

SS. Ebedjesus, & Abdallahae ad quaestionem producuntur.

Coronam isti nobilissimi Martyres adepti sunt feria sexta, die decima quinta Lunae mensis Maji.

Postera die Rex Ebedjesu Episcopi, & Abdallahae Presbyteri recordatus : Adfuntne, inquit, duo illi sodales eorum, qui pridem supplicio adfecti sunt ? Respondentibus adparitoribus, eosdem adesse, praecipit, ut si quidem in eadem contumacia perseverarent, ad supplicium ducerentur. Mox e carcere producuntur, adeo corporis habitu immutato, atque debilitato, ut praeter cutem, nervos, & capillos, nihil ex antiquo decore, ac statu superesse videretur. Non ipsa hominis forma, quandoquidem costae, & reliqua ossa, tormento fracta, desilierant, corpusque foedum in modum curvaverant. Quamobrem in humeros sublatis, ad supplicii locum, in quo focii ceciderant, deportati sunt. Quo simul profectus causae cognitor Praetor, hisce verbis quaestionem exorsus est : Si Regis edicto parueritis, vita vobis concedetur, praesentemque, atque certissimam mortem declinabitis.

Eorum confesso.

Cui Athletae magnanimi, atque fortissimi : Annon, ajunt, homo stupide, te pudet istiusmodi consilium suggerere, ut, nimirum, corpore pereunte, vim animae nostrae inferamus ? Ne te proinde, impurum, & immundum caput, tua fallax opinio, ut nos sententiam mutasse putes, in ea nos perseverare certo scias ; in unum quippe Deum usque credimus, ac in veritate, & iustitia immota voluntate constamus. Quocirca ne nos vidisse contenti, cetera negligatis, sed impigre iudicium nostrum urgere, nosque quantocius hac cura expedire, atque illuc transmittere studeatis, ubi adspectu, conloquioque potiri licebit fratrum nostrorum, quos hesternae die, iniquissimo iudicio condemnatos, necastis. Etenim illos ad confictum praebamus, quamvis ad coronam ipsi nos praecesserint.

Martyres occumbunt.

A Captiva Romanae sepeliuntur, Pulvis, qui Martyrum cruorem ebiberat, ad curandos aegros conservatus.

Virgines septem Soli sa-

Cognita per hanc confessionem Martyrum constantia, Praetor ambos feriri iussit. Quod & in eodem loco factum est, in quo eorum focii corona donati fuerant. Aderant forte per eos dies in vicina Urbe Romani quidam captivi, viri pii, & Christiani, qui sepeliendorum horum Martyrum curam ultro susceperunt. Eorum itaque cadavera furati, clanculum in aditis locis humarunt, tam adcurata pietate ac religione, ut pulverem, qui Martyrum cruorem ebiberat, effuderent, & asportarent : quem ad curandos aegros utilem in hodiernum diem Christiani conservaverunt.

Hunc ergo Viri exitum habuere. Virgines autem, de quibus meminimus, septem, iussit Rex, Lapetham duci, ibique ad incolarum terrorem supplicio adfici.

ci. Illi iudicio praecessit iussus est Urbis Praetor, a quo Martyres catenis confectae illuc deductae fuerunt; earum tamen in Urbem adventus ita cives perturbavit, ut publice, & per compita clamarent: Infantes, immerentesque per summam injuriam ad supplicium duci. At praetor feria sexta, quae proxime laudatorum Martyrum necem subsequuta est, Sanctas Virgines extra muros Urbis ad Orientem Solem educas, primum interrogat in haec verba; Ecquidem si Regi obtemperaveritis, oblataeque nuptias minime respueritis, incolumes hinc abituras vos polliceor, decretamque contumaciae vestrae necem declinaturas. Placent haec vobis, an?

cras suscipere,
& nuptias ini-
re jubeatur.

Cui tale responsum dedere: Nos unum Deum adpellamus, quem colimus, praeter quem nullum aliud Numen agnoscimus. Tu vero, quae in mandatis habes, sine cunctatione exsequere: certum interim, & inconcussum responsum accipe, nos nec iniquo Regi osequuturas, nec suscepturas sacra Solis, nec unquam in cuiuslibet viri nuptias consensuras.

Eorum con-
stantia.

Haec dixerant, quum iussi protinus satellites ipsarum capita amputaverunt. Ita Sanctarum Virginum chorus fortiter ad triumphum pervenit, animum atque vires certantibus subministrante Christo, per quem etiam sua sibi corpora olim restitutum iri, merito confidebant.

Capite ple-
quantur.

Martyrii autem coronam consequutae sunt die vigesima secunda Lunae ejusdem mensis Maji. Earum corpora eadem nocte sublata a Christianis ejusdem Civitatis tumultu condita sunt.

Martyrii tem-
pus.
A Christianis
humantur.

ADNOTATIONES.

(1) Praeter Jejunium Quadragesimae, quod in tota Ecclesia Paschalis Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione praemittitur, tria haec Jejunia ex Orientalis Ecclesiae praeepto adulti omnes, ac praesertim Monachi observare tenentur. Primum *Jejunium SS. Apostolorum Petri & Pauli*, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorundem Apostolorum Festum, diem, scilicet, Junii 29, intercurrunt. Alterum *Jejunium Migrationis B. V.* a Kalendis Augusti ad 15. ejusdem mensis, qua Assumptionis B. M. V. Festum peragitur. Tertium *Jejunium Nativitatis*, quod Syri *Annunciationis* vocant, per quatuor hebdomadas, a Dominica prima Annunciationis, quae proximior est Kalendis Decembris usque ad 25. ejusdem mensis diem, Nativitati Dominicae sacrum; apud Graecos vero, & Coptas per quadraginta dies. Praeterea singulis feriis quartis, & sextis per anni circulum jejunant Orientales. Vide Affeman. Bibl. Orient. tom. II. & III. necnon Constitutionem Benedicti XIV. P. O. M. die 24. Decembris 1743. editam; qua Cyrilli III. hodierni Graecorum Melchitarum Patriarchae, hominis quidem ab Orientalium moribus penitus alieni, utpote novarum rerum studiosi, perpetua super laudatis Jejunii dispensatio, eorumque ad unum diem, praefatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. M. V., & Martyrium SS. Apostolorum Petri, &

Pauli immediate praecedentem, coarctatio, improbandum: ac singula Jejunia in pristinum restitui debere, atque insuper laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam abstinendi etiam qualibet feria quarta, & sexta per annum ab usu piscium exacte custodiri praecipitur.

(2) Regio *Cascaenorum*, in finibus Chaldaee, seu Babyloniae sita. Cujus autem in ea Oppidi, sive Civitatis Episcopatum gesserit Ebedjesus, nobis haud liquet; nam praeter Cascaenam Urbem, unde Cascaeni dicti, cui S. Abdas Episcopus tunc temporis praefuisse dicitur, & Vafethum Oppidum, quod, testibus Abulpheda Tab. Geogr. num. 289. & Bar-ebraeo Hist. Dynast. pag. 128. Hagiagus, Abdalmalechi Kaliphae Dux, in territorio Cascaearum condidit anno Hegirae 84. (Christi 702.) nullam aliam Civitatem, aut Oppidum ea in regione, quod sciam, collocant Geographi Orientales.

(3) *Cascaea*, praefatae hujus nominis regionis Urbs praecipua; Episcopalis a S. Mari, Adaei Apostoli discipulo, instituta, ut tradit Amrus in ejus vita apud Affeman. Bibl. Orient. tom. 3. Par. 2. pag. 735. ubi ejusdem Cascaearum Episcoporum privilegia, & series ab Archelao, qui Manetem haeresiarum circa annum Christi 261. profigavit, ad Brichjesum, qui Ordinationibus Patriarcharum Chaldaeorum Tabbalahae, & Sabarjesu anno 1190. & 1222. peractis intefuit, exhibentur.

A D M O N I T I O

In Martyrium S. BADEMI Coenobiarchae.

A^{ct}a Graeco
& Latine olim
reddita, sed
parum felici-
ter.

Acta Martyrii Sancti Bademi Coenobiarchae ex Codice ms. Graeco Cryptae Ferratae, qui in Bibliotheca Barberina de Urbe adservatur, edidit Lipomanus Tom. vii. Par. 2. Surtius ad diem viii. Aprilis, Godefridus Henfchenius Tom. I. ejusdem mensis, & ex eo Theodoricus Ruinartus in Collectione Actorum Martyrum genuinorum edit. Amstelædami 1713. pag. 605. Eademque Lipomanus Simeoni Metaphrasti, Henfchenius autem alicui Monacho coaevo adscribit. Verum ea a S. Marutha Episcopo Tagritensi, & quidem coequali, Chaldaice conscripta fuisse; inde vero in Graecum sermonem diu ante Metaphrastis aetatem ab incerto Interprete conversa, liquet tum ex autographis hinc Actis, quae ex vetustissimo Codice Chaldaico Nitriensi Vatic. I. heic prodeunt, quorum quidem vulgata Graeca atque Latina & Chaldaicam Maruthae dicendi rationem faciunt, & eandem omnino seriem praefecerunt, si nonnulli, qui ex interpretem incuria obrepererunt, naevi emendarent, tum vero ex adcuratis eorumdem Actorum compendiis, quae in perantiquis Graecorum Synaxariis longe ante Metaphrastem editis, exhibentur.

Ejus memo-
ria, & cultus,
in Synaxa-
riis mss.

Synaxarium etenim Ecclesiae Constantinopolitanae, alias a nobis laudatum, & per-
vetustus Codex ms. mensis Aprilis, qui in Bibliotheca Monachienſi Ducis & Electoris
Bavariae reperitur, haec de S. Bademo, concordis quidem cum nostris, & vulgatis ejusdem
Bademi Actis calamo, ad diem Aprilis nonum referunt. *Vixit Bademus, regnante in Per-
siae Sapores, urbe Bethlapata oriundus. Contemtit autem & illustribus suis natalibus, & opi-
nis opibus, Monasticae vitae disciplinam professus, demum etiam Archimandrita, seu Prae-
fectus Monachorum creatus est. Propter fidem deinde Christianam cum septem Alumnis suis
comprehensus, quatuor mensibus in carceris detentus; inde productus, & cuidam ex adparito-
ribus, cui Narses nomen erat, quique propter suppliciorum metum Christum negaverat, tra-
ditur, ut illi caput amputaretur. Quem intuitus Sanctus, multum illius causa doluit. Ipse
vero Narses quum ter, quaterque tremente manu plagam fatalem infligere Sancto conaretur,
nec lesibale vulnus ipse percutulus impingere posset; Sanctus tamen tot plagis confectus Deo spi-
ritum tradidit.* Haec ibi,

In Menaeis
excusis.

Similia ferme elegia, sed contractiora, testibus Bollandianis, habentur in ms. du-
plici Graeco Bibliothecae Ambrosianae apud Mediolanenses: item in totidem mss. Biblio-
thecae Regiae Taurinentis, ut mirum sit hujus Sancti vitam praetermissam fuisse in Me-
naeis excusis, in quibus hi solum versus, in ejus laudem, leguntur.

Βαδῆμας ὁ Βεθλαπας, ὁδὸν Ἐυδῆας

Εἰς κρητὸς ἰσθμοῦ, ἔθεν ἄνθη.

Bademus hic progressus est recta via,

Et venit in Caecos, ubi Dei Thronus.

In Menologia
Basiliano.

Basilii autem Prophrogeniti Imperatoris Menologium eundem diem nonum Aprilis ab hoc Sancto Martyre, quem *Badimum* vocat, sic affigatur: *Certamen Sancti Martyris Badimi Archimandritae. Sanctus Badimus fuit ex regione Persarum, divitum parentum filius, quibus vita sanctis, quum jam divitias omnes in pauperes erogasset, in Monasterium abiit, ibique Monachus factus est, deinde & Archimandrita. Praedicans autem Christi fidem, multos ad eam adduxit, & baptizavit. Quod quum Sapores Persarum Rex intellexisset, cum unacum septem ipsius Discipulis comprehendi iussit, & in carcerem detruđi: ac deinde post quatuor dies tortoribus mandavit, ut ipsis e carcere educerent, & caput eis amputarent. Videns autem Sanctus Vir unum ex tortoribus, Nersan nomine, qui antea Christianus fuerat, deinde metu tormentorum Christum abnegaverat; hunc, inquam, videns, enssem denudantem ut caput ipsis absunderet; conlacrymatus est, & ipsius calamitatem doluit, eique extremae diei retributionem in memoriam revocavit. Nersas vero prae timore trepidare incipiens, quatuor vulnera Sancto Viri infixit; atque ita vi multa spiritum emisit. Verumtamen non nihil a sinceris Actis discrepat hoc Bademi certaminis encomium; non enim quatuor dies, sed quatuor menses in ergastulis detentus est Bademus, nec Sapor mandavit, ut septem ejus*

Corrigitur
Menologium.

Diffi-

Narsetis in-
ritus.

7
S. Bademi
Martyrii tem-
pus.

8
Monachi se-
ptem post Sa-
poris mortem
libertate don-
nantur.

fri nomine S. Bademus Martyrii gloriam adeptus est. At ignavus ille parricida ab ipsis etiam Ethnicis exhibitus est, & aliquo post tempore occisus, interiit 7.

Martyrii coronam consequutus est Beatus Athleta Luna decima^a mensis Aprilis, ejusque Corpus sub tenebras ejusdem noctis sublatum, perhonorifico sepulcro conditum est.

Frates autem septem, quos una cum B. Bademo in publicam custodiam con-
jectos fuisse, diximus, posteaquam ad quatuor circiter annos in carcere jacuissent, extincto demum Sapore Rege, vinculis exsolvi, libertatem obtinuerunt.

ADNOTATIONES.

(1) Acta ab Aloyfio Lipomano, aliique ex Codice ms. Graeco Cryptae ferratae edita, sic incipiunt: *Quo tempore Quadragesima illi Sancti Martyres interfecti sunt, comprehensus fuit Bademus &c.* Hinc autem plane colligitur, Graecis olim nota fuisse Acta SS. Martyrum Abdae & Ebedjesu Episcoporum, eorumque duodequadraginta sociorum, huic S. Bademi Martyrio a nobis praemissa, in quibus iidem Quadragesima Martyres anno Persequutionis 36. ac proinde Saporis Regis 66. Christi 375. mense vero Majo caesi perhibentur.

(2) Lipom. *Betblapat*. Haec porro vocum ex *Beb*, quae domum sonat, & proprio locorum nomine compositio, Chaldaeis aequae familiaris est, ac Syris & Ebraeis; ut ex Bibliis constat, in quibus *Bet-el*, *Bet-lebem*, *Bet-faida* &c.

(3) *Frates*. Sic Monachos Coenobitas, seu Conventuales Chaldaei & Syri vocant.

(4) Lipom. & Henschen. *Erat autem tempore illo quidam, nomine Nersan, Princeps urbis, quae Aria dicebatur in territorio Badgermae.*

(5) *lisdem. Jussitque Bademum vinculis exolutum in atrium Palatii per obliquam januam duci.*

(6) Ex Codice Graeco Cryptae ferratae vertunt Lipomanus & Henschenius. *Si Nersan Bademum interfecit, a vinculis solvatur, & accipiat ejus bona. Jussit enim Rex ipse omnia ipsius bona in fiscum conferri.*

(7) Lipomanus pro *Parricida* male habet *Regem*.

(8) Ex eodem Codice Cryptae ferratae Lipomanus, aliique pro *Luna decima mensis Aprilis*, scribunt *diem octavam* ejusdem mensis; ad quam proinde Molanus in *Austario Usuardi* S. Bademi memoriam celebrat: in *Synaxariis* autem Graecorum ejusdem S. Martyris Passio ad nonum Aprilis diem refertur. Sed utrobique perperam. Nam Luna Aprilis decima, anno Christi 376. ad quem S. Bademi Martyrium ex dictis revocandum est, non in solarem Aprilis diem octavam, aut nonum, sed in decimum tertium incidit, ut superius diximus.

ADMONITIO

In Martyrium Sanctorum ACEPSIMAE Episcopi & Sociorum.

Acta Lipomano edita, Metaphrasti perperam tribuuntur.

Acta Sanctorum Martyrum Acepsumae Episcopi, Josephi Presbyteri, & Aithilahae Diaconi, quibus suam hanc de Saporica quadraginta annorum Persequutione historiam claudit Maruthas, ex interpretatione Gentiani Herveti apud Lipomanum, & Surrum cum ms. Graeco Mediceo Regis Christianissimi conlata, vulgatur Bollandiani ad diem 22. Aprilis; eaque, auctoritate Leonis Allatii ducti, genuinum esse Simeonis Metaphrastis foetum, censuerunt; ac proinde a Theodorico Ruinaro, antiquiora monumenta de Sanctis Martyribus quaerente, quam ea, quae a Metaphraсте, aliiisque mediae aetatis authoribus ex proprio Marte referuntur, praetermissa sunt. Verum falsi, atque levitatis planissime arguitur Allatius, vir ceteroquin doctissimus, tum ex autographis hinc Aetis, septingentis minimum ante Metaphrastem annis Chaldaice a S. Marutha conscriptis, quae ex Codice Nitriensi Vaticano I. heic proferimus, quibuscum vulgata adprime quidem concordant, si varia excipias, quae ab interprete Graeco de more interpolata fuerunt, tum vero potissimum ex pluribus eorundem Aetorum vulgatorum locis, quae Scriptorem & Syrum, & coaequalem fuisse, satis superque ostendunt.

Es a Graecis interpolata.

Porro

χιθὸν τὸ ἕ ὄρημα, ἡδὲ ἕνα ἔκ κατ' ἑαυτὸν κατασφραγισμένον· ἀλλ' ἰσχυροῖσι ἰλιμοῦδ' ἐκ-
 πεσευαμένον. Τεσσαρὶ ἢ αὐτῶν ἀσπιζέτω φακὸς ἡσέεσθω ὑδατι δ' ἀπὸ ἢ ἢ ἰσοδομάδος, ὑψιστὸν
 δ' ἐκ τῶν, τὸ ἀρκυτὸν ὑδωρ ἀπὸ ἢ πελαγίστης ἀνιλάτο πηγῆς· δι' ἐξ ὧν μισθὸς βλαστῶντος.
 καὶ πελλῶν θ' αὐμῶν γουρῶν ἀνιγρῶν, καὶ πᾶν τὸ Πρεσβυτέρου ἀξίον βίαι καταδεδεμένον·
 ἐν ἀρήν τὸ Πνεῦμα τῷ Θεῷ παραδίδω. Eodem die (3. Novembris) Commemoratio Sancti
 Patris nostri Acepsumae. Hic, Theodosio Magno imperante, floruit; qui patre gurgustio in-
 clusus, vixit annos sexaginta, qui neque visus est, neque aliquem esse adloquutus. Sed sibi
 ipsi intentus, Deumque contemplans, omni Caeseli consolatione adficebatur. Cubile ejus ex
 omni parte baud recte effossum erat, sed in obliquum porrectum, & claviculatum constructum.
 In cibum autem ei leni, aqua imbuta, deserebatur. Semel vero in hebdomada noctu egressus,
 equam a vicino fonte, quantum satis erat, hauriebat, quum a nemine videretur. Miraculorum
 porro Miraculorum auctor ipse factus, & Sacerdotalem dignitatem inivit quum susce-
 pisset, in pace Spiritum Deo tradidit. Hoc praeterea ditlichon in ejusdem laudem subjun-
 gitur.

Τῆρας ἱαντὸν ἰσχυρῶν καὶ ὠνείας

Ἰσχυρῶν μετὰ τὸν ἑαυτὸν μὴ ὠνείας.

Macerans se ipsum temperantia, & exercitatione,
 Acepsumas venit ubi non sunt labores.

Verum alium heic a nostro Acepsuma designari, nemo non videt; quum nec ei focii ad-
 jungantur Iosephus, & Aithilahas, nec Episcopus, & Martyr, sed Presbyter solitarius
 occubuisse dicatur.

In Martyro-
 logio Romo-
 no, ex Sozo-
 meno.

Martyrologium autem Romanum S. Acepsumam colit die xxii. Aprilis, eique Jaco-
 bum Presbyterum, necnon duos Diaconos & complures alios Clericos Martyrii focios ad-
 jungit, & S. Aithilaham vocat Presbyterum, hisce verbis. Passus est Acepsumas
 Episcopus cum Presbytero suo Jacobo, item Aitbala, & Iosepho Presbyteris, Aaadane, &
 Abdiesio Diaconis, & compluribus aliis Clericis. Nimirum ex Sozomeno, qui Hist. Ec-
 cles. lib. 2. cap. 13. haec de S. Acepsuma, ejusque Sociis, a genuinis quidem hisce Actis
 nonnihil discrepantia, tradit. Sub idem tempus, Magi, Acepsumam Episcopum, multosque
 ex ejus Clericis corripuerunt. Postea eorum deliberatione habita, ipsum Ansistitem cepisse
 contenti, reliquos ablatis eorum facultatibus dimiserunt. Jacobus autem quidam Presbyter
 sua sponte Acepsumam sequutus est. Quumque impetrasset a Magis, ut cum ipso pariter in
 vinculis versaretur, ipse, ut pote seni, alacriter ministrabat, ejusque aerumnas subleuabat,
 prout poterat, & vultueribus medicinam adhibebat. Nam paullo postquam captus fuisset, Ma-
 gi loris crudis eum verberaverant, Solem adorare cogentes. Sed quum id facere recusasset, rur-
 sus eum in vincula conjecerant. Per idem tempus Aitbala quoque, & Iacobus Presbyteri, &
 Aaadane atque Abdiesius Diaconi, opidoctrinam Christi a Magis crudelissime flagris caesi,
 in custodia detinebantur. Post longum autem temporis spatium summus Princeps Magorum
 de illis Regem consuluit. Quumque liberam accepisset potestatem, eos pro arbitratu suo pun-
 iendi, nisi Solem adoravissent, mandatum Sapientis iis, qui in carcere tenebantur, significat.
 Qui quum diserte respondissent, nunquam se Christum prodituros, nec Solem adoraturos es-
 se, crudelissime eos torfit. Et Acepsumas quidem in confessione fidei fortiter perseverans, mor-
 tem oppetiit. Cujus reliquias quidam ex Armenia, qui obfides erant apud Persas, clamulo
 auderentes, sepulturae mandarunt. Reliqui vero, quamvis non minus acerbe flagris caesi es-
 sent, praeter omnium opinionem in vita manserunt, & quum pristinam sententiam non mu-
 tarent, iterum contrusi sunt in vincula. Inter hos fuit etiam Aitbala, qui quum inter ver-
 berandum distenderetur, praeter nimiam extensionem brachia ei ab humeris divulsis sunt, manusque
 mortuas, ac pendulas deinceps circumtulit, ita ut alii cibos ori illius admovent. Hucusque
 Sozomenus.

In Martyro-
 logio Basile-
 si, ex eodem
 Sozomeno.

Demum Basileenses in suo Martyrologio anno 1584. Friburgi excusis, ad diem x.
 Aprilis SS. Aithilaham, & Iosephum sub nomine Jacobi colunt his paucis verbis: In Per-
 sia Sanctiorum Martyrum Aitbala, & Jacobi Presbyterorum. Nec mirari subit, & Aithi-
 laham heic rursus dici Presbyterum, & Jacobum Iosepho suffici; in Sozomeni etenim,
 quem duce sequuti sunt impere lapsum omnes fere Latini Scriptores.

S. Marthae

Et quidem Sancto Marthae, Actorum, quae praeter manibus habemus, scriptori
 potius,

potius, quam Sozomeno, aliisque Graecis, eorumdem Actorum interpolatoribus, fidem adhibendam esse, liquet vel ex epologo, quem, supremam tandem Saporicae quadraginta annorum Persequutionis historiae manum admovens, idem Maruthas hifce Sanctorum Acepſimae & Sociorum Martyrii Actis adneſtit, qui que una cum eleganti ejuſdem Scriptoris Prologo apud Grecos, Latinoſque Interpretes, quorum opera ſuperſunt, deſideratur. In eo etenim, ut legenti patebit, Perſequutionis Saporicae initium, & finem unacum ipſius Saporis annis adſignans, Lectoremque proinde admonens, ne praepoſteris, quem in referendis hoc in Opere Martyrum Actis, ſervaverat, ordinis rationem habere velit, apertiffime teſtatur, ſe Martyribus, quorum Acta Judicialia copioſe refert, coaequalem fuiſſe, ſibi que illos videre licuiſſe; quos vero ipſe non vidit, vel qui antiquiores fuerunt, eorum ſe geſta ac Martyria, ſecundum notitiam tum ſibi a ſenioribus Epifcopis, ac Presbyteris, teſtibus fide digniſſimis, omnique exceptione majoribus, utpote oculatis, traditam, tum vero ex Patrum ſermonibus, exacte deſcriptis, & ex ſimplici quodam ejuſdem Perſequutionis historiae volumine, quod in ſuas manus incidit, hauſtam, diligenter, fideliterque conſcripſiſſe. Enimvero Saporicae quadraginta annorum Perſequutionis Marutham noſtrum ſynchronum fuiſſe, atque adeo plerorumque Martyrum tum coronatorum quaestionibus praefentem adesse potuiſſe, evidenter demonſtrat ejuſdem Sanctiſſimi Praefulis compendium vitae, quod a Graecis potiſſimum, Latinoſque illorum temporum Scriptoribus depromptum, ſub huiſce Operis initium exhibuimus.

potius quã Sozomeno, aliisque Graecis Interpretibus fides habenda.

Ceterum ex ipſis Actis plane diſcimus, illuſtres haſce Chriſti Martyres anno Perſequutionis 37. Saporis Regis 67. comprehenſos fuiſſe; coronam autem non adeptos, niſi ſeptuageſimo, & poſtremo Saporis anno. qui ex concordã Chronologorum ſententia in annum Aere vulgaris 380. competit, & Acepſimam quidem Luna x. Octobris, ineunte anno Chriſti, juxta ſupputationem Syrorum, qui, anni exordium a Kalendis Octobris acceſſunt, 380. Joſephum vero feria ſexta hebdomadae 1. Pentecoſtes, ſeu infra Octavam Paſchatis, quod eo anno celebratum eſt die 12. Aprilis. Nam, ut alibi adnotavimus, Pentecoſtes nomine totum illud dierum quinquaginta ſpatium Orientales intelligunt, qui a Paſchate Reſurrectionis ad Spiritus Sancti uſque Adventum numerantur; Aithilaham demum feria quarta hebdomadae ultimae Pentecoſtes, ſeu die 27. Maji, ut ex Tabulis Paſchalibus conſtat.

S. Acepſimae, & Sociorum Martyrii tempus.

ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ

: ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ : ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ : ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ

A C T A

SS. Martyrum ACEPSIMAE Episcopi, JOSEPHI Presbyteri, & AITILAHAE Diaconi.

Anno Saporis II. Perſeutionis Regis 67. Perſequutionis 37. Chriſti 376.

ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ
 ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ ⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓⲛⲏⲁⲓ

ECce vero jam ad immensum pelagus transfretandum me instruo, & si, quis opus habeo, vires suppetent, ad quas cogito, terras adpellam. En fluctibus me committo, & si dabitur, quandoque in portum vehar. Terret me ignoti freti altitudo, perhorresco tempestatum rabiem; propterea non dubiae fidei signum meam salutem credo, sed firmum, tutumque navigium conscendo, quod fabri tres

Scriptoris Prologus.

מבלי דמי ללבוש סממיהו אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה
אציה אציה אציה אציה אציה אציה

una diez duos reddam vobis, non quidem in nostro, sed in suo, non secundum nos, sed secundum se. Bonus scilicet est, & occasionem largiendi thesauros suos quaerit, provocari desiderat ad dispensandas opes suas. Nemini obnoxius, debitorem se illis constituit, ut reddat; nobis vero debitor ab illis factus, miseretur, & tribuit. Suum ipsi exigunt. Nos, quae ipsius sunt, dona petimus, ut, videlicet, communiis cum illis spei confortes nos efficiat, atque ad illa, quae ipsi exspectant, bona perducatur, nosque, velut pauperes decidentibus ex mensa Magnatum panis frustulis viventes, ob eorum sanguinem, atque passionem peccatorum nostrorum venia dignos putet.

Trigesimo septimo nostrae persecutionis anno crudele, & atrox Edictum adversus cujuscumque nominis Christianos promulgatum est, imperatumque Praefectis, ut in Christianos exquisitis suppliciiis animadverterent, eosque fustibus caederent, lapidibus obruerent, conficerent aerumnis. Aducebantur idcirco passim magnanimi Pastores, qui in hac persecutione audaces, & nefarios Administratos nec timuerunt, nec ob eorum minationes latebras quaesiverunt. Sanctorum porro virorum aduersiones his verbis ab iniquis delatoribus componebantur: Nostrae, o Judices, doctrinae abolendae Christiani omnem dant operam, qui homines docent unum Deum unice colere: Solem neutiquam adorare, neque Ignem: & Aqua ad obscenas lotiones abuti. Uxores, praeterea hominibus prohibent, ne ducant, neve liberos procreent, aut Regis militiam sequantur, aut quemquam caedant. Animalia contra promiscue maculare illis permittunt, & mortuorum cadavera humare. Addunt insuper, non a diabolo, sed a Deo condita fuisse reptilia animantia, serpentes, puta, & scor-

Anno Persecutionis 37. legum in Christianos Edictis promulgatum.

Aduersionis in Christianos capita.

scorpiones ; multosque etiam a Regils officijs seductos, ad veneficas doctrinas traducunt, quas ipsi scripturas adpellant . Quum aures naçti secundas, haec, & alia id genus impii delatores Judicibus, sui familibus, crebro insuflurrarent, excanduerunt illi quamvehementissime, & velunt ligna valido igne inflammata exarferunt .

Atque per eos ferme dies a fatellitibus comprehensus est ' ACEPSIMAS Honitae Civitatis Episcopus ex Pago Phaca oriundus *, senex venerandus, octogenario major, integra tamen, ac firma valetudine, corporisque habitu, & praestanti forma maxime spectabilis, utpote nobilibus, ut seculi mores ferunt, parentibus creatus . Vir erat ad misericordiam factus, pauperum, & peregrinorum commune perflugium, quem proximorum miseriae magis cruciant, quam suae . Ethnicos praeterea Divini Verbi praedicatione ad Christianam Religionem adduxerat quamplures . Ipse interim jejuniis sese affligebat, atque adeo orandi, contemplandique studio per omnes continenter dies vacabat, ut humus, ubi procumbebat oraturus, continuo lacrymarum imbre madefieret. Paulo anteaquam corripetur a fatellitibus, quidam ex Fratribus ' Papas, futura praedicens, quum ei forte caput peteret, quia idem Acepsimas, utpote oboefus & crassus, id sibi officium praestare non poterat, fummum ejus verticem deosculatus: O beatum, inquit, caput, quod per Martyrium Christi est interiturum! Acepsimas contra Papam amplexatus: Utinam, subjecit, tuum, fili, vaticinium impleatur, illudque ratum habeat Deus, & mihi eximiam, quam praedixisti, sortem largiatur ! Sedebat inibi una cum B. Acepsima alius quidam Episcopus, qui eidem Papae quasi per jocosum subdidit: Agedum, quandoquidem futurorum interpres ades nobis, mihi etiam

מעשהו
 דמלפניו : מהם גם למחל אמצ
 לט : דאנסי לא אלהי שקל לא עזדו
 מלפניו שני לכתו אצל גיבסו, מי
 גלה ילמד משהו הניס : מהפך
 אמצ : האנז גלה עזדו אה דלא לט
 שו גאסי מלח דאזל מהפכיל
 מדשה : אה שו גלסו אצל חיץ
 מהפכיל : מהם אמצ . לט לא גז
 כדמהו מהפכיל מהמהו גלמל
 זיל : מילא שיל חיץ מהפכיל
 אלהי כס גלסו אעזל גלמל אשז
 גלסו מנפד בעל : מהפך אמצ :
 כסו גל גלמל אלהי זללל אלהי
 כעפעפסו גמל כס לט שו
 סאשכ אלהי : פנעהכסו
 כעפעפסו : מהם אמצ כסו גיפד
 עפסו אה חקטל זלל מיל גלסו
 עפד אה גיפד עזל דאנסי מיל
 שו מי גילר גמל גלסו משהו
 מנחש לו : מיל דאנסי שסכ
 אסי לט למפכיל האלהי מלפני
 אלהי לט מי מפקיל : מהפך אמצ :
 מיל דאנסי עזדו מלח זס לט :
 מנחש שסמכר דאנסי אה זעפיל אסי
 לט : מהם אמצ מיל גסיסו
 דאנסי שו מהמהו ש : מיג אסי
 לא משהו לא דאנסי : מיל דאנסי
 למר דסימל לט מנחש : גזס שו
 מהמהו מי אשזל מעלילל מי
 עכסיל מהמהו שס מיל עזדו
 מיגל כס זל אסי : מהפך אמצ :
 אדל מיללל גל אשזל אט שז
 דאנסי דנעהלל אה אמצ ל : מיל
 אה למעל לט : מילל אה מי
 עזל גמללל ל לו : אה לא : מהם
 אמצ כסו לא מילל אה זעמל דאנסי
 למעל מילל אה שו דלמילל
 אלהי גלסו : דלא שו לטו שו
 לא חזל .

S. Acepsimas Episcopus octogenario major comprehenditur .

1
2

Ejus virtutes ante Martyrium .

Papas Acepsimae praedicit Martyrium .

3

Alteri Episcopo mortis genus praenunciat .

mea

שנב

شخج خفه لیا فتل قهچ مالانسا
 مے حظا لحق حقن هنا ختال
 خفه مه د ل ملخج مے حقن
 مخذالسا نهالجا سئ : خمه دال
 نقتس محذ ل سمه لمعنم : سم دے
 لعمد نل سئ ملعق دے لعمه
 خذال مسلا ل سئ مهل ددلس
 قلذس لبلجا سئ لس دمه لافبر
 حلس مالخ : نمدا ل ل موعسلا
 خذس داللس ل لعمه ل ل
 خعمممه مال جاقلق انسل مالسل
 مے خللس سقلس : دے تلے نقتس
 سم هلق ننا لمرل سم مالسه
 نمعلجب سم حس خمه دال شع
 حس دممال چلسل معخذل : مقلج
 مال حله چمالهد لس اهدا سم
 مال سئ حس موعسلا .

مال لاسلس لاند سل مخفا
 مدمه : عبل مهقل مالخ لس :
 چهلج لعمد لس لس مالسل
 دمه هقد لاسل مال ل موعد
 دملل مال ل ل موعسلا ل ل مے
 اولل مملل دقلس حلسل :
 لاسلس جے عبل مالخ . حلس ل ل
 دانه ل ل ل ل ل : لم مے دلس
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 چلخ ل ل ل : مهلم ل ل ل
 مهلا چمه ل ل ل : لا مالسل
 ل ل ل ل ل : جیب خنسل :
 مفعلس هقللس حلسل خنخه
 چلمل : فعلل جے دے حق سقدس
 معخذل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 ل ل ل ل ل : حلس ل ل ل
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل
 ل ل ل ل ل : ل ل ل ل ل

mea fata canere ne graveris. Cui ille:
 Tu vero regionem Aran ingressus, in
 itinere morieris *. Utriusque Episcopi
 4
 exiurus, vera fuisse Papae vaticinia, com-
 probavit. Nam S. Accepimas inter li-
 quorum manus pro Christi testimonio
 mortem oppetiit, & alter Episcopus, in
 Provinciam Aran dum proficisceretur,
 occubuit. Ducebatur itaque B. Acep-
 pimas a satellitibus comprehensus, gra-
 vatusque, & constrictus catenis. Quum-
 que forte propter aedes suas transiret,
 & quidam Christianus, ejusdem illo in
 itinere comes, B. Virum admoneret,
 ut suae domus curam alicui committe-
 ret, ne habitatore deserta corrueret;
 S. Accepimas eam digito common-
 strans: Mea, ait, haec olim domus fuit,
 defuit nunc esse mea; illum quippe, uti
 & reliqua, quae hucusque possedi, ab-
 dico. Mea in posterum omnia Christus
 erit, praeter quem in censu meo pono
 nihil .

Ad Urbem Arbelam tandem per-
 ductus sistitur Adarcurcafiari : Prae-
 fecto; a quo interrogatus, utrum Chris-
 tianus esset, elata voce respondit :
 Christianus sum, & Deum verum ado-
 ro . Tum Praefectus: Vera sunt, scili-
 cet, quae mihi nuper de te delata fue-
 runt: doceri, videlicet, a te in hac Pro-
 vincia sectam, Regi Regum edictis ad-
 versantem ? Cui Accepimas; Quaecum-
 que in hac caussa tibi de me narrata
 fuerunt, non procul a vero esse ipse
 profiteor; unum quippe Deum morta-
 libus praedico, suadeoque, ut ad ipsum
 toto pectore se convertant, moresque,
 vitiis depravatos, exuant, & vitam probe
 instituunt juxta regulam in nostris
 sacris Libris traditam . Praefectus res-
 pondit: Te Virum esse sapientem, ex
 fama mihi compertum est, sed & senem
 te esse fere omnibus effectum viribus
 satis per me video; ideoque miror, te
 a vera Religione tam procul aberrare,
 ut Ignem, quem omnes Provinciae ad
 Oriem-

Duo Papae
 vaticinia im-
 pleta .

S. Accepimas
 caetera abdi-
 cat, ut uni
 Christo adbe-
 reat .

Epis Arae ca-
 ram Adarcur-
 cafiari Prae-
 fecto .

5

Negat cultum
 igni .

res ad Urbem Arbelam satellites perduxissent, ad Praefectum Adarcurscia-
 rum adducunt; quibus ille : O scelesti,
 inquit , capita atque teterrimo supplicio
 parata ! Quorum simplex, & rude
 vulgus doctrinae vestrae veneficio cor-
 rumpitis? B. Josephus: Nefarias artes odi-
 mus Christiani, nec venefici sumus, sed
 sanis institutis homines imbuimus , ut
 abdicato cultu simulacrorum mortuo-
 rum, incipiant tandem vita uti , Prae-
 fectus : Effare ergo, caput insulsum, &
 excors homo, utram putes esse veram
 Religionem, num eam, quam Rex, re-
 rum Dominus, Regnique Proceres, Vi-
 rique nobiles & locupletes profitentur,
 an contra illam, quam vos, hominum
 quiquiliae, inopes, egentisque eidem
 praetulistis? Josephus: Enimvero non
 is est Deus noster, quem seculi hujus
 opes fastusque delectent; propterea rem
 ipsi gratam facturi, inopiam, pauper-
 tatemque divitiis, luxuique praetuli-
 mus, ut pia hac animi moderatione
 gloriam promeremur futuri seculi,
 quod istud, quo nunc utimur, aevum
 funditus evertet, ac dissipabit. Prae-
 fectus: Vestrae, scilicet, ignaviae ista
 praetenditis, dum parandis opibus ido-
 nea officina, & utiles labores fastidien-
 tes, paupertatem praedicatis, perinde
 ut opibus potiorum. Josephus: Quod
 ad paupertatem spectat, quam modo
 nobis exprobras, nos inopes adpellans,
 inopiae nostrae causam requirito, &
 intelliges, nos te multo copiosiores fu-
 turos fuisse, si ex manuum nostrarum
 laboribus opes colligere, atque adcu-
 mulare nobis conliviisset, Quae tu
 enim possides, rapinis, atque sordido
 quaestu parta sunt. Id, nempe, usuve-
 nit, quantum nos divitiarum in paupes
 erogamus, tantumdem surripere vobis
 solemne est. Praefectus: Opes id
 habent, ut hominis animum irriterent
 perquam vehementer, easque mortali-
 um quilibet deperit, Ecquis ergo fi-
 dem

לשם יוסי אחיהם חתם חסדו לזי
 דעוסו חסד באלוהים מעל חסד
 לה בלשם אלה דדמדם דמגדל:
 ושיך פלור לזי להי דדמדם חס
 נעסע נא דדמדם דמלו מנסד:
 מהלך דה לעמל זאעל מנס
 לעסדל דמלל מלל דלדז געל
 געלל מנס בל חס דדמלו אמל
 זלל: בל פלוד חסדל מנס
 לה נכז לז דדמלז חללל לז
 לר געללל זלז דדמלז דנסג
 לזל ל געלל זלז געלל זלז זעל
 מללל מללל אפי חללל זלז
 מנסד זלז מנסד מנסד זלז
 לר: אל חללל נעסד דדמלו
 לעמל מל לעגל מל לעמל: מ
 לעסער לז ל געלל אסע מנסד
 געללל ל נכז אסע מנסד זלז
 ל חס נא דדמלו ל מנסד זלז:
 אמד לה סע זלז זעל דדמלו חז
 זלז: מנסד לז זלז חס לז
 זלז ל מנסד לז להי נכז דמלו
 לז להי דדמלו חסדל סע זלז
 זלז חס זעל אלהי מנסד
 זלז לז להי אר דלעזל דדמל
 זלז מלעמל, מנסד אמד לז
 דל מנ עקל מל מנ לעסער מל מ
 עקל זעלל אסע: סע זלז געמל
 לזל זלז ל חללל דדמל סקל
 מל סזל עקל סע מנס ל חז
 למלל זלז זלז לר מנס חס
 לעמלו לעלל זלז מנס
 לעמללל זלז מנסד זלז
 מנס חללל חסדל מנסד
 לעמל חסדל: זלז זעל
 חסדל זלז לר מנס מנס
 זלז חללל חללל זלז זעל
 זלז מנסד לזל: חסדל זלז זלז
 לז חללל דדמל מל זלז זלז
 סע זלז ל לעגל ל חללל
 זלז

S Joseph Chri-
 stianos ab im-
 pijs calum-
 nijs vindicat.

Deum seculi
 hujus opes, fa-
 stusque mini-
 me delectant.

Anta mesedem aklad jadem
Ma anem ba tafem jadem
Mabde a kafes : ad ad bab
Mesem jadem ba bam mesedem
Amde an jadem mabde aklad an
Mabde mabde ba ba la an jadem
Jad an jadem ba ba la an jadem
Anem ba jadem ba ba la an jadem
Ba jadem ba jadem ba jadem ba jadem
Ba jadem ba jadem ba jadem ba jadem
Mabde aklad mabde aklad mabde aklad
Jad an jadem ba ba la an jadem
Mabde aklad mabde aklad mabde aklad
Anem ba jadem ba ba la an jadem
Mabde aklad mabde aklad mabde aklad
Anem ba jadem ba ba la an jadem
Mabde aklad mabde aklad mabde aklad
Anem ba jadem ba ba la an jadem
Mabde aklad mabde aklad mabde aklad
Anem ba jadem ba ba la an jadem

dem adhibeat dicenti homini : Nos
Christiani divitias odimus ? Josephus :
Vidimus, nempe, illas, velut in via, at-
que in transitu positas, nec apud quem-
quam mortalium consistere ; idcirco
ipfas nequaquam expetendas esse duxi-
mus: quandoquidem neque tecum, qui
eas impense amas, morabuntur diu .
Diffugiunt, scilicet, ab opulentis opes,
& a superbis Regnorum fastus ; iidem
communi omnium hominum fato in
pulverem cujusque pedibus proteren-
dum denique relabuntur . Praefectus :
Parce jam verbis, nec enim vacat plura
audire . Paucis tantum, iidemque ne-
cessariis te volo : Edifere age , utrum
Solem Deum adorare tibi deliberatum
sit, necne ? Nam , si id praefiteris ,
spondeo , te a constitutis poenis libe-
rum futurum . Josephus: Immane quan-
tum aberras, si Soli litaturum unquam
me speras, qui, videlicet, tam multos
mortales docui, Solem rem esse inani-
mem, nec ullum ipsi ineffe numen .

Caduceae, flux-
xaeque sunt
opes, idcirco
a Christianis
nequaquam ex-
petendae .

Sol inanibus

Tunc enimvero Praefectus veh-
ementer exarsit, praecipitque, ut Josephus,
humi projectus, virgulis ex malo
punico crassioribus, resectis tamen an-
tea spinis, a decem licitoribus alterna-
tim caederetur . Quod & factum est ea-
cum saevitie, ut B. Martyr inter licito-
rum manus expiraturus crederetur .
At ille, sublatis in Caelum oculis, a
Domino opem, atque fortitudinem ta-
citus flagitabat, circumspiciensque dif-
fluentem per omnes corporis sui artus
sanguinem, elata voce : Gratas, inquit,
tibi habeo, quas possum, maximas,
Christe Fili Dei, qui me tanto munere
dignatus es, hoc scilicet altero Baptif-
mo, quo animam rursus eluerem, meo-
rumque criminum labeis extergere .
Quae verba Carnificum rabiem vehe-
mentius incendebant, ut in ipsum acrius
saevirent . Quamobrem nihil in eo fa-
num, integrumve relictum est . Ita de-
mum a tormento solutus, vinculis one-

S. Joseph im-
manifeste cae-
ditur .

Christus Fi-
lius Dei .

In carcerem
cum Acepli-
ma conjicitur .

ratur, & in carcerem, in quo Acep-
 timas detinebatur, detruditur.

Ad quaestionem post producitur
 fortissimus Aithilahas; cui Praefectus:
 Paucis est, quod te volo. Solem Deum
 adora, sanguinem comede, nube, Re-
 gique obtempera, & salva tibi tua erunt
 omnia; sed & poenas, & acerbam mor-
 tem, adversus Christianos constitutas,
 effugies. Cui Aithilahas alta voce re-
 spondit: Praefat mori, ut aeternum
 vivam, quam vivere, ut aeternum mori-
 ar. Haec, nimirum, altissima in ani-
 mo meo infedit sententia. Sanguinem
 tu, canis voracissime, comedito, So-
 lemque adorato, homo stupide & excors,
 qui proinde non videas splendidissi-
 mam lucem, quae dudum nostris ad-
 paruit terris, & cujus nomen & fama
 ad ultimos Orbis terrarum fines per
 omnes late Provincias pervasit. Ad
 haec Praefectus effervescentem iracun-
 diam continens, dissimulansque, placi-
 de respondit: Heus tu, qui mortem,
 quasi vita potioiem, quaeris, ecquis tibi
 consentiat, suaedenti vitam odisse,
 amare mortem, nisi forte qui vobiscum
 pariter insanire ambiat? Cui Aithila-
 has: Infanum ipse te fatere, tuaeque
 sectae alumnos, tota re errantes; quan-
 doquidem vos omnes veritatem neuti-
 quam novistis. Contraria vestris dog-
 mata praefecit Doctor noster, dili-
 gente utique vitam, quam vos mortem
 nominatis; illam contra mortem exfe-
 crari, quam vitam dicitis.

S. Aithilahas
 Solem adora-
 re, sanguinem
 comedere, &
 nubere frustra
 jubetur.

Ejus constan-
 tia.

Praefectum
 ejusque sectae
 alumnos, non
 autem Chri-
 stianos insani-
 te ostendit.

Supplicium
 immane subit.

Tum vero Tyrannus, quam ha-
 etenus continuerat, iram totam exse-
 ruit, praecipitque licitoribus, ut B.Mar-
 tyris manus sub genibus obligarent;
 mox ipsum B. Martyrem magnae trabi
 a scapulis per manus eo, quo diximus,
 modo conligatas traductae subjicerent,
 premerentque exstantia hinc atque in-
 de trabis extrema duodecim viri. Ge-
 nus certe tormenti, quod Senis corpus,
 singulosque artus acerbissimo, immani-
 que

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :
 ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ : ٥٥٠٠ :

que cruciattu distrahebat . Inde itur ad
 flagra : laceratur diuturna flagellatione
 B. Martyris corpus, dum ille mira con-
 stantia Praefecto insultans, impurum
 canem adpellare non dubitat,quem san-
 guinem lingere delectaret, & obsecnum
 corvum , qui cuiusvis generis carnibus
 incubare confueviffet . At contra Ty-
 rannus adversus insultantem infrendere
 dentibus , infremere , objurgare carni-
 fices , eisdemque ignaviam exprobare,
 ut qui homini loquendi potestatem adimere
 haecenus nequaquam valuiffent ,
 nedum audaciam frangere , Debilitatis
 ea immani verberatione offibus , luxa-
 tis, disruptisque juncturis, membrorum
 quoque usum S.Martyr amiserat, adeo
 ut illum gestari necesse fuerit , atque
 ad socios in carcerem reportari .

Flagris diris-
 sine caesus in
 carcerem de-
 truditur .

Quinto post die rursus Beati Mar-
 tyres e carcere ad quaestionem produ-
 cuntur,quam in proximis hortis habuit
 Praefectus hunc in modum : Necdum
 fortasse nequissimam illam opinionem
 deposuiffis , o pessimi veneficiorum fa-
 bricatores , nec vobis adhuc , o miseri,
 persuasum est Regiis edictis obtempe-
 rare ? Cui unanimi Beati Martyres voce :
 Una tribus convenit mens, eadem-
 que optima , unus animus, isque mini-
 me fictus , & una fides , eaque rectissi-
 ma . Et quoties hujuscemodi quaestio-
 nem adversus nos instauraveris , con-
 stantes, certosque in eadem hac senten-
 tia reperies ; fixum quippe est iniquif-
 simi Regis edicto nequaquam cedere .
 Tu vero pro tuo factu atque contuma-
 cia exfere adversus nos, quas voles, vi-
 res, quasve potes . Tunc jubente Prae-
 fecto , carnifices funiculis lineis proje-
 ctos humi Beatos Viros confringunt ;
 admovent cruribus , feinoribusque at-
 que lateribus singulas singulis fudes ,
 quae a ferocissimis lictoribus trahebantur
 ea cum immanitate , ut incredibili
 cum Martyrum dolore dissilientium of-
 fium fragor inaudiretur . Quumque in-
 ter

Martyres una
 simul iterum
 ad quaestionē
 producti , ne
 hilum quidem
 a sententia
 decedunt .

Novis, iis-
 que acerbis-
 sime cruciatu-
 bus torquen-
 tur .

ter vehementissimos dolores Beati Martyres ab iis, qui quaestioni praeerant, ad faciendam Regis imperata, modo vivere cuperent, identidem provocarentur, illi contra vultu atque voce constantes conclamabant: Uni Deo confidimus, & Regis edicto non parebimus. Sic per omne tempus, quo acerbissima ea quaestio duravit, continuis incrementis aucta est victoriac, atque triumpho gloria; per singulos quippe dies ab impurissimis tortoribus graviori semper suppliciorum genere vexabantur, verberibus, fame, siti, aliisque cujusvis generis aerumnis misere conficiebantur; quum interim nec cuiquam fas esset illis inferre recentes vestes, nec lectum, aut panem, aut opsonium subministrare. De hac enim re severissimo Praefecti edicto cautum fuerat, imposita etiam multa, ut deprehensus in flagranti crimine reus quicumque centenas plagas ex numero acciperet, atque manibus, nasoque truncaretur. Cogebantur idcirco alii, qui in eodem carcere erant, oberrare per domos, cibumque, ostiatim emendicatum, illis adferre, id praefertim procurantibus carceris custodibus, quorum mitis, & misericors animus afflictorum Martyrum aetate jam gravi non mediocriter movebatur.

Inter ejusmodi carceris aerumnas triennium exactum est, quum in Mediam venisse Regem nunciatum fuit: quam per occasionem ab eodem Praefecto e publica custodia omnes educuntur; neque homines dixisses, sed humanae figurae vestigia, adeo ut immitis etiam animi homines ad misericordiam flecterentur, eisque lacrymas excitarent, qui Beatos Viros in iis miseriis atque ignominia versari contuerentur. E carcere ad Regis Palatium perducti, ante Adarfarorem, Praefectorum Provinciae Universi Orientis principem, sistuntur; eundem tamen adorare recu-

farunt.

من عذابي : مدلسوم معدل شع
 تمتدنا من مدلسوم شه دولا سوه
 الاممنا : مدد اسج له مخه لقع
 صمصم : فمد اميد له شه شه
 ذعنل . دلنسه جخد انه يخل
 دملل كمد انه لاهوم صمصم
 لرحمد ذل صمصمنا : شه جب
 لمتل اميد له دهلل , دمدل سد
 دهمدمل دامجمل ال انه تمتل
 لامج تلسمو الامملا لا دمدمم انه
 حر صمدل انه لالنل جخد صمل
 اذله ههلل انه لمدل خفاشه
 جسمعل جذ انه حدس : مههلل
 امه مدل انه شع حر جسمل دممدل
 ماق جمل لمدم جمل ملمدل ال
 انه لمدم دمدملا خفاشه لملسه
 مدقل دلمدمم : امه له شه . عخل
 الامملا حر لا يخل انه : دمدملا انه
 لمتل شه اسل لملسه . عخل
 دلمم : مهسل صمدل صمص اسل
 لوقل دلمم خافي . انلمم خذل
 دلمم صمصم صمدل جمل دلمم
 صمدل لا مدلسل دلمم صمدل
 لمدم دمدممنا صمصم
 تممدل انه .

شعب هذا اذذعمه لاذذعمه
 مدهلل دمدم : امه له دلنسه
 جسمل لمتل له لقسسه جذ اميد
 الاممنا : دمدم نامم من امجا
 خذل مخ دلمم جملسه : مملله
 انه دلدل خفاشه انم ملا خفاشه
 انم : خذل : الامم له شه جب لذل
 صمقل جسمعل انم جسمل . مد
 صمقل شه له انه انه لرحمدنا
 دمدم له شه شه صمل دمدم :
 شه دلل خذل صمصم شه له شه
 خلسسه جمملا : لا بللم من صمدل
 دللمسه همدل دمممه :
 مهمل دلمم شه له له شه شه
 شه له شه من صمدل خفاشه دملم
 مهمل

Exaño in carcere trien-
 nio, sistun-
 tur Adarfa-
 pori Topar-
 charum Ori-
 entium prin-
 cipi.

9

٥٥٥ ٥٥٥ اير جلتفيله ملتلكه انا انا
 لني لاذكنا مجيبه انه كنا
 اهلنا : عجب ٥٥٥ جپ تنجلا اير
 تلجا عقبه لاجملا حسنتل
 متجب تنم : اهلنا اهلنا جانا
 مچ تنم ملقنم لا نهد لاهم.
 انا لانا جپ سا فانا حسنتل
 انا انا تنم حسنتل حسنتل
 لاهذنا تنم جسد مچ ملعجب
 انا جمدت جعبه لهتفده جالتل
 ملعتل اهلنا جملد معسل
 فناهلنا تنم كالتفيل تنم
 فناهلنا تنم مچ جالتل : جپ جپ
 عجبنا تنم السته هتفده جالتل
 عجبنا تنم لاند كنا اهلنا له
 محنا منم مسنا تنم عجبنا
 هنانا مللنا تنم جنقم لهتم
 انا لانا انا : انا عجبنا تنم
 عجبنا تنم ملعبله انا انا انا
 لانا تنم انا : انا انا انا
 عجبنا تنم انا تنم ملعبله
 تنم انا تنم ملعبله تنم لانس.
 معقنا انا جلقنا تنم ملعبله :
 محنا تنم سبلنا انا ملعبله تنم
 جلقنا تنم ملعبله تنم ملعبله
 عجبنا انا جلا انا ملعبله : انا
 ملعبله انا انا تنم لانا انا انا
 معقنا انا جلقنا جلقنا انا
 انا تنم لانا انا ملعبله ملعبله
 فانا : انا مچ سا انا ملعبله انا
 ملعبله انا جلقنا انا ملعبله
 ملعبله انا : انا تنم انا ملعبله
 ملعبله ملعبله انا انا ملعبله
 ملعبله ملعبله انا انا ملعبله
 ملعبله ملعبله انا انا ملعبله :
 ملعبله انا : انا جلقنا انا
 انا ملعبله : انا ملعبله
 ملعبله ملعبله انا انا ملعبله
 ملعبله ملعبله انا انا ملعبله :
 ملعبله

farunt. Heic primum adsidente Proce-
 rum, atque Praefectorum amplissima
 corona, interrogantur in hunc modum:
 Christiani num sitis edicite? Tum San-
 cti Martyres: Ita est; Christiani sumus,
 & unum Deum, universonum opifcem,
 ac Dominum colimus. Senes vos esse,
 subdit Praefectus, variisque incommodis
 conflictatos fuisse, ex vultu agnosco.
 Quamobrem admonedo, ne in vol-
 untariam mortem ruere continuo velitis;
 sed Solem adorantes, ac Regi obse-
 quentes, de vestra salute meliora sta-
 tuatis. In eos enim, qui vestram abji-
 cere Religionem pervicaciter recusa-
 verint, capitalis sententia est constitu-
 ta. Tum vero Aceptimas: Multum profecto
 tibi laborandum est, si tamen in
 ea perstas sententia, ut per istam, quam
 obtines, sacrilegam potestatem cuiquam
 nostrum pessimum ejusmodi errorem id
 te persuasurum, confidas, quamquam im-
 moliri non cesses. Quid ergo nos inca-
 ssum remoraris? Quin tormenta ex-
 pedis? Quin adproperas supplicium?
 Nihil nos minae movent tuae, nec ulla
 nos compellet formido, ut Regis edicto
 obsecundemus, veramque in Deum
 nostrum fidem, seu vita suppetat, siue
 objiciatur mors, nefarie abjiciamus.
 Quibus rursus Praefectus: Mors reos
 poena solvit, Quare mortem a vobis
 optari non miror. At ego extorquebo
 a vobis non vitam, sed poenam; neque
 vitae vestrae finem ponam, priusquam
 vitam, perinde ac mortem vobis gra-
 vem ac molestam effecero. Quod mi-
 ferrimum vitae genus nunc quoque, in-
 felices, exigitis. Postremo tali vos ad-
 ficiam supplicio, quod sectae vestrae
 alumni venefici horrescant. Ad haec
 Aceptimas: Frustra intentas, quas neu-
 tiquam illumus, minas, tormenta, fer-
 rum: illum quippe Deum nobis adsu-
 turum, speramus, cujus vi, atque ope
 nobis constitit invictus, aequabilisque
 animus, nullatenus plane motus in
 ac-

Eorum confesio.

Unus Deus Universonum Opifex, ac Dominus.

S. Aceptimas Judicis munus continet.

Dens univer-
si Orbis Opi-
fex .

qua sunt . Nec enim fas est, a Deo, uni-
versi Orbis Opifexce , ad res ab ipso fa-
bricatas mentem defletere . Quae au-
tem ipse statueris exsequere , ut lubet ,
Tunc Praefectus, actuante ira infans,
iussit , hunc similiter a triginta viris in
diversa suspendi , simulque a lorariis
atrocissime caedi, donec, conscissa ubi-
que cute, in unius vulneris speciem to-
tum undique corpus cruentatum vide-
retur . Ipsum autem cohortantibus, qui
huic carnificinae aderant spectatores,
atque admonentibus, ut libertatem, &
salutem Regi obsequendo redimeret ,
S, Martyr respondit ; Unus est Deus ,
& praeter hunc nullus . Una est fides,
una veritas, quam nos tenemus, ac pro-
fitemur . Tres sumus socii , & in una
constamus voluntate, atque sententia ,
Quumque nullatenus tormenta inter-
mitterentur , & acrius tortores invale-
scent, impedita inter plagas naturali
spiritus reciprocatione , compressaque
cordis palpitacione exspirasse creditus
est ; quocirca licetoribus acquiescenti-
bus, cadaveris instar, procubuit ; mox
ex eo loco raptatus, extra muros pro-
jectus est . Paullo post , quem adhuc
spirare deprehensus fuisset, additi fatel-
lites, qui ad ejus custodiam excuba-
rent .

Saevisimo
torquetur .

Extra muros
projicitur .

S. Aithilahas
ad Praefectū
ducitur .

Interea fortissimus Aithilahas ad
Praefectum ducitur , qui B. Senem
praefentem intuitus ; Tu vero, inquit,
nisi te delectat adhuc dogma illud fla-
gitiosum, quod socios tuos ad exitium
protraxit , agedum Regiis edictis pa-
roto , & Solem adorato . Quae si feceris ,
non modo imminentem mortem
declinabis, sed honores a nobis conse-
queris , Cui Aithilahas: Miror, ait , te
excaecata usque adeo esse mente , &
tam procul abesse ab omni rationis ves-
tigio , ut te mihi jumento similem
praebeas , intelligentia pariter, atque
sensu destitutum . Ceterum posteaquam
illi, qui graviori erant aetate, & longe debi-

Sociorum ve-
stigis se in-
haerere velle
impavido ob-
scelatus .

Deus est, unus est Deus, et praeter
hunc nullus. Una est fides, una
veritas, quam nos tenemus, et
profitemur. Tres sumus socii, et
in una constamus voluntate, et
sententia. Quumque nullatenus
tormenta intermitterentur, et
acrius tortores invalescerent,
impedita inter plagas naturali
spiritus reciprocatione, compressa
que cordis palpitacione exspirasse
creditus est. Quocirca licetoribus
acquiescentibus, cadaveris instar,
procubuit. Mox ex eo loco
raptatus, extra muros projectus
est. Paullo post, quem adhuc
spirare deprehensus fuisset,
additi fatellites, qui ad ejus
custodiam excubarent.

ad imperata facienda vel invitos cogere, sicut gentes, quas ille, tuque subjugastis? Sed contra Provinciam istam decrevit tibi homini ignavissimo, qui vel ad obstreptentis folii sonitum contremiscis. Eecur cum viris in sylvas venatum ire non libuit, iners, sed negotium facis tuum turpe cum feminis otium? Erubescere, miser, & pudeat infamii officii; non enim debellaturus rebellantes a Rege populos dux venisti, sed Christianis quibusdam in vera Religione minus tenacibus, quam deceat fortiter agentibus, atque meticulosis defectionem a vero Deo suafurus. Sed perdis operam, si mortiferum fel istud nostris auribus infundere te posse putas; Deum quippe nostrum amare ratum nobis fixumque est. Tum Praefectus: Venefice, inquit, impie incantator, ecquidem, quae tu maledicta, conviciaque in me congescisti, patienter feram; tu vero speras, me tibi caput ocium amputaturum, ablataque semel cervice diuturniores cruciatus te evasurum; at haec differre nunc lubet, quamdiu opportunior se dedat occasio. Tunc demum, quae in mandatis habeo, exsequar. Sanctus Martyr respondit: Intellico, quod animo vulvis in nos, bellum, aspidi licet surdae, & in morsum imminente similis, dissimules. Hoc indicat pallor corporis, qualis esse solet viperarum, quum se ad perniciem provocant. Quin tu, dolorum fabricator, artem tuam profers? Quin potentiam auctoritatemque tuam explicas? Exferre jam lethale ferrum, & pectoris tui acerbas curas nostrum innoxio cruore tempera. O qui supplicio, & poenis additus es sempiternis! Me, oro, quamprimum ad mortem amanda, & spoliis onustum optimis ad sedes transmittito, quas exspectamus Christiani, ut simul omnes contendamus ad illud Regnum, cujus potentia vestrum Imperium dissipabitur, & caducae vires

200
 A C T A
 ad imperata facienda vel invitos cogere, sicut gentes, quas ille, tuque subjugastis? Sed contra Provinciam istam decrevit tibi homini ignavissimo, qui vel ad obstreptentis folii sonitum contremiscis. Eecur cum viris in sylvas venatum ire non libuit, iners, sed negotium facis tuum turpe cum feminis otium? Erubescere, miser, & pudeat infamii officii; non enim debellaturus rebellantes a Rege populos dux venisti, sed Christianis quibusdam in vera Religione minus tenacibus, quam deceat fortiter agentibus, atque meticulosis defectionem a vero Deo suafurus. Sed perdis operam, si mortiferum fel istud nostris auribus infundere te posse putas; Deum quippe nostrum amare ratum nobis fixumque est. Tum Praefectus: Venefice, inquit, impie incantator, ecquidem, quae tu maledicta, conviciaque in me congescisti, patienter feram; tu vero speras, me tibi caput ocium amputaturum, ablataque semel cervice diuturniores cruciatus te evasurum; at haec differre nunc lubet, quamdiu opportunior se dedat occasio. Tunc demum, quae in mandatis habeo, exsequar. Sanctus Martyr respondit: Intellico, quod animo vulvis in nos, bellum, aspidi licet surdae, & in morsum imminente similis, dissimules. Hoc indicat pallor corporis, qualis esse solet viperarum, quum se ad perniciem provocant. Quin tu, dolorum fabricator, artem tuam profers? Quin potentiam auctoritatemque tuam explicas? Exferre jam lethale ferrum, & pectoris tui acerbas curas nostrum innoxio cruore tempera. O qui supplicio, & poenis additus es sempiternis! Me, oro, quamprimum ad mortem amanda, & spoliis onustum optimis ad sedes transmittito, quas exspectamus Christiani, ut simul omnes contendamus ad illud Regnum, cujus potentia vestrum Imperium dissipabitur, & caducae vires

١٠١ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٢ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٣ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٤ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٥ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٦ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٧ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٨ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٠٩ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٠ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١١ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٢ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٣ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٤ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٥ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٦ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٧ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٨ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١١٩ : اذنا اذنا اذنا اذنا
 ١٢٠ : اذنا اذنا اذنا اذنا

res fractae demum succumbent .

Tunc Praefectus , B. Martyrem
 inverso capite per pedum pollices sus-
 pendit , jubet : mox a licitoribus praeter-
 ita flagellatione proficiffa membra ner-
 vis , & loris crudis acerbissime iterum
 caedi , donec sancti Senis tergum , co-
 stae , & pectus sanie atque sanguine dis-
 fluerent , plurimis , qui spectatores ade-
 rant , prae ejus cruciatiibus ac dolore
 uberrime inlacrymantibus . At Magi
 haec interim Beato Viro infufurrabant :
 Si forte , universo hoc hominum coetu
 spectante , palinodiam canere te pud-
 det , ocius in Ignis delubrum te impor-
 tabimus , ibique remotis arbitris clan-
 culum adorato Sole , libertate donaberis .
 Verum S. Martyr impii consilii auctores
 severe repulit , alta voce inclamans :
 Abscedite hinc , Igni devota capita ,
 qui Ignem diligitis , ipsi Ignem alite ,
 vos olim voraturum , eique in-
 servite , dum per tempus licet .

S. Joseph per
 proin polli-
 ces inverto ca-
 pite suspensus
 acerbissime
 caeditur .

Impis Ma-
 gorum suasio-
 nes contem-
 nit .

Posteaquam Beatus Senex inver-
 so , ut diximus , capite per acerbissimos
 dolores pependisset horas duas , Prae-
 fectus , eum deponi , jubet , & rursus
 compellat : Necdum flexis animum ,
 ut pareas , saluti demum consulens
 tuae , homo perfrietae frontis , & indo-
 mitae audaciae ? Cui S. Martyr . Ita ve-
 ro : nec enim quae haberi potest a ma-
 nibus tuis , salus ipsa nobis pernicie ju-
 cundior esset , aut gravior . Tum Prae-
 fectus : Mortem si ipse tibi intulero ,
 aegre feres ? Josephus respondit : Mor-
 tem mihi a te infligam , vitam duco ;
 vitam contra si dares , ipse , accepisse
 me mortem , arbitrabor . Tum rursus
 Praefectus : Vides , tuum ut corpus ad
 omnem vitae usum ineptum atque inu-
 tile effecerim ? Hanc vero , quae in te
 superest , animam perditum eo , perque
 repetitos cruciatus exigere , est certum .
 Ad haec Josephus : Animam profecto
 perdere nequaquam vales ; tradito enim
 nobis scripto admonemur : *Nolite time-*

Frustra blan-
 ditus , & minis
 a Praefecto te-
 tatur .

Matth. 10. 28.

منعاهم من ان يلقوا به جلدتبا
 مقذوفه فلهل من: تلك ذالك
 عمنوسم منقذاهم من ان يلقوا به
 دنن من اعلمه ماله ان له اسر
 ذالك: هم ان من ذالك
 لم يتنذوا من ان يلقوا به اسر
 ذالك من ذالك ذالك ذالك
 كفلوا حتى ذالك من انجا
 مقذوفه كفل ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك ذالك
 من ذالك من ذالك من ذالك
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا
 من ذالك من ذالك من انجا

tuum hanc potestatis umbram neutiquam pertimescere, posteaquam viderint, te a me, sene debili, superatum; Deo nimirum opem ferente, qui tantum animo robur infudit, ut nec tibi, hucusque oppugnanti, succubuerim, nec posthac usque ad mortem sim concessurus.

Tunc Praefectus Beatum Senem amoveri iussit, & quoniam pedibus incidere non valebat, a satellitibus in carcerem deportari.

A satellitibus in carcerem deportatur.

Ita demum S. Aithilahas Praefectus hunc in modum adoritur: Tunc etiam in ista hominum perduellium opinione persistis, & recusas, Solem nobiscum adorare, tuae salutis profecturus? Cui Aithilahas: Dum vivet Christus, Filius Dei, cui certus confido, nunquam ab ista rectissima opinione decedam, sed in eadem firmiter constanterque, ut nullus hominum magis, permanebo. Nec unquam futurum est, ut rerum omnium Opificem rebus ab ipso factis posthabeam, aut Religionem, Opifici debitam, operi ejus impendam. Tunc, Praefecto jubente, satellites B. Martyrem in verso similiter capite suspendunt, quumque per longum tempus pependisset, continenter nec sine vociferatione inclamabat: Christianus sum, Christianus sum. Au-

S. Aithilahas constans in a'negando Solis cultu.

Christus Filius Dei.

Inverso capite suspenditur

Eius Confessio.

diant universi, Christianum me esse, & propter hoc nomen ista me pati.

Eodem in carcere forte detinebatur ex Manichaeorum secta quidam, qui ad quaestionem productus, fecit, quod solent Manichaei, genus hominum versutum perinde atque ignavum, & sine cunctatione erroris sui inane dogma ejuravit. Exinde S. Aithilahas tormento liberari, deponique est iustus, ut hominem videret. Videtne, ajebant, ut iste nobis per omnia est obsequutus? At ille quum Manichaeum suam abjecisse Religionem, & formicas occidere cerneret, quas Manichaei praedicant esse vita animaque praeditas, tunc enimvero conceptum animo laetitiae sensum cohibere non potuit, sed prodeunte in vultum gaudio, roseum colorem induere visus est, residente usquequaque ore. Commovebantur autem simul brachia, quae tormento luxata omnem motum amiserant, suppendebantque a reliquo corpore, velut adfuta indusis manicae, eundemque animi gestientis adfectum verbis etiam expressit, inclamans: Vah Manes! Vah! quia victus succubuit, suoque casu Deum suum obruit, quia, videlicet, Deus non est. O me contra beatum! quia vici, vicitque in me Christus Sanctus, Filius Mariae; ille, qui semper

Manichaeorum quendam Religionis suae desertore irridet.

Manichaei homines versuti, atque ignavi.

Christus Filius Mariae semper fuit, erig, semper fuit,

sterum acer-
bissime caesus
nudus procul
a loco projec-
tur.

13

A Mago, qui
proinde ducē-
tis plagis mul-
tatur, pallio
contegitur.

Dein in carce-
rem deporta-
tur.

Ambo Marty-
res e carcere
educi, Tham-
saporī sistun-
tur.

14

Melunt vitam
perdere, quam
sanguinem co-
medere, aut
fidem dissimu-
lare.

Flagellis cae-
duntur.

Immunda du-
cunt carnem
Praefecti ma-
nibus oblatā.

Sententia in
eos lata.

Jazundocta
illustris femi-
na, ut in Mar-
tyrem lapides
coniciat fru-
stra impellit-
tur.

15

S. Joseph ad
questionem
denuo produ-
tus in os
Thamsaporis
expulit.

fuit, qui erit semper¹³. Ea verba Tyrannum adeo exacerbaverunt, ut continuo expediri virgas juberet, & B. Senem acerbissime rursus caedi, usque ad animi deliquium. Deficientem raptavere, nudumque procul a loco projicere, & nudus usque jacuisset, nec enim ipse, utpote manuum usu destitutus, vestem induere valebat, nisi Magus quidam, pietatis sensu motus, miseratusque hominem, proprio pallio opertum, ab illa ignominia, & improborum hominum procacitate liberasset. Quod aegre ferentes improbissimi quidam ejusdem Magi collegae eum ad Praefectum arcessunt. Jussit ille reum distendi, & saevissime caedi. Bonus itaque ille Magus ducentis plagis ex numerato multatus est, donec animo linqueretur: atque hanc ob rem puto, eum aliquam misericordiam fuisse consequutum. Mox Beatum Aithilaham inde tolli, & in carcerem deportari curarunt.

Quinque post dies nunciatum est, Thamsaporem in Castellum suum Beth-Tabaham advenisse. Nec inepte profecto id nomen loco inditum fuit, quod Domum Lanii recte interpreteris¹⁴. Ex eo siquidem Castello, quovis tempore comparatae sunt lanienae, quibus multi mortales misere perierunt. Ambo itaque Praefecti jussu, e carcere educi, Thamsaporī sistuntur. Quibus ille: Comedite, inquit, sanguinem, vosque remittam liberos; parcendum quippe senectuti vestrae, aequum duco. At Martyres: Vos ipsi, ajunt, sanguinem comedite, quos publica atque clandestinae epulas sanguine instruere, delectat. Quumque Tyrannus contra instaret, ipsique obfisterent, ventum est ad verbera. Interim dum virgas expedit licitor, quidam, velut aliquo pietatis sensu permoti, Beatis Senibus hanc evadendi supplicii viam suggererant: Succum ex uvīs passis expressum, & ad speciem sanguinis coagulatum vobis adferemus, quo hausto, paratam vobis mortem evitabitis. Quibus Sancti Senes: Hocce malum avertat Deus; neque enim hanc nostrae senectuti inuremus infamiae notam, ut fidem nostram dissimulemus, improborum atque adrogantium hominum inducī metu. Quam ob causam quadragenas singuli plagas accipere. Neque tamen hic quaestioni finis fuit, sed iterum Tyrannus instat: Carnem mundam suffocari animalis adponi vobis jubebo; hanc saltem comedite, & vos absolvam. Cui Martyres: Quaecumque tuis manibus caro oblata fuerit, immundam ducimus; tuis namque obaudire dicis, id profecto omnem continet impietatem, & immunditiam. Sed has tu mitte naenias, & cogita, quo nos mortis genere cadere oporteat, quod tibi, homini quidem ad excogitanda supplicia non inepto, celerrime occurrat.

Re inter se deliberata, Praefectus, atque Thamsapores in eam postremo abiire sententiam, ut Nobiles Christianos Urbis Arbelae, ejusque suburbiorum promiscuum vulgus cogerent, eosque ad horum Beatorum Martyrum alterutrum eo loco lapidibus obruendum adigerent. Quamobrem ingens Virorum, Mulierum atque puerorum multitudo, a satellitibus comprehensa, ducebatur ad supplicii locum, ut ejusdem caedis fieret rea. Ex hac occasione in licitorum manus incidit etiam illa summo honore digna¹⁵ Jazundocta, impellebaturque, ut lapides in Martyrem coniceret. Adcidit interea, ut S. Josephus ante Thamsaporem rursus raptaretur, circumstante Procerum corona. Prodiit ille in medium ferali habitu; oris namque species foedum in modum ex diuturno carcere immutata, a communi hominum forma pene difflexerat; coque in medio hominum crudelissimorum, omnisque pietatis sensu expertum stante, sedebant ille idem Praefectus, Proceresque complures, atque viri nobiles, tum etiam Magi: additus Josepho servus, qui aegre pedibus insistentem sustentaret. Tunc B. Senex innuit Praefecto, ut accederet, quasi aliquod

aliquid ei in aurem esset dicturus. Ille nihil cunctatus exiit de sella, rei expectatione anxius; suspicabatur enim, Josephum mutasse sententiam, idque sibi secreto velle aperire. Propior factus aurem praebebat, quum Josephus concusso exoneratoque stomacho, in os Praefecti, nihil minus opinantis, expuit, totumque ejus vultum perfudit, subdens: Proh hominum nequissime, & impurissime! Tene non puduit, me propediem e vita discessurum ad quaestionem iterum revocare? Uque adeo necdum satis exploratum patefactumque est, ex praeteritis quaestionibus, me a suscepta Religione, propositaque sententia nulla vi, nullo periculo posse divelli? Quae res Thamaporem, atque Procerum circumfidentium coronam in immodicos cachinnos commovit adversus Praefectum, qui, suam cunctis praeposteram curiositatem ridentibus, non mediocri pudore suffusus est. Ecquis tibi, aiebant, ut ad eum accederes, author fuit, aut compulit invitum? Simul educi iustus est Beatus Senex ad supplicii locum lapidibus obruendus, eundemque sequi homines circiter quingenti multiplici vexatione coacti sunt, latam in illum sententiam exequuturi. Quumque ad locum supplicii ventum esset, Sanctum Senem vincum in praeparatam scrobem demittunt, humoque ad scapulas obruunt. Tum satellites ad circumstantem multitudinem conversi, ut Martyrem lapidarent, provocabant. Atque hac occasione Beatae illius Jazdundaetae constantia rursus sollicitata est, ut lapidantibus se adjungeret. At illa contra virili animo ac virtute in suo proposito perstitit, & impii consilii auctores acriter & alta voce palam increpans: Nusquam, aiebant, usque eo ventum est, ut feminae in viros insurgere, & carnificis munus obire coactae fuerint, sicut a vobis hodie fieri video: ita bellum, & parata adversus hostes arma in cives convertistis, provinciam, tranquilla utentem pace, perturbare, & caedibus funestare dudum adgressi. Tunc satellites, oblato piaec feminae calamo cum praefixa acu: Si lapidem, aiebant, in istum jacere, religioni tibi ducis, porrecta saltem manu, calamo tantisper hominem pungito, quo Regi obtemperasse videaris. Quibus illa, alte ingemiscens, ejulansque, elata voce respondit: At mihi in meum corpus istam longe praestat infigere, quam in Sanctum Christi Athletam tale quidpiam committere. Ceterum si vobis mihi vitam eripere est facultas, nihil moror; cum illo moriar, tantum ne unquam vobiscum adversus innocentium sanguinem quovis pacto conspirasse videar. Interea volabant lapides, janque in ingentem aggerem consurgere coeperant, Beati Senis sanguine, cerebroque mixtum defluente, adeo ut, reliquo corpore cooperto, exstaret dumtaxat Martyris caput. Quod quum huc & illuc impelli, quassarique animadverteret quidam adstantium Procerum, mortemque cum ingenti utique ejusdem poena protrahi, velut misericordia motus, author fuit satelliti, ut inmaniolem lapidem ejus capiti illideret. Quo icu Beatus Martyr animam efflavit. Additae ad custodiam cadaveris excubiae ad duos dies: at tertii diei nocte jam adpetente, atrox tempestas repente exorta est. Ingenti Caelum sono strepere coepit, & inter horrendos fragores ruere grando, micare ignes, praeliari turbines. Quae terribilis Caeli facies non modico terrore indigenas perculit. Eadem procella quidam ex custodibus igne, & sulphure, in eum locum depluentibus, oppressi, absumentique periere. In ista rerum atque hominum perturbatione Martyris corpus sublatum fuisse certum est; utrum autem a Deo, an ab homine humatum fuerit, haecenus nobis incertum: adeo nusquam hucusque sepulcri locus inventus est. Coronam obtinuit B. Josephus feria sexta hebdomadae primae Pentecostes.

Ecce, quo dixi, mortis genere sublato Josepho, Aithilatham in regionem Beth-Nuha-

Ad supplicii locum educitur, lapidibus obruendus.

Jazdundaeta Praefecti iustis parere renuit.

Impii consilii auctores arguit.

Mavult vitam perdere, quam adversus Martyris sanguinem quovis pacto conspirasse videatur.

S. Joseph lapidibus obruitur.

A trox tempestas exorta. Custodes corporis oppressi.

16

B. Josephi Corpus a quo sublatum, & ubi humatum fuerit, haecenus incertum. Martyris tēpus.

S. Aithilathas ab Oppidaniis

Nuha-

Christianis la-
pidatur .
17

Nuhadram duci iussit Thamapores ad frequentissimum Oppidum '7 Dastgararum . Compulsi viri , Feminacque nobiles ejus loci , Provinciaeque Dominus , qui & ipse Christo nomen dederat , Beatum Martyrem extra Oppidum educere , atque in edito loco vincitum lapidibus caedere . Quod illi per summam impietatem exsequuti sunt , aggestoque lapidum acervo , Beatum Aithilaham obruerunt . Designati statim ejus corpori custodes . Post biduum Christiani intempesta nocte cadaver clanculum sublatum sepelierunt trepidi ac festinantes , quae prima sese obtulit , facultate & loco usi . Eodem tempore atque loco ingens addidit miraculum . Ibi quippe , ubi B. Aithilahas lapidibus obrutus jacuit , myrtus crevit , ramosque & frondes explicuit , qui ab indigenis decerpti , & cum fide adhibiti , aegris salutem adulerunt , perpetuo ad quinquennium beneficio , donec scelestam manu plantra radicitus est ovulsa . Testes praeterea complures fide digni adfirmabant , objectam sibi per noctes frequenter circa locum , ubi Sanctus Martyr lapidatus fuerat , speciem Angelicorum agminum , e Caelo descendentium , & eo , unde venerant , redeuntium , auditosque psallentium concentus . Martyrii coronam adeptus est Sanctus Aithilahas feria quarta Hebdomadae ultimae Pentecostes .

Ejus Corpus
post biduum
clanculum se-
peliitur .
Claret mi-
racula .

Martyrii tom-
pus .

Scriptaria
Epilogus .

Haecenus nostrorum Martyrum adversus Regem suscepta , consecrataque superioribus annis Certamina exposuimus , in quibus & illi , qui primi manipulos in praelium eduxere , quique istis successere postremi , utrique profecto egregiis armis fulsere , valida lorica , atque potenti casside instructi , concurrerunt , utrique in media acie , atque in ipso conflictu adverso corpore vulnera accepere , omnes in ora proni , sicut dimicantes procubuerunt : & primi quidem adversariorum vultus observabant , utpote qui a fronte ipsos adorti , exserto palam ferro , eorum viscera directe petebant . Postremi contra ex obliquo respectare hostium latus coacti sunt , velut qui de infidiis , & a tergo oppugnabantur . De posteris utrique suis benemeriti sunt , quibus dignitatem , gloriam , atque opes proprio sanguine comparant .

Martyrum
elogium .

Huc ergo jam propera ; mirare , & obtupecse nostram cum inferno veteratore pugnam , cujus initia , primaeque velitationes laude non carent : induciae dedecus , & ignominiam pariunt . Mirare , ut homo pro sui potestate arbitrii arma expediat , idest , fidem , ut lorica induat , hoc est , veritatem , ut ferrum distringat , verbum , scilicet , vitae , ut hastam adtolat , certa , videlicet , oracula ! Hiscenempe muniti armis , tres illi clarissimi Senes bellum , adversus Tyrannos susceptum , confecere ; isti quippe postremam aciem tenuere , ut Simeon , ejusque socii primam , a quibus Bellum pro veritate coeptum , a tribus hisce postremis tandem feliciter consummatum est ; sic omnes constitutam Victoribus coronam , ac triumphum sunt consequuti . Enimvero Simeonis collegae fuere vernantes flores , quibus ille stipatus adparuit , & Acepismae socii lilia , ipsius coronae inserta . Et illi quidem , datis carnifici cervicibus , magnam sibi gloriam pepererunt ; isti vero postremi acerbissimis cruciatibus divexati , invictam animi sui praestantiam comprobant in ea temporum acerbitate , quae per quadraginta annos efferbuit , quibus Tyranni gladius caedibus Christianorum , & sanguine heluebatur , atque electorum corporum strage sese oblectabat , & formosis artubus faginabatur . Voravit ille carnes , exfaturatusque exultavit , bibit sanguinem , & inebriatus gestit : nunc vero micare super cervices nostras jam desit , nec nostro amplius , ut olim , sanguine erubescit . Martyres , quos ille peremit , novo candore nitent ; at ipse in foribus suis jacet , ac squalet . Quos idem lapidibus obruit , relevati proficiunt : at ipse

In Saporica
quadraginta
annorum
Persecutione
primus Si-
meon Bar-
sabae , postremi
Acepismae , Jo-
seph , & Aithi-
lahas Martyres
occubue-
runt .

ipse

ipse prostratus, & penitus excisus interiit; contra vivunt, laetique vigent, quos ipse adflixit. Anno autem trigésimo primo Persequutionem inchoavit, & septuagésimo ipse vivere desuit. Adolevit inter caedes, & per strages ad senectutem, & senium pervenit. Impii Regis gladius in domo Simeonis Barsabœ acutus est, & in domo Acepſimæ & sociorum acies ejus hebetata est. Jam vero hunc judicium manet, illos autem Resurrexió; hunc poena, illos Paradisus; hunc sempiternum exitium, illos Regnum, perpetuo duraturum. Ego vero exiguae mentis, & rei nullius homo, qui haec, meis utique viribus majora, literis mandare ausus sum, non equidem istam mihi provinciam usurpavi, ex inconsulta quadam animi, praepostere sibi fidentis, audacia; sed caritate dumtaxat impulsus, quoniam Beatorum Martyrum communionem desiderabam, & ab eorum memoria meorum mihi scelere veniam pollicebar. Movit etiam me quorundam Piorum utilitas, & ardens in Martyres studium, quos vehementer delectabat audire certamina, atque triumphos, eorum praesertim Sanctorum, qui praeclaro Martyrio Orientales Provincias illustrarunt; quorum etiam cruore styllum nostrum, si cui insulfus, ingratusque adcidat, conditum iri, nostramque orationem per se incultam, horrentemque in eruditam, ac eloquentem immutatum iri, confido. Ceterum, quae hoc loco de illorum Martyrum Passione exhibuimus, indicatis eorumdem cruciatibus, & flagellationibus, consequutam praeterea adtexentes post acerbissimas quaestiones ferro, aut lapidatione mortem, caritatem, patientiam, & reddita Judicibus responsa, haec omnia ex Patrum Sermonibus, exacte descriptis, hausimus. Incidit quoque in manus nostras ejusdem Historiae volumen, simpliciter quidem, sed confusa oratione exaratum, ex quo eorumdem Martyrum praestantissimam effigiem expressimus, & fortia, atque illustria gesta, quae in priori sermone nostro complexi sumus, adcurate depromsimus; inde vero ad omnes Provinciarum Orientalium Martyres sermonem produximus. Quoniam autem singulorum Martyrum Acta, nomina, & mortis genus singillatim describere nequivimus, idcirco eorumdem quaestiones, & datum Jesu Christo testimonium, ipsorumque encomia, atque triumphos in unum locum coniecimus, perinde ac si ad unum pertinerent, aut omnes parem mortis sententiam tulissent. Lectores interim monitos volumus, ne Acta illa, quae in priori Sermone nostro exposuimus, antecedere autument tributa populo nostro imposita, atque Simeonis Seleucia, & Ctesiphontis Episcopi necem, aut Martyrum stragem, in locis Huzitarum perpetrata anno trigésimo-seculo Saporis Regis Perfarum, sed hoc ipso tempore nostrae persecucionis initia esse consignanda. Fundamenta enim iis, quae dicturi eramus, praestruimus; deinde Martyria summatim adtexere adgressi sumus, quibus loca, nobis finitima, consecrata fuere: quandoquidem nec omnes capitales sententiae, in eos Christianos latae, ad manus nostras devenerunt; eas autem Martyrum caedes, & quae, secundum nostram supputationem, reliquas antecessere, retulimus juxta eam, quam nacti sumus rerum cognitionem. At forte dices, vix credibile esse, quod in prioribus Orationibus a nobis proditum est de immani crudelitate, qua in Dei Martyres usos fuisse Tyrannos memoravimus, nec fieri potuisse, ut in eos atrocissima illa tormenta decernerent, iisque mortis generibus eosdem necarent. Verumtamen quicumque haec nobis opponit, penitus persuasum sibi habeat, nos de multis pauca quaedam promere potuisse. Ceterum omnes Martyres, qui in Palatio Regis causam dicebant, gladio feriebantur; qui vero a Praefectis interficebantur, illorum nec nomina, nec numerus, nec Martyrii locus haecenus innotuere: divi-

Sapor, Perfarum Rex, anno aetatis suae 31 Persequutionem inchoavit, & 70. ipse interiit.

Martyrum Historiae conscribendae occasio.

Encomia Martyrum, quae in sermone I. exhibentur, unde habita?

19
Scriptoris
monitum.

Martyrum plerorumque a Praefectis interfectorum ignota nomina, numerus, & Martyrii locus.

xati

xati autem, ac difcruciati fuerunt, sicut a nobis proditum est. Quas porro exscriptimus, quaestiones, sicut certis documentis nobis compertum est, per quae etiam Tyrannorum notitia ad nos pervenit, adversus Dei Servos exercere crudelissimi locorum Praefides, illaque in Perfidis plerumque Urbibus habitae fuerunt. Quod ad istos postremos Martyres adinet, quorum Martyrium, et Acta judicialia copiose retulimus, quidam nobis coaetanei fuerunt, nostrisque temporibus Martyrium subierunt, nobisque illos videre licuit. Qui vero antiquiores fuerunt, eorum nos Gesta diligenter conscripsimus, secundum notitiam, nobis traditam a senioribus Episcopis, ac Presbyteris, testibus fide dignissimis, qui res, suam sub aetate, atque sub oculis suos gestas, narrabant. Quamobrem pro communi nostra in Martyres caritate precamur Lectores, ut cum ei, qui primus describendae istius Historiae laborem suscepit, tum alteri, qui primus eandem composuit, veniam, & indulgentiam a Deo exposcant, ob ipsius misericordiam, & gratiam, atque ob illorum intercessionem, qui carceribus inclusi, occultas poenas pertulerunt, quas memorati Scriptores, in apertum prolatas, publicae luci exposuerunt.

Martyrum, quorum Acta copiose referuntur, Scrip- tor aequalis ac testis oculatus.

Antiquioribus vero notitia ab Episcopis, ac Presbyteris testibus oculatis Scriptori tradita.

Sanctorum Invocatio.

ADNOTATIONES.

(1) **A** *Cepfimas*: nomen Chaldaicum ex duplici voce compositum, quod *Perscrutatorum nominis* recte interpretetur.

(2) Acta S. Acepfimae, quae apud Lipomanum, Surium, & Bollandianos sub Metaphraëis nomine circumferuntur, pro *Honita*, Assyriae Urbe Episcopali sub Metropolitanò Hadiabeni- co, & *Phaaca* pago, unde Acepfimas oriundus erat, habent *Naeffon*.

(3) Ibid. pro *Papa* Monaco, legitur *Puer*.

(4) Regionem, seu Provinciam Syri & Chaldaei **ܐܘܪܐ** *Ara* dicunt. Cujus quidem vocis vim Graecus horum Actorum interpres minime adsequutus, ita locum hunc interpolat: *Tibi quoque, ad tuam redeunti Civitatem non licebit eam videre, sed e qua excedes in pago, qui dicitur Atradaran*.

(5) Hunc *Adracum Magorum Principem* idem Graecus interpres adpellat.

(6) Idem pro *Beth-Casbuba*, Hadiabenaes pago, legit *Beth-labuba*, quem pagum recte *scribentis* perperam exponit; nam Cathuba, non vero Labuba scribentem Chaldaice, seu Syriace sonat.

(7) *Aitbilabas*, Affemano Bibl. Orient. tom. 1. *Aitallabas*, Sozomeno *Aitbalas*, Lipomano, & Bollandianis *Aitbalas*. Id vero nomen Chaldaicum ex duplici constat voce, nempe **ܐܘܪܐ** *Aitbi*, idest, adduxit, & **ܐܘܪܐ** *Alaba*, hoc est Deus.

(8) *Beth-Nabadra*: Graecis, Latinisque *Naarda*, & *Nearda*; Ebraeis *Nabardeba*, Urbs Babyloniae ad Euphratem sita. Olim Episcopalis sub Metropolitanò Hadiabeni- co, postea vero sub Mosulano, ut ex Tabula Eliae Damasceni, & ex Pontificali Chaldaeorum tradit Affemanus Bibliothecae Orientalis tom. 3. par. 2. Hinc fallitur Graecus interpres, quum apud Lipomanum, Surium, & Bollandianos hunc Actorum textum sic reddat: *Aitbalam pagus alius Bethnaarda*.

(9) Is in Syrorum Synaxario *Atarfaceres Magorum Princeps*; in vulgatis autem Actis, *Ardasabor omnium Magorum Princeps* dicitur.

(10) Graecus interpres apud Lipomanum habet. *Hic, quos dicta sunt, suis obstupescitius Judex, & accersito quodam ex iis, qui apud eum mulsum potervant, qui dicebatur quidem Adefebe, orvus autem erat ex Civitate, quae vocabatur Arbel, &c.*

(11) Nimirum in Actis Sanctorum Centum & viginti Martyrum, in quibus, uti & haec infra, illustris haec Matròna, *Fazdundofta* nomine, laudatur.

(12) In Actis a Lipomano vulgatis *Zamfciates* audit *Nazerotb*.

(13) Eadem ferme, sed non nihil interpolata habentur in Actis apud Lipomanum, Surium, & Bollandianos editis: Porro Manichaeorum haereticis, ineunte seculo Christi tertio, ex orco erupit. Ejus primus author Scythianus quidam, Sarcacenus genere, ex Arabia, Palaestinae finitima, oriundus, contrarias, & sibi invicem oppositas advertens in rerum natura qualitates, earum oppositionem duobus sibi mutuo adversantibus Principiis, quorum unum bonorum, alterum malorum numen esset, adscribendum effuxit; hancque doctrinam vindicaturus, quatuor, sed perbreves libros conscripsit primum de Mysteriis, secundum de Capitulis, tertium de Evangelio, quartum de Theauris. Post haec profectus in Judaeam cum Terbintho Discipulo (non sub Apostolorum tempora, ut Sanctus Epiphanius officinas scriptis, sed post annum Christi ducentisimum) quum fidem Christianam, quam argumentis evertere non poterat, a Presbyteris Ecclesiae Hierosolymitanae confutatus, praestigis concutere conaretur, in eumque finem summum aedium tectum conscendisset; inde ulciscente Deo, lapsus in praecipitium miserere periit. Terbynthus vero auri, librorum, & haereseos ipsius factus haeres, quum in Judaea, ubi jam ex perver-

veritate notus erat, tutus manere non posset, in Perfidem fugiit, ac mutato nomine, Buddam, seu Buddaem se nominavit. Verum adversarios ibi expertus Mithrae, sive Solis, Sacerdotes, multisque disputationibus ab ipsis lacessitus, apud anum quamdam viduam se recepit. Tum Scythiani Magistri exemplo in summum tectum ascendens, ac maleficiis operatus, ibidem correptus a daemone, atque in terram deturbatus, infelicem animam efflavit. Anus pecuniarum omnium, ac librorum compos facta, servum Perfam emit Cubricum nomine, anno Graecorum 551. Christi 340. juxta Chronicon Edeffenum, Cod. Syr. Vatic. XII. natum, quem manumissum adoptavit, in Perfarum erudiendum curavit discipulis, ac librorum, atque pecuniarum conscripsit haeredit. Qui, ne servitutis nomen ei probrosum esset, Manes appellari deinde voluit. Quae vox Chaldaeis, & Syris *vas, vestem*, & *instrumentum* quodlibet significat: Perfis vero, teste Sancto Cyrillo Hierosolymitano, *μυλια*, idest, adloquutionem. Verum quum apud Graecos male sonaret hocce nomen, ne ab infamia, & furore videretur derivatum, Manichaeum, quasi manna fundentem, hunc nominavere postea discipuli; ut ait S. Augustinus lib. de Haeresibus cap. 26. Interim multos discipulos in suum pertrahens errorem, viginti duos juxta Epiphanium, duodecim vero, juxta Theodoretum, ad exemplum Domini, selegit, nefariorum suorum dogmatum, impiarumque fabularum praedicatorum; in quibus tres prae ceteris insignes esse voluit Thomam, Addam, & Hermam. Ipse vero quum de Christiana Religione multa audivisset, comparatis pecunia S. Scripturae libris, veritatem admiscuit mendacio, ut sectam suam verissimiliorem faceret. Cui ut majorem conciliaret auctoritatem, filium Regis Perfarum, qui forte tum aegrotabat, magicis artibus ac praestigiiis confusus, curandum suscepit; sed quum Medicorum auxilio destitutus, ac Maneti relicto Princeps mortuus esset, in carcerem praestegiator conjectus est. Corruptus inde pecunia custodibus clam aufugiens in Chaldaeae fines contendit. Ibi Marcellum, virum nobilitate, & omnibus Christianae religionis officiis celeberrimum, qui Caesarae morabatur, quemque septem millia & septingentos Christianos, a Romanis militibus captos, redemisse, perhibent Acta Disputationis Archelai Episcopi cum eodem Manete, a cl. viro Zacagnio, Bibliothecae nostrae Vaticanae olim Praefecto, edita, seducere molitus est, data ad eum Epistola, praecipuos errores suos continentes; quam quidem integram refert S. Epiphanius Haereti 66. Verum a laudato Archelao, Caesarae, Chaldaeae seu Babyloniae Urbis, unde Marcellus oriundus erat, Episcopo doctissimo, quocum ipsum-Manetem in congressum venire idem Marcellus curaverat, convictus, & fugatus, ad Diodoridem, eorumdem regionis oppidum clam adcessit, ubi coram Diodoro Presbytero, quem S. Epiphanius & Photius Triphonem appellat, iterum confutatus est. Perfarum deinde Regis venit in potestatem; quo jubente cutis illi vivo detracta est, quae palea farta & Urbis Seleucia ac Ctesiphontis foribus suspensa sub SS. Epiphanii, & Cyrilli tempora viscebatur. At

quo suam longe lateque propagaret sectam, profectissimae nequitiae homo, Addam in Indias, Thomam in Judaeam, Hermam in Aegyptum adlegaverat. Et in Perfide quidem plures olim existisse hujus furfuris homines liquet vel ex hisce Martyrum Orientalium Actis, in quibus Manichaei passim memorantur, nti etiam ex Papae Aghaei filii, Seleucia & Ctesiphontis Catholici, qui S. Simeoni Barbaeo Martyri praecessit, cum Rege Perfarum adversus eisdem Manichaeos conloquio, quod in ipsius Papae vita, ab Amro, Matthaei filio, conscripta, refertur his verbis:

كان في ايام هذا الاب عدّة من الملائكة يقاصرون
اهل سيمون وريجون وصابي وغيرهم. و الملك
فلما شاهد الخلقه والاساقفه لا يتزجسون
والمانيوتة على مذهب ماني لا يتزجسون ايضا. امر
بقتل المانيوتة. و تعدي الامر على النصاري و لمحي
مار فافا الفطربرك اديبة عظيمه و تصلم النصاري
لا الملك. و لوجب ان يعرف الفرق. فاجاب
مار فافا بان المانيوتة يعتقدون الالهين. و الارض
ذات حياه. و النفس تنتقل من جسم لا
أخر و يرون ان التزويج نجس. و النصاري
يعتقدون بالاله واحد و يرون التزويج. و لما يتمتع
الروسا سباسبه ليواظبوا على الصلوات
ولا يكون لهم شيء يشغلهم. فاستحسن
الملك الجواب و كتب عنهم.

Sub hoc autem Patre (Papa) plures erant doctores, qui adsectus Simonis, Marcionis, & Manetis, aliosque impugnabant. Rex vero (Vararanes) quem vidisset tam Catholicos, & Episcopos, quam Manichaeos, Manetis sectarios, a nuptiis abstinere, in Manichaeos quidem sententiam capituli tulit; ad Christianos vero idem edictum manavit, ejusque causa Dominus Papa Patriarcha multa perpeffus est. Quum igitur Christiani ad Regem confugissent, iussit ille, discrimen, quale inter utroque esset, sibi declarari. Tum vero Dominus Papa: Manichaei, inquit, duos Deos credunt, terramque vita praedisam, & animas ex uno corpore in aliud migrare; nuptias denique averfantur. Contra Christiani unum Deum profitentur, & nuptias probant, estis eorum Praesules ab his religionis causa abstinent, ut, scilicet, praecipui vacare possint, nec habeant, quod sese distrahant. Quod Papae responsum Rex quum probasset, praecipit, ne quid molestiae Christianis deinceps crearetur. Manichaeos itidem in Africa anno Christi 375. Romae vero anno 383. plurimum invaluisse, testatur ipse D. Augustinus, qui novem in ea secta annos versatus est. Ceterum de Manete, ejusque profertur erroribus haec perhibet Gregorius Bar-ebraeus, qui & Abulpharagius. Hist. Dynast. Par. 7. ad sextum Aurellani Imperatoris annum. Hoc tempore innotuit Manes Atenavi (i. e. duorum Deorum adfer-

adfecto) *Hic primo Christianismum praefecit, & Sacerdos factus est Ebuazi, docuitque & interpretatus est sacros libros, & cum Judaeis, Magis, & Ethnicis disputavit: deinde a fide desciscens, seipsum Messiam nominavit, & duodecim discipulos sibi adscripsit in omnes Orientis regiones, Indiam usque, & Synas misit, qui in ipsis doctrinam Thbanoviorum seminarent; Duos scilicet esse Mando Deos, alterum Bonum, qui est origo lucis, alterum malum, qui tenebrarum origo; atque his contententibus, Bonum victoria in Malum potius. Malum ergo in partem Australem recessisse, quo ibi mundum sibi conderet, cui dominaretur. Quod quum facere coepisset, ibique Benat Naabz (i. e. Arcturi signum) circa polum Australem fabricasset, huic, quod circa polum Borealem est, simile, pacem inter ipsos fecisse Angelos, ea condicione, ut projiceret Bonus luminis sui aliquid in materiam; unde existit Mundus, generationi & corruptioni obnoxius, cui dominatus est Malus. Quod autem Bonus hoc coactus atque invidus fecisset, ideo ipsum in Caelis duas naves grandes creasse, videlicet solem, & lunam, in quibus animas bonorum reposuit, & portionem suam, quae Malo obnoxia, paullatim repetere, ut materia sensim omni vestigio boni privetur, & cesset imperium Mali. Astersit idem Mtemphycosin, atque inesse cuiusvis spiritum, qui aliunde transfugerit. Modum etiam excedebat in laudando igne, ejusque virtute celebranda, eumque, qui sanctus praedicetur, & divinis eloquijs ornatur, dignum esse; atque haec omnia luminis ipsius, & splendoris gratia: & quod medium occupet locum inter corpora spherica, & ex elementis composita. Terram autem quae vilipendatur, dignam esse autumavit, quod senebricosa sit, nec illuminetur ipsius medium vel actu, vel potentia. Haec autem sententia antiquissimus Persarum fuit, nec eam Manes primum in medium protulit, sed argumentis speciosis confirmavit. Optime autem hac in responsione doctus Princeps Abu Ali Ebn sina (Avicenna) dicens: Quomodo fieri potest, ut in igne reperitur quidquid in bonum, & in terra quidquid in malum cedit? Si quidem terra illud est, cui debetur duratio, & vita animantium, & plantarum; ignis autem, qualitativus suis justum temperamentum excedens, corrumpit, & dissipat partes compositi. Fertur Sapor Persarum Rex Manetis interfecit pellem derivatam stramine sufferre, infumque super moenibus arabis patibulo affixisse, quod quum magna de se praedicaret, filium ejus a morbo, qui ipsi contigit, sanare non potuit. Hucusque Bar-ebraeus. Sed de his, aliique pluribus Manichaeorum erroribus, & perversis moribus videlicet Augustinum, Epiphanium, & Theodoretum; necnon disputationem Archelai cum Manete, quam modo lau-*

dayimus, & eruditissimi viri Petri Thomae Cacciacii Carmelitae caecati, Dissertationem de Manichaeorum haereticis typis Sacrae Congregat. de Propaganda Fide quamprimum committendam. Adversus dementissimum hujusmodi sectam, quae progressu temporis, Mahometanorum praecipue opera in Oriente penitus interit, praeter Graecos, & Latinos Patres, Syri complures scripsere, ut S. Ephraem, Diodorus, Paulonas, Titus, Daniel Rheseinae, Gabriel Hormuzi, Natanaël, & Bud Periedutes, de quibus consule Catalogum Ebedjesu Sobeusis Metropolitae apud Assemanum Bibl. Orient. tom. 2. & 3. ubi varia de Manichaeis notata digna habentur.

(14) In Actis, quae Lipomanus Metaphrastis nomine vulgavit, legitur: *Cum vero accepisset Judex, maximum quendam Persam Praefidem, nomine Saborium, in suam vicem advenisse, qui adpellatur Macellaria, ei Martyrum mandat examinationem.*

(15) Ibid. *Jazundocita*, quod nomen Perficum recte Deo nazam interpretaris, *Isdandul* perperam scribitur.

(16) Ibid. Haec Aetorum locus sic interpolatur: *Atque venerandum quidem illud corpus, adbibitis custodiibus, conservabatur tanquam thesaurus aliquis: cum autem tres dies praeterissent, & jam advenisset quartus, exiit magnus, & terribilis terrae motus.*

(17) Ibid. pro *Dastgar*, regionis Nuhadrae, sive Beth-Nuhadrae Oppido, legitur *Patrias vicus.*

(18) Ibid. Feriae quartae hebdomadis ultimae Pentecostes, quae anno Christi 380. ad quem S. Aithilaha Martyrium ex dictis referendum est, in diem 27. Maji incidit, perperam sufficitur *Mensis Junius.*

(19) Primi hujus sermonis, quem haec laudat Maruthas, non nisi fragmentum, & quidem tenue, in Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. habetur, quod Assemanus in Indice Codicum Syriacorum, quem ad Bibliothecae suae Orientalistom. I. adjecit, *Sermonem in laudem Martyrum Orientalium*, inscribit, ex hac scilicet, epigraphe, quae ad ejus calcem legitur:

ܘܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ
ܘܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ ܕܢܘܚܐܢܐ

Explicit sermo, qui dictus est super . . . encomio, & triumpho Martyrum omnium Orientalium. Quoniam vero praeter generales Martyrum laudationes, nulla in eo fragmento Acta referuntur, idem a nobis consulto praetermissum est, donec integram aliud exemplar in manus nostras incidat, ex quo farciri possit jaclura eorum, quae in Codicibus nostris desiderantur.

Lauream, inquit, adepti sunt Beati Martyres a primo ad postremum omnes Luna vigesima nona Canon prioris, seu decembris. At Metaphraites pro Decembri habet Martium: Interfecti sunt novem ex iis Christi Martyribus vi. Calend. Aprilis: reliqui autem duo, idest, Jonas, & Brichiefus, quem perperam Barachifium adpellat, iv. Calend. ejusdem mensis.

Memoria &
cultus,
Apud Lati-
nos.

Metaphraisti consonant pleraque Martyrologia antiqua & recentiora, quae priores novem Martyres die 27. Martii, Jonam vero, & Brichiefum die 29. ejusdem mensis celebrant. Romanum etenim Martyrologium ista ad diem xxvii. Martii habet: *In Perside Sanctorum Martyrum Zanitae, Marobiae, sic ex Metaphraسته Zebinam & Marutham vocat, Narsētis, & aliorum quinque, qui sub Sapore Rege Persarum saevissime trucidati, Martyrii palmam meruerunt.* Ad diem vero xxix. ejusdem mensis: *In Persia Sanctorum Martyrum Jonae, & Barachisii sub Sapore Rege, Persarum: quorum Jonas presbis in coeblea, confractis ossibus, medius disiectus est; alter vero oppletis faucibus pice ardenti suffocatus.* Gelesinus eodem die 27. Martii: *In Persia Sanctorum Martyrum Zanitae, Lazari, & Sociorum septem. Ii, Saborio Persarum Rege, populique, nominisque Christiani hoste teterimo, pro fide in vincula confecti, cum variis cruciatu exbauissent. praecleara Martyrii dimicatione confecta, in Confessione, Caelesti constantia roborati, pro victoria fidei, egregia corona redimti, in Caelum evolut ad Choros Angelorum.* Et die 29. ejusdem mensis: *In Persia Beatorum Martyrum Jonae, & Barachisii, qui fortissimi Dei milites, Saborii Regis, rei Christianae hostis, iussu, omni cruciatuum genere torti, praeclearo & fidei, & virtutis Christianae exemplo dato, stola lucis induti, sempiterna perfruuntur gloria.* Eadem tere leguntur apud Felicium, qui priores novem Martyres singulos suis nominibus exprimit: additque, eos passos anno Saporis Regis decimo octavo; apud Molanum in Austario Ufuardi, Canisium, & alios Martyrologos.

Et apud O-
rientales.

In Menaeis autem Graecorum, etfi ad diem Martii vigesimum septimum nulla priorum novem Martyrum memoria habetur; attamen in elogio SS. Jonae, & Brichiefu, quod ad diem ejusdem mensis vigesimum nonam refertur, iidem Martyres & nominibus suis, juxta Metaphraiticam tamen versionem, laudantur, & die 27. praedicti mensi coronati dicuntur. Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, ἢ Ἁγίων Μαρτύρων Ἰωνᾶ, καὶ Βαρχαχίου· Οἱ Ἁγίοι Ἰωνᾶς καὶ Βαρχαχίου ὑπέρχον ὅτι Περσίδος κατὰ τὴν Χρῆστος Σαβωρῆ Περσῶν, ἔ Κορσσαντίου Βασιλέως Ῥωμαίων τῷ μεγάλῳ Μοναχῷ ἢ ὄντι καὶ τὸ αὐτῆ Μοναχῆμος καταλιπὼντες, ἔλθον ἐς πόλιν Βαρχαχίου καλυμψῆ· Καὶ ἐν αὐτῇ κατακλιθεὶς ὁρῶντες τὴν Ἁγίαν Μάρτυρα Ζανιδᾶν, Ἀδζαρον, Μαρθῶν, Ναρσῆν, Ἠλίαν, Μάρκον, Ἀβιβον, Σηβηθῶν, καὶ Σάβαν· Περιεστῆρῶσαν αὐτοὺς, καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν αὐτῶν ἰπάλκοντο. κατασχέοντες ἢ, ἤχθοντες πρὸς τὴν ἁγίαν Μασσῶν, Σιρῶ, καὶ Μαρμωῆ, ὑφ' ὧν παραμένοντες ἄμα καὶ ἀπυλαῖς διετάσσοντο, καὶ μὴ σπιδόντες αὐτοῖς, πρῶτον ἀσπυρῶντες τὸν Περσικῶν. Οἱ ἢ Ἰωνᾶς, καὶ ῥάβδοις τραχύας τύπνται, καὶ στροπίοις ἔβλαψθῆς ὁρῶντες ὑπαίθετος πρὸ κρυμτῶ σερσαλαγωρηθῆς βάλλονται· Οἱ ἢ βαρχαχίου βόλνι χαλκῆς ὀκρυωθῆντας κατὰ τῆν μασχάλον διεγυρῆν καὶ ἄθνη ἐπὶ τῶν βλιφῆροις, καὶ τοῖς ὄσι, ἔ τοῖς λέρυγι ἢ ἁγίον μύλουθον κατὰ χύσιν καὶ ὁ ἰθὺ βαρχαχίου, διθῆς τὴν πόδας κρυμῶνται ἐν τῇ φυλακῇ. Οἱ ἢ Ἁγίος Ἰωνᾶς τίμνεται τὴν δακτύλις χερῶν καὶ ποδῶν, καὶ τὴν κωκῆς τὸ δέγμα ἀφαρῶνται, καὶ τὴν γαῖπῶν τίμνεται καὶ ἐν χαλκῆ πῶσιν μετῶ ἰμβάλλονται· ὅτ ἢ ἔβλαβῆς διετῆλθῶ, καὶ μετὰ ταῦτα κατασφύχισον αὐτὸν ἐν κοχλίᾳ πικροκῆ, καὶ σωφρῆβισιν ἄπῃ τὸ ὄσᾶ· ἄσᾶ ἄπυς πρὶχῆσι μῆσιν, καὶ ἐν λάκκῳ κρύπῃσι βραδυπῶν, ἐν ἢ τὸ τίλος ἰδέσθῶ. Οἱ δὲ Ἁγίοι Βαρχαχίου· οἱ ὁρῶνται ἀχθῆς γυμνὸς εὔρεται ἐκ' ἀγῶνθας καὶ πικρῶνται καλάρμοι ὄρῶν, καὶ ἐν κοχλίᾳ βλυθῆς, καὶ ὄλον τὸ σῶμα κατὰ θλαθῆς καὶ κατὰ τῆ φέρυγις πῶσας ἐπὶ χυθῆς βράδῶν, ἀπὶ ὄσῶν τὴν ἴχυν· συγκαπνέθῶν ἢ αὐτῆ τὰ λήψῶ, καὶ ἰπῶσας ἀματῶς ἐν τῇ μαρτυρίᾳ. ἐπῶν ἢ πικρῶνται κατὰ τὴν κρυπῆν ἰθὺ μῶν τὴν μαρτυρίᾳ μῶν· τὴν Ἁγίον Ἰωνᾶ καὶ Βαρχαχίου κατὰ τὴν κρυπῆν ἐπῶν. Eodem die (Martii xxvii.) Sanctorum Martyrum Jonae, & Barachisii. Sancti Jonae, & Barachisii ex Perside fuerant tempore Saborii, Persarum Regis, & Constantini Magni, Romanorum Imperatoris. Monachi vero quum essent, suumque Monasterium reliquissent, ad urbem, Baraboth dictam, perrexerunt: ibidemque quum Sanctos Martyres Zanitam, Lazarum, Marutham, Narsen, Eliam, Marcum, Abibum, Sebeethem, & Sabam, carceri inclusos, invenissent, iis animum, simuloseque addiderunt, & ad certamen subeundum cohortatione fuerunt aliptae. Comprehensti autem, tribus Persarum Prin-

Principibus Masdrath, Siro & Mamerfi sistantur, a quibus cum blanditiis, tum minitationibus ad ejurandum Christum sollicitati sunt. Quumque eorum consilii minime adfuerint, primum ex lege Persica vinculis constringuntur. Et Jonas quidem virgini asperis excipitur, funibusque adstrictus, foras sub dio glaciæ exponitur. Baracchisus vero glebas acneas ardentes sub axillis sustinet. Tum in palpebras, aures faucesque Sanctorum plumbum infundunt, mox Baracchisus vinculis constrictus, pedibus in carcere suspenditur: Jonas vero manuum, pedumque digitos praecidunt, & capitis cutem detrahunt, linguam abscindunt, atque in vas, pice plenum, immittitur, ex quo innocuus evasit. Post haec vero in cochlea comprimitur, ejusque ossa confringuntur; ac demum ferro medius secatur, & in profundissimum conjicitur lacum in quo Martyrium complevit. Sanctus Baracchisus ad quaestionem adductus, nudus per spinas trahitur, arundinibus acutis cruciatur, & in cochleam injectus, toto confractus corpore, piceque ebulliente in ejus fauces effusa animam reddidit. Composita autem eorum corpora una cum novem Martyribus sepulta sunt. Porro isti die vigesima septima mensis Martii Martyrium consummarunt, Jonas vero & Baracchisus die vigesima nona. Haec Menaea, in quibus & hi versus in eorumdem Martyrum laudem exhibentur.

Ἐχης ἰσταν̄ κη̄ εὐ γῆ πάντας μάγας,
κατ' ἕδην ἐδόντα τὸ θαλάσιον.
Διψῶν βαρραχίσιος ἀδελφῆ τέλεις,
καρδὸν ζήσας ἑκπίου νόσους σκίψας.
Ἐπ' ἀλογικῆς ἐπάτη βαρραχίσιος ἀκκὸν πικρῶς.
Habet tu quoque, Terra, Jonam, baud dubie magnum,
Nequaquam indigentem marino,
Sitiens Baracchisus Athletarum finem,
Inbianter bullientis picis ebibit scyphum
Consequuta est fervida pice Baracchisium dies vigesima nona.

At Menologium, Basilii Porphyrogeniti Imperatoris jussu editum, in eorumdem Sanctorum Jonae & Brichieff Certaminis Encomio, a quo diem Martii vigesimam nominam auspiciatur, praefatos quidem novem Martyres commemorat; sed eorum, nec nomina, nec Martyrii diem aut mensē exprimit. Certamen Sanctorum Jonae, & Baracchisii. Imperante Constantino Magno erant isti. Monachi autem quum essent, abierunt in Persidem: & quum ibidem reperirent novem Sanctos Martyres, carceri inclusos, eos ad fortiter certandum animarunt: Quare comprehensi, & ad Principes Persarum adducti sunt, a quibus adagebantur Christum abnegare. Sed quum ad id faciendum nequaquam adduci possent, primus Jonas vinculis constringitur secundam legem Persarum: solent enim Persae, si aliquem verberibus excepturi sunt, illum in terram deponere, ejusque manus ac pedes vinculis alicui signo adstringere. Ille vero tamquam lapis immotus, plagas accepit, dum asperis virgini caederetur: quem sanum invenientes, projecerunt foras, & glaciæ concretæ per totam noctem exposuerunt. Digitos deinde manuum ac pedum abscindunt, ipsumque in cochlea compressum, ferro medium secant, & in lacum projiciunt: atque ita finem vivendi fecit. Baracchisus autem nudus per spinas tractus, & in cochleam coniectus, quum in ejus guttur pice ebulliens infusus esset, vitam consummarvit. Hucusque Menologium Basilii; quod tamen a genuinis Actis in nonnullis dissentit, de quibus infra in adnotationibus, ubi cum Metaphrastes, tum aliorum Martyrologorum adlucinationes perstringemus. Demum Cardinalis Sirleti Menologium die 27. Martii, praetermissis novem Martyribus, haec pauca de SS. Jona & Brichieff refert: Eodem die Martyres Jonas, & Baracchisus securi percussuntur. Verum non videtur hujus Menologii author antiqua Acta ab Efaia conscripta habuisse. quae Jonam & Brichieffum non securi percussos; sed alterum quidem ferrea serra dissectum fuisse, alterum vero magna vi liquefactæ picis atque ardentis sulphuris in os infusa suffocatum, perhibent.

Ceterum de anno, quo isti Martyres lauream adepti sunt, deque Epochâ Persecutionis, quam ad annum Saporis decimum octavum conlocat Efaias, et ex eo Metaphrastes, non omnes recte sentiunt. Baronius enim eorumdem Martyrum necem, atque adeo initium hujus Persecutionis ad annum Christi 344. protrahit. At mirari profecto sinit, qui doctissimus Annalium parens, a quo & Saporis regni exordium anno

Epocha Persecutionis.

Baronii lapsus.

anno

anno Christi 310. consignatur, & sincerissima horum Martyrum Acta existimantur, eisdem discrete praefixum legerit annum ipsius Saporis decimum octavum; & vulgarem nihilominus Christi annum 344. fuffecerit. Noverat insuper idem author, tam in Menologio Basiliano, quam in Graecorum Menaeis eorumdem Martyrum Passionem ad Constantiani Magni tempora referri: is autem anno Christi 337. e vivis excessit. Bollandiani vero & indigesta & secum pugnantia loqui videntur; ad diem quippe Martii 29. haec ex Theophane excerpta Actis nostrorum Martyrum praemittunt: *Cum sub Constantino Magno Imperatore Christiano, Ecclesia Christi tutissima pace frueretur, Fides Christiana per totum Persarum Regnum magno incremento augebatur; quod aegre ferentes Judaei. ac plurimi Persarum, Christianos apud Saporem Regem criminati sunt. Unde horrenda persecutione commota, plurimi pro Christo Martyrii corona suae condecorati. Imo in praecipuis urbibus, nobilissimi quique ad decem & octo millia cruciatibus horrendis, & ab humana penitus alienis natura Martyres suae consummati. Quibus auditis sacratissimus Imperator Constantinus, ut Christianorum sanguini fundendo parceret, & a tanta crudelitate abstineret, per litteras, additis etiam precibus, Saporem est adhortatus; sed duram Regis mentem sceleris non valuit; ut ea omnia Theophanes in Chronographia ad annum Constantini XXI. Christi 325. aut sequentem accurate describit. In hac Persecutione passi sunt ad diem XXI. Martii SS. Jonas, & Barachisus fratres. Hucusque Bollandiani. At quis non videat, haec a Theophane omnium immanissimam quadraginta annorum Persecutionem anno Saporis Regis 31. inchoatam describi, quum loco a Bollandianis citato, Simeonem Barsaboe, Seleucia & Ctesiphontis Episcopum, sub ejusdem Persecutionis initium, quod perpetuam ad Constantiani Magni tempora revocat, Martyrio fuisse perfunctum, disertissime perhibeat? Quam tamen Persecutionem iidem Bollandiani ad diem 21. Aprilis, nonnisi anno Imperii Constantii VII. Christi 343. coeptam adfirmant. Nec magis sibi constant Bollandiani, dum eidem Theophani consententes tradunt, Constantinum Magnum hujus Persecutionis causa literas ad Saporem dedisse, ut nimirum a Christianorum sanguine fundendo desisteret. Hanc enim opinionem alibi in Alesmano nostro perstringunt. Legi, inquit, Bollandianus die 4. Augusti in admonitione praevia ad Acta S. Jae, & perlegi Epistolam Constantini Magni, & nihil inveni, quod adfertam ab Alesmano Persecutionis anticipationem suadeat, seu Constantini Magni Epistola aliquam indicari Persecutionem a Sapore in Christianos excitatam. Ceterum quem Bollandiani laudaverant die 29. Martii, Theophanes tantae non est autoritatis, ut ab aliis Scriptoribus, sicut ab ipsismet Bollandianis ad diem 21. Aprilis, & 4. Augusti, non vapulet; claruit enim ille seculo Christi octavo exeunte: atque adeo non aliam, quam quae ab Eusebio exhibetur, videre potuit Constantini Magni Epistolam. At haec de desistendo a Christiani sanguinis effusione ne verbum quidem infert; quamquam si revera inferret, nonnisi Persecutionem, decimo octavo Saporis anno motam, luculentissime adtingeret, designaretque.*

Item Ruinar-
tus.

Demum, ut alios praetermittam, Theodoricus Ruinarus in Admonitione praevia ad Acta S. Simonis Barsaboe pag. 566. nullam aliam ante illam quadraginta annorum persecutionem, cujus exordium ad annum Christi 343. cum Bollandianis differt, a Sapore excitatam fuisse contendit; sibi quae opponuntur Acta SS. Jonae, Brichefii, & aliorum novem Martyrum, siquidem ibi Sapor anno regni sui decimo octavo, id est, Christi 327. vel, ut censet Petavius, 328. Persecutionem adversus Christianos commovisse dicitur, respondet hisce verbis: *Satis etiam horum Actorum auctoritate, quis non videat annum Saporis 18. pro 38. facile inreperere potuisse in eis aut describendis, aut in aliam linguam ex Persica vertendis?* Ruinaro adimplatur Tillemontius; qui idcirco horum Martyrum Passionem in annum Christi 346. rejicit. Verum quum annus ille, Saporis scilicet decimus octavus, non alphabeticis literis, aut numeralibus notis, quibus mendum facile posset obrepere, sed verbis integris, atque discretis in omnibus, quae extant, Chaldaicis, Graecisque Actorum editionibus referatur; idque sine ullo certo argumento ab utroque autore adferatur, hanc plane sententiam veluti inanem, futilemque improbandam esse, nemo, nisi poeta, cui quidlibet audendi, fingendive inest potestas, inficias ibit. A recentioribus autem latinis, qui hanc duodevigesimi Saporis anni Persecutionem ad Constantii Imperatoris tempora protrahunt, scire vellem,

Et Tillemont-
tius.

unde-

demus, vulgus omne hominum, pauperes perinde atque locupletes? Quamobrem videte quo jure nos cogatis obsequium praestare rei, ad universi servitium, utilitatemque creatae, quamque nostro Deus imperio, potestati et subjecit: aut quo etiam consilio nos ejurare jubeatis Deum, qui Caelum, Terramque creavit, qui mare, & libratam in medio tellurem produxit, qui summa, ima cuncta molitus est, quem proinde revereri, & colere debent etiam, qui summum in homines habent imperium? Nemo etenim mortalium non ejus ope indiget, quum ipse numine, & consilio consent, & regantur universa: ipse contra nullius egeat. Nec enim ex indigentia cuncta haec condidit, sed ut ex operum praestantia opificis majestas, & excellentia mortalibus innotesceret. Sed & his luculentissima Scripturarum, quibus Idololatria prohibetur, oracula adiecit. *Nefaciat*, inquit, *vobis omnem imaginem, & omnem similitudinem, neque colatis eas. Ego sum primus, & novissimus. Ego sum, & non est alius Deus praeter me. Et gloriam meam alteri non dabo, neque laudem meam sculptilibus. Ego mortificabo, & ego vivificabo. Non est qui se eripias de manibus meis.*

2 Reg. 20. 4.

Apostol. 1. 17.

Deut. 3. 24.

Esa. 42. 8.

2 Reg. 2. 6.

Quaestioni nota subjicitur.

Candentes laminas sub axillis sustinet.

Et acerbiora tormentorum genera optat perpetui.

Iesus Christus Filius Dei,

Obstupere ad haec Magorum Principes, ejusque in dicendo vim veriti: Cavendum utique, ajebant, ne quis istum, pro sua Religione aliquando orantem, audiat: secus vel ipsi Solis cultores a nostris Sacris avertentur, nosque Religionis reos conclamabunt; quemadmodum ejus Socii modo vociferabantur. Quamobrem noctu de illo quaestionem haberi deinceps volumus. Proferuntur interim aeneae laminae, prunisque ardentibus suppositae, candesciunt, & simul mallei duo pariter candentes. Utraque Beati Martyris axillis adplicantur: Utique, ajunt, per fortunam Regis Regum, si alterum ex his excusseris, Christianorum fidem te abnegasse, dicemus, Quibus Beatus Brichiefus: O mali dacinones, impiique Regis administri! Non utique, per Dominum Nostrum Jesum Christum Filium Dei, non, inquam, ignem vestrum reformido, nec una

conteretur: anima autem mea ignem non reformido, nec una meo coram deo, & per te non peribit. Ego sum, & non est alius Deus praeter me. Et gloriam meam alteri non dabo, neque laudem meam sculptilibus. Ego mortificabo, & ego vivificabo. Non est qui se eripias de manibus meis.

Quaestioni nota subjicitur.

Candentes laminas sub axillis sustinet.

Et acerbiora tormentorum genera optat perpetui.

Iesus Christus Filius Dei,

ذعبل : لا تسمة دهنم عنم
 حذو دلالتو جمع نمخم لا جنل
 ان : مسجا من اهلقتهم حد اخذ
 لا نفل : لا تسمة منملا ان لحم
 كالتو : ساه دل عدلا جسد
 همخذ بلوجه الهامة ل : منه
 اخذ جنل اخذك دمهلا التو :
 جف لس دمهلا دل اهل
 لندلا الهامة من دل جيل
 مدهس الهامة من التو منملا
 دجل مسعدا بل : شج بلجه
 هفخذك اخذك اذبهه لس تسفة
 مختسة : اهلقتهم مستجوه
 الهامة دمهلا تسلا دلالت .
 الهامة لسب الهامخ لس :
 منل ماب : اهلل سل اله لس
 ليعر : لعلل عدل علم لس
 تسلا تسلا حذو كلسلا :
 حبل ماب هسلا الهامة لس : لا
 التو دمهلا لس نفل دمه
 مملل جلدل اله لس لس جنل
 لس تسلا لا اخذك لك : دلل سلا
 لك لملل مسس دمهلا مده :
 مبهه الهامخ لس : سخر دفا :
 منل سس الهامة لس ان ان نجو
 انل دفا تسلا مختلفا :
 شجب حبه الهامخ لس لا لمجم
 يعر ماب : هلا من التو بل ل
 هلا من كتبل : منل سس الهامة
 لس . عملا لعلل الهامخ لس
 دمهلا سس مسعدا دللس
 لسلس دلل دللس منعس حذو
 دل سلهس كاهقا جنل لس
 من مملل ماب لملل ماب
 حذو لملل مملل مملل حذو : هلا
 منل لجة تسجه لس هلا
 لس دل عدس دمه : مدهذ
 دلل سلا مملل اذس ماب سس
 بلل دمل دلل هذو دمه : هلا
 لس بلل سلهس كاهقا مسعد
 سفق

ex vestris laminis mihi excidet . Quin
 etiam per Deum vos obsecro , percurrite
 omnia tormentorum genera , & , si quae oc-
 current acerbissima , eadem in me experi
 quamprimum festinate . Qui enim bellum
 pro Deo suscepit , is sibi rem fortiter geren-
 dam intelligat , ille praecipue , quem Deus
 eximio aliquo munere ornavit , vel ad hono-
 ris gradum provexit . Dixerat ille , simulque
 Judices jubent , liquidum plumbum in ipsius
 nares , atque oculos infundi , & hoc modo
 adfectum , in carcerem deportari , ibique al-
 tero pede suspendi .

Plumbum li-
 quidum in e-
 jus nares , at-
 que oculos in-
 funditur , mox
 in carcere al-
 tero pede su-
 spenditur .

Post producitur Jonas , cui Magi :
 Dic , ajunt , Jona , quomodo vales ? Fortaf-
 se permolesta tibi addidit praeterita nox , in
 gelido stagno pernoctanti . Jonas vero : Non
 per Deum , inquit , quem anima mea mox
 adfuturum praestolatur ; non , inquam , a
 die , quo me Mater mea in lucem effudit , alia
 mihi unquam suavior , graviorque obtigit ;
 Christi enim patientis memoria , atque cogi-
 tatione sum interim mirifice recreatus . Tum
 Magi : At sodalem tuum , scito , dudum abren-
 unciasse . Equidem , respondit ille , & ego
 sciebam , illum abrenunciassse diabolo , &
 Angelis ejus . Rursus Magi : Vide , Jona , ne
 male percas , a Deo proinde atque ab ho-
 minibus derelictus . Quibus S. Jonas : Mir-
 ror , ait , quum fatui sitis , de sapientia nihilo-
 minus vos tantopere gloriari , atque praedi-
 care , caussas , & judicia summa cum sa-
 gacitate a vobis discuti , & expediri . Sed ,
 si sapitis , judicate , utrum cuiquam morta-
 lium expediat frumenta sua , in horreis con-
 dita , procul ab imbrium , tempestatumve
 injuriis adfervare , an eadem potius plena
 manu , alacri corde , fidentem in Deum
 animo seminare , in spem futurae messis ,
 in qua ex modico semine , aream tritico
 uberrimam sese recepturum confidit ?
 Si quis enim frumenta sua , in horreis
 conclusa , detineat , nullum ista incremen-
 tum habent , imo paullatim decrecent
 & omnino dispereunt . Hoc idem in re
 nostra agi , existimate . Nam si quis pro
 nomine Christi vitam suam profuderit in

Rursus sili-
 tur Jonas .

Christi patien-
 tis memoria ,
 mirifice re-
 creatus .

Solum abren-
 unciasse dia-
 bolo , adve-
 rat .

Docet potius
 moriendum ,
 quam a Chri-
 sti Fide ducen-
 dum .

Item. Inde veto conjicere licet, Sanctos Jonam, & Brichiesum Ecclesiastico aliquo muncere fuisse insignitos.

(9) *Ex loco isto*, nempe Ur Chaldaeorum, sive Orche Babylonice urbe, in Arabiae Deserta confinio posita. Heic natum esse Abrahamum Patriarcham, verisimile est, quando ex ea dicitur profectus Genes. cap. 11. v. 31. & Haran fratrem ibi mortuum constat ibid. v. 28.

(10) Defunt in Actis a Lipomano ex Codice Veneto vulgatis Psalmi LXV. Davidis versus 15. & 16. qui juxta Syriacam Bibliorum editionem heic proferuntur.

(11) Hoc S. Jonae responsum sic Metaphrastes interpolat. *Respondit Beatus Jonas; & Resse, inquit, dixisti, scripturas decipere & decipiunt enim Scripturae Graecorum. Nec aliud magis hominem decipit, quam vita Mundi hujus. Quisquis autem Christi gustat afflictionem, is numquam fallitur.*

(12) Quem Aetorum locum idem Metaphrastes parum feliciter reddidit his verbis. *Audientes haec Magorum Principes, iracundia plenius infurunt, picem in magno vase liqueferi, & caput ejus a ministris abradi; tum ipsum sanctum in succum ita conjici, ut caput exaret. Fecerunt inquit ministri, quod fuerat imperatum, & Sancti Viri cutem capitis, ac linguam in vas picis plenum immerferunt; deinde totum etiam ipsum Sanctum in picem in medio vase vehementissime aestuantis conceperunt. Verum Sancto Jonae in vas conjecto, statim tota pix e vase defluxit, ita ut eum non attingeret, nec ulla in parte laederet.*

(13) idem ex uno eodemque *Hormisdas* Magorum Principe, duos facit, alterum *Majstrab* alterum *Serorb* perpetam appellans.

(14) Idem pro *Maabarnafese* corrupte legit *Maarnefem*.

(15) Hunc *Abissozam* vocat ex Metaphraste Lipomans, additque, eum solutus quingentis *Miliariis daricis*, hoc est, octingentis & quadraginta circiter drachmis argenti (nam

Miliarium est nummi pars duodecima: Daricus autem moneta olim Persica, par Attico stateri, viginti drachmarum argenti fuit) & tribus vestimentis Sericis, non solum Jonae, & Brichiesi, sed priorum etiam novem Martyrum corpora redemisse.

(16) Lipomans ex Metaphraste corrupte legit: *Ijaias Adami filius*.

(17) *Arzanisae*, hoc est, ex Arzum oriundi. Arzum autem urbs Armeniae in confinio Mesopotamiae, mercatura, officinis, opibus hodie florentissima: Episcopalis Syrorum Jacobitarum sub Metropolita Tagritensi; Nestorianorum vero sub Nisibeno, Arabibus *Arzan*, vel cum addito *Arzum*, qui *Arzal Rum*, seu *Arzum*, hoc est, Arzan Romanorum, dicta, quod nimirum terminus esset ditionis Romanorum. Unde *Arzanene* regio, quam, ut scribit Rufus Festus in Breviario, & Ammianus lib. 15. cap. 17., una cum Sophene, Intilene, Zabdicene, & Corduene Narces, Perfarum Rex, anno Christi 297. Romano Imperio cedere coactus fuit. *Arxane* dicitur Theophani; *Azanene* Marcellino; *Asiane* Petro Patricio; *Arzanicum oppidum* Procopio; *Azirin juxta Euphratem fluvium* Ptolemaeo. Vide Cl. Herbelotium, qui Biblioth. Orient. pag. 131. errorem quorundam recentiorum notat, qui *Arzan*, seu *Arzum* in Assyria ponunt; & *Afsemanum* tom. 2. & 3. par. 2. ubi ejus Episcoporum tum Jacobitarum, tum Nestorianorum, seu Chaldaeorum seriem exhibet, & Baudrandum merito arguit, quod in suo Lexico Geographico Arzum cum Assyria confundit.

(18) Pro Luna Decembris 29. quae anno Christi 327. quo horum Sanctorum Martyrum mortem contigit, ostendimus, in solarem ejusdem Mensis diem 24. incidit. Metaphrastes habet vi. & iv. *Calendas Aprilis*, hoc est 27. & 29. Martii: *Interfessi sunt*, inquit, *novem ex iis Christi Martyribus vi. Calend. Aprilis: reliqui autem duo iv. Calend. ejusdem Mensis*.

ADMONITIO

In Acta SS. Martyrum SAPORIS, & ISAACII Episcoporum;
Necnon MAHANIS, ABRAHAMI, & SIMEONIS.

Alteram Persequutionis procellam Sapore II, Perfarum Regem, anno Regni sui Trigesimo, qui, ducta supputatione ab anno Christi 309. quo Rex in utero matris inauguratus est, in ejusdem Christi annum 339. recta competit, uno, nempe, anno antequam saevissimam illam, quae per quadraginta annos serbuit, indiceret, in Christianos excitasse, impellentibus ad id Magis, qui occasione debacchandi in Christianam Religionem nullam non captabant, discimus ex genuinis horum Sanctorum Martyrum Actis, quae ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. nunc primum in lucem heic prodeunt, quaeque dispositioni, ab ipsius Codicis calligrapho servatae, inhaerentes, Actis Sanctorum Jonae, Brichiesu, & aliorum novem Martyrum, anno Saporis Regis decimo octavo caesorum, consulto subjungimus.

Porro non levis est difficultas, an sancti Sapor, & Isaacii Episcopi, & Martyres, de

Persequutio
in Christianos,
anno Saporis
II. Perfarum
Regis 30.

An Sapor, &
Isaacius alii

sint ab his, qui
in Actis SS. Nar-
setis Episcopi
laudantur .

de quibus agimus, iidem ipsi sint, quos laudat Sozomenus Hist. Eccles. lib. 2. cap. 13. prope finem, & quorum Passionis compendium, ad calcem Actorum SS. Narsetis Episcopi, & Josephi ejusdem discipuli adpositum, ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano I. superius exhibuimus? Assemanus noster Bibl. Orient. tom. 1. cap. 4. pag. 17. & cap. 12. pag. 189. auctoritate utriusque Codicis Nitriensis, nempe, Primi, & Secundi, ductus, eos ab his distinguendos esse, putat; quos proinde eodem, quo Narsetis Episcopus, & Josephus ejusdem Discipulus, anno, Saporis, scilicet Persarum Regis 34. Persequutionis quadraginta annorum 4. lauream adeptos, adfirmat. Mihi vero iidem plane videntur; nam praeterquamquod eandem dignitatem, atque uomen prae se ferunt, idem ferme Martyrii genus utrobique occurrit; nec aliud discrimen invenire est, quam quod in priori Codice Ardashiri, seu Artaxerfis, Hadiabi Praefidis, heic vero Saporis Regis iustu interfecti dicuntur. Unde plane evincitur, vel annum Saporis Regis 30. pro 34. in fufioribus hifce Actis a calligrafo Codicis II. describendis obrepfisse, vel, quod mihi verifimilius est, eorumdem Sanctorum Martyrii compendium perperam a calligrafo Codicis I. Actis SS. Narsetis, & Josephi fuisse adnexum. Idque vel ex eo confirmatur, quod nulla ibi de SS. Saporis, & Isaaci Episcoporum Martyrii anno fit mentio, neque eisdem focii adjunguntur Mahanes, Abrahamus, & Simeon, quos tamen, ex ipsis Actis constat, una cum iis comprehensos, & ad Saporem Regem adductos, Martyrium subfisse.

Eorum memo-
ria & cul-
tus .

Martyrii dies
incerta :

Ceterum Saporis & Isaacii Episcoporum certaminis compendium, ex hifce quidem Actis, ut legenti patet, defumtum, refert Menologium Graecorum, iustu Basilii Porphyrogeniti Imperatoris editum, die xx. Novembris, eifce alios a nostris Martyrii focios adjungit, nempe Johannem Episcopum, Dapium, & Ifacium Presbyteros, necnon Onam Ascetam; de quibus videtis Admonitionem nostram in Acta Sancti Narsetis Episcopi, & fociorum, in qua ejusdem Menologii verba descripsimus. Unde autem laudatum Menologium eorumdem Sanctorum Martyrii diem & mensem hauserit, nobis haud liquet, quum utrumque Acta silentio praetereant, nec ullibi id expreffum habeatur. Quamquam enim horum Sanctorum Corpora Edessae in nova Aede Martyrum adfervari, Scrip- tor in titulo Actis praefixo perhibeat; atamen quum celebris illa Aedes, in honorem SS. Guriae, Samonis, & Habibi Martyrum quarto Christi seculo ineunte exftructa, Mahometanis postea rerum Orientalium potitis, in Mescuitam cesserit, nullam eorumdem Sanctorum memoriam ne in Sacris quidem Edessenae Ecclesiae fastis, qui superfunt, re- perire licuit; nec nobis aliunde, quam ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. iidem Martyres, Mahanes praefertim, Abrahamus, & Simeon innotescunt.

ܐܚܝܬܐܘܟܘܢܐ

ܕܥܡܕܐ ܐܚܝܬܐܘܟܘܢܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ
ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ
ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ

A C T A

Anno Sapo-
ris II. Persarum
Regis 30.
Circa 339.

SS. Saporis Episcopi Beth-Nictoris, & ISAACII, Episcopi Carchae
Beth-Seleuciae; necnon MAHANIS, ABRAHAMI, & SIMEONIS,
qui sub Sapore, Persarum Rege, Martyrium obierunt,
quorum Corpora hodie Edessae jacent in nova
Aede Martyrum intra Urbem.

Atrox in-
Christianos
Persequutio
Ejus occasio.

ANNO Trigésimo Saporis, Persarum
Regis, Magi adversus Nazarenos
haec detulere ad Regem : Nunc,
ajc-

ܐܚܝܬܐܘܟܘܢܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ
ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ
ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܚܘܨܐ

ADNOTATIONES.

(1) **N** *Azarenos*, i. e. Christianos, qui non nisi eo nomine in Perſide, aliisque Orientis regionibus hodieum vulgo nuncupantur.

(2) Nullus hujus nominis locus apud Geographos occurrit; unde pro *Aſſbareſa*, puto legendum **قنطرة** *Pbareſa*, Urbs Perſidis olim ampliſſima, quam Graeci, Latiniſque *Perſepolim* vocant.

(3) Conſonat Compendium Martyrii Sanctorum Saporis & Iſaacia, quod ad calcem Actorum Sancti Narſetis Epifcopi & Joſephæ, ejus diſcipuli, ex Codice Chaldaico Nitrieniſi Vaticano I. ſuperius exhibuimus; ſed nomen oppidi, cujus Epifcopatum Sapor geſſit, ibi deſideratur. Porro *Beth-Niſtor*, ſeu *Nicator*, oppidum regionis Beth-Seleucia, alias Garmæae in Aſſyria apud *Nicatorum* montem, quem haud procul ab Urbe Arbela collocat ex Strabone Cellarius tom. 2. Geograph. antiq. pag. 771.

(4) *Carcha*, Arabibus **الكرك** *Al-Carch*, Urbs Garmæorum in Aſſyria, haud procul a Beth-Nicatore, quae pleno nomine dicitur **قنطرة حرم**, hoc eſt, *Carcha*, ſeu oppidum *Beth-Seleucia*, & abſolute **حرم** *Beth-Seleucia* Straboni vero *Soloe*. Vide Aſſem, Bibl. Orient. tom. 3. par. 2.

(5) Bonorum Creatorem Perſae *Hormiſdæsem* vocant, Malorum vero auctorem *Harmænem*, ſive *Arimanem*. Hinc autem liquet, Perſas olim palmari Manichæorum errore fuiſſe implicitos. Idque luculenter confirmat Agathias Scholaſticus lib. 2. pag. 62. *Perſæ vero*, inquit, *Zoroaſtrem ſub Hyſtaſpe, ſimpliciter tamen, citraque ullam adjectionem, viſiſſe, aſunt; adeo ut valde ambigatur, neque certo ſciri poſſit, an Davii pater, an alius quiſpiam hic Hyſtaſpes fuerit. Quocumque vero tandem tempore floruerit, auctor eis, & Dux Magicae Religionis ex-*

*ſiſit: priſtinoque Sacrorum ritu immutato, conſuſameas quaſdam, & varias opiniones induxit. Antiquiſtus enim Jovem, & Saturnum, ceteroque omnes Deos, a Graecis celebratos, colebant, eo excepto, quod non eaſdem adpellationes retinebant; ſed Belum quidem Jovem, & Sandem Herculem, Anaitida Venerem, aliterque alios vocabant, ut alibi Berofus Babylonius, & Athenocles, & Symmachus, qui antiquiſſimas Aſſyriorum, Medorumque res conſcripſerunt, reſtantur. Nunc vero majore ex parte cum iis, qui Manichæi dicuntur, conveniunt; quatenus duo prima principia ſtatuunt, atque alterum quidem bonum, & optima quaeque ex ſe gignunt, alterum contrario plane modo ſecundum haec duo ſe habens; nominaque illis induunt barbara, ex ipſorum lingua ducta. Bonum enim ſive Deum, ſive Creatorem *Hormiſdæsem* adpellant; *Arimanem* autem peſſimo illi ac pernicioſo eſt nomen. Feſtum etiam omnium maximum, quod malorum ſublationem vocant, peragunt, in quo ſerpentes quamplurimos, & ex aliis animantibus, quocumque deſertis in locis degant, interficiunt; Magis offerunt, veluti in argumentum pietatis. Ea enim ratione credunt, ſe bonam, gratamque Bono illi operam navallæ, ingratos vero, & noxiam *Arimani*. Haëtenus Agathias.*

(6) In praefato Martyrii Compendio, quod in Codice Nitrieniſi I. ad Acta SS. Narſetis, & Joſephi adjectum eſt, primum laudatur Sapor, tum Iſaaci, ambo autem Ardaſciri, ſive Artaxerſis Hadiabi Praefidis, juſſu interfecti dicuntur, Iſaaciis quidem per Nobiles Chriſtianos Beth-Seleuciensibus lapidibus obrutus, Sapor vero poſt mortem in carcere oppetitam capite plexus.

(7) Horum trium SS. Martyrum nomina, & Acta apud omnes Graecos, Latiniſque Martyrologos, quos videre licuit, deſiderantur.

ADMONITIO

In Martyrium S. MAHARSAPORIS.

Altera Actorum Martyrii Orientalis in Perſequutione Iſdegerdis & Vararanis paſſorū, collectio.

Cujus Aucthor, eſſi incertus, coſequalis tamen, & fide dignus.

Duplicem Actorum Martyrum Orientalium Collectionem, a Chaldaeis, ſive Syris Scriptoribus contextas fuiſſe, alteram eorum, qui regnante Sapore II. congnomento Longaevio, alteram eorum, qui ſub Iſdegerdis I. & Vararanis V. Perſarum Regum Perſequutione, lauream adepti ſunt, jam in Praefatione Generali monuimus. Illam noſtris adornatam obſervationibus, ex S. Marutha Tagriteniſi Epifcopo, in lucem protulimus; ex hac autem, quam non a laudato quidem Marutha, ut caeſet Clariffimi Bibliothecae Orientalis Aucthor tom. 1. pag. 181. Verum ab alio incerto, coaequali tamen, & fide digniſſimo, Scriptore Syro editam fuiſſe, ibidem demonſtravimus, duo tantum Martyria nobis ſuppeditat Codex Chaldaicus Nitrieniſis Vaticanus II. Sanctorum, ſcilicet, Maharsaporis, & Jacobi Interciū, quae Interim in hanc Adpendicem refe-

referenda duximus, donec reliqua bene multa, quae in Aegypti, & Syriae angulis adhuc fortasse delitescunt, & quorum nonnulla in Scetenſi Syrorum Monasterio, quum Niriſaſem ſolitudo anno 1715. luſtraret Joſephus Simonius Aſſemanus ſe vidiffe reſta-
tur, ad nos deveniant; atque ex iis omnibus, ſecundum rationem temporum exacte
compoſitis, alterum hujus noſtri Operis Volumem conficiatur.

Porro de Authore hujus Perſequutionis, deque anno, quo eadem indicta fuit, in
diverſas ſententias ſciſſi ſunt Scriptores. Eam Theodoretus lib. 5. Hiſt. Eccleſ. cap. 39
ab Iſdegerde I. commotam fuiſſe, tradit, occasione Abdae Epifcopi, qui *immoderato*
zelo pulſus, Nugnor, ideſt, Templum Igni, Perſarum Deo, conſecratum, deſtruxerat.
Quod quum inſtaurare abauifſet Abdas, Iſdegerdes occiſo Abda, everſiſque Eccleſiis,
graviſſimos, ac ſaeviſſimos ſuctus adverſus alumnos pietatis excitavit, inquit Theodoretus,
ac triginta jam elapſis annis permansiſſi nihilominus, a Magis tamquam quibusdam ventis,
ac turbiniſus ſuſcitata. Iſdegerdis quippe filius, quem Theodoretus *Gororanem*, So-
crates vero, aliiſque rectius *Vararanem* apellant, patri ſuſſectus, perſequutionem auxit,
cujus acerbitatem hiſ verbis exponit idem Theodoretus. *Suppliciorum autem varias ſpec-*
ies, & tormenta ab illis excogitata, quibus pios homines excruciarunt, baud facile eſt ex-
ponere. Aliorum enim manus, aliorum terga excoriarunt, aliorum capita a fronte exorſi,
ad barbam uſque cute nudarunt. Nonnullos ſectis per medium arundinibus operiebant. . . .
Deinde quum firmiſſimis vinculis a capite ad pedes uſque eos conſtrinxiſſent, ſingulas arundi-
nes vi extraherant, ut vicina cute ſimul tracta, acerbiffimum dolorem adferrent. Foveas pra-
terea fodientes, eaſque diligenter oblinientes, magnorum murium agminibus implebant, pie-
tatiſque Athletas eis in pabulum praebebant, manum illorum ac pedes vincientes, ne beſtias
a ſe abigere poſſent. Mures itaque, urgente ipſos fame, carnes Sanctorum paulatim depoſce-
bantur, diuturnum, & acerbum cruciatum eis inferentes. Alia praeter ea multo graviora ſup-
plicia excogitarunt. . . . Nec tamen Athletarum ſortitudinem frangere potuerunt. Ultra enim
adcurrerant, mortem, qua immortalis paratur vita, oppetere cupientes. Nonnulla poſtea
ſubjungit de Hormiſdate, Suene, & Beniamino Martyribus, quorum primum ſub Sapo-
re Rege, poſtremum vero ſub Iſdegerde coronatum, perperam tradit Martyrologium
Romanum die xxviii. Auguſti, & xxvii. Novembris; quum certum ſit ex eodem Theo-
doreto loc. cit. eos neque ſub Sapore, neque ſub Iſdegerde, ſed imperante Vararane
Martyrium ſubiſſe. Theodoretus adſtipulatur Cyrillus Scyopolitanus in vita S. Euthymii
Abbatis, quae per Monachos Benediſtinos Congregationis S. Mauri Graece, & La-
tine prodiit. *Initio*, inquit Cyrillus, *motae tunc Perſequutionis in Perſide circa finem*
Regni Iſdegerdis, Perſarum Regis, quum Magi omnes Chriſtianos capere vellet, ſubdito-
rum Saracenorum Praefectos ubique conſtituerunt, ne quis Chriſtianorum, in Perſide degen-
tium, ad Romanos confugeret. Id Marcellinus in Chronico, Conſulatu Theodoſii IX.
& Conſtantii III. hoc eſt, anno Chriſti 420. conſignat; Pagius vero in Critica Baronii,
ad annum 414. ex Theophane revocat, additque Perſequutionem, ab Iſdegerde cauſa
Abdae illo eodem anno inchoatam, duſſe uſque ad annum 420. quo Iſdegerdes interi-
it. Theophanis haec ſunt verba. *Hoc eodem anno, Incarnationis, ſcilicet, ſecundum*
Alexandrios 406. qui Kalendis Septembris anni Dionyſiani inchoatur, non vero 408.
ut habet Baronius, Iſdegerdes, Perſarum Rex, Marutbae primo Meſopotamiae, & Abdae,
Regiae in Perſide Civitatis Epifcoporum ſuaſu ductus, in pietatem totus propendebat, adeo ut
viſis Marutbae mirandis operibus, Baptiſmum jam jam ſuſcepturus videretur, unde & Ma-
gos, ea ſeductores, variis excogitabat ſupplicis. Anno vero vigefimo (Imperii ſui) diem obiit
extremum. Perſequutioni porro ab eo ſuſcitatae cauſam dedit Abdaas Regiae Perſidis urbis
Epifcopus, divino quidem zelo motus; at non eo ex rationis norma uſus, Ignis templum ſuccen-
dit. Eo cognito, Rex erectus per totam Perſidem regionem Eccleſias everti juſſit: Abdaam au-
tem diverſis adſixit tormentis. Perſequutione ad quintum uſque annum prorogata, plures,
imo Martyres innumeri declarati ſunt. Latentes enim Chriſtianos per urbes, & vicus Magi
venatorum more inſequebantur. Chriſtiani ſe ipſos viris Conſularibus prodebant, ne vel ſilen-
tio Chriſtum abnegaffe viderentur. Quibus demum ad mortem hoc pacto quaerſtis, plurimi
tormentorum vi neci traditi ſunt: multi etiam ad Romanos transfugerunt. Haec Theopha-
nes. Quibus quidem verbis, ut legenti patet, unam eandemque Perſequutionem, ab Iſ-
deger-

Quis eius
Perſequutio-
nis author? &
quo anno indi-
cta?

Perſequutio-
nis acerbitas -

Martyrol. Ro-
man. lapſus.

dederde excitatam, & a Vararane ejus filio continuatam, complectitur. Quam quum annos quinque perdurasse, dicat, plane inde colligitur, ejus finem ad annum Theodosii Junioris 21. & 15. seu Christi 422. revocandum, quo, teste eodem Theoplane, *Theodosius Imperator licet armorum vi Persas & victoribus premeret; Christianorum tamen, in Perside commorantium, sanguini parciturus, summa clementia ductus, pacem amplectatur, & Heleonem, Patricium Virum, summis honoribus auctum, & Anatolium, Orientis Praefectum, legatos pacis foedus firmaturos mittit. Vararanes, cognita suorum jacitura, lubens admittit legatos, atque ita excitatus in Christianis Persequutionis motus vesedit.* Atque adeo ejusdem Persequutionis initium non ad annum Christi 414. ut contendit Pagius, verum ad 418. à Theoplane, & quidem congruentius ad Theodoretum, & Cyrillum sententiam referri, manifestum est.

Ceterum Socrates lib. 7. Hist. Eccles. cap. 18. nulla de S. Abda, ejusque facinore facta mentione, scribit, Isdegerdem Christianos, in suis ditionibus degentes, nullatenus persecutum esse, sed Vararanem, ejus filium, ac successorem, Magorum consilio inductum, eos graviter exagitasse. *Isdegerde*, inquit, *Rege Persarum, qui Christianos, Persidem incolentes, minime fuerat persecutus, mortuo, Vararanes, ejus filius, susceptis Regni gubernaculis, a Magis ad eam rem impulsus, Christianos acerbè exagitavit, cruciatus & tormenta varia, Persarum more, illis infligere coepit. Itaque Christiani, qui inter Persas habitabant, necessitate coacti, ad Romanos confugere, orare, ne illos tam misere opprimi, patiantur. Atticus Episcopus illos supplices benigne excipere, omnem suam curam & cogitationem ad opem illis ferendam convertere, Imperatori Theodosio rem palam facere.* Agathias itaque Scholasticus lib. IV. pag. 136. Regum Persarum feriem texens, expressè notat. *Isdegerdem, quum unum & viginti annos regnasset, nullum unquam adversus Romanos bellum suscepisse, neque ulla eos adfescisse molestia.* Idem habet Procopius lib. 1. de Bello Persico, cap. 2. & Nicephorus Hist. Eccles. lib. 14. cap. 19. ubi Abdam Episcopum, cujus causa Persequutio excitata est, non ab Isdegerde, sed a Vararane interfectum perhibet. His consentiunt ex Syris Scriptoribus, qui Persequutionis hujusce meminerunt, Gregorius Bar-Ebraeus, cognomento Abulpharagius, & Dionysius Patriarcha Jacobitarum. Ille Hist. Dynast. Par. 7. pag. 92. haec profert. *وهذا*

الزمان كثر النصراني في سلطنة الفرس. وظهرت النصرانية جدا على يدي مرقا اسقف ميافارقين. الذي ارسل من تادوسيس الصغير للفرس. ثم ان يزيد بن ملك الفرس مات وملك بعده وجرران ابنه ويشد عدى النصراني. وواقع الروم والفرس وقتل من الفريقين خلق كثير وكانت الهزيمة على الفرس. وزال التشديد على النصراني. Hoc tempore, imperante, nimirum, Theodosio Juniore, magnus fuit Christianorum numerus in Regno Persarum, & valde propagatus est Christianismus opera Marutbae Episcopi Maipharaçensis, seu Tragritensis, qui a Theodosio Juniore ad Persas missus est. Deinde mortuo Isdegerde, Persarum Rege, regnavit post ipsum Vararanes, ejus filius, qui Christianos persecutus est. Commissumque est Romanos inter & Persas praelium, in quo magna ex utraque parte hominum multitudo caesa est. Persae vero infugam versi, & sublata est a Christianis Persequutio. Dionysius vero in Chronico ms. Cod. Syriac. Vatic. XIII. ejusdem Persequutionis initium conjicit in annum Graecorum 732. Christi 421. quo Vararanes regnare coepit:

وهذا ما قدهنا. سنة مائة وثمانين واربعمائة من الهجرة النبوية. سنة ثمان مائة واربعمائة. Anno, inquit, septingentesimo trigesimo secundo acerbè, vehebemè. & crudeliter Persequutio adversus Christianos in Perside excitata est. Pacem vero Romanos inter, & Vararanem constitutam fuisse, simulque Persequutionem conquievissè, notat, anno Graecorum 738. Christi 427. وهذا ما قدهنا. سنة ثمان مائة واربعمائة من الهجرة النبوية. سنة ثمان مائة واربعمائة.

Atque ita bellum, propter Christianos in Perside degentes susceptum, confectum est: simul etiam Persequutio, quae adversus ejusdem regionis Christianos excitata fuerat, conquievit.

Quae

Quae ipsissima sunt Socratis verba lib. 7. cap. 20. ubi id factum dicitur Consulatu Honori XIII. & Theodosii X. anno 4. Olympiadis trecentesimae, hoc est, Christi 422. ut observat Pagius.

Verum Theodoro, & Cyrillo Scriptoribus adcuratissimis, omnique exceptione majoribus, ut pote coequalibus, omnis hac in re fides habenda videtur. Ideoque dubium non est, quin Socrates, ejusque breviores decepti fuerint in assignando tempore. quo haec Persequutio in Perside saevit; quamvis Baronius ad annum 420. num. XVI. id in medio relinquat, dicatque, sese Lectoris iudicio permittere, cujusnam sint potiora jura. Non dubium etiam, quin haec Persequutio sub finem Regni Isdegerdis, seu anno Christi 418. coeperit; quum id & Cyrillus, ac Theophanes uno consensu scribant, & ex Theodoretis verbis, superius laudatis, adprime colligatur. Nec Theophanes, Persequutionem, ab Isdegerde post Abdae facinus excitatam, ad annos quinque prorogans, adversatur Theodoro, qui eandem annos triginta perdurasse, adferit; ille enim tempus tantummodo designat, quo ante pacem, Romanos inter, & Persas constitutam, ea desaevit; hic vero totum intervallum, quo Christiani in Perside cum ab Isdegerde, tum a Vararane quomodocumque divexati sunt. Nam etsi occasione pacis Persequutio conquieverit, ea tamen identidem inflaurata fuit, & uti loquitur ipse Theodoretus, qui haec scribebat circa annum Christi 449. *Ac triginta jam elapsis annis permansit nibilominus a Magis tanquam quibusdam ventis ac turbibus suscitata.* Quae quidem sententia ex his, quae S. Augustinus tradit lib. XVIII. de Civitate Dei cap. 32. nonnihil roboratur. *Quid modo, inquit, in Perside nonne in Christianos serbuit persequutio, sita- men jam quietis, ut fugienter nonnulli, usque ad Romana oppida pervenerint?* Haec liquidem Augustinus exarabat anno Christi 428. seu juxta Baronium 429. quo ea Persequutio an cessasset, haud satis exploratum sibi fuisse, adfirmat.

Hujus igitur Persequutionis anno quinto, inclytum Maharaporem Martyrem, cujus Acta, omnibus, quos videre licuit, Graecis, Latinisque Scriptoribus prorfus ignota, haec proferimus, lauream obtinuisse, adferendum est, quum anno Vararanis Regis secundo, Mense vero Octobri id Acta expresse consignent, in quibus & Narfes, ac Sabucata Martyres laudantur, quorum tamen Acta desideramus. Qui quidem annus, juxta vulgarem Graecorum, initium anni a Kalendis Septembris ducentium, suppurationem, quam in hisce Actis conscribendis se adhibere, monet eorumdem auctor infra in Martyrio S. Jacobi Intercisi, in annum Christi 422. recta competit. Nam secundum Agathiam Scholaisticum, Sethum Calvisium, Petavium, Pagium, ceterosque Chronologos, ab obitu Saporis II. qui anno Aerae vulgaris 380. contigit, ad Vararanem V. Isdegerdis filium, unus & quadraginta anni numerantur; totidem namque, teste laudato Agathia, regnarunt, qui Sapor ante Vararanem successere, Perfarum Reges, Artaxerxes nimirum Secundus 4. Sapor Tertius 5. Vararanes Quartus 11. Isdegerdes Primus, Vararanis, de quo agimus, pater, 21. Ac proinde ipse Vararanes regnum inivit anno Christi 421.

In hanc plane sententiam it clarissimus Bibliothecae Orientalis Auctor tom. III. Par. 2. pag. 62. Verum quo pacto secum ipse conciliabitur, quum Saporis II. interitum ad annum Christi 370. revocat? Vel itaque, quod nullibi tentat, immanis adeo contra rationem temporum peccati Chronologos omnes, Regum Persarum seriem contextens, infimulare, vel certe, juxta suam de emortuali Saporis anno opinionationem, primum Vararanis Imperii annum in Christi 411. atque adeo Maharaporis Martyrium in annum 412. qui cum altero Vararanis anno componeretur; non vero in 422. aut 421. ut idem scribit tom. I. pag. 181. rejicere debuisset.

Acta Maharaporis haecque ignota.

Ejus Martyrii tempus.

Bibl. Orient. Auctor secum pugnat.

انا وانا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا

sponse sua obtulerit. Tandem comprehen-
 sus, variis molestiis, ac injuriis adfectus est
 ab Hormisdavaro, qui iidem Narsetem
 Martyrem, & Sabucatum socium ejus in-
 clytum Confessorem, varie tortos, necavit.
 Horum enim Martyrum ille socius fuit, &
 una cum ipsis a satellitibus adprehensus est.
 Postremum etiam per triennium crudelissi-
 me divexatus fuit: sed frustra; nec enim
 Tyranno cessit. Quamobrem rursus ad quaes-
 tionem producitur, sententiam postremo
 illo judicio excepturus, quam ipse sibi prae-
 optasset. Judici deinde sistitur, a quo mi-
 nime agnitus fuit: adeo corporis habitus,
 orisque forma ex praeteritarum quaestio-
 num acerbitate, carcerisque diuturni squa-
 lore, ac longa inedia contabuerant, & de-
 fluxerant. Tum Judex: Nostin, inquit, me
 tibi perniciem inferre posse quammaximam?
 An forte ignoras adhuc, iis, quibus haec-
 tenus conficiatus fuisti, supplicii graviora
 tibi pro libito infligere me posse? Itidem,
 si adlubeat, amplissima tibi beneficia prae-
 stare? Mihi enim in te potestas utraque pe-
 rinde expedita est.

Triennio di-
 vexatus Judi-
 ci demum sisti-
 tur.

A quo fru-
 stra minis ad-
 ejurandum. Christum tenta-
 tur.

انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا

Cui B. Martyr respondit: Non me
 perturbat, quod supplicio addicor, quan-
 doquidem hac poena salus mihi, & ingens
 gloria tribuitur. Sed illud sane molestum
 addidit, quod tua, fordide & vilis homun-
 cio, sententia peream, qui a Viro, nobilitate,
 & conditione mihi aequali, fueram
 judicandus. Attamen, quae mihi pridem
 parabas, supplicia adpropera; servus enim
 es, & herili imperio subiectus. Mihi vero
 adest in Caelo Dominus, pro cujus digne
 atque nomine patior, alium praeter hunc inter
 homines Dominum non habeo. Regis
 mandata non detrectabo, ut justa fuerint; si
 autem saluti noxia imperaverit, ea exsequi
 nefas puto. Tu vero imperata perfee, non
 ego te morabor; praefertim quum obesse,
 quam prodesse malis. Neque enim inter omnes
 temporum difficultates ullum casum mihi
 pertimescendum duo: quia Dominus est
 adiutor meus, et ego despiciam inimicos meos.
 Haec animi, inter supplicia eminentis, fir-
 mitas

Ecrogia ejus
 oratio atque
 fortitudo.

انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا
 انا ما وجدنا في ارضنا

Pf. 118.

Sententia in
 cum lata.

AD MONITIO

In Martyrium S. JACOBI INTERCISI.

INfandum ob oculos ponitur spectaculum, quod immanissimam, vel ipsifmet Scytis invifam, regerit feritatem. Inclytus Jacobus Persa, cujus Martyrium mirifice descrip- tum, ex Codice Chaldaico Nitriensi Vaticano II. heic proferimus, ad Christianam Re- ligionem, a qua, Isdegerdi, Perfarum Regi, morem gesturus, turpiter defecerat, quum sub Vararane, ejus filio, rediret, membratim conciditur, unde gloriosum *Inter- cisi* cognomenatum obtinuit, non solum juvenibus, sed & *universae genti memoriam mor- tis suae ad exemplum virtutis, & fortitudinis derelinquens*. Is enim, inquit Nicephorus Hist. Eccles. lib. XIV. cap. 20. *quum antea Christianus fuisset, propter intercedentem sibi cum Isdegerde Perfarum Rege amicitiam, paternam Religionem rejecerat. Postquam autem per matrem, & conjugem rursus ad fidem Christi admonitus revertit, & eam rem Princeps aegre tulit, acerbam quandam, & propter novitatem, admirandam, post supplicia multa, subiit mortem. Nam ubi articulis, & juncturis quibusque in comoda, & apta totius corpo- ris membrorum conformatione, ex manibus, brachiis, pedibus, & suris ei resectis, reli- quum nihil quam una cum ventre caput habuit; quoniam ne tum quidem fidem in Christum abiecit, ei ipsum postremo ferro amputatum est.* Haftenus Nicephorus.

Martyrium
mirificum.

2. Machab. 6
34.

Ejus idcirco gloriae praecones non solum habemus lapides ipsos tot Ecclesiarum, quae in primis Ecclesiae Persicae pacis temporibus in hujus Martyris honorem variis in regionibus, ac praefertim in Syria constructae fuerunt, quas inter insignis est, quae extra oppidi Hefron muros in Libano monte etiamnum perstat, quaeque frequentissimum olim habuit Monachorum Antonianorum Coenobium, sibi adjunctum, & cognomine, nunc vero per Presbyteros seculares ab Evodiis, ad quos ex jure patronatus spectat, admini- stratur; sed & Sacros cum Orientalis, tum Latinae Ecclesiae Fastus, in quibus tanti Martyris memoria celeberrima semper fuit.

Ecclesiae &
Monasterii
sub ejus nomi-
ne.

Et perantiquum quidem Basilii Porphyrogenitae Imperatoris Menologium a nostro Jacobo diem Novembris vigesimum septimum sic auspicatur. *Certamen Sancti, multif- que certaminibus clari, Martyris Jacobi Persae. Jacobus, multis certaminibus insignis Martyr, ex Perside fuit, Theodosio Romanorum Imperatore. Is ob egregiam animi virtutem, generisque nobilitatem in summo apud Perfarum Regem honore habebatur. Erat autem Chri- stianus, & Christianam uxorem habebat; matrem insuper, patremque Christianos; sed ob Regis honorem, ejurato Christo, Solem, ignemque, tamquam Deos, adoravit. Quod ubi mater, & uxor cognovere, dolore adfessae, per literas illum induxere, ut ad Christia- nam fidem rediret. Quare cognitus a Rege, ejusque jussu comprehensus, acerbissimum mor- tem sustinuit. Membra enim ei singula, partisque corporis gladio praeciduntur, donec solum corpus cum capite, ac ventre superesset, quum interim ad unamquamque sectionem gratias Deo ageret. Demum ejusdem Regis jussu, trunco caput amputatur.* Concinunt Graecorum Menaea, Typis edita, quae ad eundem Novembris diem vigesimum septimum, quo Sanctum Jacobum omnia fere Martyrologia commemorant, ista habent. τῷ αὐτῷ μνη-

Memoria &
cultus in Me-
nologio Ba-
siliano.

ἡμετέροις ἱερόδοξοι ἀδελφοί τῆ ἁγίῃ Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου Ὁσίου καὶ ἁγίου Ὁσιώτου, καὶ Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλείου, Χειριστῶν ἐν ἐσχολοῖς οἰκῶν ἐν ἐκ Βηθλαβὰ τῆ πόλει, ἐν χερσὶ τοῦ Ἐλευθέρου, γένους ἐπέμυ Ἐπειρωταῖς. Ἐπᾶντο οὖν τῷ Βασιλεῖ Εἰσοδηγίῳ πρώτῳ. Διὰ τὴν πίστιν, τὸ οὖν τῷ Βασιλεῖ ἐσθλῶς φιλήδων Περσῶν, ἀπίστῃ πῆς τοῦ Χειριστῶν αἰτίας. Καὶ συμφουλιώδῃ τῷ Βασιλεῖ πρὸς τὴν ἀπόλασιν, ἀπαρνησάμενοι τὸν Χειρὸν. Ἐπᾶν ἡ ἡπὶ μήτηρ αὐτῆ, καὶ ἡ γαμ- μὴ ἠλλοθίσαν ἑαυτῆς τῆς κοιτίας αὐτῆ, καθὸν πῆς τῷ Χειρῷ ἀγάπης, καὶ τῷ Βασιλεῖ αἰσθησάτω. Καὶ ἔσθ' ἀσχηματῶν δόξαν, αἰωνίαν ἀσχημῶν ἠλλάξω ἔ κατὰ κλεισθ. καὶ τῷ αὐτῷ ἔσθ' ἡμετέροις μνήσασθαι, πλοῦτος τῆ ψυχῆς, ἀπίστῃ πῆς ματαίας τῷ Βασιλεῖ ἑμετωσίας, ἔ ἀπικλαίω, ἰθ' οὐ δὲ ἔσθ' ἀποσας ἀπὸ τῷ Χειρῷ, δ' ἵα τοι τῷ καθίσταται τῷ Βασιλεῖ Περσῶν αἰς ἔξῃται, τῷ Βασιλεῖ ἴω ἐν τῷ χαλιπῆτατος. Ὅθεν τὸν πικρὸν πῆς ἑσθ' ἑσθ' ἡμῶν ἐκαστῶν τῷ σώματι ἑμετωσίας κατὰ κλεισθ. καὶ χερσὶ καὶ τῷ πικρῶν, καὶ βραχίονι, αἰς ἑσθ' ἡμετέροις.

In Menaeis
Graecorum.

ληθηται μόνον αὐτῷ μετὰ τῆς κοιλίας, τῆς κεφαλῆς, ἢ τῆς ἐκ πόντων μαχαίρα ἀσμενθῆται;
Eodem Mense (Novembri) die xxvii. Certamen Sancti Magni Martyris Jacobi Persae. Hic sub Honorio, & Arcadio Imperatoribus fuit, ex progenitoribus Christianus, Urbem Bethlabani inhabitans in regione Eluzesorum, generis nobilitate, atque splendore conspiciuus, ac summo ab Isde gerde Rege in honore habitus. Quoniam autem magnopere a Rege Persarum diligebatur, a Christianorum Fide desertit, & Regi in perditionem, Christum abnegando, adhaesit. Idcirco mater, & uxor ab ejus communione alienatae sunt, eo quod dilectioni Christi amore Regis praetulisset, sibi vero, propter temporalem gloriam, ignominiam, & condemnationem comparasset sempiternam. Idque ei per litteras quum nunciassent, intimo animi dolore percussus, ab inani Regis religione desecit, suamque a Christo desolationem deploravit. Quamobrem coram Rege Persarum sistitur ad quaestionem; qui hoc acergerime tulit. Unde acerbam sustinuit mortem, & unaqueque corporis junctura, manuum, pedum, brachiorumque amputata est, ita ut solum ipsi caput cum ventre superesset, quod & gladio tandem abscinditur. Hi praeterea versus subjiciuntur,

Τρυφῆς μαλῶδ' Ἐ σφαγῆν Πίρηνς ἦρως,
 Ψυχῆ σι σώδω θεῦδα μαι μέλη λῆγμ.
 Εἰκάδ' Πίρηνς ἰδοματῶν σφαγῆν θαμιλιδῆς;
 Caesus membratim, etiam necem Persa sustinuit.
 Forti animo, inaniter salva sunt mihi membra, ait.
 Vigesimo septimo Persa jugulatus est.

Eadem ferme leguntur in reliquis Graecorum Menaeis manu exaratis, & apud Maximum, Cytherorum Episcopum; ex quibus desumpta plane videntur pleraque S. Jacobi elogia, quae in antiquis Latinorum Martyrologiis ad praesignatum Novembris diem vigesimum septimum referuntur, ac praesertim illud Auctariorum Hagenoyensium ad Ustuardi Martyrologium, ceteris adcuratius, quod est hujusmodi. *Apud Persidem Passio Beati Jacobi militis, cognomento Intercisi. Hic ex civitate Elape (sic Lapetam vocat) ortus fuit de nobilibus parentibus, & Christianis, & ipse Christianus erat, & uxorem Christianam habuit. Hic Regi Persarum valde familiaris fuerat, & ob ejus amorem conversus est ad Idololatriam: quem mater, & uxor ejus cum scandalo revocaverunt, dicentes, se amodo nolle secum commorari. Unde poenituit, & se Christianum confessus est, & idcirco cultellis membratim incisus. Primo praeciderunt digitos, secundo pedicus, deinde pedes, postea brachia, demum suras crurum usque ad femur usriusque cruris; & non remansit in eo nisi solum truncus. Novissime unus carnyficum iratus abstulit caput ejus, & Christi Martyres fecerunt. Hodiernum vero Martyrologium Romanum breviori, & ab hucusque relatis nonnihil discrepante, elogio Jacobum exornat. In Persia, inquit, Sancti Jacobi Intercisi, Martyris conspicius, qui tempore Theodosii Junioris quum, in gratiam Isdegerdis Regis, Christum negasset; & propterea mater ejus, & uxor ab ipsius se consuetudine subtraxissent, in se reversus, pro Christi confessione Regem adiit, a quo irato membratim justus est concidi, & capite abtruncari. Quo tempore innumeri alii Martyres ibidem passi sunt.*

In Latino-
rum Martyro-
logiis.

In Synax.
riis Syrorum.

Syri quoque omnes Sancti Jacobi memeriam recolunt in Synaxariis suis ad diem Novembris vigesimum septimum, quo & ejus Officium, ex ipsius Martyrii historia, in varias Lectiones, & Hymnos distributa, coalitum, quod una cum aliis Sanctorum Officiis, ad usum Ecclesiae Antiochenaе Maronitarum anno 1556. typis Sac. Congreg. de Propaganda Fide prodiit, solemniter concelebrant. Verba autem Synaxariorum haec sunt.

الذبح الحامد والحمد من اجمع الامم والاعراف والارض
 والارض هو اهل مقدسنا. وحمدت صخرة صخر العرش / اوه مقدسنا له / والارض
 من اعدائه الكفار: فلعلنا / ههنا اهل / مقدسنا له / والارض
 لا يعلو والحمد لله اهل الارض. له اهل الهضاب / يصف ساكنه
 العطر نفس له مقدسه. اهل ارضه والحمد لله. صفت العطر
 صلا صلاه حياض الحجاب العذبه حبه / اهل ارضه / اهل ارضه
 من ارضه

من قبله من اجدده معه احبه حتى في محام الأجدده وحقه . ام اذنا هبة زاده .

Die xxvii. Novembris. Certamen Sancti Jacobi Persae Martyris . Hic Cbristianus erat ; sed , pro Regis Persarum in se amore ac benevolentia , a Nazarenorum fide desitit . Quum autem a matre & uxore per literas ad Fidem in Cbristum , & Creatoris sui cultum revocatus esset , idque palam divulgaretur , Regi sstilitur , qui illum de Religione interrogans , & in Cbristum credentem comperiens , vehementi furore percitus , acerbissimo ipsum supplicio , antequam mortem subiret , adfidelendum praecepit , scilicet , fingulorum ejus articulorum ex manibus , pedibus , brachiis , & cruribus , usque dum corpus cum solo capite , ac ventre exstaret ; eique postremo caput amputatur . Haec Synaxaria Syrorum , quae , ut vides , cum Graecorum Menaeis adprime concordant .

At Synaxarium Coptitarum prolixius Sancti Jacobi elogium , ex genuinis quidem Actis , etsi parum feliciter , ut legenti patebit , depromptum , refert eodem die xxvii. Novembris , adjicitque historiam Translationis ejus Reliquiarum in Aegyptum , cum antiquis tum recentioribus Martyrologis profus ignotam .

Et Coptitarum .

القدیس یعقوب المقطوع . هذا كان من اجناد سكرانس ابن صانور ملك الفرس . وكان له منه محبة وصعبه وذاله يستخيره في جميع امور . وبهذا السبب امال قلب القدیس یعقوب عن عبادة المسيح . فلما سمعتا امه وزوجته واخته انه قد وافق الملك على رايه كتبوا اليه قائلين . لماذا تركت عنك امة المسيح وتبعت العناصر الخلوقة اعني النار والشمس . فاعلم الان انك ان اقمت علي ما انت عليه فان نحن غريبين منك . فلما قرأ الكتاب بكأ قال اذا صكرت هذا قد تعرفت من اهلنا وبنسي صديق التغرب من السيد المسيح . وبذا بقري في كتب النصارى وبكفي . ولما قطع من اذنه ملك الارض . فاشهي لا الملك حاله واستحضره واستكشفه . فلما قرأه على ذلك الحال الذي انهى عليه . فامر بضربه الضرب الوجع . فلم ينتهي عن رايه . فامر بتقطيعه بالسكاكين . فقطعوا اصابع يديه واصابع رجليه واخذوا وسواعده . ثم جعلوه اثنتين وثلاثين قطعة . وكل عضو يقطع منه بوزن بسنج . وكان يقول يا اله النصارى اقبل اليك غصن الشجرة العظيم رجعتك . لان الكرام اذا قلم الكرمه فانها تزهو وتمد عروقها . فلما بقي صدره ورأسه بوسطه وعلم انه قد دنا الوقت الذي يتسلم فيه روحه . سال الرب في العالم وفي الشعب لكي يرحمهم ويتحنن عليهم . وكان يقول انني لم تجف لي يدين ارفعهم اليك . وهودا اعطاني مطروحه حولي . فاقبل يارب نفسي . ولوقت ظهر له السيد المسيح . وجزاه وقواه وانتهجت نفسه . وقبل ان يتسلم الروح اسرع واجد من العهند واخذ رأسه المقدس . ومظا الي مساهن النور الي المسيح الذي احبه . واجد خسده واعظامه اقوام خالفين من الله . فكفنهو جيدا . ووضعه في موضع جيد . فلما سمعت امه وزوجته واخته شهادته فخرجوا واتوا حيث خسده . وقبلوه وكبوا . وطمعوا عليه اكلان فاخرة واطيباب . ولما كان في زمان اركاديبوس وانوريبوس الملكين البارين بنوا كنيسة جديدة . فانصل ملك الفرس جبر الدير وخبر الشهدا واجسادهم وانهم بكل مكان يظهر منهم ايات وعضايب . فامر باجواق اجسادهم يعني القديسين بكل مكان ولا يخالى شيئا منهم في مملكته . واتوا بعض مومنين فاخذوا جسد القدیس یعقوب . واتوا لا بورشليم ووضعه عند القدیس بطرس الرهاوي الاسقف . فلم يزل عنده الي زمان ملك مرقيان . عند ذلك اخذه القدیس بطرس واتى به لا ديدان مصر لا مدينة الباهيسا . فاقام هناك ايام ومعه اخوه . وحينما هم يصلون وقت الساعة السادسة والجسد فيما بينهم ظهر له القدیس یعقوب مع جماعه من شهدا الفرس وعليم زي الفرس ورتلوا معهم وباركوا عليهم وطلبوا عنهم بعد ان قال القدیس ان جسدي يكون هاجنا كما امر السرب . وبعد

وهد ذلك اراد القديس بطرس العودة لا بلاده . وطلب اخذ الجسد معه وحمله في البحر
وخالف القول . فخطف من بين اباديم لا المكان الذي كان فيه .

Hoc die (xxvii. Hatur, seu Novembris) Martyrium subiit Sanctus J. cobus Intercifus . Hic erat ex militibus Secredis (sic Idgederem corrupte adpellat) Filii Saporis . Perfarum Regis . cujus quidem amicitiam , benevolentiam , atque familiaritatem ita sibi comparaverat , ut omnibus de rebus ab eo in consilium adhiberetur : propterea Sancti Jacobi cor a cultu Christi declinavit . Ejus autem mater , uxor , & soror intelligentes , ipsum in Regis sententiam concessisse , scripserunt ad eum , dicentes . Quid ita vero , ejurato in Cbristum Fide , elementorum creatorum , seu Solis , & Ignis cultum sequeris ? Nunc autem certo scias , si quidem in hac sententia perseverare ratum est tibi , nos a te prorsus esse abalienatas . Lectus hujusmodi literis Jacobus totum se lacrymis dedit , & : Si ideo , inquit , consanguinei , & adfines mei a me abalienati sunt , quid facturum esse putem Christum Dominum i Coepitque legere Nazarenorum libros , & a servitute Regis terrae sese abstulit . Qua de re certior Rex factus , Jacobum arcesseri iussit , eumque de Religione interrogavit , atque in ea , a qua ipsum abducerat , compertum , summam in eum crudelitatem exercuit ; mox in sententia constantem , cultellis membratim concidi imperavit . Ei igitur manuum ac pedum digiti , coxae , & brachia refecta sunt , atque in duas & triginis partes divisa . Ille vero ad singulorum membrorum sectionem Dei laudes occinebat , & : O Deus Nazarenorum , aiebat , suscipe ramum arboris , secundum misericordiam tuam ; quoniam , vinitior quum vitem exputat , ea uberius inde progeminat , ac radices dilatat ! Quumque caput solum cum pectore , & ventre superesset , animadverteretque , imminere jam horam , qua spiritum traditurus esset , oravit Dominum pro mundo , & populo , suam , nimirum , ut illis misericordiam imperiret : & , mihi , aiebat , manus desunt , quas ad te extendam , ecce autem membra mea circum projecta , suscipe Domine animam meam . Illico adparuit Christus Dominus , eumque solatus est , atque confirmavit . Quapropter exultavit anima ejus , & priusquam spiritum emitteret , adcedens o militibus unus , ei caput amputavit . Atque ita factum est , ut Jacobus ad Christum , quem dilexit , in mansiones lucis emigraret . Ejus Corpus , ac membra pii homines quidam collegerunt , eaque , syndone rite obvoluta , honesto loco posuerunt . Ubi vero ipsius Martyrium mater , uxor , & soror cognoverunt , vehementer conlactatae sunt ; & venientes ad locum , in quo sacra Lipsana adserabantur , ea deosculatae sunt , ac linteis pretiosis , atque aromatibus stentes cooperierunt . Sub Honorio , autem & Arcadio , pii Imperatoribus , ibidem Ecclesia cum Monasterio aperstructa fuit .

Ejus Corporis translatio in Aegyptum ,

Postea vero quum de Monasterio , deque virtutibus , ac prodigiis , quae ex Martyrum Lipsanis assidue prodibant , certior factus esset Perfarum Rex , ea comburi iussit , ne ulla scilicet Sanctorum memoria in Regno suo superesset . Verum fideles quidam B. Jacobi corpus praeriperunt , illudque , Hierosolyma delatum , apud Sanctum Petrum Edesenum , Episcopum , deposuerunt , usque ad Marciani Imperatoris tempora . Inde vero Tabennam Aegypti in urbem profectus S. Petrus illud secum detulit , atque ibidem cum fratre suo aliquandiu commoratus , quum horam sextam , S. Corpore in medio posito , persolverent , adparuit B. Jacobus , choro Martyrum Perfarum , Persica veste indutorum , stipatus , & una cum illis psallerunt , eoque benedicens : quum Jacobus diceret : Corpus meum heic remanere vole , sicuti praecipit Dominus : ab eorum oculis omnes se subtraxerunt . Petrus porro Sancti Jacobi dicto minime obauduit . Nam paullo post inde in patriam cum fratre reversurus , sacrum corpus secum in navim asportavit . At de eorum manibus corpus ablatum , in eundem locum , ex quo delatum fuerat , restitutum est . Hucusque Synaxarium Copitarum . Unde autem hanc translationis Reliquiarum S. Jacobi historiam hauserit , nos prorsus laet ; quum in vita Petri Edefeni , Episcopi Hierosolymitani , ne verbum quidem de ea occurrat , nec Tabennae , quod sciam , vel fragmentum ex ossibus ejusdem S. Jacobi reperitur . Quid ? quod S. Jacobi Intercifus corpus ex Perside in Italiam a Cyrillo Romano olim deportatum , ejusque caput a Jordano Cardinale Urfino Vaticanae Basilicae , ubi etiamnum adservatur , dono datum , liquet ex adcurato ejusdem S. Jacobi Martyrii compendio , quod in Lestiones tres distributum , una cum ipsius Officio , sub Ritu duplici a Clero laudatae Basilicae celebrando , refert Breviarium Vaticanum , autoritate Clementis X. Pont. Max. editum ,

Atque in Italian .

مومتلا فقعل جلقلا كنع
عهه معلق جلقهسج دمللك لا
بعقده : نيسل انقد سجا رلاملا
سجرا اللللا امسلله منصحا انه
جالر موملسه لجمه يعف . صخلف
امسلا امر جللمل : مملك انقد : لا
امسرا مضلمله لمصلد شمسجل
دمللمله : مللمله انقد : موملا
نل لمل موملا ممل : مملد جالم
علالمه . دمضرا كذا هململه
ملك انقد : لا بللمسر بقلف
مل مومله لم دمللمه علالمه .
الا مومله مل انقد ان مقلمله
معللمل نلمل مملل : نيسل انقد :
مملك معللمله ممل دللملا لا
كلسه ممل موملا امسلله : نلمل :
ململمملم ممل همسه لسه
كململ : نلمل انقد همله لمل :
دململه سمل مالمدهملم . همملا
نململه انقد : مملك انقد : مملله
ممللمله لمم للمم دللمله . ان
نململه نلململا دللملا كلسممه
لا لمللمه هلمملا موملا مملله
دللمله نلملمه دللملا : نيسل
انقد : لا هململه انق نر مملك .
ململململم لم للمم دمللم
دللمله نل بللم . دللملا لم
علله دللم بللمله مملله نلمله
دللملا كلسممه انقد انق : الا مملله
نلململه نلملمهمهمهم
نلملمه نلملمه نلملمه الللملا
همله دللململه هلململه سملله
نلململه نلململه نلململه همله
ملململه لملله نلململه همله :
ملململه لملله نلململه همله
ملململه لملله نلململه همله :
ملململه لملله نلململه همله :
ملململه لملله نلململه همله :
ملململه لملله نلململه همله :

Majorum meorum aevo Religionis tuae
professores hunc errorem tueri, atque dis-
feminare tentarunt , proptereaque Regiis
edictis rebelles, & perversaciter resistentes
teterrimis suppliciis perierunt . Cui incly-
tus Martyr : Nihil est, inquit , quod eni-
xioribus precibus a Deo efflagitare so-
leam, quam ut , *moriatur anima mea mor-
te iustorum, et fiant novissima mea ipsorum
similia* . Tum Rex : Discite, proterve, impe-
rium pati, & Regum edicta revereri . At
B. Jacobus : Hanc mortem non esse ajo,
sed quandam potius somni imaginem, qua
quis sopitus ad horam mox evigilat . Cui
Rex : Vide, ne ista tibi Nazareni falso ob-
truserint, ajentes, mortem esse somnum ,
ideoque minime pertinescendam . Mors
Dynastas, & Reges terret . At Jacobus :
Dynastas, & Reges, atque omnes Dei con-
tentores mortem extimescere, non miror;
norunt, scilicet, quae, dum viget aetas,
admittunt crimina . Sic enim Sacrae Lite-
rae nos docent : Mortuus est , ajunt , im-
pius, & periit spes ejus, & spes impiorum
peribit . Tum Rex : Scilicet nos impios ju-
dicatis, o Nazareni, otiosum, & inutile
hominum genus, qui nec Deos colitis, nec
Solem, & Lunam, nec Ignem, & Aquam,
claram nempe Dei sobolem ? Cui Jacobus
respondit : Non mihi te, Rex , inculpandi
animus fuit, quia quos hac pugna dignos
putavit Divinarum Literarum Author
Christus hifce praemonuit verbis : *Venit
hora, in qua omnis, qui interficit quemquam
ex vobis, arbitretur, se obsequium praestare
Deo* . Neque ajo, vos, dum nos occiditis,
illum obsequium praestare Deo, sed id tan-
tum contendo, vos, vestro errore occupa-
tos, intimam prae ceteris gentibus Dei no-
titiām falso jaetare, dum inanima corpo-
ra, & muta animantia adorantes, incom-
municabile Dei nomen rebus ab ipso con-
ditis commune arbitramini : quo scelere
illius indignationem certissimam incurri-
tis, qui vos imperio auxit . Earum contra
rerum gratiam frustra aucupamini, quae
prodesse perinde ac obesse queant nemini .
Post

Num. 23. 10.

Mors infor-
num fomal
imago .

Prov. 10. 12.

Divinarum
Literarum au-
thor Christus.
Job. 16. 2

Del nomen
incommunica-
bile .

... *(Arabic text)*

... *(Arabic text)*

qui habitat in Caelis, in hunc modum precatus est: Accipe Domine, & exaudi preces Jacobi, humilis servi tui, & nunc tribue virtutem seruo tuo, & discerne filium ancillae tuae, qui invocat te in hac hora, & fac mecum signum in bonum, ut sim documentum omnibus diligentibus nomen tuum, qui pro nomine tuo persecutionem passi sunt, & modo patiuntur; & quum vicero in virtute tua magna, & accipero coronam cum Electis, qui dilexerunt te, & coronati sunt, videant qui oderunt me, & confundantur, quoniam tu Domine adjuraviisti me, & consolatus es me.

Pf. 85. 17.

Ibidem.

Frustra ad disc. simulandis Religionem tentatur.

Supplicatione Hac absoluta licetores extemplo hominem corripunt ejusque manum immaniter distendunt, ferrum expediunt, simulque ad eum se converentes: Delibera, inquit, quid tibi pro salute tua statuendum sit, nec enim morae locus est; sed instant, qui te membratim concidere actutum parant: & primum quidem manuum, pedumque digitos singulatim tibi abscindendos cogita, deinde brachia, tum coxas, & crura, postremo caput. Age ergo huc animum intende, & delibera quod mavis, utrum, videlicet, uno verbo certum exitium velis avertere, an contra propositi tui tenax, variis, iisque horrendis suppliciiis macerari? Ceterum res ipsis Christianae Religionis hostibus lacrymas expressit, mirantibus renidens in eo aetatis flore decus oris, egregiam formam, & dignitatem totius corporis, confertique omnes circum B. Martyrem instabant, ut Religionem suam ad punctum temporis dissimularet: Ne quaesumus, ajebant, mala tibi tot, ac tanta tute ipse accessas, ut peareas; tantum Regio imperio semel obsequere, mox ad tuam Religionem rediturus.

Tunc vero B. Jacobus frequentissimum Populum compellans: parcite, inquit, lacrymis quicumque in mea causa stetis. Quin potius periculum vestrum formidatis? Quin itidem lamentamini? Quandoquidem perniciosis rerum fluxarum blandimen-

Egregia ejus ad populum oratio.

reliâta sinistra dexteram dumtaxat partem adtondent? Quod si vilis oviculae lana ton- detur diligentissime, ne animal ipsum gra- vetur, aut tonfores artem neglexisse ar- guantur, quanto aequius est, me habere Deo gratias, ipsique acceptum referre be- neficium, qui ovium suarum gregi me ad- numerare dignatus est, deinde tonforibus offerre me, velut illum Dei Agnum, Cru- cifixoribus suis traditum, pro quo hac mul- tiplici nece nunc immolor?

Quamobrem ad sinistrae manus digitos conversi carnifices, auricularem ante alios praecidunt. Quo amputato B. Jacobus ma- gna animi constantia sublatis in Caelum oculis: Parvulus, inquit, coram te adsum, Deus Magne, qui te parvulum effecisti, & parvu- los, mei similes, extulisti per sacrificium tuum, pro universo mundo oblatum. Pro- pterea lubens, ac laetus animam, & cor- pus meum tibi committo, quoniam tu Domine tempore suo istud integrum, tum eximiis ornatum doribus, vitae restitues. Continuo annularem obruncant. Quo fa- cto, vehementius in amorem Domini sui Jacobus exardescere visus est, quum dice- ret: Septies ad septimum digitum conlau- dabo te, Pater, & Fili, & Spiritus Sancte. Eodem momento octavus digitus abscindi- tur, & Jacobus: Octavo, inquit, die cir- cumciditur puer Ebraeus, & ab incircum- cisus segregatur; & ego, tuus iridem ser- vus, cordis mei adfectu, & mentis meae cogitationibus ab immundis, & incircum- cisus istis me ipsum segrego. Te quippe solum *sistivit anima mea, Deus meus, quan- do veniam, & videbo faciem tuam?* Simili- ter postquam amputaverunt nonum: Ho- ra, inquit, nona in Cruce, Domine, mor- tem subiisti pro peccatis nostris, & nunc etiam in nono digito confitebor tibi, Chri- ste; quoniam ego quoque servus tuus in tormento distendi merui, qui palmites cor- poris mei dedi, pro nomine tuo amputan- dos. Quum decimum digitum Carnifices itidem obruncassent, B. Martyr in divinas laudes effusus: Per elementum Jod, ait,

... *Per elementum Jod, ait, re-...*

SS. Trinitatem conlaudat

7f. 42. 2.

Per Jesum Sa- lus mundo co- lata.

re-

لست في جسدي : جسد متين
متين بحيث تحتل تحتل
جسد اغتص له معزة : لا فخذ
عقد حلال .

منذ افنخ له تحتل في
نجد اني اني اني اني اني
حقه تحمير فقتن منعبد اني
جسد : اني اني اني اني
جسدك عقمه منسود حنج
جسد لعلل لا لعمد : سوه
بد يعمر ولا لاج من جلد
نيل فليل عسك لند هيل
اني لى : منعب اني جده
ملاشك حنق تله لند فقتن :
لند لند منعب اني اني
لى جده منعب جده جده
جدا فقتن منب منه ل
جلد : جت لى ك جاند
ملاشك يعر . اني جده
جده اني اني اني : اني ج
لا اني جده يعر منب اني
كده ملشم جت اني كده
جده اني اني كده جده .
جده اني جده يعر : منب
لا لند ملشك سدا جده :
جده منب كده كده منب
فقتن اني لند .

سج حنق جب لهك اني :
منب نند كده منب كده :
جده اني كده كده جده
انني كده كده : انني كده
لعلل : لند اني اني
لى من لند اني جده : جده
جده منب منب انني كده :
كده جده انني كده انني
انني : كده جده كده
كده بل اني لند لند
كده منب كده كده كده :
لند منب منب كده كده
فقتن منب انني كده :
انني

rerum omnium numerus, & summa colligitur, perque idem elementum millia, & Myriades supputantur; ita per Jesum salus mundo conlata est *. Propterea & ego minimus in psalterio decachordo psallam gloriae ejus, qui me hoc sacrificio dignum effecit, ut pro fidibus, ex intestinis ovium confectis, psalterii mei chordis, & quidem dissectis, eidem laudis hymnos concinam. Mox suavi voce occoepit dulce carmen modulari.

6

Haec rursus a Judicibus S. Martyr interpellatur, suggerentibus rem etiam, dummodo ipse adnueret, in integro esse, nec de salute desperandum; nam etsi decem digitos amisisset, non defuturam tamen faucio corpori peritissimorum medicorum curam, si in sua ipse pervicacia obfirmatus exitium sibi lubens non adficeret: Mirus tecum ipse agito, aiebant, noli lucis hujus jucundissimae usuram abicere. Suppetunt tibi amplissimae opes, quibus & valetudinem recuperare, & inde vitam lautissimam, omnique deliciarum genere refertam, traducere queas. Enimvero si rei familiaris angustia laborares, aliquid jure videri posses tuae pertinaciae obtendere, diceres, nempe, sublato tibi manuum usu, simul omnem quotidiani victus parandi rationem esse sublatam. At te, sciunt omnes, tantis praeditum opibus, ut tibi etiam otioso numquam sit defuturum, quo liberaliter, & splendide vivas. Quod si conjugis cura angere te dixeris, mirum id sane sit, quum illa in Huzitarum terris domicilium fixerit, tu vero Babylonem perpetuo incolas. Postremo tecum ipse cogita, utrum verbum unum reticendo, tua, teque simul perdas, an illud proferendo praesens supplicium deprecari certissime possis.

Iniqua Judicis consilia

At B. Jacobus nefandi consilii persuasores severis oculis intuens: Fierine posse putatis, respondit, ut quispiam haec duo maxime pugnancia conjungat, ut ipse, videlicet, post admotam aratro manum, relicta retrospiciat, & nihilofecius aptus, dignusque sit Regno Dei? An vero uxorem,

Jacobus contemnit.

Matth. 10. 39.
Ibid. 19. 29.

rem, aut matrem Deo anteferam ? cuius illa sententia : *Quicumque perdet animam suam propter me, inveniet eam. Et: Omnis qui reliquerit patrem, & matrem, & fratres suos. Et, quicumque dilexit, & diliget me, & sequetur me, vilem dabo ei, & requiem sempiternam, Quorsum ergo ista jactantur, mihi noxia, & vobis ruinae occasionem praebitura ? His itaque missis, ea, quae jussi estis, confestim exsequimur : quo in negotio vos de vestra acerbitate nolim quidpiam remittere. Spe itaque dejecti Judices, quam coeperant cruentam hominis cladem prosequi licitiores jubent. Quamobrem ad pedem Martyris dexterum itum est, praecisusque est digitus maximus. Eo abscisso, inclamat Jacobus : Summae tibi, Deus magne, habendae sunt gratiae, quoniam carnem induisti, & lancea transverberatus, pedes tuos sanguine, & aqua, ex confosso latere tuo profluentibus, tinxisti, Quocirca & ego servus tuus corpus meum pro anima mea plecti non invitus patior, quum sit animae ipsius tecum, & domus. Quinimo laetor, quod abscissis, pedum digitis, sanguis promptius effluat. His dictis, ad proximum a pollice digitum deventum est, Quo itidem intercifio : Est haec, ait B. Martyr, totius vitae meae lactissima, & faultissima dies. Enimvero anteaquam hanc in arenam descenderem, in Divinis rebus minus accurate, atque religiose versabar, homo, nempe, secularibus negociis implicatus, & inutilium opum curis obrutus, quae maximos in errores inducere mortales confueverunt. Si quando enim precibus mihi Deum propitium reddere conabar, statim secularium rerum amor mentem alio referebat, aufugiente animo ad ea, quae amabat ; & quamvis cum Deo habere sermonem, supplicationisque operam dare videbar, aderam tamen, simulque aberam : corpus habebat Ecclesia, anima, velut ab eo elapsa, per montes, & acquora oberrabat. Nunc vero abdicato seculo, ejusque negociis plane expeditus, ad alterum seculum, ante oculos meos posi-*

Seipsum confirmat.

illa confessione contentus est, quod dicitur : Quicumque perdet animam suam propter me, inveniet eam. Et: Omnis qui reliquerit patrem, & matrem, & fratres suos. Et, quicumque dilexit, & diliget me, & sequetur me, vilem dabo ei, & requiem sempiternam. Quorsum ergo ista jactantur, mihi noxia, & vobis ruinae occasionem praebitura ? His itaque missis, ea, quae jussi estis, confestim exsequimur : quo in negotio vos de vestra acerbitate nolim quidpiam remittere. Spe itaque dejecti Judices, quam coeperant cruentam hominis cladem prosequi licitiores jubent. Quamobrem ad pedem Martyris dexterum itum est, praecisusque est digitus maximus. Eo abscisso, inclamat Jacobus : Summae tibi, Deus magne, habendae sunt gratiae, quoniam carnem induisti, & lancea transverberatus, pedes tuos sanguine, & aqua, ex confosso latere tuo profluentibus, tinxisti, Quocirca & ego servus tuus corpus meum pro anima mea plecti non invitus patior, quum sit animae ipsius tecum, & domus. Quinimo laetor, quod abscissis, pedum digitis, sanguis promptius effluat. His dictis, ad proximum a pollice digitum deventum est, Quo itidem intercifio : Est haec, ait B. Martyr, totius vitae meae lactissima, & faultissima dies. Enimvero anteaquam hanc in arenam descenderem, in Divinis rebus minus accurate, atque religiose versabar, homo, nempe, secularibus negociis implicatus, & inutilium opum curis obrutus, quae maximos in errores inducere mortales confueverunt. Si quando enim precibus mihi Deum propitium reddere conabar, statim secularium rerum amor mentem alio referebat, aufugiente animo ad ea, quae amabat ; & quamvis cum Deo habere sermonem, supplicationisque operam dare videbar, aderam tamen, simulque aberam : corpus habebat Ecclesia, anima, velut ab eo elapsa, per montes, & acquora oberrabat. Nunc vero abdicato seculo, ejusque negociis plane expeditus, ad alterum seculum, ante oculos meos posi-

بهي ملينه خذل لك هيا لالت
 مبالجته انجا لس اخذته
 جانت مللت : مقعده لمت
 سمعته معف لمت : سمع
 غشا لمبالله مجر مذل
 دجلا كا ماعمت لتل انلا
 جلا سا لا سلب جلتا سم :
 معفته له ذلتا جهمت :
 مقعده كحس ، معذلا : مبل
 الهذ : جلت ، معذلا لا سم
 معذلا مبالجر معذلا معذلا
 سم سم سمعت : اله مبال
 جهذلا مع ذلت لا انجا سم : معذ
 اله مع مبل جتقلم لا
 بلت اله : مقعده لمت
 جتامت : الهذ دم كلس مبال
 هلمه كالا كلت مبالجفت
 معس مع لتل كاله جتامت :
 مقعده لمت جتامت الهذ : سم :
 جتلب اله : جهذلا معذلا جتلا
 معذلا ذلا سم لا اله : مقعده
 لمت ذسلا الهذ : سلب
 اله لمبال دلمذ اله خلة :
 مقعده لمت لسمع اله اله
 دمع اله اله اله اله اله
 جوب لتل جس الهذ الهذ مع
 معذلا لا مقسم : لت اله مقم
 تبال مبال اله لا سلب خلا
 لمتا مبال جتلا : معذلا سم
 تلسم الهذ مبال لمت
 سم سم : ل سم اله اله
 كسمه اله كسمه لمتسم
 جهذلا سم مع هتلا مبال جسر
 تل اله مقعده خلا لمتسم
 الهذ لمتسم : معذلا سم
 اله مبال : سم اله اله
 معفة اله سم سم سم
 مبالجر الهذ الهذ الهذ
 بهي له ذس مقل : معذلا
 خذ دم مقسم سم مبال
 معذ

fitum, tota animi contentione progredior ;
 propterea laetus, ac beatus toto supplicii
 hujus tempore, voce inter poenas minime
 titubante, laudis hymnos sum modulatus
 illi, qui me dignum fecit, ut hos crucia-
 tus perferrem. Mox tertium digitum li-
 ctiores scindunt, ac B. Martyri spectandum
 offerunt, ad quem adridens ille: Tu quoque,
 ait, socios sequere; neque id tibi molettum
 fit. Nam quemadmodum granum frumen-
 ti, terrae dudum commissum, mox aperient
 se vere deperditos reperit socios, haud
 secus & tu decretorio illo die, quo corpora
 nostra speramus revictura, gratulaberis
 tibi tuos germanos fuisse momento tempo-
 ris receptos. Mox etiam quartus succidi-
 tur, quando B. Martyr se ipsum compellans
 : Quid, ait, fluctuas, anima mea, &
 tristis es? *Spera in Deo quoniam adhuc con-
 fiebor illi salutare vultus mei, et Deus meus.*
 Amputato similiter quinto: Nunc, inquit,
 coram Domino loqui exorsus sum, qui haec
 voluit, & me isto dignatus est certamine,
 cui simile nullum ego haecenus videram, &
 vires, ne succumberem, opportunas suppe-
 ditavit.

Pf. 42. 5.

A dextero ad sinistrum pedem sine
 cunctatione veniunt Satellites, inchoata
 a breviori digito caede, quum B. Martyr
 ait: Digitus, quem minimum dicunt, mi-
 nimus esse desiit, quando minimi perinde
 ac maximi rationem habitum iri credimus.
 Jam si unus capitis capillus haudquaquam
 est periturus, non est profecto dubitandum,
 ne tu ex fratrum censu modo expunctus
 perpetua mortis oblivione obrutus pereas.
 Inde in secundum digitum faevitur; eoque
 abscisso, S. Dei Martyr exsiliit gaudio, &
 licitoribus insultans: Agitedum, ait, di-
 ruite fatifcentem vetustate domum, aliam,
 nempe, hac longe ampliorem, nobiliorem-
 que statim construendam esse, scimus. Jam
 tertium digitum culter abstulerat, quum
 B. Jacobus carnifices itidem irridens: Sci-
 re, nimirum, vos arbitror, ait, rotam, quo
 validus crebriusque percutitur, eo rapido-
 ri vertigine moveri, atque id quidem sine
 dolo-

LUC. 21. 18.

ܕܥܘܢܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ
 ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ
 ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ
 ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܝܗܘܘܐ

runt, eademque in arca simul cum trunco corpore studiose composuerunt; sanguinem quoque, qui longo supplicii tempore defluerat, humumque circa madefecerat, totum solícite collegerunt.

Ignis de Cae-
 lo inlapsus sa-
 guinem exfu-
 dit.
 Pf. 50.

Accidit iterea, ut, nobis Christianis occinentibus Plalmum *Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam*, subito inlapsus de Caelo ignis urnam circum invaderet, & B. Martyris sanguinem, tum qui in vase repositus, tum etiam qui linteolis exceptus fuerat, aut terram asperferat, univ-
 sum exfugeret. Quo ostento supra quam dici potest perterrefacti, prostrati-
 que humi omnes provolvimur. Ex ea flamma purpureum, & roseo similem, colorem S. Martyris membra traxerunt. Nos vero trepidi, ne Caelestis ille ignis in nos invaderet, supplices B. Jacobi opem exposcimus universi, qui eo viso digni habiti fuimus. Per hunc modum, favente gratia Domini Nostri Jesu Christi, a quo adjuti fueramus, ut ad eum confugeremus, ejusdem S. Martyris corpus secreto humavimus, non tamen procul a metu persequu-
 torum, auxiliante nobis gratia, & misericordia Christi, qui Martyres cor-
 nat; cui proinde una cum Patre, & Spiritu Sancto sit laus, & honor, & ado-
 ratio, nunc, & semper in seculum seculorum. Amen.

Scriptor testis
 oculatus.

SS. Invocatio.

S. Jacobi Cor-
 pus tumulo
 conditum.

ADNOTATIONES.

(1) Concinit Mombritius; Sed pro *Vara-
 rane*, Persarum Rege, corrupte scri-
 bit *Arara*.

(2) *Beth-Lapeta*, seu *Lapeta*, Huzitarum,
 quos Menaea *Eleuzefos* vocant, Metropolis;
 Surius, alique perperam legunt, *Beth-Labam*,
 & *Elapen*.

(3) *Rex*; intellige Vararanem, de quo supra.
 Mombritius autem, S. Jacobum tem-
 poribus Germani, Persarum Principis, conqui-
 situm esse, putide fabulatur. Nullus enim hu-
 jus nominis Princeps in historia Persica occur-
 rit.

(4) Hinc liquet, S. Jacobum sub Vararane
 Rege, non vero sub Isdegerde, ejus patre, a
 quo magni habitus est, Martyrium, ut vulgo
 creditur, pertulisse.

(5) Traditionem, seu Ritum, precandi,
 & Ecclesias ad Orientem construendi, quae
 etiamnum apud Orientales viget, ab Apo-
 stolis acceptam testantur Clemens lib. 2. Con-
 stit. Apost. 507. Justinus Martyr ad Ortho-
 dox. quaest. 118. S. Athanasius de plur. & nec-
 cess. quaest. 14. S. Basilii lib. 2. de Spiritu
 Sancto cap. 27. Augustinus lib. 2. ferm. Dom-
 cap. 9. alique plures, quos videtis apud Du-
 rantum de Ritibus Ecclesiae Catholicae lib. 1.
 cap. 3. num. 3. & seqq. necnon apud Hilde-
 brandum in suo Rituali Orantium cap. 1. §. 1.
 & seqq. De moralitate autem hujus discipli-

nae adcurate egit Jacobus Thomas Differt.
 de Ritu precandi versus Orientem, Lipsiae
 anno 1670. edita; ubi & causas ejusdem va-
 rias a variis adlatas, diligenter exponit; &
 cap. 12. §. 122. & seqq. adprobat opinionem
 illorum, qui censent talem Ritum, ideo pri-
 scis Christianis placuisse, ut admonerentur
 homines, Ecclesiam, veluti e nocte, ac tene-
 bris Vet. Testam. in lucem diemque Foede-
 ris novi emeruisse per praedicationem Evan-
 gelii de Christo. Aliam hujus Ritus causam
 adsignat Scriptor quaestionum ad Antiochum,
 responsione ad quaest. 37. tom. 2. Operum
 S. Athanasii: ut nimirum Fideles in amissam
 exoptatam Patriam Paradisum, quem Deus
 plantavit ad Orientem, precantes intueren-
 tur. Christianorum tamen propria non fuit
 haec orandi disciplina; nam communis fuit
 & Gentilibus, & Ebraeis; ut ex Plutarcho
 in Numa, Luciano lib. de Domo, & Joso-
 pho lib. 2. adversus Apionem demonstrari fa-
 cillime possit. Porro adeo prisca Fidelibus,
 uti & Orientalibus hodie, placuit mos re-
 spiciendi ad Orientem, ut nedum viventes il-
 lum in precibus religiose fervarent; verum
 etiam mortuis, eorum corpora supina in se-
 pulcheris facie Orientem respicerent: quod ab
 erudito Casalio notatum est de veter. Sac.
 Christ. Ritib. cap. 4. apud Meratum in Obser-
 vationibus ad Thesaurum Sacrorum Rituum

« Gavento editum, Tom. 1. pag. 1. Sed de his fufius in Catalogo Codicum mſe. Orientalium Bibliothecae Mediceae Laurentianae & Palatinae differimus.

(6) Elementum γ . γ od Alphabeti Chaldaeorum, feu Syrorum, & Ebraeorum decimum eſt, & decimum pariter numerum designat. Numeri etenim apud eas gentes nonniſi literis Alphabeticis notantur. Porro Mombrinius hunc Acto-

rum locum ſic interpolat. *Inciditur decimus (digitus) & alii: Decimus numerus eſt in prooceptis, & γ o, prima littera nominis γ efu Chriſti.*

(7) Pro anno Alexandri 733. & Varanis 2. ex calligraphi oſcitantia in Codice noſtrum obrepſit *annus Alexandri 762. & Varanis 1.* Sed de his in Admonitione noſtra ſuperius dictum eſt fatiſ.

FINIS PARTIS I.

I N D E X

I N A C T A

MARTYRUM ORIENTALIUM

Paginae Praefationis indicantur numeris Romanis; Martyres, quorum Acta aut Passiones exhibentur, majusculis literis notati sunt.

A

- A** BAS Presbyter & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- Abdalla Abugiapharus Almanfores Mahometanorum Chalipha, seu Imperator, 38.
 Magiam publico Editio in Perfide proferibit 40.
 In Magorum Principes animadvertit *ibid.*
- ABDALLAHAS Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius, 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- ABDALLAHAS alter Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- ABDALLAHAS tertius Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- Abdalmalechus Chalipha Mahometanorum 163.
- ABDAS, sive *Audas*, Episcopus Cascarae & Martyr, cum triginta novem Sociis 144.
 Visione S. Simeonis Bar-saboë ad Martyrium excitatur 158.
 Ejus memoria & cultus 133. 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- Abdas Episcopus Sufae, & Martyr XLII. 80. 231.
 Filium Regis Perfarum energumenum sanat, LVII.
 Templum Igni Perfarum Deo consecratum destruit; unde atrox in Christianos persecutio LII. 231.
- ABDHAICLAS, aliis corrupte *Abdecblas*,
 K k 2 las,

- las, Abdecbalaas, Abdellas, & Abidelas, Presbyter & Martyr, Sancti Simeonis Bar-saboë Socius* 10. 21. 35.
 Ejus memoria & cultus 6.
 — Martyrii tempus LXXII. LXXV. 31.
 — Nominis ethymologia 36.
ABDIAS Diaconus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius, 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
Abdjefus vide Ebedjesus.
ABJATHA Virgo & Martyr, S. Narseitis Episcopi Socia 101.
 Cujus Virginum classis fuerit 52.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Graecis olim nota, & ab-
 iisdem vitiata 96.
Abibus vide Habibus
Abraham Patriarcha 218. 225.
Abraham Scriptor Syrus 40.
ABRAHAMUS Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
ABRAHAMUS Martyr, SS. Saporis & Isaacii Episcoporum Socius 226.
 Ejus Martyrii tempus 97. 225.
 — Acta Graecis Latinisque ignota 226.
 — Corpus Edeffae adservatum ibid.
ABROSIMUS, Graecis corrupte *Eboras*, Presbyter & Martyr, S. Milis Episcopi Socius 66. 76.
 Ejus memoria & cultus 60.
 — Martyrii tempus 65. 79. 83.
 — Acta hucusque ignota 60.
Abtusciatas, Graecis corrupte Abiffotas, corpora SS. Jonae, Brichjesu & Sociorum Martyrum redimit, tumuloque condit, 224. & seqq.
Abulpharagius vide Bar-Ebraeus
Abun, seu Avun, vide Aones
Acacius Episcopus Beroeae a solo Eusebio Samosateno ordinatus 140.
ACEPSIMAS Episcopus Honitae & Martyr, cum duobus Sociis 171.
 Ejus memoria & cultus 168.
 — Martyrii tempus 171. 193.
 — Acta a Graecis interpolata 168. 208. & seqq.
 — Nominis ethymologia 208.
 Alius ab eo, quem Graeci die tertiae Novembris laudant 169.
Achaeus Episcopus Seleucia & Ctesiphontis, Scriptor Syrus LXIV.
Achar, seu Achad, vide Nisibis
Achas Coenobiarcha, S. Aonis Discipulus 140.
Achumedes Syrorum Orientalium Episcopus, Magorum plurimos ad Christianam fidem convertit 40.
 Acta Martyrum singulis diebus recollenda 148.
 Ex genuinis Martyrum Actis ad Catholicam veritatis propugnationem arma desumenda xxxiv.
 Quis Actorum Martyrum Orientalium Scriptor? XLII.
Adaeus Discipulus, qui & Thaddaeus, Orientis Apostolus, & Cathedrae Seleucienfis fundator LXVI. 2. 4.
Adanensis Episcopus Scriptor Syrus LXV. LXXII.
Adarcurcafcarius, Graecis corrupte Adrachus, Hadjabi Praefectus, Christianorum persecutor 183. 197. 208. Adar-

- Adarcufnafaphus Praefes, Christianorum persequutor 100.
- Adarphares Praefectorum Princeps, Graecis corrupte Adelphar & Adelpher, Christianorum persequutor 132. 135. 141.
- Adarfapores, aliis perperam Atarfacares & Ardafapor, Praefectorum Provinciarum Orientalium Princeps, Christianorum persequutor 190. 208.
- Addas Manctis Discipulus 209.
- Adjabene *vide* Hadjab
- Adnunciationis, sive Nativitatis Dominicae jejunium apud Orientales 163.
- Adonis lapsus de tempore Passionis Plurimorum Martyrum, qui anno secundo Saporicae persequutionis coronati sunt 44.
- Adolefcens cruribus pedibusque captus fanatur a S. Mile 76.
- ADRANE Virgo & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socii 144.
- Cujus classis Virginum fuerit 52.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Adsumtionis, sive Migrationis Deiparae Virginis jejunium apud Orientales 163.
- Aera *vide* Epocha
- Aethiopum Apostoli LXVI.
- Agas Persa Episcopus & Martyr 133.
- Agathias Scholafticus seriem Regum Persarum describit LXIX. LXXVI. 233.
- Ejus lapsus LXXVII. 102.
- Aghacus S. Adaei Discipulus, Orientalis Apostolus LXVI.
- Aghaeus Christianae fidei defertor 128.
- S. Barhadbecfiabam Diaconum occidit 129.
- Horrendissimo mortis genere interit 130.
- Ahvaz *vide* Huzitarum regio
- AJABEL Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- AITHILAHAS, aliis corrupte *Acitalas*, *Aitbalas*, *Aitbilas* & *Aitallabas*, Diaconus & Martyr, S. Acpsimae Episcopi Socius 128. 171. 185. 194.
- Ejus memoria & cultus 168.
- Martyrii tempus 171. 206.
- Acta a Graecis interpolata 168. 208. & seqq.
- Nominis ethymologia 208.
- Albanus, Annibal S. R. E. Cardinalis, laudatur 8.
- Albanus *vide* Clemens XL P. M.
- Alcarch *vide* Carcha Beth-seleucia
- Aldoënsis, Stephanus, Patriarcha Maronitarum xxxi.
- Alexander Magnus 36. 63. 109.
- Quare Corniger dictus? 241.
- Ejus Epocha *ibid.* & LXXXI.
- Alexander Severus Imp. LXXVI.
- Alexander Episc. Constantinop. interitum Aarii a Deo impetrat 65.
- Alexandria urbs xxxii. 61. 71.
- Allatius, Leo, perperam Acta SS. Acpsimae & Sociorum Metaphrafti adscribit 168.
- Aloni *vide* Elanitae
- Altare Portatile, seu Viaticum 134.
- Ejus usus antiquissimus 141.
- Apud Orientales etiamnum viget *ibid.*
- Alte

- Altenavi, idest, duorum Deorum ad-
 fertor, 209.
AMA Virgo & Martyr, cum quatuor
 Sociabus 123.
 Cujus classis Virginum fuerit. 52.
 Ejus Martyrii tempus 123. 127.
 — Acta hucusque ignota 123.
Amida urbs XLIX.
 Perperam cum Martyropoli a Re-
 naudotio confunditur L.
 Ejus Episcopus Mareas ibid.
Ammonius S. Antonii Magni Discipu-
 lus 71. 81.
Amrus Matthaei filius, Scriptor Ne-
 storianus, XLIV. XLVII. LXV. 2. 39.
 Ejus lapsus de tempore, quo in Se-
 leucienſi Cathedra ſedit S. Sciah-
 duſtes 84.
 — Et S. Barbaſceminus 111.
 — Item de tempore, quo poſt ejuſ-
 dem Barbaſceminum Martyrium va-
 cavit Seleucienſis Sedes ibid.
Anaitis *vide* Nahitis
Ananias *vide* Hananias
Ananjeſus *vide* Hananjeſus
Anaſtaſius Imperator 40.
Anatolius Orientis Praefectus, Theo-
 doſii Imperatoris ad Perſas lega-
 tus 232.
Anbara urbs 140.
 Ibi Monafterium Chaldaeorum a
 S. Jona exſtructum ibid.
Angeli victoriam Martyrum hymnis
 concelebrant 139. 206.
Animantia reptilia a Deo condita 181.
ANNA Virgo & Martyr, Sancti Nar-
 ſetis Episcopi Socia 101.
 Cujus classis Virginum fuerit 52.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Graecis olim nota, & ab
 iisdem vitata 96.
 Anni initium a Kalendis Octobris ar-
 ceſſunt Syri 242.
 — Graeci vero a Kalendis Septem-
 bris 233.
Antichriſtus 37.
Antiochus Epiphanes Rex Syriae, Ju-
 daeorum perfequutor 11.
 Per parvum Cornu a Daniele, &
 per Gog & Magog ab Ezechie-
 le adumbratus 11. 37.
Antiochena Synodus adverſus Meſſa-
 lianos XLIX. LI.
Antiochenorum Epochā XXXVII.
Antiochia ad Mygdonium *vide* Niſibis
Antoninus Marcus Aurelius Imp. 121.
Antonius Magnus, Monachorum Pa-
 rens LXVII. 51. 92. 71.
Aones, ſive Abun, Avun & Eugenius,
 Sancti Antonii Magni Discipu-
 lus LXVII. 92.
 Monasticum inſtitutum in Orientem
 primus invexit ibid.
Apolloniatis regio 101.
Apoſtoli a veſtigialibus immunes 39.
Apoſtolorum Petri & Pauli Jejunium
 apud Orientales 163.
Apoſtolica doctrina de ſervitute &
 obedientia Principibus Seculi
 praefanda 38.
Apoſtolica lex de abſtinendo ab eſu
 Sanguinis etiamnum apud Ori-
 entales viget 117. 121.
Apſaeus Diaconus & Martyr 92.
Alius a S. Barſabia Coenobiarcha
 & Martyre ibid.
 — Et a S. Barhadbeſciaba Diacono
 & Martyre 128.
Aqua Perſarum Magorum Numen 112.
 113. 117. 121. 129. 153. 181.
 216. 217. 227.
Arabiae Felicis, ſeu Indiae Apoſtoli
 LXVI.
 Ara-

Arabum de Gog & Magog com- menta 36.	faboë 10.
Arach <i>vide</i> Edeffa	Armeniac Regis Filiae industria Cor- pus S. Acepſimae clam ſublaturum, tumuloque conditum 139.
Aram, unde Aramaei, hoc eſt, Sy- ria 72. 81.	Arrapachitis regio 101.
Aran regio 183. 208.	Arſacidarum regiae urbes Seleucia & Cteſiphon 38.
Aras Scriptor Syrus 40.	Artabanus Rex Parthorum LXXVI.
Arbela urbs, unde Arbelitis regio, 81. 101. 106. 109. 128. 129. 183 197. 204.	Artafacares <i>vide</i> Adarſapores
Metropolis a Papa Aracheniſi inſti- tuta 110.	Artaxerſes I. Rex Perſarum, Dyna- ſtiae Saxabiticæ author, LXXVI. 37.
Perperam ab Herbelotio in Meſo- potamia ponitur ibid.	Artaxerſes II. Rex Perſarum LXXVII. 233.
Arcadius Imperator XLII. LX. 238.	Artaxias Rex Armeniac 38.
Archelaus Epifcopus Caſeazae, Mani- chæis infeſtus 163. 209.	Arzabades, dignitatis apud Perſas id nomen eſt, 25. 40.
Archiftrategus, dignitatis apud Perſas id nomen eſt, 161.	Arzanene, aliis Azirin, Azanene, Ar- xane, & Arſanice, regio 224.
Ardabadeni Metropolitam a S. Simeo- ne Bar-faboë poſtulant 5.	Arzum, ſive Arzalrum, Arzun, Ar- zan, & Arzanicum, urbs, unde Arzunitae ſeu Arzanitae, 225.
Ardaſapor <i>vide</i> Adarſapores	Perperam a Baudrandio cum Aſty- ria confunditur ibid.
Ardaſcirus, ſeu Artafcirus & Artaxer- ſes, Hadjabi Regulus, Chriſtiani- norum perſequentor, 50. 96. 99. 153. 226. 230.	Aſa <i>vide</i> Beth-aſa
Perperam ab Agathia Scholaſtico Frater Saporis Longaevi adpel- latur LXXVII. 102.	Aſabo <i>vide</i> Sabo
Aria urbs 168.	Aſiuthenſis <i>vide</i> Gelaleddinus
Arii Haereſiarchæ interitum SS. Jaco- bus Niſibenus, & Alexander Conſtantinopolitanus a Deo im- petrant 61.	Aſpahan urbs 80.
Arimanes <i>vide</i> Harmanes	Aſphareſa, <i>vide</i> Phareſa
Armeni ad Chriſtianam Fidem per S. Gregorium Illuminatorem ad- ducti LXVI.	Aſſemanus, Elias Archipreſbyter An- tiochenus, de Vaticana Biblio- theca optime meritus, xxxi.
Plurimi ſub Galerio Maxim. Mar- tyres LXVII.	Aſſemanus, Joſeph Simonius, de Orientalibus literis, deque Vati- cana Bibliotheca optime meri- tus, xxxii. 39. 80. 92. 141. 231.
Eorum Synaxarii lapſus de numero Sociorum Sancti Simeonis Bar-	Bibliothecam Orientalem condit xxxiii.
	Catalogum Syrorum Scriptorum ab Ebedjeſu Sobeniſi exaratum Latine vertit, notisque illuſtrat XLVII. 5. Ejus

- Ejus opinio de autore Collectio-
nis Actorum Martyrum, sub If-
degerde, & Vararane coronato-
rum, XLII.
- De Epocha Saporicae quadragin-
ta annorum persequutionis LXXXI.
& seqq.
- De anno emortuali Saporis Lon-
gavei Regis Persarum LXXIV.
233.
- De anno Martyrii S. Maharfa-
poris 233.
- De tempore, quo S. Simeon Bar-
saboë Episcopatum Seleuciensem
geffit 2.
- De tempore Passionis Plurimo-
rum Martyrum, deque duobus
Saporis Regis in Christianos edi-
ctis 44.
- De Epocha Persequutionis Isde-
gerdico-Vararanicae LI.
- Azadem Martyrem eundem esse pu-
tat ac Guhsciatazadem Bethseleu-
ciensem 50. 102.
- S. Jacobum Nisibenum, non ve-
ro Milem Susae Episcopum &
Martyrem Hierosolymitanae Sy-
nodo interfuisse contendit 65.
- Jacobum Martyrem, qui in Eccle-
siasticis Faltis die prima Novem-
bris laudatur, a S. Jacobo Pres-
bytero, qui una cum Maria so-
rore passus est, non esse distin-
guendum opinatur 121.
- Persequutionem Persicam, anno Sa-
poris decimo octavo excitatam,
in sola urbe Regia efferbuisse,
nulloque diplomate Regio indi-
ctam adfirmat 215.
- SS. Saporem & Isaacium Episcopos
& Martyres duplicat 226.
- Assyria perperam cum Arzrum a Bau-
drandio confunditur 225.
- Astribides, dignitatis apud Persas id
nomen est, 41.
- Astachara, seu Astahara, urbs 92. 95.
- Aitrologiae judicariae Magi olim ad-
dicti 40.
- Athenae urbs 37.
- Athur, hoc est, Assyria 81.
- Atra, idest, regio 208.
- Atticus Stater 225.
- Atticus Episcopus Constantinopolita-
nus profugos Christianos Persas
benigne excipit 232.
- Avaritia nihil scelestius 123.
- Audas *vide* Abdas
- Audesius *vide* Ehedjesus
- Augustinus Anglorum Episcopus 140.
- Avicenna, Abu Ali Ebn Sina, Scri-
ptor Mahometanus, Manichaeos
refellit 210.
- Aurelianense II. Concilium abstinen-
tiam ab esu sanguinis confirmat
121.
- Avun, sive Abun, *vide* Aones
- Azadanes Diaconus & Martyr 43.
- AZADES, seu *Azates*, Eunuchus Sapo-
ris Regis & Martyr, cum pluri-
mis Sociis 45.
- An idem cum S. Guhsciatazade Be-
thseleuciensi 50. 102.
- Ejus memoria & cultus 42.
- Martyrii tempus 43. 50.
- Azirin, seu Azanene *vide* Arzrum
- Azymorum hebdomada 80.
- Ejus varia apud Orientales nomi-
na 41.

B

B ADEMUS, aliis *Badimus*, Coe-
nobiarcha & Martyr 165.

Ejus

- Ejus memoria & cultus 164.
 — Martyrii tempus 141. 165. 168.
 — Acta apud Graecos & Latinos interpolata 164. 168.
 Bagdadum, seu nova Babylon, urbs Patriarchalis Nestorianorum seu Chaldaeorum 6. 38.
 Ibi Ecclesia sub S. Simeonis Bar-faboë nomine 6.
 BAHUTA Martyr, S. Narsetis Episcopi Socia, 101.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata 96.
 Bakerda regio, quae & Gezira, vide Zabdicene
 Balaami Oraculum de Chittaeis 11. 36.
 Baptismus alter Martyrium 48.
 Baraboch, seu Bardiaboch, vide Hubaha
 Barachisus vide Brichjesus
 Baradaeus vide Jacobus.
 BARBASCEMINUS, aliis *Barbasimes*, Episcopus Seleuciaë & Ctesiphontis & Martyr, cum sexdecim Sociis 111.
 S. Simeonis Bar-faboë ex sorore filius 110. 112.
 Quot annos Seleuciensem Pontificatum gessit? 111.
 Ejus nominis ethymologia 110.
 — Martyrii tempus 111. 117.
 — Acta Graecis Latinisque ignota 111.
 Barchosroës, seu Barchosinus & Bardukfin, Scriptor Syrus, & Monasterii Mofulensis fundator 40.
 Bardefanes Scriptor Syrus LXVII.
 Bar-Ebraeus, Gregorius Abulpharagius, Orientis Maphrianus, seu Primas, Scriptor Syrus 2. 4. 39. 81. 102. 209. 232.
 Tres supra centum Sancto Simeoni Bar-faboë Martyrii Socios adjungit 41.
 S. Simeonis Bar-faboë, ejusque Sociorum passionem ad feriam sextam hebdomadae in Albis pereram differt ibid.
 Ejus lapsus de Epocha Dynastiae Saxanitarum LXXVI.
 Sufan cum Sultra confundit 80.
 Syrum vulgatum Interpretem reprehendit ibid.
 Ejus de Papa Seleucienfi Episcopo interpolata narratio 82.
 — Lapsus de tempore, quo in Seleucienfi Cathedra sedit S. Simeon Bar-faboë 2.
 — Et S. Sciahdustes 84.
 — Et S. Barbasceminus 110.
 BARHADBESCIABAS Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius, 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
 BARHADBESCIABAS Diaconus & Martyr 129.
 Alius a Barfaba, sive Apfaco, quem Graeci Latinique colunt 128.
 Ejus Martyrii tempus ibid.
 — Acta hucusque ignota ibid.
 BARHADBESCIABAS alter Diaconus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius, 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
 Baronii Cardinalis opinio de Epocha Saporicaë persecutionis refellitur LXXXIV.
 — Et de die festo S. Simeonis Bar-faboë apud Graecos. 6.

- Iter. de anno Martyrii S. Milis
Episcopi 65.
- Et Sanctorum Jonae, Brichjesu
& Sociorum 213.
- S. Abdam Episcopum Cascarenum
cum Abda Episcopo Susae con-
fundit 143.
- Barfabas, sive Apfaeus, Martyr 92.
- Alius a Sancto Barfabia Coenobiar-
cha ibid.
- Et a S. Barhadbesciaba Diaco-
no 128.
- Barfabas Episcopus Maruae Conjugem
Saporis Perfarum Regis, ejusque
Sororem a Cacodaemone libe-
rat 140.
- BARSABIAS Coenobiarcha & Martyr,
cum undecim Sociis 93.
- Alius a Barfaba, seu Apfaeo, quem
Graeci Latineque colunt 92.
- Ejus Martyrii tempus 92. 95. 96.
- Acta Graecis Latinisque igno-
ta 92.
- Bar-saboë, hoc est, Fullonis filius,
Sancti Simeonis Episcopi Seleu-
ciae & Ctesiphontis cognomen-
tum 2. 15. 38. 59.
- Barfaumas Nisibenus L. 39.
- Barsohodes Episcopus Carchae, Scri-
ptor Syrus 40.
- Bartholomaeus Indiae, seu Arabiae
Felicis Apostolus LXVII.
- Basik *vide* Phufikius
- Basilii, seu Biza, Episcopus Seleu-
ciae & Ctesiphontis LI.
- Basra, seu Bassora, *vide* Pherat-maisan
- Baudrandius perperam confundit Susan
cum Suftra 80.
- Et Arzrum urbem cum Assyria
224. 225.
- Ejus lapsus de distantia Martyropo-
lis ab Amida XLIX.
- Benedictus XIV. Pont. Max. lauda-
tur XXXVI. LXXX V.
- Cyrillum Patriarcham Graecorum
Melchitarum arguit 163.
- Benedictus, Petrus e Soc. Jesu, de
Literis Orientalibus optime me-
ritus XXXIV.
- Vitas Sanctorum ex Codicibus Vati-
caneis erutas, Latineque versas
Sociis Bollandianis donat XXXV.
- Acta Martyrum Orientalium & Oc-
cidentalium Authori vertenda at-
que adornanda relinquit ibid.
- Benjaminus Martyr 231.
- Benjaminus, Elias, Presbyter Maro-
nita 8.
- Beroea urbs 140.
- Ejus Episcopus Acacius a solo Eu-
sebio Samosateno ordinatus ibid.
- Beth, hoc est, Domus, cum proprio
locorum nomine ab Ebraeis &
Syris passim componitur 168.
- Betharsamenensis Episcopus Simeon,
Scriptor Nestorianus 39.
- Beth-asä oppidum 216. 224.
- Beth-catuba, aliis corrupte Bethlabu-
ba, pagus 185. 208.
- Beth-garme regio, unde Garmaei,
seu Garamaei L. 101.
- Bagerma, Betgerme, Garma, Ger-
ma, Cerma & Beth-seleucia di-
cta 99. 101. 128.
- Perperam a Renaudotio cum Mar-
tyropoli confunditur L.
- Metropolitana a S. Simeone Bar-
saboë instituta 4. 101.
- Beth-hascita castellum 99.
- Beth-lapeta, seu Beth-labat, *vide* La-
peta
- Beth-nictor, seu Nicator, oppidum
Assyriae 230.
- Ejus Episcopus S. Sapor Martyr 226.
- Beth-

Beth-nuhadra , aliis Beth-noarda , Naarda, Nearda & Nahardeha , urbs 185, 205. 208.	dunt 214. Brichjefus Episcopus Calcarae 163.
Bethrabanensis Johannes, Scriptor Sy- rus 40.	BRICHJESUS, aliis corrupte <i>Barachifus</i> , Martyr, cum decem sociis 215. An Ecclesiastico munere fuerit infi- gnitus? 225.
Beth-seleucia <i>vide</i> Beth-garme	Ejus memoria & cultus 211.
Beth-fori urbs L.	— Martyrii tempus 211. 213. 224.
Beth-Tabaha castellum 204.	— Nominis ethymologia 224.
Bethuza <i>vide</i> Huzitarum regio	— Acta apud Graecos & Latinos interpolata 211. 224. & seqq.
Beth-zabde, aliis Bezabde, Bizabdes, Bizaideon, Bizadeon, Zabdaeus & Zebedaeus, castrum, unde Zabdicene regio, 131. 134. 140.	Bud Periodeutes, Scriptor Syrus 210.
Ejus Episcopi S. Heliodorus 134.	Buddas, seu Buddaeus, <i>vide</i> Terbyn- thus
— S. Daufas Martyr <i>ibid.</i>	Bulacus Aegypti vicus xxxii.
Bichor, seu Bochres, Episcopus Per- fa & Martyr 43.	Bulidaeus, seu Bolidaeus, Episcopus Pherat-maifan & Martyr 41. 83.
Birhae montes, hodierna Magorum sedes 40.	Burcatha, quae & Hevara, castrum Beth-seleuciae 101.
Bifacer <i>vide</i> Stacarta	Byzantinae, seu Constantinopolitanae Sedi quo tempore Patriarchatus dignitas adcesserit? 4.
Biza, seu Basilius, Episcopus Seleu- ciae & Ctesiphontis II.	
Bochartii opinio de interpretatione Cit- thim refellitur 36.	
Boëthazat <i>vide</i> Guhsciatzades Eunu- chus	
Bollandi, Bollandianorum, opinio de Epocha Saporicae persecuotionis refellitur LXXXIV.	
— Et de tempore Martyrii S. Mi- lis Episcopi 65.	
— Et de Authore Actorum SS. Ace- psimae & Sociorum 168.	
— Item de memoria cultuque Qua- draginta Martyrum apud Lati- nos 143.	
— Et de Authore Actorum S. Ba- demi 164.	
— Et de anno Martyrii SS. Jonae, Brichjesu, & Sociorum 214.	
Priorem Saporis persecuotionem cum ejusdem postrema confun-	

C

C Abades <i>vide</i> Cavades	
Cacciarus, Thomas Carmelita Calceatus, Dissertationem de Ma- nichaeorum haeresi parat 210.	
Cadavera inhumata Persae, Magorum superstitionibus additi, relin- quunt 83.	
Cairus Aegypti Metropolis xxxii.	
Calachene regio 101.	
Cambyfes Rex Persarum 37.	
Canisii lapsus de numero Sociorum S. Simeonis Bar-saboë 7.	
Canonicae filiae Syris sacrae Deo Vir- gines dictae 52.	
Canopus urbs xxxii.	
Caprus fluvius 109.	

- Captivi Romani IXM. in Perfidem ab-
 ducti 131. & seqq.
 Carcha Bethseleuciae, seu Alcarch, &
 Soloce, urbs 227. 230.
 Eius Episcopi Sanctus Johannes Mar-
 tyr 99.
 — S. Iſaacius Martyr 100. 226.
 — Barſohodes Scriptor Syrus 40.
 Carcha Meſanae *vide* Maſan
 Caria regio 36.
 Carmania, seu Karman & Cilicia, re-
 gio 141.
 Eius Apostoli *ibid.*
 Carmanitae pastores Angelos cer-
 nunt Martyrum victoriam hy-
 mnis celebrantes 139.
 Carnem oblatam manibus Idololatra-
 rum immundam ducunt Marty-
 res 204.
 Caſcara urbs, unde Caſcarenorum re-
 gio 151. 157.
 Eius Episcopi Sanctus Ebedjeſus
 Martyr 151.
 — S. Abdaſ Martyr 157.
 — Archelaus 163.
 — Brichjeſus *ibid.*
 Caſciaz pagus 123.
 Caſpiae Pilae 36.
 Caſſiodori lapſus de anno Martyrii
 SS. Acepſimae & Sociorum 43.
 — Et de tempore Paſſionis pluri-
 morum Martyrum, qui anno ſe-
 cundo perſequutionis Saporicae
 coronati ſunt, 50.
 Caſtaldus Suſan cum Suſtra perperam
 confundit 80.
 Cataraci populi Razichitis finitimi 80.
 Catholicus idem ac Primas & Patriar-
 cha Chaldaeorum L. 2. 4. 6.
 Catholicus dignitatem quis Seleucien-
 ſium Episcoporum primus obti-
 nuit? 3.
- Caruba *vide* Beth-Catuba
 Cavades, seu Cabades Rex Perſarum
 XLIX. 40.
 Caucasus mons 37.
 Cerma *vide* Beth-garme
 Chalane *vide* Cteſiphon
 Chalatenſis *vide* Salomon
 Chalcedon urbs LII.
 Chalcis urbs 140.
 Eius Episcopus Eusebius a ſolo Eu-
 ſebio Samofateno ordinatus *ibid.*
 Chaldaei & Syri duplici ratione dies
 notant 41.
 Quid nomine Pentecoſtes intelli-
 gant? 50.
 Anni exordium a Kalendis Octo-
 bris arceſſunt 77. 83.
 Clerici apud eos per ſaltum olim
 promoti 70. 81.
 Quis primus apud Chaldaeos Me-
 tropolitanas seu Archiepiscopa-
 les Sedes instituit? 82. 110.
 Chanigiara urbs 102.
 Chirotonia, seu manuum impositio 70.
 81.
 Chorepiscopi 136. 141.
 Choſroës Rex Perſarum 40.
 CHRISTUS filius Dei 17. 187. 203.
 220.
 Eccleſiam ſuam ſua redemit mor-
 te, ſuoque Sanguine populum
 ſuum in libertatem vindicavit
 17. 19.
 Jeſus Rex Regum 17.
 — Pro omnibus mortuus 18.
 Unus Dominus Chriſtianis Chriſtus
 Cruci adfixus 22.
 — Solis Dominus, & hominum
 conditor 23.
 — Omnium gentium ſervator 24.
 57. 249.
 Chriſtus Deus 28. 31.
 Ca-

— Calix nostrae salutis	31.	Idolothyta respuunt	155.
— Spes nostra & salutis author	49.	Non debent expetere caducas hujus	
	67.	seculi fluxasque opes	187.
— Magnus Martyr & Martyrum		Ad Antistites suos lapidibus obruen-	
Rex	67.	dos coguntur	100. 131. 199.
Christum in Crucem sustulit suos			204. 206. 228.
amor & voluntas	68.	Nazareni dicti	226. 230.
In solo Christi nomine invocari po-		Chusistan, seu Chuzestan regio, un-	
teft Deus, & salus inveniri	87.	de Chusaci	80.
Christus in Eucharistia realiter prae-		Cilicia <i>vide</i> Carmania	
sens	LXII. 126.	Citium urbs	36.
Christus fors & haereditas Justo-		Cittim, seu Cethim & Kittim, unde	
rum	ibid.	Chittaci	11. 36.
Christi patientis memoria Martyres		Clemens XI. Albanus Pont. Max. de	
mirifice recreati	221. 222.	re Christiana & Literis optime	
Moriendum potius quam a Christi		meritus	xxx. & seqq.
fide discedendum	221.	Clericorum per saltum promovendo-	
In Christo spes omnis reponenda		rum consuetudo jure Ecclesiasti-	
	129. 222.	co abrogata	70. 81.
Christus filius Mariae semper fuit		In eos sub Sapore Longaevo potissi-	
eritque semper	203.	imum saevitum	50.
Ex Deo genitus Jesus Nazareus		Coche <i>vide</i> Seleucia	
	228.	Codicum mss. Nitriensium Vaticano-	
Jesus Divinarum literarum author		rum I. & II. unde Acta Marty-	
	245.	rum cruta sunt, inventio, anti-	
Per Jesum salus mundo conlata	250.	quitas, & genuinitas	xxxvi.
Christiana Religio a veneficiis quam		Cognomenta Orientalium ab arte pa-	
longissime abest	55.	rentum plerumque derivata	2.
Christiani Jesu necesse a servitute vindi-			38.
cati & liberi effecti	19. 39.	Collectae a Christianis ubique celebra-	
Christianorum innumerabilis mul-		tac	135. 141.
titudo sub Sapore Longaevo &		Concilium <i>vide</i> Synodus	
Isdegerde atque Vararane Persa-		Confecratio seu Ordinatio Episcopi,	
rum Regibus interemta	42. 117.	urgente Ecclesiae necessitate, ab	
	231.	uno Episcopo licite & valide fie-	
Ulro persecutoribus semetipsos		ri potest	140.
produunt	ibid.	Confecrationis velum Virginitas ab	
A Sanguinis esu abstinent	117. 121.	Episcopo inter Missarum solen-	
	188. 204.	nia impositum	51.
Collectas ubique locorum celebrant		Constans Imperator	LXXXI.
	135. 141.	Constantinus M. Imp. LIX. LXXXI. 51.	
Eorum apologia	154.		65. 169. 214.
			Ejus

- Ejus ad Saporem Regem pro Christianis Epitola commendatitia LXVIII. 214.
- Constantius Imperator XLII. LXI. LXXI. 133. 214.
- Constantinopolitanae seu Byzantinae Sedi quo tempore Patriarchatus dignitas adcefferit? 4.
- Constantinopolitana I. Synodus adversus Macedonium L. 4.
- Coptitae jejuniis Nativitatis Dominicae ad quadraginta dies perdunt 163.
- Eorum Synaxarii de Sancto Marutha Tagritensi Episcopo commenta LIX.
- Lapsus de cognomento Saporis II. Persarum Regis, deque aetate S. Simeonis Bar-saboë, & numero ac genere mortis ejusdem Sociorum 9. 37. 41.
- Item de S. Mile Episcopo 64.
- Et de numero ac tempore Martyrii Sociorum Sancti Sciahduftis Episcopi 87.
- Et de numero Martyrum Captivorum 132.
- Lunarem temporis supputandi rationem cum Solari confundunt LXXV.
- Creta Insula 36.
- Crucis signum 45. 172.
- Eo roborati Martyres ibid.
- Crucis encomium 46. 222.
- In Crucem Christum sustulit suus amor & voluntas 68.
- In Crucis figuram conformata lux SS. Martyrum corporibus incubat 94.
- Ctesiphon, alias Chalane & Spanira, urbs Seleucidarum regia, cum Seleucia conjuncta, vide Seleucia
- Cubricus vide Manes
- Custodes Cadaveris S. Josephi Martyris atroci tempestate opprimuntur 205.
- Cyprus Insula 36.
- Ejus Episcopus Isidorus a solo Eusebio Samosateno ordinatus 140.
- Cyrillus Patriarcha Graecorum Melchitarum a Benedicto XIV. P. M. arguitur 163.
- Cyrillus Romanus Caput S. Jacobi Intercisi ex Perfide in Italiam deportat 240.
- Cyrius Episcopus Nicomediensis S. Johanni Chryostomo infensissimus LII.
- Ejus interitus LIII.

D

- D**Acuca vide Lasciuma
- DANACHA Virgo & Martyr S. Narsetis Episcopi socia 101.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus memoria & cultus 96.
- Martyrii tempus 97.
- Acta Graecis olim nota & ab iisdem vitiata 96.
- Danielis Prophetae Oraculum de Antiocho Epiphane 11. 37.
- Ejus Corpus Susae jacet 80.
- Quo in loco visiones vidit 61. 81.
- Daniel Episcopus Tahal, Scriptor Syrus 131.
- Daniel Episcopus Rhensinae, Scriptor Syrus 210.
- DANIEL Presbyter & Martyr cum Varda Virgine 103.
- Ejus Martyrii tempus ibid. & 104.
- Acta hucusque ignota 103.
- Dapius vide Papas-Presb. & Martyr Dara

Dara <i>vide</i> Thel-dara		crae olim fungebantur	52.
Dara fluvius	40.	Dierum supputandorum ratio duplex	
Dara seu Daraja urbs, unde Darenfis provincia	131. 135. 141. 208.	apud Syros	41.
Daricum miliarium, monetæ id nomen est,	225.	Diodorides oppidum	209.
Darius Rex Perfarum	109.	Diodorus, seu Triphon Presbyter, Scriptor Syrus	209. 210.
Dastgarar, Graecis corrupte Patrias, oppidum	206. 210.	Dionysius Patriarcha Jacobitarum, Scriptor Syrus	LVIII. 232.
Davides Episcopus Masanae	2. 82.	Dolenfis Ecclesia in Aremoricis S. Simeonis Bar-saboë festum celebrat cum Officio trium Lectio-num	7.
DAUSAS, aliis corrupte <i>Defan</i> , <i>Dofsan</i> & <i>Dofan</i> , Episcopus Bethzabde & Martyr	134.	Dominica in Albis Chaldaeis secunda Pentecostes dicta	47. 50.
Ejus memoria & cultus	131.	Drachma, monetæ id nomen est,	225.
— Martyrii tempus	133.	Draco immanis, quem Nofephum dicunt, a S. Mile divinitus interemtus	62. 71.
— Nominis ethymologia	140.	Dualcatafus, Saporis L Perfarum Regis agnomentum	9. 37.
— Acta nunc primum in lucem prodeunt	131.	Durfacum mansio	135.
Decius Imp. Christianorum persecutor	LXVII.		
Demetrius Rex Syriae	37.		
Derpent, seu Porta ferrea urbs	36.		
DEUS Solis & Univerfi conditor	159. 161. 194. 228.		
Deus unus univerforum opifex & Dominus	191. 194. 203.		
— Caeli Terrarumque conditor	196. 220.		
Deum non delectant hujus seculi opes, fastusque	186.		
Deo magis, quam Regi mortali obediendum	217.		
Diaconus incestus reus a S. Mile monitus, ne ministerium suum obiret; & Psalmos tamen e suggesto canere ausus, exanimis concidit	75.		
Diaconus stupri reus a patruo suo S. Ebedjesu Episcopo sacri Ordinis usu interdicitur	51.		
Christianos prodit	152. 156.		
Diaconatus munere Virgines Deo sa-			

E

E Bedjesus Sobae, seu Nisibis Metropolitae, Scriptor Syrus	XLVII. LXII. 2. 3. 5. 40. 65. 80. 82. 131. 210.
EBEDJESUS, seu <i>Abdjesus</i> , Caesariensis Episcopus & Martyr, cum triginta novem sociis	133. 144.
Ejus memoria, & cultus	141.
— Martyrii tempus	143. 162.
— Acta Graecis olim nota	141.
EBEDJESUS Presbyter & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius	144.
Ejus memoria & cultus	141.
— Martyrii tempus	143. 162.
— Acta Graecis olim nota	141.
EBEDJESUS alter Presbyter & Martyr, SS. Ab-	

- SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- EBEDJESUS tertius Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- EBEDJESUS Diaconus & Martyr, Sancti Daufae Episcopi Socius 134.
 139.
 Ejus memoria & cultus 131.
 — Martyrii tempus 133.
 — Acta nunc primum in lucem prodeunt 131.
- EBEDJESUS alter Diaconus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- EBEDJESUS Monachus & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
- EBORAS *vide* Abrosimus
- Ecchellenfis, Abraham, de Orientalibus literis optime meritis XLVII.
 LXII. 3. 5. 40.
- Ecclesiae adserta a Christo Domino libertas 17.
- Ecclesia nunquam improbavit abstinentiam ab esu sanguinis 121.
 Uni eidemque Ecclesiae bini Episcopi praefici nequeunt 2.
 Ecclesiae Persicae nomine Johannes Episcopus Synodo Nicaenae interfuit LXVIII.
 Ecclesias ad Orientem construendi morem etiamnum Syri, ceterique Orientales Christiani retinent 246. 257.
 Ecclesiae Orientalium ex Mahometanorum edicto pleraeque in Mesquita cessere 5. 226.
- Ecclesiae sub S. Simeonis Barfaboë & Sociorum nomine, Maiphraetensis, seu Tagritensis, a S. Marutha extructa 5.
 — Seleucensis, seu Cochenfis ibid.
 — Bagdadensis 6.
 — Ledanensis LXXXI.
 — Mosulensis ibid.
- Constantinopolitana sub nomine S. Jae seu Eudociae 133.
 Edessena sub nomine SS. Guriae, Samonis & Habibi 226.
 Hebronensis sub nomine S. Jacobi Intercisi 237.
- Ecclesiastici in Persequutione Saporica potissimum exagitati 20. 50.
 Edessa, alias Arach, urbs 81.
 Ibi SS. Guriae, Samonis, & Habibi; necnon Saporis & Isaacii Episcoporum, eorumque Sociorum Mahanis, Abrahami, & Simeonis Martyrum Corpora adservantur ibid.
- Edesseni accuratissimi Actorum Martyrum Orientalium Scriptores XLIII. LXV. 1. 43.
 Edicta Saporis Longaevi Persarum Regis in Christianos 19. 42. 44. 45.
 50.

50. 114. 117. 121. 181. 199.
215. 226.
- Elape *vide* Lapeta
- Elam Semi filius, unde Elamitae, seu
Ilamitae 80.
- Elam, seu Elymais *vide* Ilam
- Elana, seu Elath & Eloth urbs, unde
Elanitae, & Aloni, 80.
- Elephantiasii fur perjurus corripitur 74.
- ELIABUS Diaconus & Martyr SS. Ab-
dae & Ebedjesu Episcoporum So-
cius 144.
Ejus memoria & cultus 141.
— Martyrii tempus 143. 162.
Acta Graecis olim nota 141.
- Elias Propheta Quadragesimalis Jeju-
nii speculum dedit 146.
- Elias Archiepiscopus Damasci, Scri-
ptor Nestorianus 39. 80.
- ELIAS Martyr, SS. Jonae & Brichje-
su Socius 215.
Ejus memoria & cultus 211.
— Martyrii tempus 211. 213. 224.
— Acta apud Graecos & Latinos
interpolata 211. 224.
- EMA, sive *Ama*, Virgo & Martyr
SS. Abdae & Ebedjesu Episcopo-
rum Socia 144.
Cujus classis Virginum fuerit? 52.
Ejus memoria & cultus 141.
— Martyrii tempus 143. 162.
— Acta Graecis olim nota 141.
- Ephraem Syrus, Ecclesiae doctor 40.
81. 82. 210.
Ejus Operum Latinam e Syriaco ver-
sionem Authori perficiendam fa-
cto cedens Petrus Benedictus re-
liquit xxxv.
- Epiphanii lapsus de aetate Scythiani
Manichaeorum Sectae authoris
208.
- Episcopi Christianorum Duces dicti 50.
- In eos sub Sapore Longaevo pontif-
icium faevitum 50. 51.
Cur a nuptiis abstinent? 209.
- Episcopi Ordinatio seu Consecratio
urgente Ecclesiae necessitate ab
uno Episcopo valide & licite fieri
potest 140.
- Uni eisdemque Ecclesiae bini Epi-
scopi praefici nequeunt 2.
- Epistola Constantini M. ad Saporem
Regem pro Christianis lxxviii.
214. & seqq.
- Epistola S. Simeonis Bar-saboe ad Sa-
porem Regem de intolerandis
vectigalibus Christianis ab eo im-
positis, adversus Tillemontium
vindictur 38.
- Epocha Alexandreae Graecorum, seu
Seleucidarum lxxxi. 241.
- Antiochenorum xxxvii.
Saxanitarum lxxvi. 15. 37.
- Persecutionum Saporis Longaevi
in Christianos lxxii. 15. 37.
211. 213. 225.
- Persecutionis Isdegerdico-Varara-
nicae 231.
- Esaïas Adabi Arzunitae filius, Acto-
rum SS. Jonae, Brichjesu, & So-
ciorum Martyrum Scriptor xlii.
lxxi. 211. 224.
- Esiogaber urbs 80.
- Evagrius Episcopus Antiochenus a so-
lo Paulino ordinatus 140.
- Eucharisticum Sacramentum lxxii. 126.
- Eudocia Martyr 133.
An alia a S. Ja? ibid.
- Eudoxia Augusta lii.
- Eugenius *vide* Aones
- Eulaeus fluvius 39. 80.
- Eunuchorum origo 40.
Officium & autoritas apud Orien-
tales 41.

- Evodius, Jacobus Petrus Patriarcha Antiochenus, de Vaticana Bibliotheca optime meritis xxxii.
- EVOLUSUS Monachus & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Euphrates fluvius 83.
- Magnus dictus 122.
- Eusebius Caesariensis, praeter librum de Martyribus Palaestinae, sua aetate coronatis, nullum de antiquis Martyribus scripsit xlv.
- Ei perperam Acta Martyrum Orientalium adjudicantur ibid.
- Arianismo infectus 133.
- Eusebius Episcopus Samosatenus solus Episcopus ordinat 140.
- Eusebius Episcopus Chalcidis a solo Eusebio Episcopo Samosateno ordinatus 140.
- Eustathius Episcopus Antiochenus, unde Eustathiani 140.
- Ezechiel Patriarcha Syrorum 40.
- Ezechielis Prophetae Oraculum de Gog & Magog 11. 36.
- Fidem in Dominum Christum diffimulare nefas 204.
- In Fidei desertionis argumentum esu Sanguinis olim adsumtus 121. 129. 188. 204.
- Uti & Nuptiae Virginum Deo sacrarum, & majorum Ordinum Virorum 56. 123. 124. 163. 181. 188.
- Moriendum potius quam a Christiana fide discedendum 221.
- Flavianus Patriarcha Antiochenus li.
- Flentes, hoc est, lapsi, ad fletum primum poenitentiae gradum admissi 81.
- Fluvius magnus Euphrates dictus 122.
- Fluvium pedibus plane impervium caelestus trajicit S. Miles Episcopus 75.
- Foederis filiae, hoc est, Virgines Deo sacrae 36. 42. 51.
- Canonicae dictae 52.
- Foederis filii qui apud Orientales? 52.
- Formicas occidere nefas apud Manichaeos 203.
- Fratres, hoc est, Monachi Coenobitae, seu Conventuales 166. 168. 182.
- Fur perjurus elephantiasi corripitur, juxta praemonitum S. Milis 74.

F

- Feminarum promiscuus usus apud Magos 40.
- Feria quarta & sexta per annum jejunant Orientales, & ab esu Piscium abstinere 163.
- Ficum saluberrimam profert humus Sanctorum Martyrum cruore irrigata 97. 101.
- Quam Manichaei evellentes exitioli lue corripuntur ibid.

G

- Gabriel Episcopus Hormuzi Scriptor Syrus 210.
- Gadiabes, Graecis perperam Gennadius, Lapetae Episcopus & Martyr 41. 80. 110. 133.
- Sanctum Mitem Sufae Episcopum ordinat 70. 81.
- Galat castrum 100.
- Ga-

- Galerius Maximinus Imp. LXVII. 140.
 Galefiiii lapsus de numero Sociorum
 S. Simeonis Bar-faboë 7.
 — Et de tempore Martyrii SS. Jo-
 nae, Brichjesu & Sociorum 212.
 Gallienus Imperator 141.
 Gandisaporensum Metropolita 80.
 111.
 Gangrense Concilium abtinentiam ab
 esu Sanguinis confirmat 121.
 Gaphetum oppidum 131. 136.
 Garne, Garma, Germa & Cerma,
vide Beth-garme
 Gelaleddinus Asluthensis Scriptor Ma-
 hometanus 38.
 Gezira, quae & Bakerda, regio, *vi-
 de* Zabdicene
 Ghapheus *vide* Bar-faboë
 Gog 11. 36.
 Gordyaei populi Flanitis proximi 80.
 Gororanes *vide* Vararanes
 Graeci, Melchitae, jejunium Nativita-
 tis Dominicae ad quadraginta
 dies perducunt 163.
 Ab esu piscium qualibet feria quar-
 ta & sexta abstinent *ibid.*
 Anni initium a Kalendis Septembris
 arcessunt 233.
 Chittaci dicti 11.
 Eorum Epocha LXXXI. 241.
 — Commenta de Gog & Magog 36.
*Vide Menaea Graecorum & Menae-
 logium Basilii Imp.*
 Gregorius Illuminator, Odroënorum
 & Armenorum Apostolus LXVI.
 Gregorius Magnus Ordinationem Epi-
 scopi urgente Ecclesiae necessi-
 tate ab uno Episcopo valide &
 licite fieri posse definit 140.
 GUHSCIATAZADES Eunuchus, aliis per-
 peram *Ufbaqanes*, *Ufbaqades*,
 & *Isbaqades*, Saporis Regis Nu-
 tricius & Martyr, S. Simeonis
 Bar-faboë Socius, 10. 25.
 Ejus memoria & cultus 6.
 — Martyrii tempus LXXII. LXXV.
 28.
 — Acta apud Graecos & Latinos
 interpolata 1. 41.
 An idem cum Sancto Azade Eunu-
 cho? 50. 102.
 GUHSCIATAZADES alter Eunuchus,
 Graecis perperam Boëtazar, Mar-
 tyr, Sancti Narfeti Episcopi So-
 cius 100.
 Alius a S. Azade Martyre 50. 102.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Graecis olim nota & ab
 iisdem vitata 96.
 Guphrizius *vide* Hormisda
 Gurias Martyr SS. Samonis & Habi-
 bi Socius 226.
 Sub ejus & Sociorum nomine Ec-
 clesia in urbe Edeffa *ibid.*

H

- H**ABIÛS, seu *Abibus*, Martyr,
 Sanctorum Jonae & Brichjesu
 Socius 215.
 Ejus memoria & cultus 211.
 — Martyrii tempus 211. 213. 224.
 — Acta apud Graecos & Latinos
 interpolata 211. 224. & seqq.
 Habibus Martyr, SS. Guriae & Sa-
 monis Socius 226.
 Sub ejus & Sociorum nomine Ec-
 clesia in urbe Edeffa *ibid.*
 Hadjab, seu Adjabene & Hazam, re-
 gio 72. 81. 104. 106. 109. 128.
 Omnium Perfidis provinciarum pri-
 ma Christo nomen dedit 104.
 M m 2 Ejus

- Ejus Metropolita Jefujabus Scriptor Syrus 80.
- Hagiagijs Abdalmalechi Chaliphæ Dux, 163.
- Halava urbs 81.
- Ejus Epifcopus Jefujabus ex Sufana Ecclefia translatus *ibid.*
- HANANIAS, alijs perperam *Anninas* & *Aeninas*, Presbyter & Martyr, Sancti Simeonis Bar-faboë Socius 10. 21. 35.
- Ejus memoria & cultus 6.
- Martyrii tempus LXXII. LXXV. 31.
- Acta apud Graecos & Latinos interpolata 1. 39.
- Hananjefus Epifcopus Lafciumae 102.
- HANUS Presbyter & Martyr, SS. Abdaë & Ebedjefu Epifcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- HANUS Diaconus & Martyr, SS. Abdaë & Ebedjefu Epifcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Hafcita *vide* Beth-afcita
- Haran Abrahami Patriarchæ frater 225.
- Hardafcir urbs 40.
- Ejus Epifcopus Mares Scriptor Syrus *ibid.*
- Harmanes, feu Arimanes, Perfærum Magorum Deus, malorum author dictus 227. 230.
- Harzaphtes Satrapa Christianorum persequutor 135.
- HAYES Virgo & Martyr, S. Narfetis Epifcopi Socia 101.
- Cujus claffis Virginum fuerit? 52.
- Ejus memoria & cultus 96.
- Martyrii tempus 97.
- Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitiata 96.
- Hazam *vide* Hadjab
- Hazan caftellum 130.
- Hebdomadae Azymorum varia apud Syros nomina 28. 41.
- Helena Hadjabenorum Regina 104.
- Heleo, Theodofii Imp. ad Perfæ legatus 232.
- HELIODORUS Epifcopus Beth-zabde Confeffor, Martyrum Captivorum antefignanus 131. 134.
- Helmin caftellum 100.
- Heracleenfis *vide* Thomas
- Herbelotius Sufan cum Sufta confundit 80.
- Arbelam in Mefopotamia perperam ponit 110.
- Hermas Manetis difcipulus 209.
- Hefron, infigne Libani montis oppidum 237.
- Ibi Ecclefia fub S. Jacobi Intercifi nomine *ibid.*
- Heva, Gabriel Archiepifcopus Nicofienfis, de Vaticana Bibliotheca optime meritus xxxi.
- Hevara, quæ & Burcatha, cafttrum Beth-feleuciac 101.
- Hierapolis urbs 140.
- Ejus Epifcopus Theodorus a folo Eufebio Epifcopo Samofateno ordinatus *ibid.*
- Hieronymus omnium primus epitomen hiftoriæ Martyrum Orientalium Latine confcripfit XLIII. 1.
- Ejus de Epochâ Saporicæ persequutionis opinio refellitur LXXXIV.
- Hierofolyma urbs 11. 21. 37. 60. 62. 65. 71.
- Ejus Epifcopus Petrus Edeffenus Cor-

Corpus S. Jacobi Intercisi in Aegyptum transfert	240.	Huzitarum regio, seu Bethuza, Vazaina, Uxia, Oxia & Oxiana, unde Uzii, Uxii, Oxii, & Oxiani	21. 39. 80. 91. 101. 111. 114. 134. 152. 158.
Hierosolymitana Synodus sub Constantino M.	65.	Hyde; Thomae Angli, impium de Martyribus Persis judicium	40.
Hierosolymitani Templi instaurationem adgressi Judaei caelitus opprimuntur	21. 39.	Hytafpes Rex Persarum	230.
Hilarion Monastici instituti in Palaestina propagator	92.		
Honita urbs	182. 208.		
Ejus Episcopus S. Acepsimas Martyr	ibid.		
Honorius Imperator XLII. LX.	233. 238. 240.		
Hormisda, seu Hormisdates & Misdates, Rex Persarum, Saporis Longaevi pater	LXIX. 9. 37. 102.		
Hormisda Guphrizius toparcha, Graecis perperam Mistopharus, Christianorum persecutor	76. 83.		
S. Milem pugione transfodit	78.		
Ejus & Narsetis fratris interitus ab eodem S. Mile praedictus	79. 83.		
Hormisdadecir urbs	41.		
Ejus Episcopus Sanctus Johannes Martyr	ibid.		
Hormisdates Martyr	231.		
Hormisdates Magorum Deus, author bonorum dictus	227. 230.		
Hormisdatscirus Magorum Princeps, Christianorum persecutor	223. 225.		
Hormisdavarus Praefes, Christianorum persecutor	235.		
Hormuz urbs	141.		
Ejus Episcopus Gabriel Scriptor Syrus	ibid.		
Hubaha, Graecis perperam Baraboch & Bardjaboch, oppidum Persidis	216. 224.		
Hulsarum pagus	100.		
Hurestan <i>vide</i> Chusitan			
		I	
		J A Martyr, cum novem millibus Captivorum	133.
		An alia a S. Eudocia?	ibid.
		Ejus memoria & cultus	ibid.
		— Templum a Justiniano Imp. Constantinopoli restitutum	ibid.
		— Acta apud Graecos & Latinos interpolata	140.
		Jaballahas Episcopus Seleucia & Ctesiphontis	LVIII.
		Jaballahas Patriarcha Nestorianorum, seu Chaldaeorum	163;
		Jaballahas Episcopus Susae	81.
		Jacobus Magnus Episcopus Nisibis, Christianae fidei in Perside propagator	LXVII. 81. 82. 92.
		Synodo Hierosolymitanae cum Sancto Mile interfuit	65.
		Arii interitum a Deo impetrat	ibid.
		Ecclesiam Nisibi construit	72.
		Epistolam ad Seleuciensem Synodum in causa Papae Episcopi conscripsit	80.
		Ejus memoria & cultus	81.
		Jacobus Presbyter & Martyr, cognomento Zelotes, S. Johannis Episcopi Socius	102.
		JACOBUS Presbyter & Martyr, cum Maria sorore	122.
		An idem cum Jacobo Zelote?	121.
			Ejus

- Ejus Martyrii tempus 121. 122.
 — Acta hucusque ignota 121.
JACOBUS Intercifus Martyr 242.
 Ejus Patria 80. 242.
 — Memoria & cultus 237.
 — Martyrii tempus 241.
 — Acta apud Graecos & Latinos interpolata 241. 257.
 — Corpus in Aegyptum, tum in Italiam translatum 240.
 — Caput in Vaticana Basilica adservatum ibid.
 Ecclesiae & Monasteria sub ejusdem nomine 237.
Jacobus Baradaeus, seu Zenzalus, Monothelitarum choriphæus, unde Jacobitæ, 40.
Jacobitæ Syri Pfalmos in Divinis Officiis memoriter occinunt 4.
 Mosulensem S. Simeonis Bar-sabœ Ecclesiam summa cum veneratione frequentant 6.
 Eorum Maphriani, seu Primatis fedes 4.
Jafa vide Beth-afa
Jasdum urbs 40.
 In ea Magi supersunt ibid.
Jazdunda, Græcis corrupte Jasdundadul & Jsdandul, matrona religiosissima 106.
 Christianos carcere inclusos alit 106. 197. 208.
 Ejus nominis ethymologia 106. 110. 210.
 — Mira in Christi Martyres caritas & munificentia 107.
 Sanctorum Martyrum precibus se commendat 108.
 Frustra impellitur, ut in eisdem lapides conjiciat 204.
 Mavult vitam perdere, quam adversus Sanctorum sanguinem quovis pacto conspirasse videatur 205.
Idololatrarum manibus carnem oblata Martyres immundam ducunt 204.
Idolothyta in cibum oblata respuunt Christi Martyres. 155.
Jejunii quadragesimalis institutio, laudes, & fructus 146.
 Singulis annis religiose peragendum 148. 163.
 Jejunia tria per annum, præter quadragesimale, Orientales Christiani observant 163.
 — Item qualibet feria quarta & sexta jejunant ibid.
Cyrilli Patriarchæ Græcorum Melchitarum perpetua super iis dispensatio a Benedicto XIV. Pont. Max. improbata ibid.
JESUS vide CHRISTUS
Jesudust, idest, Jesu amicus, nomen Chaldaeis familiare 84.
Jesujabus Metropolita Hadjabenus, Scriptor Syrus 80.
Jesujabus Episcopus Nisibenus, Scriptor Syrus 80.
Jesujabus Episcopus Susæ 81.
Ignatius Episcopus Antiochiæ instituit, ut preces in Ecclesiis alternis choris fierent 4.
Ignis, Perfarum Magorum Deus LV1. 40. 90. 96. 113. 117. 121. 129. 132. 153. 181. 183. 199. 216. 217. 227. 229. 231. 238.
Ignis supplicio corpus & anima improborum hominum in Inferis dis cruciabantur 185. 201. 222.
Ilam, seu Elam & Elymais urbs, unde Ilamitica seu Elymaitica regio, & Ilamitæ seu Elymaei populi 69. 80. 82.
 In-

Incestus Diaconus Pfalmos e suggesto canere ausus, juxta praemonitum S. Milis, exanimis concidit	75.	ctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum socius	144.
Indiae, seu Arabiae Felicis, Apostoli	LXVI.	Ejus memoria & cultus	141.
Infideles Mosulensem S. Simeonis Barfaboë Ecclesiam summa cum veneratione frequentant	6.	— Martyrii tempus	143. 162.
Invocatio Sanctorum	108. 173. 208.	— Acta Graecis olim nota	141.
Jod, Alphabeti Syriaci & Ebraici elementum, & nota numeralis	251. 258.	Johannes Bethrabanensis Scriptor Syrus	40.
Johannes V. Lusitanorum Rex, Religionis & bonarum artium praesidium	III. & seqq.	Johannes Coenobiarcha S. Eugenii discipulus	140.
Johannes Evangelista, Persidis Apostolus	LXVI. 4.	Jombaphaeus <i>vide</i> Bar-faboë	
Johannes Chrysostronus S. Maruthae Tagritensis Episcopi amatissimus	LII.	JONAS Martyr, cum decem Sociis	215.
Johannes Patriarcha Alexandrinus Copitarum	XXXI.	An Ecclesiastico munere fuerit insignitus?	225.
Johannes Episcopus Persicae Ecclesiae nomine Synodo Nicaenae interfuit	LXVIII.	Ejus memoria & cultus	211.
Johannes Episcopus Hormisdadsciri Martyr	41.	— Martyrii tempus	211. 213. 224.
Johannes Episcopus Carchae Mesanae Martyr	41. 83.	— Acta apud Graecos & Latinos interpolata	211. 224. & seqq.
Johannes Episcopus Lapetae	80.	Jonas Coenobiarcha, S. Eugenii discipulus	140.
Johannes Episcopus Susae	81.	Joseph Patriarcha Chaldaeorum seu Nestorianorum	40. 82.
JOHANNES Episcopus Beth-seleuciensis & Martyr	99.	JOSEPHUS Presbyter & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius	144.
An idem cum Johanne, quem Graeci Latinique Kalendis Novembris colunt?	102.	Ejus memoria & cultus	141.
Ejus memoria & cultus	96.	— Martyrii tempus	143. 162.
— Martyrii tempus	97.	— Acta Graecis olim nota	141.
— Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata	96. 102. 121.	JOSEPHUS alter Presbyter & Martyr, Sancti Acepsumae Episcopi Socius	171.
JOHANNES Presbyter & Martyr, San-		Ejus memoria & cultus	168.
		— Martyrii tempus	171. 205.
		— Acta apud Graecos & Latinos interpolata	168. 208. & seqq.
		JOSEPHUS Martyr, S. Narsetis Episcopi Socius	97.
		Ejus memoria & cultus	96.
		— Martyrii tempus	97. 99.
		— Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata	96.
		Josve, qui & Maranzacha, Episcopus Susae	81.
			Jos.

- Josue Stylites, Scriptor Syrus 40.
 Jovinianus Imperator LXI. LXXVIII.
 Jozachus Episcopus Sufae 80.
 Isaac Episcopus Sufae 80.
 ISAAC 'Presbyter & Martyr, S. Naretis Episcopi Socius 97. 100.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata 96.
 Isaacius Episcopus Seleucia & Ctesiphontis LI. LXIII.
 ISAACIUS Episcopus Carchae Beth-leucia & Martyr, cum quatuor Sociis 100. 133. 226.
 Ejus memoria & cultus 96. 225.
 — Martyrii tempus 97. 226.
 — Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata 96.
 An duo? 225.
 Isdandul *vide* Jazdundocta
 Isdegerdes Persarum Rex, Christianorum persecutor XLII. LI. LXI. 143. 230. 237. 242.
 Isidorus Episcopus Cypri a solo Eusebio Samofateno ordinatus 140.
 Israël cum Deo comparatus 46.
 Italia an per Cittim designata? 36.
 Judas Machabaeus laudatur 13.
 Cum S. Simeone Barfaboë comparatus 15.
 Judas Jacobi, qui & Labaeus, & Thadadaeus, Arabum, Syrorumque Apostolus LXVI.
 Judaei ab Antiocho Rege dire vexati 11.
 Ex iis mille uno die propter Sabbathi religionem caesi ibid.
 Christianis semper infesti 20. 52. 54.
 Saporem Regem in S. Simeonem Bar-faboë instigant 20. 38.
- Hierosolymitani templi instaurationem adgressi caelitus opprimuntur 21.
 Eorum de Gog & Magog commenta 37.
 Judicium supremum 23. 37. 77. 115. 243.
 Julianus Apostata Imp. XLVI. LXI. 39.
 Justinianus Imperator L. 133.
 Justinus Imperator 40. 61.
 Justitia Divina cur flagitia dissimulat 58.
 Justorum fors & haereditas Christus 126.
 Eorum mors somni imago 245.
 Izates Rex Hadjabenorum 104.
 Izlenfc Monasterium 92.

K

- K Alendario Lunari Persae utuntur LXXV. 41.
 Karman *vide* Carmania
 Karugabarus, Graecis corrupte Karbalat, dignitatis apud Persas id nomen est 9. 35.
 Kazuinenfis *vide* Zacharias
 Kittim *vide* Cittim

L

- L Apeta, seu Beth-lapet, & Sukahuaz 69. 80. 91. 143. 153. 158. 164. 167. 168. 238. 242.
 Primi Nestorianorum Metropolitae sedes 80.
 Ejus Episcopi, S. Gadiabes Martyr 41. 60. 70. 80.
 — S. Sabinus Martyr 41. 80. 84. 133.
 Jo-

— Johannes	80.	scopo fanatus	75.
— Maremetes	ibid.	Lux in Crucis figuram conformata	
Lascium, sive Lofcium & Dacuca,		Sanctorum Martyrum corporibus	
urbs	L. 101. 102.	incubat	94.
Ejus Episcopi Michaeas	102.	Luce clarissima circumfusum S. Ma-	
— Sabarjesus	ibid.	harfaporis corpus	236.
— Sabarjesus alter	ibid.	Lycus fluvius	109.
— Ananjesus	ibid.		
— Theodorus	ibid.		
LAZARUS Martyr; Sanctorum Jonae			
& Brichjesu Socius	215.		
Ejus memoria & cultus	211.		
— Martyrii tempus	211. 213. 224.		
— Acta apud Graecos & Latinos inter-			
terpolata	211. 224. & seqq.		
Ledan urbs	21. 39. 41. 80. 111.		
	124. 143. 158.		
Ibi Ecclesia sub S. Simeonis Bar-			
saboë nomine	LXXXI.		
Ejus Episcopus Paulus Nestorianae			
haeresis propagator	39.		
Lipomani, Aloysii, adlucatio de			
Authore Actorum S. Bademi			
Coenobiarchae	164.		
— Et Sanctorum Aceptisimae ac So-			
ciorum	168.		
Literarum Divinarum author Chri-			
stus	245.		
Longaeus, Saporis II. Perfarum Re-			
gis agnomentum	XXXVII. 37.		
Lotionis mysterium, seu sacramen-			
tum	41.		
Luctus moestitiaque pro mortuis apud			
Orientales indicia	41.		
Lugentes, hoc est, Monachi	71. 81.		
Alii ab iis, quos Canones antiqui			
flentes nuncupant	ibid.		
Luna, Perfarum Magorum Numen			
	136. 153. 169. 217.		
Lunari calculo cur mortem Sancto-			
rum consignat Maruthas?	41.		
Lunaticus juvenis a Sancto Mile Epi-			

M

Macedonia Cittim olim dicta	36.
Machabaei laudantur	11.
Eorum calamitatibus Persica Chri-	
stianorum persecutio compara-	ibid.
ta	
Maeotides Paludes	37.
Magi, qui gentium primi Christum	
adorarunt, Orientis Apostoli	LXVI.
Magi, seu Magusaei, Christianis in-	
ferentissimi	LVI. 15. 21. 37. 42.
	57. 85. 106. 135. 161. 170.
	217. 225. 226. 231. 233.
Decimationis supplicio ab Isdeger-	
de Rege additi	LXVII.
Eorum nominis ethymologia	39.
— Doctrina	40. 181.
— Autoritas	LVI. 40.
Magos non esse praeficiendos rebus	
publicis Motadedus Chalipha	
edixit	40.
In eorum Principes animadvertit	
Abdalla Chalipha, & Magiam	
publico edicto proscripsit	ibid.
Plurimi per Achumedem ad Chri-	
stum conversi	ibid.
In montibus BIRTHAE, & circa Jaf-	
dum urbem supersunt	ibid.
Adversus Magos e Syris Scriptorum	
	40.
	Ma-

- Magus perfecta luce Martyrum Cor-
poribus incubante, resipiscit,
ac Martyrio sese ultro obijcit 94.
Ejus praeclarum facinus vindica-
tur 93.
- Magus S. Aithilatham nudum pallio
contegens, ducentis plagis mul-
tatur 204.
- Magog 111. 36.
- MAHANES Martyr, SS. Saporis & Isaa-
cii Episcoporum Socius 226.
Ejus Martyrii tempus 97. 225.
— Acta hucusque ignota 226.
— Corpus Edessae adservatum *ibid.*
- MAHARES Martyr, Sanctorum Jonae &
Brichjesu Socius 215.
Ejus memoria & cultus 211.
— Martyrii tempus 211. 213. 224.
— Acta apud Graecos & Latinos
interpolata 211. 224. & seqq.
- Maharnarfes Praefes, Graecis pepe-
ram Maarneses, Christianorum
persequutor 223. 232.
- MAHARSAPOR Martyr 234.
Ejus Martyrii tempus 233. 236.
— Acta hucusque ignota 233.
- Mahdades Christianae fidei desertor,
SS. Jacobum Presbyterum, ejus-
que sororem Mariam Virginem
interimit 122.
- Maheldagdar, seu Maheldegard, urbs
76. 80. 83.
- Mahometani Magis infestissimi 40.
Ex Alcorani praecepto Sectas uni-
tatem Dei Optimi Maximi de-
trectantes haud tolerant *ibid.*
Ecclesiarum instaurationem prohi-
bent 5.
Eorum opera secta Manichaeorum
penitus in Oriente interijt 210.
- Majellus, Carolus Archiepiscopus
Emiffenus, de Vaticana Biblio-
theca optime meritus xxxi. xli.
Maipherkin, Maiphercat, Maiphera-
cta, & Medinat-sohde, seu Mar-
tyropolis *vide* Tagrit
- Maifan, seu Carcha Mefanae, urbs,
unde Maifana, seu Mefene re-
gio 41. 83.
Ejus Episcopi, Davides 2. 82.
— S. Johannes Martyr 41. 83.
- Maifanae regionis Domino per bien-
nium saevissimo morbo laboran-
ti valetudinem confert Sanctus
Miles 73.
- Maifan, seu Mefene ad Euphratem
vide Pherat-Maifan
- Malcan castellum 79.
Reliquiarum SS. Milis & Sociorum
ibidem adservatarum virtute, ab
Sabaeorum incurfionibus libera-
tum 79.
- MAMA Virgo & Martyr, S. Narsetis
Episcopi Socia 101.
Cujus classis Virginum fuerit? 52.
Ejus memoria & cultus 96.
— Martyrii tempus 97.
— Acta Graecis olim nota, & ab
iisdem vitata 96.
- MAMLACHA, aliis *Mamelchta* & *Ma-
melta*, Virgo & Martyr, S. Nar-
setis Episcopi Socia 101.
Cujus classis Virginum fuerit? 52.
Ejus memoria & cultus 96. 102.
— Martyrii tempus 97.
— Acta apud Graecos & Latinos
interpolata 102. & seqq.
- Manes, Manichaei 97. 101. 163. 203.
208. & seqq.
- Maneti vivo, jussu Regis Persa-
rum, cutis detracta, & palea
facta foribus Seleucia suspendi-
tur 209.
Ejus Sectae initium, incrementum,
in.

- interitus, & errores praecipui
203. 208. & seqq.
- Manichaeorum causa, persecutio
in Christianos excitata ibid.
- Papae Episcopi Seleucia & Ctesiphontis adversus Manichaeos cum Rege Persarum conloquium ibid.
- Manichaei sicum saluberrimam, quam sanguine Martyrum irrigata humus protulerat, evellentes exitiali lue puniuntur 97. 101.
- Manichaeus quidam ex metu tormentorum superstitionem Magorum amplexus, a S. Aithilaha irridetur 203.
- Manichaei homines versuti atque ignavi ibid.
- Adversus Manichaeos e Syris Scriptores 210.
- Manfionis usus apud Persas 102.
- Maphrianus, idem, Catholicus, seu Primas Syrorum Jacobitarum 1. 4.
- Marabas Patriarcha Caldaeorum, seu Nestorianorum 80. 110.
- MARACHA Virgo & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socia 144.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Marajas *vide* Narfes
- Maranzacha *vide* Josve
- Marcellus Caesareus 209.
- Mareas Episcopus Amidae 1.
- Peiperam a Renaudotio cum S. Marutha Tagritensi confunditur ibid.
- Mareas Episcopus Persa & Martyr 43.
- Mares S. Adaei discipulus, Orientis Apostolus LXVI. 4.
- Caesarem urbem Episcopalem instituit 163.
- Mares Episcopus Hardasciri, Scriptor Syrus 40.
- MARES Presbyter & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- MARES Diaconus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- MARES alter Diaconus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- MARES Martyr, S. Narsetis Episcopi Socius 101.
- Ejus memoria & cultus 95.
- Martyrii tempus 97.
- Acta Graecis olim nota & ab eisdem vitata 95.
- Mares Salomonis filius, Scriptor Nestorianus 2. 5. 39.
- Ejus lapsus de tempore, quo S. Barbaseminus Episcopatum Seleucensem gessit 111.
- Et de tempore, quo post ejusdem Martyrium vacavit Seleucensis Sedes ibid.
- Mariae Virginis Deiparae Migrationis, seu Adsumptionis jejunium apud Orientales 163.
- MARIA Virgo & Martyr, cum S. Jacobo fratre 122.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus Martyrii tempus 121. 122.

- Acta hucusque ignota 121. Officiis memoriter occidunt 4.
- MARIA altera Virgo & Martyr cum MARTHA Virgo & Martyr cum quatuor Sociabus 123. quatuor Sociabus 123.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52. Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus Martyrii tempus 123. 127. Ejus Martyrii tempus 123. 127.
- Acta hucusque ignota 123. — Acta hucusque ignota 123.
- MARIA tertia Virgo & Martyr cum Martyr Magus anonymus, S. Barfabiae Coenobiarchae socius 93.
- quatuor Sociabus 123. Martyres Perfae plures sub Decio Imperatore LXVII.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52. Martyres plurimi in Armenia sub Galerio Max. Imp. LXVII.
- Ejus Martyrii tempus 123. 127. — Acta hucusque ignota 123. Martyres innumerabiles sub Sapore Longaervo Rege Perfarum XLIII. LXXII. 42. 206.
- MARIA quarta Virgo & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socia 144. Martyres plurimi sub Idederde & Vararane, Perfarum Regibus 231. & seqq.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52. Martyres Centum cum S. Simeone Barfaboë 1. 6. 10. 33. 41.
- Ejus memoria & cultus 141. Martyres Plurimi cum Sancto Azade 42. 45.
- Martyrii tempus 143. 162. Martyres non pauci ex militibus Regii Exercitus 50. 51.
- Acta Graecis olim nota 141. Martyres Duae cum S. Tharba 51. 54.
- MARIA quinta Virgo & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socia 144. Martyres Centum viginti octo cum S. Sciahdufte 83. 88.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52. Martyres Undecim cum S. Barfabia Coenobiarcha 92. & seqq.
- Ejus memoria & cultus 141. Martyres Viginii cum SS. Narfete & Josepho 96. & seqq.
- Martyrii tempus 143. 162. Martyres Centum Viginii, inter quos novem Virgines Deo sacrae, reliqui Sacerdotes, Diaconi, & diverforum Ordinum clerici 104. & seqq.
- Acta Graecis olim nota 141. Martyres Sexdecim cum S. Barbaschemino 110. & seqq.
- MARJABUS, aliis corrupte *Mareabdes*, *Mareaumdes*, *Mareabe* & *Mareabi*, Chorepiscopus & Martyr, cum CCLXXIV. Sociis Captivis 134. Martyres innumeri variis in locis a Praefectis interemti, praeter eos qui in foro Regis occubuerunt 117. & seqq.
- Ejus nominis ethymologia 140. Mar.
- Memoria & cultus 131.
- Martyrii tempus 133.
- Acta nunc primum in lucem prodeunt 131.
- MARJABUS Diaconus & Martyr, Sanctorum Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Maronitae Syri Psalmos in Divinis

- Martyres CCLXXV. Captivi cum cum 273.
 S. Daufa 131. & seqq. Martyrologii Romani lapsus, de tempore legationis S. Maruthae in Persidem LIX.
 Martyres *Quadragesima* cum SS. Abda & Ebedjesu Episcopis 141. & seqq. — De tempore Passionis plurimorum Martyrum 44.
 Martyres signo Crucis roborati 45. 172. — De die Martyrii SS. Tharbae & Sociarum 53.
 Christi patientis memoria mirifice recreati 221. 222. — De tempore Passionis centum viginti Martyrum 105. 110.
 Mercatoribus comparati 173. — Et SS. Jonæ ac Sociorum 212.
 Carnem oblatam manibus Idololatrarum immundam ducunt 139. 206. — De numero Martyrum Captivorum 133.
 Idolothyta respuunt 155. — De Sociis S. Acepsumae 170.
 Ab esu Sanguinis abstinent 117. 121. 188. 204. — De tempore Martyrii SS. Hormisdatis & Benjamini 231.
 Ultro sese persequutoribus produnt 42. 117. Martyropolis *vide* Tagrit
 Martyrum mortes oppetitam a Christo Domino mortem referunt, & cognatione quadam adtingunt 67. Marua urbs 140.
 Eorum Encomium 119. 176. 206. Ejus Episcopus Barfabas Conjugem Saporis Regis, ejusque Sororem a Cacodaemone liberat *ibid.*
 — Constantia 22. 55. 77. 90. 94. 98. 104. 109. 113. 115. 124. 129. 137. 159. 188. 195. 199. 201. 217. 235. 249. Maruthas Episcopus Tagriti, seu Martyropolis, Historiae, seu Collectionis Actorum Martyrum Orientalium sub Sapore Longaeva coronatorum auctor coequalis & testis oculatus XLVI. & seqq. 2. 4. 171. 173. 208.
 — Invocatio 108. 173. 208. Concilio Constantinopolitano I, adversus Macedonium interfuit L.
 — Preces utiles 108. Messalianos damnat in Concilio Antiocheno XLIX. LI.
 — Reliquiae mirificae 48. 79. 97. 101. 119. 162. 240. Constantinopolim iterum proficiscitur, Ecclesiae Persicae opem imploratur LI. LIV.
 Martyrum Orientalium historia duplex apud Syros XLII. 230. S. Johanni Chrysostomo carissimus LII. LIV.
 — Quis ejus Scriptor? XLII. Deo justitiae vindici infcius licet defervit *ibid.*
 Martyrum Acta singulis diebus recoloranda 148. In Persidem adlegatur a Theodosio Imp. LV.
 Ex genuinis Martyrum Actis ad Catholicam veritatem propugnationem arma desumenda XXXIV. Isdegerdem Regem diuturno captivitate

- tis dolore liberat LVI. Mafebdanus mons 131. 136.
 Magorum fraudes detegit ibid. & Matathiae encomium 12.
 LVII. Matthaeus Aethiopum, Parthorum,
 Iterum in Perfidem adlegatur LVII. Medorumque Apostolus LXVI.
 Filium Regis energumenum sanat Mauptas, dignitatis apud Perfias id
 ibid. nomen est, 59.
 Rem Christianam instaurat & pro- MAZACHIA Virgo & Martyr, S. Nar.
 pagat LVIII. fetis Episcopi sociâ 101.
 Duas Synodos Seleucia celebrat Cujus classis Vitginum fuerit? 52.
 ibid. Ejus memoria & cultus 96.
 Reliquias Martyrum sub Sapore — Martyrii tempus 97.
 Longaevo caesorum Tagritum — Acta Graecis olim nota & ab
 transfert, & variis Occidentis iisdem vitata 96.
 Ecclesiis distribuit XLVII. LVIII. Mechista oppidum 83.
 LXI. Media regio 190. 193.
 Ecclesiam Tagriti sub nomine San- Ejus Apostoli LXVI.
 ctorum Simeonis Bar-saboë & Medinat-sohde, idest Martyropolis *vi-*
 Sociorum construit LX. 5. *de* Tagrit
 Alius a Marea Amideno L. Melchitae *vide* Graeci
 — Et a Marutha, qui Concilio Ni- Meletius Episcopus Antiochenus 140.
 caeno interfuit LIX. Menaëorum Graecorum commenta &
 Ejus Corpus in Scetenfi Syrorum lapsus de numero Sociorum S. Si-
 Coenobio adservatum LIX. meonis Bar-saboë 6. 41.
 — Memoria in Sacris Fastis ibid. — De sanatione Reginae Perfarum
 — Scripta, quae supersunt LXII. inter dissecta SS. Tharbae & So-
 Quid de eodem Coptitae, Graeci, ciarum membra transeuntis 53.
 Maronitae, Jacobitae, Nestoria- 60.
 ni, Armeni, & Mahometani LX. — De Ecclesia Sufana a S. Mile
 & seqq. instaurata 62. 64.
 Lunari calculo mortem Sanctorum — De genere mortis SS. Centum
 consignat 41. viginti Hadjabenorum Martyrum
 Aëorum Martyrum in persecu- 105.
 tione Isdegerdico-Vararanica cae- — Et S. Sciahduftis, deque nume-
 forum Collectionis author non ro ejusdem Sociorum 86. 87.
 fuit XLII. 230. — De numero, die, & genere mor-
 Maruthas alter Episcopus Tagriti LIX. tis SS. Martyrum Captivorum
 MARUTHAS Martyr, Sanctorum Jo- 105. 110.
 nae & Brijhesu Socius 215. — De numero Sociorum SS. Ab-
 Ejus memoria & cultus 211. dae & Ebedjesu Episcoporum
 — Martyrii tempus 211. 213. 224. 142.
 — Acta apud Graecos & Latinos — De B. Josefho, S. Narfesis Epi-
 interpolata 211. 224. & seqq. scopi discipulo 97. 102.
 De

- De die Martyrii Sanctorum Jo-
nae, Brichjesu & sociorum 212.
- Menologii Basiliani lapsus de numero
Sociorum S. Simeonis Bar-sabœ
8. 41.
- De numero & tempore Passio-
nis Martyrum anno secundo Sa-
poricæ persequutionis coronato.
rum 43.
- De B. Antonio, quem S. Miles
invisit 61.
- De Sociis S. Milis, eorumque
Martyrii genere 61. 83.
- De interitu Guphrizii & Nar-
setis, qui S. Milem interfece-
runt ibid.
- De numero, & genere Marty-
rii Sociorum S. Sciahduftis 85.
- De S. Josepho discipulo S. Nar-
setis Episcopi 96. 102.
- De Ecclesiæ construendæ fa-
cultate, a Sapore Rege Christia-
nis data 103.
- De numero, & genere mortis
Sanctorum Martyrum Hadjabe-
norum 105.
- De numero, die, & genere pas-
sionis Martyrum Captivorum
105. 110. 133.
- De S. Bademo Coenobiarcha,
ejusque Alumnis 164. 168.
- De Sanctis Jona, & Brichje-
su 213. 214.
- Mermoreis Ducis Persarum cadaver
devorandum canibus & avibus
expositum 83.
- Mesopotamiae Apostoli LXVI.
- Metaphrastes, Simeon, Actorum Mar-
tyrum interpolator 51. 59. 211.
224.
- Ei perperam adjudicantur Acta
S. Sciahduftis 83.
- Et Sanctorum Acepfirmæ ac So-
ciorum 168.
- Metempsychosis, seu animarum trans-
migratio a Manichæis adserta
210.
- Metropolitanas Sedes quis primus apud
Chaldaeos instituit? 82. 110.
- Michael Episcopus Lasciumæ 102.
- Michaël Episcopus Meligenfis, Syna-
xarii Coptitarum author LXI.
- Michael Episcopus Susæ 81.
- Migrationis, seu Adsumtionis Deipa-
rae Virginis jejunium apud Orien-
tales 163.
- MILES, aliis *Milus, Milius, Milles,*
Milides, Milefus & Nilus, Epi-
scopus Susæ & Martyr cum duo-
bus Sociis 66.
- Hierosolymitanæ Synodo interfuit
65.
- Papam Episcopum damnat in Con-
cilio Seleucjensi 2. 62. 72. 81.
- Ejus Patria 69.
- Scripta 65.
- Memoria & cultus 43. 60.
- Martyrii tempus 65. 79. 83.
92. 103.
- Acta hucusquæ ignota 60.
- Quid de eodem Graeci & Copti-
tae 63. & seqq.
- Miliarisium Daricum, monetae id no-
men est apud Persas 225.
- Milites Regii Exercitus non pauci
Martyres 50.
- Millenariorum de Gog & Magog com-
menta 37.
- Ministerium sacrum in itinere obeunt
Christiani captivi in Persidem ab-
ducti 135.
- Miracula per SS. Martyres, eorum-
que Reliquias patrata 70. & seqq.
97. 101. 162. 206.
Mif-

- Misdates *vide* Hormisda
 Mithrac, sive Solis Sacerdotes Bud-
 dae, seu Terbyntho Scythiani
 discipulo infensi 209.
 Modaina, seu Modajen *vide* Seleucia
 & Ctesiphon
 Molani lapsus de tempore Martyrii
 S. Bademi 168.
 — Et S. Aithilahae 169.
 Monachi, Moniales. Monastici insti-
 tuti auctores, & in Oriente
 propagatores LXVII. 51, 92.
 Monachorum in rem Christianam
 promerita *ibid.*
 In Monachos & Moniales sub Sa-
 pore Longaevo potissimum fac-
 vitum *ibid.*
 Monachi cur Lugentes, & Fratres
 dicti? 81. 166. 168. 182. 215.
 Monachi apud Nestorianos absque
 Schemate Antoniano 111.
 Monachi Persae plurimi Martyres
 sub Sapore Longaevo LXVII. 43.
 84. 142.
 Monachi *Decem* Martyres cum
 S. Barsabia 92. & seqq.
 Monachi *Sex* Martyres cum San-
 ctis Abda & Ebedjesu Episco-
 pis 141. 144.
 Monachi *Septem* Confessores, S. Ba-
 demi Alumni 165. 168.
 Monasteria Monialium post Antonii,
 Aonisque aetatem in Perside con-
 structa 51.
 Monasteriorum in Zabdicena fun-
 datores 140.
 Monasterium Scetenſe XXXII. XLII.
 LIX. 231.
 — S. Maurae in monte Libano XXXI.
 — Seleucienſe 5.
 — Mosulense 40.
 — Beth-lapetenſe 65.
 — Izlense 92.
 — Anbarenſe 140.
 — Hefronense 237.
 Mopſueſtia urbs 40.
 Ejus Episcopus Theodorus Scri-
 ptor Syrus *ibid.*
 Mors Justorum somni imago 245.
 Mortis remedium resurrectio 48.
 Mors Martyrum opperitam a Chri-
 sto mortem referunt, & cognatio-
 ne quadam adringunt 67.
 Mortem contemnunt Christi aman-
 tes 33.
 Morti sese objicere qui liceat? 93.
 Moriendum potius quam a Christi
 fide discedendum 221.
 Mortuos sepeliendi ritus apud Per-
 sas 83.
 Luctus moestitiaeque pro mortuis
 apud Orientales indicia 41.
 Moses Propheta Quadragesimalis Chri-
 stianorum jejunii speculum de-
 dit 146.
 Mosul, seu Ninive urbs 6. 110.
 Ibi Ecclesia sub S. Simeonis Bar-
 saboë nomine 6.
 — Et Monasterium Syrorum 40.
 Motadedus Mahometanorum Chalipha
 seu Imperator, Magis infestus 40.
 Murus Synicus in confinio Tartaro-
 rum 36.
 Myrtus mirificus crescit, ubi S. Ai-
 thilahas Martyr occubuit 206.
 Mystopharus *vide* Hormisda Guphri-
 zius

N

N Aarda, seu Nearda & Nahar-
 deha *vide* Beth-nuhadra
 Nahitis, sive Anaitis, hoc est, Venus
 Dea

- Dea 95. Nemrod 80.
 Ejus ministerio Armeni filias dedicabant ibid.
 Obscenissima Sacarum festa in ejusdem honorem peragebant 96.
 Narfacta vicus 167.
 Narfes Leprosus, Scriptor Syrus 40.
 NARSES, aliis *Nerfas*, *Nirfas* & *Narfa*, Episcopus Sciaharcadathae & Martyr cum XXI. Sociis 97. 226.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97. 99.
 — Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata 96.
 NARSES, Martyr SS. Jonae & Brichjesu Socius 215.
 Ejus memoria & cultus 211.
 — Martyrii tempus 211. 213. 224.
 — Acta apud Graecos & Latinos interpolata 211. 224. & seqq.
 Narfes Martyr cum Sancto Sabucata 233. 235.
 Narfes, seu Narfeus Rex Persarum 140. 225.
 Narfes Hormisdæ Guphrizii frater, S. Milem pugione transfodit 78.
 Ejus & fratris interitus a S. Milæ praediatus 79. 83.
 Narfes Thamsapores Christianorum persecutor 122. 123. 128. 204. 210.
 Narfes Marajas Christianae fidei defertor 166.
 S. Bademum Coenobiarcham interficit 164. 167.
 Ejus interitus 168.
 Natanaël Scriptor Syrus 210.
 Nativitatis Dominicæ, sive Adnunciationis jejunium apud Orientales 163.
 Nazareni *vide* Christiani
 Nazeroth *vide* Zarufiates
- Nestoriani cur festum S. Simeonis Bar-fabœ ad feriam sextam hebdomadae sextae aetatis transtulerunt? LXXX. 8.
 In Divinis Officiis Psalmos memoriter occinunt 4.
 Eorum Patriarchae Bagdadum advenientes solenni pompa in Ecclesia S. Simeonis Bar-fabœ excipiuntur 6.
 Summa cum veneratione frequentant Mosulensem ejusdem S. Simeonis Ecclesiam ibid.
 Catholicorum, seu Patriarcharum Nestorianorum, eorumque primi Metropolitanæ Sedes 38. 80.
 — Successio unde ducitur? XLIV. LXVII. 2.
- Vide Chaldaei*
 Nicator *vide* Beth-Nictor
 Nicatora mansio 100.
 Nicatorius mons 230.
 Nicaenum Concilium LIX. LXIII. 3. 82. 84.
 Ejus historia a S. Marutha Tagritensi Episcopo conscripta, & Canones in Syriacum sermonem translati LXII.
 — Canon de Primatu Sedis Seleucienfis 3.
 Nicephori lapsus de tempore Martyrii Sanctorum Acepimæ & Sociorum 43.
 — Et de tempore Passionis plurimorum Martyrum 43. 45. 50.
- Nilus fluvius XXXII.
 Nilus *vide* Miles
 Ninive *vide* Mosul
 Nisibis, seu Nisibis & Soba, urbs Mesopotamiae, quæ & Achar, Achad, & Antiochia ad Mygdo

- donium olim dicta LXXVIII. 65.
72. 81. 82. 92.
Ejus Episcopi S. Jacobus Magnus
LXVII. 81. 92.
— Ebedjesus Scriptor Syrus XLVII.
81.
— Jesujabus Scriptor Syrus 80.
Nitriæ solitudo Europæis inaccessa
XXXII.
Nosephus, Draco immanis, a S. Mi-
le interemtus 67.
Nuhadra *vide* Beth-nuhadra
Nuptiæ Virginibus Deo sacris, &
Majorum Ordinum viris prohi-
bitæ 52. 209.
— In Fidei desertionis argumentum
adsumtæ 56. 123. 124. 163.
181. 188.
— Cur ab iis Christianorum Præ-
sules abstinent? 209.
- O**
- O**ccidentis & Occidentalium no-
mine quid Syri intelligant?
XLII. 138. 141.
In Occidente a temporibus S. Igna-
tii Episcopi Antiocheni sancitum,
ut preces in Ecclesiis alternis
choris fierent 4.
Onam Asceta *vide* Uhanam Clericus
Opes fastusque hujus seculi Deum mi-
nime delectant 186.
Caducae fluxaeque sunt 187.
Oraculum Balaami de Chittæis popu-
lis 11. 36.
Ezechielis de Gog & Magog *ibid.*
Danielis de Antiocho Epiphane 11.
37.
Orche *vide* Ur Chaldaeorum
Ordinatio seu Consecratio Episcopi,
urgente Ecclesiae necessitate, ab
uno Episcopo valide & licite fieri
potest 140.
Orientis Apostoli LXVI.
Orientis & Orientalium nomine
quid Syri intelligant? XLII. 2. 59.
138. 141.
Orientalium cognomenta ab arte
parentum plerumque derivantur
38.
Monasticum institutum primus apud
Orientales invenit Aones S. An-
tonii M. discipulus LXVII. 51. 92.
Luctus moestitiæque apud Orien-
tales pro mortuis indicia 25. 41.
Orientales Christiani ab esu San-
guinis abstinent 121.
— Praeter Quadragesimale tria je-
junia per annum observant 163.
— Ritus precandi & ad Orientem
Ecclesias construendi apud eos
hucusque viget 247. 257.
— Eorum Praesules iter agentes an-
tiquissimum Altaris secum feren-
di morem etiamnum retinent
141.
Odroëni per S. Gregorium Illumina-
torem ad Christianam fidem ad-
ducti LXVI.
Oxiana sive Oxia & Uxia, unde
Uxii, Oxii, & Oxiani, *vide* Hu-
zitarum regio
Oxius fluvius 39.
- P**
- P**Agii, Antonii, opinio de Epo-
cha Saporicae persecutionis re-
fellitur LXXXIV.
— Et de Epocha persecutionis Is-
degerdico-Vararanicae 232.
Pam-

Pamphilia regio	LI. 36.	nae haeresis propagator	39.
Papas idem ac Presbyter apud Graecos	83.	Paulus Episcopus Sufae	80.
Papas Arachensis, Aghaei filius, Episcopus Seleucia & Ctesiphontis	2. 4. 81.	Paulus Presbyter Christianae Fidei defensor	123.
A S. Mile arguitur	2. 72.	SS. Theclae & Sociarum Virginum cervices obruncat	125.
In ejus causa Synodus Seleucia celebrata	ibid. & 81.	Ejus cum Juda Iscarbote comparatio	127.
E Caelo tactus juxta praemonitum S. Milis dimidia corporis sui parte obrigit	73.	Pentecostes nomine quid Syri intelligant?	50. 171.
Metropolitanas Sedes apud Chaldaeos primus instituit	82. 110.	Perjurus fur elephantias corripitur, juxta praemonitum S. Milis	74.
Ejus conloquium cum Rege Persarum adversus Manichaeos	209.	Persepolis <i>vide</i> Pharesa.	
PAPAS alii corrupte <i>Dapius</i> , Presbyter & Martyr S. Narfeti Episcopi Socius	100.	Persequutio Persica sub Sapore Longaivo	xxxvii. 15. 37.
Ejus memoria & cultus	96.	— Triplex	xxxviii. lxxi. 211. 225.
— Martyrii tempus	97.	Ejus Epocha	xxxvii. xlvi. lxxii. 15. 37. 206. 211. 213. 215. 225.
— Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitata	96.	— Occasio & immanitas	lxxii. 11. 37. 42. 100. 113. 117. 131. 204.
PAPAS Monachus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius	144.	Persequutio altera sub Isdegerde & Vararane	xxxvii. xlii. li. 211. 231.
Ejus memoria & cultus	141.	Ejus occasio, Epocha, & acerbitas	lii. 230. & seqq.
— Martyrii tempus	143. 162.	Perseus Rex	lxxvi. 36.
— Acta Graecis olim nota	141.	Perfidis Apostoli	lxvi.
Papas Monachus S. Acepsumae Martyrium praedicat	182.	Monastici instituti in Perside propagatores	lxvii. 92.
Parthorum Apostoli	lxvi.	Perfidis provinciarum prima Hadjabena Christo nomen dedit	104.
Patriarchatus dignitas quo tempore Byzantinae, seu Constantinopolitanae Sedi adcesserit?	4.	Perfidis Ecclesiae nomine Johannes Episcopus Synodo Nicaenae interfuit	lxviii.
Patrias vicus <i>vide</i> Dastagar		Persae Magorum superstitioni addicti	lxi. 40.
Paulinus Episcopus Evagrium Antiochenum solus ordinat	140.	Solis & ignis adoratores	ibid.
Paulonas Scriptor Syrus	210.	Cadavera inhumata relinquunt	79. 83. 181.
Paulus Episcopus Persa & Martyr	133.	Mahitidem, seu Venerem colunt	95.
Paulus Episcopus Ledan, Nestorianus			O o 2 Ma-

- Manichaeorum erroribus impliciti 227. 230.
- Eorum irruptio in Romanorum fines XLIX. 131. 134.
- Perfarum Regum mediae aetatis Epocha LXXVI. 15. 37. 233.
- Reges Regum dicti ibid.
- Eorum series ab Agathia interpolata ibid.
- Perfae Christiani in persequenda Martyrum historia accuratissimi XLIII. LXV. 1. 43.
- Kalendario Lunari utuntur LXXV. 41.
- Innumeri Martyres sub Sapore Longaevio XLIII. LXXII. 42. 206.
- Et sub Isdegerde ac Vararane 231.
- Petri & Pauli Apostolorum jejunium apud Orientales 163.
- Petrus Edessenus, Episcopus Hierosolymitanus, Corpus S. Jacobi Intercifi in Aegyptum transfert 240.
- Phaaca pagus 182. 208.
- PHACHIDUS Monachus & Martyr, SS. Abdae & Ebedjesu Episcoporum Socius, 144.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- Pharesa, seu Aspharces & Persepolis, urbs 227. 230.
- Pherat-maisan, seu Mesena ad Euphratem, quae & Basra, seu Basfora, urbs 41. 82. 83.
- Ejus Episcopi S. Bulidacus Martyr 41. 83.
- Salomon Chalatenfis Scriptor Nestorianus 36.
- Pherbuta *vide* Tharba
- Phetion Patriarcha Chaldaeorum 40.
- Philoxenus *vide* Xenajas
- PHUSIKIUS Karugabarus, aliis corrupte *Pbusik*, *Pbasik*, *Basik*, *Pufices*, & *Pufcius*, Martyr cum Filia Virgine, S. Simeonis Barfaboë Socius 10. 36.
- Ejus memoria & cultus 6. 42.
- Martyrii tempus ibid. & LXXII. LXXV.
- Acta apud Graecos & Latinos interpolata 1. 42.
- Piscium esus feria quarta & sexta per annum Graecis Melchitis vetitus 163.
- Poenitentia S. Guhsciatzadis 25.
- S. Jacobi Intercifi 243.
- Porta ferrea *vide* Derpent
- Portatilis, seu Viatici Altaris usus antiquissimus 141.
- Preces Martyrum utiles 108.
- Praesentia realis Christi in Eucharistia LXII. 126.
- Praesules Christianorum cur a Nuptiis abstinent? 209.
- Ptolomaeus Philometer Rex Aegypti 37.
- Pullae vestes, luctus moestitiaque apud Persas indices 25. 41.
- Pulvis Martyrum cruore imbutus aegros sanat 162.

Q

- Q UADRAGESIMALIS Jejunii institutio, laudes & fructus 146.
- Singulis annis religiose peragendum 148. 163.
- Quinisextum, seu Trullanum II, Concilium abstinentiam ab esu sanguinis confirmat 121.
- Quirinus, Angelus Mariae S. R. E. Card. Bibliothecarius, laudatur XXXIV. XXXVI. RA.

R

R Azichitae, seu Razichaei & Ra-
manitae 69. 74. 76. 80.
103.
Eorum Episcopus apud Chaldaeos,
seu Nestorianos inter Metro-
politas recensetur 80.
Apud Jacobitas vero inter Maphria-
ni Orientis Suffraganeos sextum
locum obtinet ibid.
Razichitae matronae membrorum
usum restituit S. Miles 74.
Reliquiae SS. Martyrum Orientalium
mirificae 48. 79. 101. 119. 162.
240.
Ex Perfide in Mesopotamiam a
S. Marutha Episcopo Tagriten-
si translatae XLVII. LVIII.
Renaudorii, Eusebii, fallax fides XLIV.
Pro Marea Amideno Marutham
substituendum censet in subscri-
ptionibus Concilii Constantino-
politani L.
Beth-garmeam regionem cum Mar-
tyropoli confundit ibid.
Martyrum Perfarum numerum ad
bis centum millia perducit 43.
Ejus lapsus de tempore, quo Ne-
storiani Patriarchalem Sedem
Bagdadum transtulerunt 38.
Reptilia animantia a Deo condita 181.
Resurrectio mortuorum 24. 33. 34.
37. 48. 149. 202. 222. 223.
244.
Rhesina urbs 210.
Ejus Episcopus Daniel Scriptor Sy-
rus ibid.
Romani Sapor Regi invisit 37. 152.
In eorum fines irruptio Persa-

rum XLIX. 131. 134.
Novem millia in Perfidem captivi
abducti, e quibus CCLXXV. Mar-
tyres ibid.
ROZICHAELUS Presbyter, & Martyr,
SS. Abdae & Ebedjesu Episco-
porum Socius 144.
Ejus memoria & cultus 141.
— Martyrii tempus 143. 162.
— Acta Graecis olim nota 141.
Ruinarti, Theodorici, opinio de Epo-
cha Saporicae persecuotionis re-
fellitur LXXXIV.
— Item de memoria & cultu Qua-
draginta Martyrum apud Lati-
nos 143.
— Et de anno Martyrii SS. Jonae
Brichjesu & Sociorum 214.

S

S Aba Reginae filius, unde Sabaei,
79. 83.
Sabarjesus Patriarcha Chaldaeorum,
seu Nestorianorum 163.
Sabarjesus Episcopus Lasciumae 102.
Sabarjesus alter Episcopus Lasciumae
ibid.
Sabas Coenobiarcha S. Eugenii Di-
scipulus 140.
SABAS Martyr, SS. Jonae & Brichje-
su Socius 215.
Ejus memoria & cultus 211.
— Martyrii tempus 211. 213. 224.
— Acta apud Graecos & Latinos
interpolata 211. 224. & seqq.
Sabbathi religionis causa ex Judaeis
mille uno die caesi 11.
Sabinus Lapetae Episcopus & Mar-
tyr 41. 80. 84. 133.
Sabo, seu Asabo, promontorium 83.
Sa-

- Sabucatas Martyr, cum S. Narfete 233.
235.
- Sadoch, & Sadoth *vide* Sciahduftes
- Salomon Chalatenfis Metropolitae Baf-
forae, Scriptor Nestorianus 36.
Ejus de Gog & Magog commen-
ta *ibid.*
- Salucana caftellum 100.
- Salus Mundo per Jefum conlata 250.
- Samon Martyr, SS. Guriae & Ha-
bibii Socius 226.
- Sub ejus ac Sociorum nomine Ec-
clefia in urbe Edelfa *ibid.*
- SAMUEL Monachus & Martyr SS. Ab-
dae & Ebedjefu Epifcoporum So-
cius 144.
Ejus memoria & cultus 141.
— Martyrii tempus 143. 162.
— Acta Graecis olim nota 141.
- Sanctorum invocatio 108. 173. 208.
- Sanguinis efus lege Apoftolica veti-
tus 117. 121.
- In Fidei defertionis argumentum
olim adfumtus *ibid.* & 122. 124.
129. 188. 204.
- Ejus abftinentia nunquam fuit ab
Ecclefia improbata 121.
— Apud Orientales etiamnum vi-
get *ibid.*
- Sapor I. Rex Perfarum, Dualcatafus
dictus 9. 37.
Maneti vivo cutem detrahi jubet, &
foribus Seleucia suspendi 209.
- Sapor II. Rex Perfarum, Longaevus
dictus, Christianorum perfequu-
tor xxxvii.
- Ejus inauguratio, ortus & indoles
LXIX. 37.
— Epiftola ad Constantium Imp.
LXXI.
- Perperam Dualcatafus nuncupatus
9. 37.
- Perfequutio in Christianos ab eo
excitata triplex xxxviii. lxxxi. 15.
211. 225.
- Ejus regni ac aetatis Epocha xxxviii.
lxxiv. 37. 207.
- Constantini M. ad eum in cauffa
Christianorum Epiftola lxxviii.
214.
- In Ecclefiafticos potiffimum ani-
madvertit 50. 51. 84. 98. 113.
199.
- Immania ejusdem in Christianos
edicta 19. 42. 44. 45. 50. 114.
121. 117. 181. 199. 215. 226.
- Ejus crudelitatis ars inaudita 100.
113. 117. 131. 199.
- Rex Regum dictus 15. 137. 153.
154. 159. 183. 188. 199. 216.
220. 228.
- Praetorem, a quo Deus dicebatur,
irridet 160.
- Sapor III. Perfarum Rex 233.
- SAPOR Epifcopus Beth-nictoris & Mar-
tyr cum quatuor Sociis 99. 226.
- Ejus memoria & cultus 96. 226.
— Martyrii tempus 97. 225.
— Acta Graecis olim nota, & ab
iisdem vitiata 96.
- An duo? 225.
- SASANNES Martyr, S. Narfeti Epif-
copi Socius 101.
- Ejus memoria & cultus 96.
— Martyrii tempus 97.
— Acta Graecis olim nota & ab
iisdem vitiata 96.
- Saxanitarum Dynaftiae author Artaxerfes Rex lxxvi. 37.
- Ejus Epocha *ibid.*
- Scander, Andreas, de Literis Orien-
talibus optime meritus xxxiv.
- SEMBAITAS, aliis corrupte *Sebeethes*,
Martyr, SS. Jonae & Brichjefu So-

Socii	215.	De ejus aetate lapsus Sancti Epi-	
Ejus memoria & cultus	211.	phanii	ibid.
— Martyrii tempus	211. 213. 224.	Seboas <i>vide</i> Sinas	
— Acta apud Graecos & Latinos		Seculi hujus opes eadusae fluxaeque	
interpolata	211. 224. & seqq.		187.
Scetenſe S. Mariae Syrorum Mona-		Deum minime delectant	186.
ſterium	xxxii. xlii. lix. 231.	Seleucia, ſive Selik & Coche, urbs	
Sciacluphas Episcopus Seleuciae &		Babyloniae cum Ctesiphonte con-	
Ctesiphontis	4. 82.	juncta, quae & Modaina, 15.	
Sciaharcadata, ſeu Sciahargarda, Sce-		37. 88. 90. 105. 110.	
hergerd & Sciahakerd, urbs	97.	Seleucidarum olim regia	38.
	101.	— Et Sedes Patriarcharum Chal-	
Metropolitana a S. Simeone Bar-ſa-		daeorum	ibid.
bae inſtituta	5. 101.	Ibi Eccleſia ſub S. Simeonis Bar-	
Ejus Episcopus S. Narſes Martyr	97.	ſaboë nomine	5.
Sciaharuz regio	101.	Ejus Episcopi Cajumas	li.
SCIAHDUSTES, aliis corrupte <i>Sadoſb</i> ,		— Riza ſeu Baſilius	ibid.
<i>Sadoſb</i> , & <i>Zaduk</i> , Episcopus		— Iſaacius	ibid.
Seleuciae & Ctesiphontis & Mar-		— Jaballahas	liii.
tyr, cum Centum viginti octo		— Achaeus	lxiv.
Sociis	88. 110.	— S. Simeon Bar-ſaboë Martyr	1.
S. Simeonis Bar-ſaboë ex ſoroꝝ ſi-		— Papas Arachenſis	2. 4. 81. 72.
lius & Archidiaconus	84.		73. 82. 209.
Concilio Nicaeno interfuit nomine		— Sciacluphas	4.
ejuſdem S. Simeonis	3. 84.	— Surinus pseudocatholicus	5.
Cujus viſione ad Martyrium exci-		— Joſephus	40. 82.
tatur	84. 88.	— S. Sciahduſtes Martyr	88.
Quot annos Episcopatum geſſit	84.	— S. Barbaſceminus Martyr	111.
Ejus Patria	ibid.	— Tomarſa, ſeu Tamuza	111.
— Nominis ethymologia	84. 90.	Catholici diſti	2.
— Memoria & cultus	83. 85.	Quis eorum primus Catholici digni-	
— Martyrii tempus	84. 89. 91.	tatem obtinuerit?	3.
— Acta apud Graecos & Latinos		Seleucienſis Cathedralae fundatores	
interpolata	83. 91.		lxvi. 2.
Scialila <i>vide</i> Thel-ſcialila		Quot annos vacaverit poſt S. Bar-	
ſcialitas Coenobiarcha, S. Eugenii Di-		baſceminus Martyrium?	111. 117.
ſcipulus	140.	Canon Synodi Nicaenae de ejus	
Seythae populi	237.	Primatu	3.
An per Gog & Magog designa-		Seleucienſe Concilium ſub Sancto Mi-	
ti?	37.	le	2. 72. 81.
Seythianus Manichaeorum ſectae au-		— Duo ſub Sancto Marutha	li.
thor	208.		lxxiii. lxxii.
			ſe.

- Seleucia Elymaidis; five Seluc & So-
 loce, urbs 102.
 Seleucidarum Epocha LXXXI. 241.
 Seleucus IV, Rex Syriae 37.
 Sembatae populi 101.
 Septa mansio 99.
 Sergius linguae Persicae apud Aga-
 thiam Scolafticum interpres
 LXXVII.
 Ejus adlucinationes ibid.
 Simeon Cananaeus Martyrio in Per-
 side functus LXVI.
 Simeon Stylites xxxvii.
 SIMEON Bar-saboe Episcopus Seleucia
 & Ctesiphontis, Martyrum Ori-
 entalium in Saporica quadraginta
 annorum persecutione corona-
 torum antesignanus 10. 110.
 113. 206.
 Ex discipulo & Archidiacono Pa-
 pae Arachensis Episcopus 2. 82.
 Quot annos Episcopatum gessit? 2.
 Concilio Nicaeno per Vicarium in-
 terfuit 3.
 An Primatiale dignitatem ab ea-
 dem Synodo obtinuerit? ibid.
 Instituit, ut preces in Ecclesiis al-
 ternis choris fierent, & Psalmi
 memoriter occiderentur 4.
 Garmaeorum Sedem ad Metro-
 politanam dignitatem evexit ibid.
 Ejus Patria 2. 39.
 — Cognominis ethymologia 2. 15.
 38.
 — Scripta 5.
 — Epistola ad Saporem Regem de
 obedientia Principibus seculi
 praestanda adversus Tillemon-
 tium vindicatur 17. 38.
 Susae tumulatus 39.
 Quot Martyrii socios habuerit 6. 41.
 Visione ejusdem S. Sciahduftes ad
 Martyrium excitatur 84. 88.
 — Et S. Abdas 158.
 Ecclesiae & Monasteria sub ejus no-
 mine 5.
 — Memoria & cultus 6.
 — Martyrii tempus LXXV. LXXII. 31.
 — Acta apud Graecos & Latinos
 interpolata 1. 37. & seqq.
 Simeon Episcopus Betharsamensis Scri-
 ptor Nestorianus, L. LXII. 39.
 SIMEON Presbyter & Martyr, SS. Ab-
 dae & Ebedjesu Episcoporum So-
 cius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
 SIMEON Diaconus & Martyr, SS. Ab-
 dae & Ebedjesu Episcoporum
 Socius 144.
 Ejus memoria & cultus 141.
 — Martyrii tempus 143. 162.
 — Acta Graecis olim nota 141.
 SIMEON Martyr, SS. Saporis & Isaa-
 cii Episcoporum Socius 226.
 Ejus Martyrii tempus 97. 225.
 — Acta hucusque ignota 226.
 — Corpus Edessae adservatum ibid.
 SINAS Graecis corrupte *Seboas*, Dia-
 conus & Martyr, S. Milis Epi-
 scopi Socius 66. 76.
 Ejus memoria & cultus 60.
 — Martyrii tempus 65. 79. 83.
 — Acta hucusque ignota 61.
 Sinca, hoc est, *semideachma*, mo-
 netae id nomen est apud Orien-
 tales 115. 117.
 Sirapha urbs 95.
 Sirleti Cardinalis lapsus de numero
 Sociorum Sancti Simeonis Bar-
 saboe 7.
 — De genere mortis, Sanctorum
 Centum viginti Martyrum Had-
 ja-

jabenorum	105.	Stupri reus Diaconus a patruo suo	
— Et Sanctorum Jonae ejusque Sociorum	213.	S. Ebedjesu Episcopo Sacri Ordinis usu interdicatur	151.
Sittacene regio	101.	Suenes Martyr	231.
Soba <i>vide</i> Nisibis		Suk-ahuaz <i>vide</i> Lapeta	
Socratis opinio de Epocha persecutionis Isdegerdico-Vararanicae refellitur	233.	Surinus Seleucia & Ctesiphontis pseudo-Catholicus	5.
Sol Perfarum Magorum Numen	22.	Sus, sive Susān, quae & Memnonia, urbs, unde Susii, & Susiani	LXXXI.
24. 32. 33. 40. 57. 61. 90. 91.		2. 21. 39. 69. 80.	
96. 98. 106. 109. 113. 115.		A Sapore Rege, juxta praemonitum S. Milis, diruta	70. 80.
117. 121. 124. 131. 136. 153.		Perperam a nonnullis cum Sultra confunditur	80.
155. 159. 164. 169. 181. 184.		Ejus Episcopi S. Miles Martyr	66.
188. 191. 192. 193. 201. 203.		— S. Abdas	XLII. 80. 231.
216. 217. 227. 229. 238.		— Jozachus	80.
Sol inaninis	187.	— Paulus	ibid.
Soloce <i>vide</i> Carcha Beth-seleucia		— Isaac	ibid.
Sophosene regio, unde Sophoseni, Sapharoni, & Saphareni,	XLIX. LI.	— Josve, qui & Maranzacha	81.
Sori <i>vide</i> Beth-sori		— Michaël	ibid.
Sozomenus, Hermias, primus omnium historiam Martyrum Orientalium Graece edidit	XLIII. I.	— Jesujabus	ibid.
Ob Chaldaicae seu Syriacae linguae imperitiam in multis aberravit, plura quoque notatu digna praetermisit	ibid.	— Jaballahas	ibid.
Ejus lapsus de initiis Christianismi in Perside	LXVI.	— Johannes	ibid.
— De Epocha Saporicae quadraginta annorum persecutionis	LXXXI.	Susan, sive Sufa urbs Mauritaniae	80.
— De tempore caedis plurimorum Martyrum	42. 50.	Susan urbs Mesopotamiae	80.
— De Sociis S. Acepsumae Episcopi	170.	Susan castrum Assyriae	80.
Spada, unde Spadones, Perfidis vicus	40.	Susan, sive Sues, urbs Arabiae	80.
Spanira <i>vide</i> Ctesiphon		Sultra urbs,	
Spes omnis in Christo reponenda	129.	Perperam a Baudrandio cum Sufa confunditur	ibid.
222.		Synodus Antiochena	XLIX. LI.
Stacarta, Graecis corrupte Bisacer, mansio	131. 134. 140.	Aurelianensis II.	121.
		Constantinopolitana	1. 4.
		Gangrensis	121.
		Hierosolymitana	65.
		Nicaena	LIX. LXIII. 3. 82. 84.
		Trullana II. seu Quinisexta	121.
		Seleucienfis iu causa Papae	2. 72.
			81.
		— Duae sub S. Marutha	LI. LVIII.
			LXII.

- Sydae in Pamphilia aduersus Mef-
falianos 12.
- Wormacensis 121.
- Synaxarium Coptitarum *vide* Copti-
tae
- Syria, alias Aram, unde Aramaei,
36. 72. 81.
- Ejus Apostoli LXVI.
- Syri in persequenda Martyrum hitto-
ria adcuratissimi XLIII. LXV. 1.
43.
- In Divinis Officiis Psalmos me-
moriter occinunt 4.
- Quid nomine Pentecostes intelli-
gant? 10.
- Duplici ratione dies notant. 41.
- Anni exordium a Kalendis Octo-
bris accedunt 73. 83.
- Lunarem dierum supputandorum
rationem cum Solari confun-
dunt LXXV.
- Eorum commenta de Gog & Ma-
gog 36.
- Lapsus de aetate S. Simeonis
Bar-faboë 8. 37.
- aliorum Martyrum Orientalium
Lipsana adseruantur LXI. 5.
- Ejus Episcopi, S. Maruthas Acto-
rum Martyrum Orientalium Scri-
ptor XLVI.
- Maruthas alter, qui Concilio
Nicaeno interfuit LIX.
- Tahal, seu Talah, oppidum 128. 131.
- Ejus Episcopus Daniel Scriptor Sy-
rus 131.
- Tamuza *vide* Tomerfa
- Tartaria major 36.
- TATHA Virgo & Martyr, Sanctorum
Abdae & Ebedjesu Episcoporum
Socia 144.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus memoria & cultus 141.
- Martyrii tempus 143. 162.
- Acta Graecis olim nota 141.
- TATONA Virgo & Martyr, S. Nar-
setis Episcopi Socia 101.
- Cujus classis Virginum fuerit? 52.
- Ejus memoria & cultus 96.
- Martyrii tempus 97.
- Acta Graecis olim nota, & ab
iisdem vitata 96.
- Tempesta atrox Custodes Corporis
Sancti Iosephi Martyris oppri-
mit 215.
- Templi Hierosolymitani instauratio-
nem adgressi Iudaei, caelitus op-
primuntur 21. 39.
- Terbynthus, qui & Buddas, seu Bud-
daeus, Scythiani Discipulus 208.
- Thaddaeus, qui & Labaeus & Judas
Jacobi, Arabiae & Syriae Apo-
stolus LXVI.
- In Perfide cum Simeone Cananaeo
Martyrio functus ibid.
- Thamfapores Christianorum persequu-
tor 128. 204. 210.
- THARBA, aliis corrupte *Tarbula*, *Thar-
bua*,

T

- TAbaha *vide* Beth-tabaha
- Tabenna urbs Aegypti 240.
- Tagrit, seu Maipherkin, Maiphercat,
Maipheracta, & Medinat-Sohde,
hoc est, Martyropolis XLVI. XLIX.
- Sedes Maphriani, seu Primatis Sy-
rorum Jacobitarum 4.
- Perperam a Renaudotio cum Beth-
garne confunditur 1.
- Ibi Ecclesia sub nomine S. Simeo-
nis Bar-faboë a S. Marutha ex-
structa 5.
- In qua ejusdem S. Simeonis &

<i>bus</i> , <i>Pberbusta</i> & <i>Thermes</i> , Virgo & Martyr cum Sorore & Ancilla	54.	Theodotus Episcopus Hierapolis a solo Eusebio Samosateno ordinatus	140.
S. Simeonis Bar-saboë foror	52. 54.	Theophanes annum Saporis Regis quinquagesimum tertium cum anno decimo nono Constantii Imperatoris perperam conjungit	133.
Cujus classis Virginum fuerit ?	52.	Ejus verba de S. Simeone Bar-saboë depravata	36.
Ejus & Sociarum memoria & cultus	52.	Theophilus Alexandrinus S. Joh. Chrysofostomo infensissimus	LII.
— Martyrii tempus	52. 59. 60.	Thomas Apostolus Orientis Seleuciensis, Cathedrae fundator	LXVI.
— Acta apud Graecos & Latinos interpolata	51. 59.	Carmanitis Evangelium praedicavit	141.
— Nominis ethymologia	59.	Thomas Heracleensis, Scriptor. Syrus	80.
THECLA Virgo & Martyr, S. Narfetis Episcopi Socia	101.	Thomas Manetis discipulus	209.
Cujus classis Virginum fuerit ?	52.	Thomas a Jesu Carmelita discalceatus ignorantiae arguitur	121.
Ejus memoria & cultus	96.	Thulighius Eunuchorum Princeps, Christianorum persequutor	161.
— Martyrii tempus	97.	Tigris fluvius	83.
— Acta Graecis olim nota & ab iisdem vitiata	96.	Tillmoatii animadversio in Epistolam S. Simeonis Bar-saboë de obedientia Principibus Seculi praestanda retunditur	38.
THECLA Virgo & Martyr cum quatuor Sociabus	123.	Ejus lapsus de anno Martyrii Sanctorum Jonae, Brichjesu & Sociorum	214.
Cujus classis Virginum fuerit ?	52.	TIMAEUS Martyr, S. Narfetis Episcopi Socius	101.
Ejus & Sociarum Martyrii tempus	123. 127.	Ejus memoria & cultus	96.
— Acta hucusque ignota	123.	— Martyrii tempus	97.
Thel, seu Thela, idest Collis, a Syris cum nomine locorum colli adpositorum passim componitur	122.	— Acta Graecis olim nota, & ab iisdem vitiata	96.
Thel-dara pagus	122.	Titus Scriptor Syrus	210.
Thel-scialida pagus	122.	Tomarfa, seu Tamuza, Seleucia & Ctesiphontis Episcopus	214.
Theodoretii opinio de Epocha Saporicae Persequutionis refellitur	LXXXI.	SS. TRINITAS 35. 149. 172. 179. 219.	250. 257.
Theodorus Episcopus Mopsuestiae, Scriptor Syrus	40.		
Theodorus Episcopus Lasciumae	102.		
Theodosius Patriarcha Chaldaeorum	80. 83. 110.		
Theodosius Magnus Imp. LX. 4.	169. 170.		
Theodosius Junior Imp. XLII. LVI. LXII.	232. 238.		

Triphon *vide* Diodorus
 Trullanum II. seu Quinisextum Concilium abstinentiam ab esu sanguinis confirmat 121.
 Turonensis Ecclesia Festum S. Simonis Bar-saboë celebrat cum Officio trium Lectionum 8.
 Tyrus urbs 26.

V

Valens Imperator LXI.
 Valentinianus Imp. 102.
 Valesii, Henrici, opinio de Epochâ Saporicæ persequutionis refellitur LXXXIV.
 Vararanes III. Rex Persarum Manichæis infestus 209.
 Vararanes IV. Rex Persarum LI. 233.
 Vararanes V. Persarum Rex, Christianorum persequutor XLII. 231. & seqq.
 VARDa Virgo & Martyr, S. Danielis Presbyteri Socia 103.
 Cujus classis Virginum fuerit? 52.
 Ejus nominis interpretatio 104.
 — Martyrii tempus 103. 104.
 — Acta hucusque ignota 103.
 Vartranès Presbyter, Christianæ Fidei desertor, S. Guhsciatazadem Bethseleuciensem jugulat 100.
 Vasethum oppidum 163.
 Vaticana Apostolica Bibliotheca MSS. Codd. Orientalibus per Eliam, & Josephum, Authoris confanguineos, comparatis locupletatur XXXI.
 Vazaina *vide* Huzitarum regio
 Venetia Christianis vetita 55.
 Venus *vide* Nahitis
 UHANAM Clericus, Græcis perperam

Onam Asceta, Martyr, S. Narsetis Episcopi Socius 100.
 Ejus memoria & cultus 96.
 — Martyrii tempus 97.
 — Acta Græcis olim nota & ab eisdem vitata 96.
 Viaticum Altare *vide* Altare portatile
 Virgines Deo sacrae Syris Filiae Fœderis, & Canonicae dictæ 51. 52.
 Earum institutum ipsi Ecclesiae coævum 51.
 — Triplex olim classis ibid.
 Velum Consecrationis ab Episcopo inter Missarum Solennia accipiebant 51.
 Diaconatus munere fungebantur 52.
 Odas & hymnos in Ecclesia canebant ibid.
 Earum antiqua vivendi ratio ibid.
 Christi Sponsæ dictæ 52. 59.
 Nuptiæ earundem in Fidei defensionis argumentum adsumptæ 52. 56. 123. 163.
 In eas sub Sapore Longævo potissimum sævitum 50. 51.
 Plurimæ in Perside Martyres 43. 90. 97. 105. 131. 142.
 Ur Chaldaeorum, seu Orche, urbs 225.
 Ursinus, Jordanus, Cardinalis, Caput Sancti Jacobi Intercisi Vaticanæ Basilicæ dono dedit 240.
 Ursius, Thomas ex Prædicatorum familia, laudatur XXXIV.
 Ustazades, seu Usthanes, *vide* Guhsciatazes
 Uxia, seu Uzia, *vide* Bethuzitarum regio
 Wormacensis Synodus abstinentiam ab esu sanguinis confirmat 121. XE.

X

X Enajas, five Philoxenus, Monophyfitarum Antefignanus 131.
Ejus Patria ibid.

Z

Z Aba mons 110.
Zabdaeus, feu Zebedaeus & Zabde *vide* Beth-zabde castrum
Zabdicene, quae & Bakerda & Gezira, regio 140.
Zachagnius Bibliothecae Vaticanae Praefectus, Acta disputationis Archelai cum Manete edidit 209.
Zacharias Kazuinenfis Scriptor Mahometanus xxix. lxi.
Zaduk *vide* Sciahduftes
Zaradostes, feu Zoroafter, Magicæ

superftitionis author 40. 230.
ZARON Martyr, S. Narferis Episcopi Socius 101.
Ejus memoria & cultus 96.
— Martyrii tempus 97.
— Acta Graecis olim nota & ab iisdem vitata 96.
Zarusciates Hadjabi Praefectus, Graecis corrupte Nazeroth, Christianorum persecutor 198, 208.
ZEBINAS, aliis corrupte Zanitas, Martyr, SS. Jonae & Brichjesu Socius 215.
Ejus memoria & cultus 211.
— Martyrii tempus 211. 213. 224.
— Acta apud Graecos & Latinos interpolata 211. 224. & seqq.
Zelotes *vide* Jacobus Presbyter & Martyr
Zenzalus *vide* Jacobus Baradaeus
Zinus, Franciscus, Actorum Martyrum Interpres 211.

ERRATA SIC CORRIGITO

Pag. xxxvii. lin. 29. gravissimis *adde* Epocha gravissimis. P. xxxix. l. 6. Centum viginti *adde* Centum viginti octo. P. xlvii. l. 14. multa *lege* multae. P. 3. l. 1. suum *lege* suum. P. 4. l. 11. si *lege* sic. P. 5. l. 38. quinque *lege* quatuor. P. 8. l. 21. transtulerunt *adde* illud transtulerunt. P. 38. l. 1. Mesopotamiae *lege* Babyloniae. P. 41. col. 2. l. 55. Synaxarum *lege* Synaxarium. P. 43. l. 16. recurrentem *lege* recurrentem. P. 48. l. 29. seculorum *lege* saeculorum. P. 52. l. 46. diem viii. *lege* diem iv. P. 53. l. 21. pediffaeque *lege* pediffaeque. P. 54. l. 2. idem *lege* id. P. 60. c. 2. l. 21. diem *adde* diem iv. P. 65. l. 46. diem *adde* diem v. P. 69. l. 16. foecae *lege* faece. P. 81. c. 1. l. 1. Mihael *lege* Michael. P. 82. c. 2. l. 48. Seleucensi *lege* Seleuciensi. P. 83. c. 1. l. 10. altra *lege* altera. P. 84. l. 5. que *lege* quae. Ibid. l. 6. fecere *lege* facere. P. 85. l. 10. notissimas *lege* notissimus. Ibid. l. 42. peferre *lege* peferece. P. 102. c. 2. l. 37. cum Gufciatazade &c. *lege* cum Azade, qui anno Persequutionis secundo Martyr occubuit. P. 105. l. 8. Menais *lege* Menaeis. P. 131. l. 17. capi *lege* capti. P. 134. l. 18. addidit *lege* addixit. P. 141. c. 1. l. 26. Persequitipoibus *lege* Persequutionibus. Ibid. l. 41. adcedent *lege* adcederent. P. 143. l. 36. Preside *lege* Perfide. P. 161. l. 44. maeltique *lege* moeltique. P. 163. c. 2. lin. ult. interfuit *lege* interfuit. P. 171. l. 28. Spiritus *lege* Spiritus. P. 174. l. 3. efficientiam *lege* efficientiam. P. 175. l. 15. poenitudis *lege* poenitudinis. P. 206. l. 42. heluebatur *lege* heluabatur. P. 208. l. 7. antiquores *lege* antiquiores. P. 209. col. 1. l. 8. ascendes *lege* ascendens. Ibid. l. 13. Christi 340. *lege* Christi 240. Ibid. l. 42. praestegiat *lege* praestegiat. P. 212. l. 27. mensi *lege* mensis. P. 213. l. 11. cruciat *lege* cruciatur. Ibid. l. 15. exibentur *lege* exhibentur. Ibid. l. 30. carceri *lege* carceri. Ibid. l. 48. magna *lege* magna. P. 218. l. 3. pervicaccia *lege* pervicacia. P. 222. l. 44. manum *lege* manuum. P. 223. l. 43. constringeretur *lege* constringerentur. P. 225. l. 14. Arabibus *lege* Arabibus. P. 230. in tit. Martyrum *lege* Martyrium. P. 231. l. 3. restatur *lege* testatur. Ibid. l. 31. Scypolitanus *lege* Scythopolitanus. P. 232. l. 33. Tragritensis *lege* Tagritensis. Ibid. l. 48. Graecorum *lege* Graecorum. P. 233. l. 45. annum *lege* annum. P. 237. l. 1. Scythis *lege* Scythis. P. 239. l. 5. interrogans *lege* interrogans. P. 240. l. 31. superfructa *lege* superfructa. P. 242. l. 13. autummo *lege* autumno. P. 244. l. 30. jacet *lege* jaceat.

